

Giới thiệu Sổ Điểm Danh Vạn Giới

Dịch: Lãng Nhân Môn

Giới thiệu:

Nằm trên giường kí túc xá, Hứa Kỳ Tích mất ngủ, thế là nghĩ vãn vơ

"Ba năm nữa mình sẽ thế nào nhỉ?"

Ai ngờ sáng sớm hôm sau, đáp án có luôn....

Hiện tại đã là ba năm sau, sự nghiệp và tình yêu của hắn đều viên mãn.

Hắn có một công việc vừa tự do lại đủ nuôi gia đình, có một cô vợ xinh đẹp, còn có một quyển sổ điểm danh chơi hoài không chán, chỉ cần đọc cái tên xuất hiện trên đó thì sẽ có thanh âm đáp lại.

Tất cả đều rất hoàn mỹ, là hình mẫu của kẻ chiến thắng trong cuộc đời.

Nhưng...

Hắn lại không có ký ức của "ba năm" này.

Hắn là màn hình cắt một phát đã tới ba năm sau luôn.

Hứa Kỳ Tích sợ hết cả hồn.

Sau khi ở cùng cô vợ được vài ngày, hắn lại phát hiện một chuyện rất thú vị.

Cứ đến cuối tuần thì vợ hắn lại sắm vai một chuyên gia khoa học kỹ thuật... Lại còn bắt đầu lắp ráp một thứ dụng cụ nhìn thôi đã thấy cảm giác khoa học viễn tưởng rồi.

Tên là: Máy đột phá trí não? Cánh cổng kỳ tích.

Ừm, đúng là một sở thích đáng yêu.

Hứa Kỳ Tích cảm thấy khá đáng yêu, quyết định phối hợp chơi cùng cô.

Mãi cho đến ngày hôm đó, cánh cổng kỳ tích thành hình... Cuối cùng Hứa Kỳ Tích bỗng phát hiện, Đại Hạ của ba năm sau đã không còn như bình thường nữa.

Thế giới và nền văn minh nhân loại đang nghênh đón một bước ngoặt mới!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 1: Ba năm á, các đồng chí biết ba năm nay của tui trôi qua kiểu gì không?

Dịch: Lãng Nhân Môn

2 giờ sáng, thứ hai ngày 23 tháng 5 năm 2022 của kỷ nguyên mới.

Khu ký túc xá đại học Thành Giang thuộc Đại Hạ.

Năm tháng bạn cùng phòng đã ngủ từ đời nào, Dương Duyệt ở giường trên và Cao Thoán nằm bên cạnh thì thoảng còn nghĩ rằng.

Nhưng Hứa Kỳ Tích lại... mất ngủ.

Mắt ngủ luôn tới bất ngờ như thế đấy, khiến người ta khó mà đề phòng.

Hứa Kỳ Tịch ngược mắt nhìn vào không khí, trong đầu nghĩ đủ thứ chuyện linh ta linh tinh.

Sau khi nghĩ Đông nghĩ Tây một hồi. . . Một suy nghĩ bỗng nhiên lướt qua đầu của hắn.

“Nếu như ngày mai mình tốt nghiệp luôn thì sẽ thế nào nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch cũng chẳng bắt măn gì với cuộc sống đại học của mình, đời sống sinh viên của hắn rất đa dạng. Cảm tình với mấy đứa bạn cùng phòng cũng rất tốt, sinh hoạt đại học kiểu này thì có kéo dài thêm mấy năm hắn cũng không thấy chán.

Suy nghĩ đó chỉ lóe qua trong đầu Hứa Kỳ Tịch một lần duy nhất mà thôi.

Nhưng vì mất ngủ nên hắn lại dựa theo suy nghĩ đó mà tiếp tục tưởng tượng sâu hơn, hòng hóa giải chứng mất ngủ của mình.

“Đầu tiên, sau khi tốt nghiệp thì chắc chắn phải ra ngoài xã hội tìm việc rồi nhỉ?”

Gia đình của hắn chỉ xem như trung lưu, trong nhà không có ngôi hoàng đế chờ hắn kế thừa, thất nghiệp thì đói rã họng mất.

Nên phải cố gắng tìm được một công việc vừa ý, bắt đầu kiếp sống quẹt thẻ đi làm dài dòng mà lại buồn chán của mình.

Nếu như có thể tìm thêm một cô vợ hợp tính thì sẽ tốt hơn nữa.

Nếu may mắn, nói không chừng có thể sống đến lúc về hưu. Dựa vào phần lương hưu ngon lành kia để dưỡng già, đấy là nếu như tuổi về hưu không bị kéo dài thêm.

Tư duy liên tục bay nhảy. . . bắt đầu đánh sâu vào thiên linh cái.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

3 giờ sáng.

Hứa Kỳ Tịch vẫn tỉnh như sáo, hai mắt sáng ngời.

“Tèo rồi!”

Nếu nghĩ tiếp, hắn cảm giác mình sắp nghĩ ra tên để đặt cho con cháu luôn mất.

Như vậy thì khi nào mới ngủ được đây?

“Không được tưởng tượng nữa.”

Hứa Kỳ Tịch cố gắng để đầu óc trống rỗng.

Cách này có hiệu quả hơn nhiều.

Chẳng bao lâu sau, đầu óc của Hứa Kỳ Tịch đã ngừng tưởng tượng.

...

Sáng sớm, ông mặt trời đúng giờ quẹt thẻ đi làm.

Hứa Kỳ Tịch tỉnh dậy, tuy đêm qua mất ngủ, nhưng nửa đêm về sáng chất lượng giấc ngủ của hắn lại tốt đến bất ngờ, ngủ ngon lành. Nên dù chỉ ngủ có nửa đêm, nhưng trạng thái tinh thần của hắn lại cực tốt.

“Sáng thứ hai, chắc là có ba tiết, phải dậy thôi.” hắn thầm nghĩ.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, chiếu lên mặt hắn.

Hứa Kỳ Tịch không khỏi gơ tay che lại.

“Hử?” Khi hắn gơ tay lên thì lập tức cảm giác cánh tay của mình hơi nặng. Không phải bị thứ gì đó đè lên, mà là trọng lượng cánh tay đã tăng lên?

Không chỉ cánh tay, mà cả thân thể hắn cũng có cảm giác nặng nề này.

Đây là đơn vị thể trọng mở rộng phạm vi tuyển nhân viên mới à?

Nhưng có phải số lượng nhân viên thể trọng mới tuyển lần này hơi đáng sợ quá rồi không? Chỉ mới có một đêm thôi mà!

“Sau này phải tập thể dục nhiều hơn mới được.” Hứa Kỳ Tịch xoay người ngồi dậy, mở to mắt ra.

Sau đó...

Hắn ngu người...

“???”

Vừa mở mắt ra, hắn phát hiện mình không ở trong ký túc xá trường học, mà là một căn phòng xa lạ nào đó.

Giường cũng không phải loại giường tầng như trước mà đổi thành giường lớn dư sức lăn lộn.

Đám bạn cùng phòng thân thiết như Dương Duyệt, Trương Bình, Cao Thoán... đều không thấy đâu!

“Chuyện quái gì đây?”

“Đây là đâu?”

“Không phải tối qua mình bị mất ngủ, nhìn không khí mà tưởng tượng về ‘cuộc đời Hứa Kỳ Tịch’ đến nửa đêm à, sau đó đã xảy ra chuyện gì thế này? Mình bị người ngoài hành tinh bắt cóc à?”

Dấu chấm hỏi toát ra trong đầu hắn hết như bị spam màn hình.

Mỗi dấu chấm hỏi còn có thể đổi ngang một con Đà Mã thiết là dễ thương.

“Lúc này, mình có cần tỏ ra hoảng hốt cho đúng trình tự không nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch sợ hết cả hồn.

Nhưng nhịp tim của hắn vẫn đập đều đặn, chẳng cho chủ nhân chút mặt mũi nào.

Trình tự hoảng sợ còn chưa bắt đầu thì đã tịt ngòi.

Hứa Kỳ Tịch đang trong thời kỳ “tĩnh táo vật lý” bắt đầu di chuyển tầm nhìn, quan sát cảnh vật trong phòng.

Đập vào mắt hắn chính là kiểu trang trí nội thất của người bình thường, không có cảm giác phi thuyền công nghệ cao của người ngoài hành tinh. Chắc là không phải bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi, tiếc ghê. Nói thật, hắn rất mong chờ tình tiết này xảy ra ấy chứ.

Tiếp theo hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ để đánh giá cảnh tượng bên ngoài.

Trông quen nhỉ, là cảm giác nhìn chung chung thì thấy khá quen, nhưng xét kỹ thì lại xa lạ, hai cảm giác đan xen với nhau.

“Ủm!” Hứa Kỳ Tịch tĩnh táo phân tích, cẩn thận suy tư, chẳng mấy chốc đã phát hiện vấn đề.

Mẹ ơi...

Đây chẳng phải nhà cũ trong thị trấn nhỏ thuộc thành phố Hồ Sơn của ta à?

Lúc Hứa Kỳ Tịch học cấp ba thì ba Hứa đã mua một căn nhà trong nội thành Hồ Sơn, nhưng nhà cũ trong trấn thì vẫn còn để đó.

Thật ra nhà cũ cũng mới xây được có vài năm, là một căn nhà năm tầng. Hứa Kỳ Tịch vẫn còn chút ấn tượng với nơi này và cảnh vật xung quanh.

Sờ dĩ sau khi nhìn một vòng hắn mới nhận ra đây là nhà cũ của mình, là vì lúc này cách bày trí trong nhà đã thay đổi hoàn toàn. Ngay cả phong cảnh bên ngoài cũng thay đổi ít nhiều, khiến hắn khó mà nhận ra ngay lập tức được.

Chiếc giường mà hắn nằm đã từ 1m5 đổi thành 2m, có thể thoải mái lăn lộn mà không sợ bị ngã.

Trần nhà, sơn tường, sàn, gia cụ đều đã thay mới, phong cách tổng thể có cảm giác vui mừng, nhìn qua thì chắc là mới vừa sửa lại.

Ở ria tầm mắt, Hứa Kỳ Tịch còn phát hiện ra một bàn gương trang điểm, bày đủ loại chai lọ mà Hứa Kỳ Tịch chưa từng thấy bao giờ.

Có thể khẳng định, chắc hẳn bản thân Hứa Kỳ Tịch không dùng được đồng này, hắn không có sở thích giả gái.

“Sao mình ngủ một giấc ở ký túc xá dậy thì lại thành ở nhà cũ thế này? Nhà cũ lại còn trang hoàng lại nữa chứ?”

“Ai đang đùa với mình à?”

Là cha lên đến trường lúc nửa đêm, vác mình về nhà cũ để cà khịa mình á?

Cha của Hứa Kỳ Tịch đích xác là một người ba thích chơi khăm con trai.

Người đàn ông bình thường luôn cực kỳ đáng tin đó, thi thoảng cũng có đôi lần bày trò.

Nhưng dù cha của hắn muốn làm vậy thì cũng không đủ thời gian.

Mấy tiếng đồng hồ vốn dĩ không thể chạy từ trấn nhỏ ở thành phố Hồ Sơn chạy tới đại học Thành Giang, sau đó lại từ đại học quay về trấn nhỏ được.

“Nên rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì...”

Trong lúc Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ thì bất ngờ có một cánh tay vươn tới từ bên hông, đặt lên người hắn.

Kiểu mở đầu của phim kinh dị triển khai, thiếu chút nữa đã dọa hắn nhảy dựng lên.

Bên cạnh có người ư?

Vừa rồi hắn chỉ mới xem xét có một nửa phòng thì đã tới bộ hoảng sợ quệt thẻ báo danh... Nửa phần còn lại chưa kịp nhìn, nên nhất thời không phát hiện có người ở bên cạnh.

Hứa Kỳ Tịch nghiêng người nhìn qua bên cạnh.

Trông mắt phản chiếu một bóng người.

Hàng mi dài cong vút, tạo thành đôi lập rờ rệt với hàng mi thưa thớt ngắn cũn của Hứa Kỳ Tịch. Mũi cũng đẹp, có cảm giác lập thể khiến Hứa Kỳ Tịch hâm mộ không tới. Tóc dài ngang vai, vài lọn tóc dán lên gương mặt, tuy không tính là đại mỹ nhân, nhưng lại cực kỳ hợp gu Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Sau khi ngắm người bên cạnh thật kỹ, trong đầu hắn bật ra một kết luận.

Nữ giới nhân loại.

Còn sống.

Hắn không quen cô.

Vấn đề này cũng không nhỏ chút nào.

Nếu nghiêm trọng thì sẽ ảnh hưởng tới hoàn cảnh ăn ở của hắn lúc về già.

“Đừng hoảng, lúc này mình phải làm gì mới có thể tìm ra cách xử lý tình huống thích đáng nhất đây?” đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn.

Nếu nghĩ kỹ thì...

Xử lý cái mọe gì?

Ngay cả việc hôm qua xảy ra chuyện gì hắn còn không biết thì xử lý kiểu gì?

“Cứ gọi cô ấy dậy rồi hỏi thẳng à?” trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

Hướng hồ nơi này lại là nhà cũ của hắn, trốn được hòa thượng chứ không trốn khỏi miếu được.

Thế là Hứa Kỳ Tịch vươn tay về phía cô gái bên cạnh, định lay đối phương dậy.

Cánh tay từ từ vươn ra.

Đồng thời, thân thể của hắn cũng không cam lòng thua kém cánh tay mà rướn tới, huyếch vào người cô gái bên cạnh.

“Bản năng thân thể” của hắn đã gửi một tin tức về cho đại não: Phục vụ đánh thức buổi sáng không phải kiểu cấp thấp như “dùng tay lay”, thế thì thiếu tình thú quá.

Nếu muốn gọi đối phương thì phải chọn một cách thỏa đáng hơn... ví dụ như, dùng một chiều lấy thịt đè người tràn ngập tình yêu?

Mấy thứ đáng yêu thì phải ị mộng đè lên?

Rục rịch.

Kích động.

“!!!” Hứa Kỳ Tịch lập tức áp chế loại bản năng trời đánh này.

Ngay cả bàn tay định lay đổi phương cũng thu về.

“Thôi bỏ đi, đợi cô ấy tự tỉnh lại vậy.” hấn ngồi dựa vào đầu giường, ngẩng đầu nhìn trời, lòng trầm nghĩ.

...

“Mỗi khi có người muốn lặng, gió sẽ không chịu ngừng.”

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Vừa ngẩng đầu lên thì Hứa Kỳ Tịch tức nín thấy thứ có thể cường chế, tổng cổ hấn tới bộ hoảng sợ tăng ca.

Đó là một khung hình.

Trong khung hình đó, một bên là cô gái đang nằm bên cạnh hấn.

Bên còn lại chính là hấn.

Nói đúng hơn thì hình như “hấn” này hơi già hơn nhỉ?

Ảnh cưới.

Đây là một loại ảnh chụp kèm theo tin tức cường độ cao.

Hứa Kỳ Tịch chỉ có thể bịn rịn chào tạm biệt “em lặng”.

“Nếu như... nếu như bức ảnh cưới này là thật thì mình đã kết hôn rồi ư?” hấn lại nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Sau đó lại nhìn hai tay của mình.

“Mình chỉ ngủ một giấc trong ký túc xá, chẳng làm gì hết. Thậm chí nửa đầu đêm còn mất ngủ, chỉ ngủ có nửa đêm thôi mà.”

Hôm qua cũng không có dị tượng như mưa sao băng hay sao chổi gì đó diễn ra mà?

Sao bây giờ thời gian như nhảy vọt thế này?

“Đúng rồi, thời gian!”

Trong ảnh cưới thì hấn đã già dặn hơn một chút.

Vậy bây giờ là ngày tháng năm nào?

Nghĩ tới đây, Hứa Kỳ Tịch giờ tay phải ra mò mẫm dưới gối. Đây là chỗ hấn quen thói đặt điện thoại.

Trong xã hội hiện đại, điện thoại đã thành một phần không thể tách rời của mọi người, trong đó cũng lưu giữ rất nhiều tin tức. Những tin tức này có thể trở thành manh mối, giúp hấn hiểu rõ về tình cảnh hiện tại của mình hơn.

Sau khi lần mò, Hứa Kỳ Tịch móc một chiếc điện thoại lạ hoắc ra.

Trông có vẻ tiên tiến đấy, hơn nữa lại còn nhẹ như giấy ấy, điện thoại kiểu này chắc sẽ dễ mất lắm!

Ngay khi hấn cầm lấy điện thoại thì nó đã tự động mở khóa, màn hình sáng lên, độ sáng cũng tự động điều chỉnh, cũng xứng với vẻ ngoài cao cấp của nó đấy.

Trên màn hình chính có hiện ngày tháng, thời tiết và địa điểm.

6 giờ 3 phút sáng thứ sáu, ngày 23 tháng 5 năm 2025, trời quang, thành phố Hồ Sơn.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Tĩnh táo.

Đầu tiên phải hít sâu một hơi.

Tiếp theo, nhắm mắt lại.

Sau cùng thì mở mắt ra một lần nữa.

Cuối cùng lại nhìn về phía màn hình điện thoại.

Năm 2025, địa điểm là thành phố Hồ Sơn.

Không hề thay đổi.

Tình tào thất bại...

Rõ ràng mình đang theo học ở đại học Thành Giang trong mùa hè năm 2022 mà.

Bây giờ lại nhảy vọt đến năm 2025.

Ba năm, tạt ba năm đây!

Các đồng chí có biết ba năm này của tui trôi qua kiểu gì không?

Nếu đồng chí mà biết...

Thì cho tui biết với!

Bởi vì tui hoàn toàn không biết ba năm này trôi qua kiểu gì hết á!!!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đón nhận sự thật đau đớn ghê

Dịch: Lăng Nhân Môn

Cái từ “ba năm sau” này thường xuyên xuất hiện trong mấy bộ phim truyền hình hoặc tác phẩm điện ảnh, có nhiệm vụ dẫn tới bước ngoặt hoặc kết thúc tình tiết.

Từ này đình đám, lướt qua một cái là có thể nhảy qua một đoạn tình tiết dài lê thê, phần lớn thời gian còn có thể kết hợp kiểu chữ trắng trên nền màn hình đen.

Sở dĩ mọi người đều thích dùng “ba năm sau” làm bước ngoặt như vậy, có thể là vì một hai năm thì quá ngắn, bốn năm năm lại quá dài, nên thời gian ba năm nằm giữa này đã được ưu ái, phù hợp với phần lớn đạo trung dung của người Đại Hạ.

Hứa Kỳ Tích cũng không ghét mấy câu chuyện xuyên việt.

Nhưng nhaoáng cái đã biến thành bản thân của ba năm sau, lại còn không kèm theo trí nhớ như thế có phải là hơi quá đáng rồi không?

Trong mấy tình tiết “ba năm” của tiểu thuyết hoặc phim ảnh thì nhân vật đều có ký ức của “ba năm” đó mà.

Nhưng hần lại không có, hần là màn hình cắt một phát đã tới ba năm sau luôn.

Thế này khác gì bảo người ta ra diễn mà không cho lời kịch chứ?

Trực tiếp bỏ qua quá trình, đi thẳng vào kết cục, không phải chơi đùa nhau à!

Hứa Kỳ Tích từ tắt điện thoại, đặt nó về lại vị trí thuận tay quen thuộc.

Hần tựa lưng lên đầu giường, suy nghĩ lại bay cao.

Nếu như...

Nếu như hiện tại thật sự là năm 2025... vậy là mình đã vượt thời gian, từ năm 2022 nhảy lên tới năm 2025?

Hay là... mình của năm 2025 bị đã kích gì đó nên mất đi trí nhớ của ba năm này, ký ức chỉ dừng lại ở năm 2022?

So sánh thì hình như khả năng sau lớn hơn một chút.

Dù sao thì mất trí nhớ cũng gần với sự thật hơn vượt thời gian, tư tưởng đó hơi huyền huyền, cái sau có vẻ chân thật hơn nhiều.

Thế cho nên, chắc là mình bị mất trí nhớ nhỉ?

Ngoại trừ hai khả năng này ra thì vẫn còn một cái khác chính xác và chân thật hơn...

“Có thể là mình đang nằm mơ?”

Nằm xuống gối đầu êm ái, Hứa Kỳ Tịch thăm gật đầu.

Bởi vì có cái gọi là ngày nghỉ đêm mơ.

Hồi rạng sáng mình mất ngủ nên nghỉ vẫn vợ, tưởng tượng ra một câu chuyện “cuộc đời Hứa Kỳ Tịch” dài ơi là dài, ngay cả tên của cháu gái cũng nghĩ ra luôn rồi.

Trước khi đi ngủ đã nghĩ nhiều như thế, đêm đó mơ thấy tương lai của bản thân, thấy mình đã kết hôn thì cũng hợp tình hợp lý.

Ở trong mộng, mơ thấy bản thân tự nhiên có một cô vợ phù hợp với gu thẩm mỹ của bản thân, hơn nữa bản thân mình cũng không có ký ức trong thời gian này, chẳng phải dễ hiểu quá rồi ư.

Hợp tình hợp lý!

Nếu đã là mơ thì dễ xử rồi.

Không cần đau đầu suy nghĩ nữa, cứ mơ tiếp đi thôi.

Khi tỉnh dậy thì tất cả sẽ trở lại như lúc ban đầu.

Hứa Kỳ Tịch hai tay gối đầu, nằm thẳng ra.

Không cần nghĩ nhiều, không cần đau đầu, cứ thoải mái tận hưởng giấc mộng đẹp hiếm có này vậy.

Hứa vẫn não đang bay cao lại lặng xuống, dần dần ngừng suy tư.

Chờ mình tỉnh thì sẽ tỉnh lại ở ký túc xá đại học Thành Giang, sau đó Dương Duyệt giường trên nhất định sẽ gọi mình dậy. Cao Thoán mà vui thì nói không chừng sẽ mua đồ ăn sáng giúp cả bọn, còn Trương Bình chắc sẽ là người cuối cùng rời giường...

Ừ, lần tới mà mất ngủ thì không nên tưởng tượng ra tình tiết cuộc đời dài kỳ kiểu này nữa, mắc công lại gặp phải giấc mơ đẹp phi thực tế này nữa.

Thức dậy sẽ dễ tiêu nuôi.

...

Hứa Kỳ Tịch thả lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, lúc hần sắp sửa tiến vào trạng thái “ngủ say” một lần nữa thì bên tai bỗng nghe thấy một tràng tiếng chuông quen thuộc.

Đây là tiếng chuông báo thức... Lúc trước, ngày nào cũng là tiếng chuông thân yêu này gọi Hứa Kỳ Tịch thức dậy đi học, nên vừa nghe thấy tiếng chuông này thì tinh thần của hắn chấn động một cái, da đầu bắt đầu run lên.

Tiếng chuông báo thức đúng là một phát minh vô tình nhất trong lịch sử nhân loại, khiến cho người ta căm thù tận độ, nhưng lại không thể rời xa nó.

Hứa Kỳ Tịch mở mắt ra, nhìn về phía phát ra tiếng chuông.

Vừa mở mắt ra thì hắn lập tức thấy “nửa kia” của mình đang ngái ngủ nhắm mắt, mơ mơ màng màng vươn tay ra lần tìm. Sau đó cô mò ra một chiếc điện thoại tình nhân cùng kiểu với Hứa Kỳ Tịch, không cần mở mắt cũng có thể thuần thục kéo một cái, tắt chuông báo thức.

Động tác tắt báo thức của cô thuần thục đến mức khiến người ta đau lòng.

Chừng năm giây sau.

Cô ngáp một cái, từ từ mở mắt ra, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với Hứa Kỳ Tịch đang ngấm cô.

Hứa Kỳ Tịch nhìn con người đen láy của cô, trong con người trong veo gần như không thấy bất kỳ tơ máu nào, từ điểm đó thì có thể thấy rõ, chất lượng giấc ngủ của chủ nhân đôi mắt này phải rất cao, làm việc lẫn nghỉ ngơi vô cùng điều độ? Chắc là một người giỏi giữ chừng mực.

“Chào buổi sáng nha, A Tịch.” cô vừa tỉnh lại thì mỉm cười với Hứa Kỳ Tịch một cái, sau đó ngồi dậy vươn vai.

Giọng của cô rất hay, cực kỳ xứng với khí chất của cô, kiểu như sau khi thấy mặt mũi của cô thì sẽ có cảm giác giọng của cô sẽ là như thế này.

Thấy “vợ” chào mình, Hứa Kỳ Tịch cũng gật đầu: “Chào buổi sáng...”

Nói ra khỏi miệng thì hần lập tức khựng lại.

Có một vấn đề thế này.

Hần không biết “cô vợ” này tên gì.

Giấc mơ này không tiến hành theo tuần tự mà nhảy vọt đến sau khi kết hôn luôn. Nên ngoại trừ cảm giác thân thiết đến từ cơ thể cùng cô vợ này, hần cũng không biết cô tên gì.

Thế này thì không ổn.

Dù là trong mơ thì cũng không thể gọi bừa một cái tên được, đúng không?

Đàn ông vẫn phải có dục vọng cầu sinh chứ!

Đầu óc Hứa Kỳ Tịch nhanh chóng vận chuyển.

Trong lúc đầu óc vận chuyển đến mức nóng lên thì...

“Chào buổi sáng, em yêu.” Hứa Kỳ Tịch nhanh trí nói.

Trong lòng hần âm thầm dâng tặng lời cảm ơn sâu sắc đến vị tiền bối đã sáng tạo ra từ “em yêu” này.

“Ồ? Sến thế.” Cô gái ở đối diện cười hì hì, nói: “Hôm nay em phải dậy sớm để tới công ty xử lý vài việc. Hôm qua anh làm đến nửa đêm, ngủ hơi muộn... ngủ thêm chút nữa đi.”

Nói xong, cô sắp tới gần, một tay vén tóc của mình ra sau tai, cúi người hôn nhẹ lên môi Hứa Kỳ Tịch.

Chạm lướt là thôi, không thêm hôn sâu, là nụ hôn chào hỏi buổi sáng của vợ chồng.

“Sáng nay ăn gì?” sau khi hôn xong, cô lại bò qua người Hứa Kỳ Tịch, lấy đồ trên giá áo bên đầu giường để thay.

“Ăn chào nhé?” Hứa Kỳ Tịch đáp, quē hần thích ăn cháo với mấy món ăn kèm khác, là tập tục có từ xưa.

“Được rồi.” cô vừa nói vừa đi về phía phòng tắm.

Cũng là mấy câu trao đổi hằng ngày giữa vợ chồng, đơn giản mà lại yên bình hết như lúc xưa.

Đợi đến khi cô vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân thì thân thể căng cứng của Hứa Kỳ Tịch mới giãn ra!

“Nếu như là mơ thì có phải hơi chân thật quá không nhỉ?”

Hành động của cô và hần thật sự vô cùng tự nhiên, cứ như vợ chồng lâu năm thật sự ấy.

Hơn nữa, mềm ghê luôn, nằm mơ bình thường chắc là sẽ rất ít khi xuất hiện mấy chi tiết kiểu này nhỉ?

Trong lòng Hứa Kỳ Tịch ần ần cảm thấy bất an.

Hần đã loáng thoáng phát hiện, có thể đây không phải mơ.

Không bao lâu sau, cô vợ của hần đi ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống bàn trang điểm để chuẩn bị.

Mái tóc ngang vai được cột cao, còn đeo cả kính. Trang điểm kiểu này khiến khí tràng của cô trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Lát nữa em làm bữa sáng xong thì sẽ để vào khay giữ nhiệt. Anh ngủ tiếp đi, nhớ dậy ăn sáng nhé, đừng có quên đấy.” cô dặn dò thật kỹ.

Đây là sự hiền lành khiến người ta ảm áp đến tận xương tủy.

“Ừ.” Hứa Kỳ Tịch gật đầu đáp. Thân thể của hần, đặc biệt là trái tim đã phản hồi một tin tức “tôi rất ảm áp” cho hần, ý là “thấy lòng ảm áp” ư?

Chẳng cần đầu óc chỉ huy mà lòng đã tự thấy ấm áp, giảm được biết bao nhiêu là trình tự.

Cô vợ của hấn trang điểm xong thì mở cửa phòng, đi về phía bếp.

Thông qua mấy lời trao đổi ngắn ngủi vừa rồi thì có thể hiểu là cô phải tới công ty làm chút việc. Từ giọng điệu thì nói không chừng lại là công ty của cô luôn ấy chứ!

So ra thì công việc của Hứa Kỳ Tịch tự do hơn nhiều, nhưng thình thoảng hấn sẽ phải “thâu đêm” để hoàn thành. Thế nên tối hôm qua đã ngủ muộn, ban ngày cũng không cần đi làm?

Công việc gì mà lại tự do thế này?

Đợi đến khi vợ đã đóng cửa phòng, Hứa Kỳ Tịch cũng bình tĩnh lại, vùi cả đầu vào trong gối.

“Chân thật quá.”

Chân thật quá đi mất.

Khi loại “chân thật” này vượt quá giới hạn nào đó thì bất kỳ ai cũng sẽ bắt đầu hoài nghi.

Cho nên, Hứa Kỳ Tịch gơ tay trái lên, nhìn chăm chăm vào tay trái một lúc mong tìm ra chỗ nào đó thích hợp để làm thử.

Sau khi tìm được mục tiêu, hấn gơ tay phải ra, ngón cái và ngón trỏ vô tình kẹp lấy mục tiêu, ra sức nhéo thật mạnh.

Đón nhận hiện thực đau đớn ghê, cơ cánh tay quay bên trái ời!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thế thì toang quá

Dịch: Lãng Nhân Môn

Đau đau đau đau...

Con đau rõ ràng và rất chân thực truyền đến từ cánh tay trái.

Loại đau đớn này hoàn toàn khác với "con đau" hư ảo trong những giấc mơ trước đây.

Hứa Kỳ Tịch nhớ lại cảnh tượng trong những giấc mơ trước đây của mình, thình thoảng hấn lại mơ thấy mình bị kẻ khác đuổi giết. Kẻ săn đuổi trong mơ đã bắn nhiều phát vào lưng, tạo thành nhiều lỗ thủng trên người hấn.

Sau khi bị bắn trong mơ, mặc dù hấn cảm giác tương tự như "đau đớn", nhưng loại "đau đớn" đó rất nhẹ và hư ảo như cánh bèo trôi.

Nói là đau, nhưng thực tế lại không có cảm giác đau đớn truyền tới từ dây thần kinh nào cả. Loại “đau” đó chỉ là một loại thiết lập, não bộ cũng không phản hồi cảm giác “bị bắn” thật sự.

Nhưng bây giờ, chỉ cần tay phải của hấn véo mạnh một chút thì tay trái sẽ rất đau!

Hấn véo càng mạnh thì cơ cánh tay quay của tay trái lại càng đau dữ dội hơn.

Thậm chí thiếu chút nữa Hứa Kỳ Tịch đã tự véo mình đến khóc.

Chắc hấn là một trong số ít người tàn nhẫn, tự véo mình đến khóc nhỉ?

"Không phải mơ ư?"

Hứa Kỳ Tịch từ từ nói lỏng ngón tay của mình. Sau đó thối nhẹ lên phần cơ cánh tay quay đã bị véo đỏ của mình..

Con đau rất và sưng đỏ Kia chính là cơ cánh tay quay đang im lặng lên án sự vô tình, tàn nhẫn và thích kiếm chuyện của người chủ nhân nào đó.

Con đầu này tác động thẳng vào đại não, khiến nó bắt buộc phải chấp nhận sự thật.

"Đầu đòn kiểu này thì không thể nào chỉ là mơ được."

Nếu đây không phải là một giấc mơ thì tình huống này của mình là sao đây?

Mất trí nhớ thật ư?

Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, bắt đầu ngăn người.

Lần ngăn người này kéo dài hơn một giờ đồng hồ.

Giữa lúc đó, hần loáng thoáng nghe thấy tiếng “vợ” đang bận rộn trong bếp, một lúc lâu sau hần lại nghe thấy tiếng cô đi ra ngoài và khóa cửa.

Hơn một giờ sau, cảm giác đói bụng đã kéo Hứa Kỳ Tịch quay về từ trạng thái thần thờ.

Hần đứng dậy khỏi giường.

Trong một giờ này, bộ não của hần liên tục trải qua quá trình "chấp nhận sự thật, sụp đổ, khởi động lại, chấp nhận sự thật".

Dùng cách thức gần như bạo lực này, Hứa Kỳ Tịch cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, trước tiên miễn cưỡng chấp nhận chuyện mình “cắt cảnh đến ba năm sau”.

Hứa Kỳ Tịch không phải kiểu người thích trốn tránh sự thật.

Hần bẩm sinh đã là người tích cực và lạc quan.

Sau khi gặp phải một vấn đề nào đó, hần sẽ cố gắng giải quyết vấn đề đó chứ không phải giải quyết người đưa ra vấn đề.

Chuyện cắt cảnh cũng đã xảy ra rồi, dù có nghĩ gì để bao biện thì cũng vậy mà thôi.

Oán trời trách đất cũng chẳng được gì.

Huống hồ gì, xét từ tình hình trước mắt thì hình như cuộc sống ba năm sau của hần cũng rất tốt, không có gì phải phàn nàn.

Bây giờ, việc hần phải làm là chấp nhận thực tế thì nghĩ xem tại sao mình lại bị “cắt cảnh” và tìm ra nguyên nhân.

Nếu có cơ hội thì cố gắng tìm cách khôi phục ký ức trong khoảng thời gian "ba năm" này.

Trong thời đại sống nhờ tin tức thì thông tin suốt ba năm rất quý giá.

Trong trường hợp xấu nhất, nếu trí nhớ không thể khôi phục được thì hần cũng phải biết những sự kiện xảy ra trong ba năm qua. Không thể để khoảng trống ba năm này ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai của hần được.

Con người ấy mà, luôn phải nhìn về phía trước mới được.

.....

Có thể là sau ba năm, cơ thể hần trở nên rần rỏi hơn, trái tim cũng được cường hóa nên dung lượng tiếp nhận sự vật của nó cũng lớn hơn hần.

Sau khi nghĩ rõ, Hứa Kỳ Tịch bật dậy khỏi giường, dùng thủ pháp vừa quen thuộc lại vừa xa lạ để lấy quần áo ra khỏi móc treo và mặc vào.

"Nếu đã không phải là mơ thì có một số việc cần phải chú ý hơn." Hần bắt đầu nghĩ đến một số chi tiết.

Đầu tiên, hần phải "nhớ" tên vợ mình thông qua các thủ đoạn bên ngoài.

Tuyệt đối không thể để lòi đuôi ở điểm này.

Nếu một người đàn ông không thể nhớ cả tên vợ mình, rất có thể sẽ có án mạng diễn ra.

Ngoài ra, công việc của hần là gì, kiếm tiền để nuôi sống gia đình kiểu gì, tất cả những điều này đều phải tìm hiểu rõ ràng.

Tiếp theo, hần phải là trụ cột kinh tế của gia đình, chuyện sóng gió phù điêu trai tương lai nhờ nhà vợ không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hần.

Có thể do “câu chuyện cuộc đời của Hứa Kỳ Tịch” mà hần đã tưởng tượng ra trước khi bị chuyển cảnh, có một vài chi tiết cần chú ý trong cuộc sống hằng ngày hần cũng đã tưởng tượng ra đủ cả, lại còn liệt kê thành một danh sách.

"Nếu muốn biết tên cô ấy..." Hứa Kỳ Tịch lấy điện thoại, mở ra danh bạ dài ngoằng ra.

Chắc trong đây phải có số và tên của cô ấy chứ nhỉ?

Vừa mở điện thoại ra thì hắn thấy số của "vợ".

Bởi vì trong danh bạ có mấy số được lưu ở hàng đầu.

Vợ, cha, mẹ...

Vừa đánh răng, Hứa Kỳ Tịch vừa đưa tay xoa huyệt thái dương, tiếng vo ve của bàn chải điện khiến đầu hắn ù ù theo.

Ừm, ngắn gọn rõ ràng, nhìn một cái là có thể nhận ra số của vợ mình.

Nhưng không có tên.

"Thật là, không thể lưu tên của vợ mình vào sao?" Hứa Kỳ Tịch nhìn vào gương, buồn bã nói.

Đàn ông ấy mà, nhớ phải lưu tên vợ vào điện thoại, lỡ một ngày nào đó mất trí nhớ thì cũng không sợ quên mất tên vợ mình.

Đừng tin tưởng vào trí nhớ của mình quá... trí nhớ tốt cũng thua xa một cây bút nhé.

Hắn tiếp tục lướt danh bạ, trong đó có rất nhiều cái tên quen thuộc, chẳng hạn như bạn bè trong ký túc xá trường đại học, bạn học trong lớp và người thân trong gia đình.

Cũng có một vài số xa lạ, chắc là được thêm vào trong "ba năm mất trí nhớ".

Hứa Kỳ Tịch lướt đến một con số "Biên tập truyện tranh Mạch Tuệ". Sau khi nhấp vào, hắn thấy tần suất liên hệ khá cao.

Hơn nữa, đa phần là đối phương gọi cho hắn.

"..." Động tác đánh răng của Hứa Kỳ Tịch khựng lại.

Biên tập truyện tranh?

"Chẳng lẽ ba năm sau mình lại vẽ truyện tranh ư? Nhưng mình có học ngành này đâu." Hứa Kỳ Tịch cảm thấy thiên linh cái của mình lại nóng lên, có cảm giác bị óc sồi đụng trúng, sắp có dấu hiệu bùng nổ trào ra.

Mặc dù hiện tại tốt nghiệp xong cũng có rất nhiều sinh viên làm trái ngành để kiếm cơm... Nhưng ngành học của hắn và vẽ truyện tranh cách xa nhau cả vạn dặm mà.

Hắn học tài chính mà...

Hắn chẳng biết tí gì về truyện tranh, tối đa chỉ vẽ vời đơn giản như mèo, chó hay heo thôi.

Nếu như bây giờ, hắn thật sự dựa vào nghề này để nuôi gia đình thì... toang luôn.

"Hay mình cân nhắc đến chuyện ra công trường khuôn gạch nhỉ?"

Hứa Kỳ Tịch siết nắm tay, nhìn về phía cánh tay có vết cơ bắp của mình. Lúc trước hắn còn cho là mình ngủ một giấc thì phát phì, nhưng thực tế là sau ba năm chuyển cảnh này thì hắn đã lực lượng hơn nhiều.

Cơ bắp cuộn cuộn thế này, đi khuôn gạch chắc là cũng ổn thôi nhỉ?

Hứa Kỳ Tịch nghiêm túc cân nhắc tính khả thi của phương án này.

...

Sau khi rửa mặt, thay quần áo thì hắn vừa ăn sáng vừa lướt điện thoại.

Hứa Kỳ Tịch thông qua những tin tức có trong điện thoại để từ từ hoàn thiện "ba năm chuyển cảnh" của mình.

Lúc này, trong phần mềm chat của điện thoại có không ít tin nhắn chưa đọc.

Phần lớn tin nhắn đều tới từ một vài nhóm chat.

Ví như điện thoại của mọi người đều có nhóm chat như "Cả nhà ta cùng yêu thương nhau", hắn thì có nhóm chat gia đình là "gia đình lão Hứa".

Ngoài ra hắn còn ghim một nhóm chat khác “Sáu kiếm khách đại học Thành Giang”, thành viên trong đây đúng là thành viên ký túc xá của hắn hồi đại học, Cao Thoán, Trương Bình, Dương Duyệt, Tô Thất Thất, Trương Bản Pha.

Trong nhóm luôn rôm rả.

Nhìn đám bạn thân mới hôm qua còn ngủ cùng một phòng ký túc, hôm nay đã người Nam kẻ Bắc, tâm trạng của Hứa Kỳ Tịch vô cùng phức tạp.

Hắn mở khung chat nhóm ra, sau khi ngẫm nghĩ một lúc thì nhắn: “Các anh em, bọn mày có tin chuyện xuyên thời gian không?”

“Phụt ~ Lão Hứa, mày mới lấy vợ có mấy năm mà đã muốn chơi xuyên thời gian à? Muốn quay lại kiếp sống FA hay sao?” Trương Bình cười đáp.

“Xuyên thời gian?” Dương Duyệt cũng chòng ghẹo: “Ha ha ha, lão Hứa, mày có tin chuyện tu tiên không?”

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Được rồi, vụ xuyên thời gian nghe hơi khó tin thật.

Hay là tâm sự về chủ đề “mất trí nhớ ba năm” có vẻ thật hơn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hùng Bá

Dịch: Lăng Nhân Môn

Lúc này, Trương Bình trong nhóm lên tiếng: “Bọn mày vừa nhắc tới vụ xuyên thời gian thì tao chợt nhớ tới Cao Thoán. Cũng nửa năm rồi không thấy nó trôi lên, không biết đang làm gì nhỉ? Tao cũng nghi nó bị xuyên không...”

Trương Bản Pha: “Tao biết nhà nó, hồi năm ba có tới nhà nó rồi. Lần sau đi công tác ngang qua thành phố Đại Chung, nếu có cơ hội thì sẽ ghé qua đó xem thử.”

“Ok, thể việc này giao cho mày nhé.” Dương Duyệt tán thành.

Trương Bản Pha là kiểu khá đáng tin trong ký túc xá, cậu mà làm việc thì mọi người đều yên tâm cả.

“+1” Hứa Kỳ Tịch không có ký ức của ba năm này nên không dám nói bừa, cố gắng biến mình thành người vô hình, tối đa chỉ im lặng gửi một cái +1 để thương mà thôi.

Lại tám thêm một lúc, nhóm chat ký túc xá đại học mới yên tĩnh trở lại.

Bản dịch thuộc về nhóm dịch Lăng Nhân Môn, bạn Uyên xinh đẹp đã thức thâu đêm gõ đấy, nên các bạn đọc giả có lòng thì hãy tìm đúng nguồn để được đọc nhanh và đúng nhất nhé, iu thum rất nhiều <3 Xin phép dờ mờ lủ ăn cắp mất dạy một cái nữa nè ~

Vốn dĩ, Hứa Kỳ Tịch còn định tâm sự về chủ đề “mất ký ức ba năm”, nhưng mãi mà vẫn không tìm được cơ hội phù hợp để xen vào, tạm thời đành phải từ bỏ.

Hắn chống cằm, ngón tay nhấn nhẹ một cái trên điện thoại, quay lại giao diện chính của phần mềm chat.

Ngoại trừ mấy nhóm chat ra, còn có một người bạn để hình đại diện là “ruộng lúa” gửi liên tít tì hơn mười tin nhắn cho hắn.

Nickname hiển thị của người này là... Mạch Tuệ.

“Mạch Tuệ?” nhìn thấy cái tên này, Hứa Kỳ Tịch bỗng giật thót.

Phản giật mình này đến từ phản ứng bản năng vì không thể giao bản thảo kịp deadline.

“Không phải là cái cô Mạch Tuệ hay gọi điện cho mình đấy chứ?”

Mở khung chat ra... trùng phóc.

Nhưng tin nhắn đối phương gửi cho hần lần này lại không liên quan gì tới truyện tranh cả.

Tin nhắn gửi từ hôm qua.

Mạch Tuệ: “Thầy Hùng Bá, đồng linh kiện máy móc mà lần trước anh hỏi tôi ấy, nay trùng hợp là anh họ tôi đang có. Tôi đã đặt hàng cho anh rồi... Có thể ngày mai sẽ được chuyển tới đây, đến lúc đó anh nhớ ký nhận rồi cho 5 sao nhé.”

Tin nhắn sau đó là hơn mười bức ảnh chụp, toàn là ảnh mấy món linh kiện kỳ lạ, vốn dĩ không phải loại thường thấy.

Hứa Kỳ Tịch nhìn chăm chăm vào tin nhắn này.

Thầy Hùng Bá?

Mình phải lầy lội tới cỡ nào mới có thể lấy cái bút danh như Hùng Bá này chứ?

Còn nữa... đầu năm nay, biên tập viên truyện tranh còn phụ trách công tác phục vụ mua bán hàng online nữa à? Lại còn đặt mua giúp hần nữa? Tận tình tới cỡ này ư?

Còn nữa, tại sao mình lại đặt đồng đồ này chứ?

Để lắp transformers chắc?

Trong đầu Hứa Kỳ Tịch lại ngập tràn dấu chấm hỏi.

Hôm nay các bạn dấu chấm hỏi trong đầu hần siêng năng dễ sợ.

...

Tuy không hiểu mô tê gì, nhưng do lễ phép nên Hứa Kỳ Tịch vẫn nhắn một tin trả lời “Mạch Tuệ” này: “Được rồi, cảm ơn nhé.”

“Đừng khách khí, nên thầy Hùng Bá ạ, sau này vợ anh muốn mua gì thì cứ giao cho tôi tìm là được. Tôi sẽ gom đủ đồng linh kiện đó gửi qua cho anh. Tóm lại anh đừng tốn thời gian ở việc tìm mua đồng đồ đó nữa nhé. [icon mỉm cười]” giờ này Mạch Tuệ đang đi làm, nên lập tức trả lời.

Hứa Kỳ Tịch giờ đưa lên, xem nội dung tin nhắn trả lời.

Đồng máy móc này không phải hần đặt, mà là vợ cần ư?

Hần ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang mỉm cười dịu dàng trên bức ảnh đám cưới phóng to treo ngay phòng khách ở đối diện.

Công việc của cô ấy có liên quan đến máy móc ư?

Nói thật, sau khi xếp ảnh của cô với phong cách cơ giới ở cạnh nhau thì lại... quyến rũ đến lạ!

Khi nào có dịp chắc phải đến chỗ làm của cô ấy lượn một vòng mới được, để xem bộ dạng của cô ấy lúc làm việc trông thế nào?

“Mong chờ quá đi.” Hứa Kỳ Tịch hí hửng nói.

“Đúng rồi, thầy Hùng Bá, linh kiện... tôi đã lo xong giúp anh rồi, vậy đợt này anh có thể trả đúng deadline giúp tôi được không? Anh đã hứa với tôi là hai hôm nữa sẽ nộp rồi đây.” Mạch Tuệ lại bổ sung, cuối câu còn kèm theo một icon dễ thương.

Từ giọng điệu nói chuyện, gói icon đã dùng thì rất có thể biên tập viên Mạch Tuệ này là con gái? Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng có tên đực rựa nào đó thích dùng icon dễ thương kiểu này. Ai mà chưa từng dùng vài cái icon đáng yêu chứ, đúng không?

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Vấn đề nên tới thì chung quy cũng sẽ tới, khó mà trốn được.

Hần sắp sửa phải giao bản thảo rồi ư?

Không biết bản thảo đã xong chưa nữa?

Đêm qua mình thức trắng đêm, không rõ đã vẽ xong chưa?

Nếu như chưa xong thì phải làm sao đây?

Với trạng thái của hần bây giờ, ngay cả nội dung mình phải vẽ là gì cũng không rõ, rồi vẽ tranh kiểu gì hần cũng hoàn toàn không biết.

Nếu như hoàn thành bản thảo thì trăm phần trăm là hần không thể nộp bản thảo kịp deadline rồi.

Trừ khi trong đầu hắn lập tức xuất hiện một hệ thống như Thiên Hoàng*, cũng tặng kèm một gói quà server mới có [điểm thuộc tính], có thể khiến kỹ năng hội họa của hắn lập tức max level.

*Vừa là vàng nhạt, vừa là một nhân vật trong hoạt hình Tank Knights Fortress

Nhưng Thiên Hoàng lại không xuất hiện.

Hứa Kỳ Tịch chỉ có thể kiên trì trả lời Mạch Tuệ: “Chờ một lúc nhé, lát nữa tôi đi xem bản thảo trước đã.”

Nếu như đã vẽ xong thì ít nhất cũng trụ qua được ải này.

Nếu như chưa xong.

Vậy thì Mạch Tuệ trẻ tuổi chưa trải sự đời à, thật không dám giấu gì, thầy Hùng Bá của cô đã bị cắt ký ức rồi, nên cho tôi xit deadline lần này nhé?

Mạch Tuệ gửi một loạt dấu hỏi qua: “???”

Xem bản thảo trước?

Chẳng lẽ trong lòng thầy Hùng Bá đây không rõ là bản thân đã vẽ xong hay chưa à?

Trong lòng cô ần ần có dự cảm chẳng lành.

Thầy Xìt Bá ơi, kỳ này lại định xit deadline nữa đây phỏng?

...

Vết gọn bữa sáng xong, Hứa Kỳ Tịch dọn bát đĩa rồi đứng dậy đi về phía phòng sách.

Hắn không biết có phải mình làm ở nhà hay không?

Nếu phải thì chắc chắn làm việc sẽ ở phòng sách chứ nhỉ.

Nếu như không phải thì phòng vẽ tranh của mình ở đâu được đây?

Hứa Kỳ Tịch mù tịt về vụ vẽ vôi, nhưng hắn cũng biết một người khó mà ôm hết từ A đến Z trong quá trình vẽ... Bình thường chắc là sẽ có vài trợ lý, giúp họa sĩ lo các khâu mới phải.

Nếu như hắn có phòng làm việc riêng ở bên ngoài, chỉ riêng việc tìm ra địa chỉ với mấy trợ lý kia thôi thì đã mất cả đồng tâm tư rồi... Mới nghĩ đến những việc đó thì hắn đã đau hết cả đầu rồi.

Hắn không phải người có khiếu làm “thám tử”, không rành khoản này, cũng chẳng hề có chút hứng thú nào với vụ này!

Cửa phòng sách không khóa.

Hứa Kỳ Tịch xoay nắm cửa một cái rồi đẩy cửa vào.

Bên trong có một bộ máy tính, trước màn hình máy tính còn có một bộ thiết bị giống như dùng để vẽ tranh.

Thấy vậy, hắn thào thở phào một hơi. Xem ra chắc là mình làm việc ngay tại nhà rồi.

Hứa Kỳ Tịch đi tới ngồi xuống trước máy tính, gõ lên bàn phím một cái.

Máy tính đang ở trạng thái chờ, vừa gõ một cái thì đã tiến vào trạng thái nhập mật khẩu.

“20020120” Hắn thuận thực nhập một dãy mật khẩu vào, đây là sinh nhật của hắn, cũng là mật khẩu đăng nhập máy tính hắn vẫn dùng đến nay... Mong là mình không có thói quen đổi mật khẩu.

Nếu không, chỉ riêng việc phá mật khẩu cũng đủ khiến mình hói hết cả trán.

May mà mật khẩu chính xác.

Theo một tràng tiếng vang du dương, máy tính thuận lợi tiến vào giao diện màn hình chính.

Trên màn hình có một phần mềm vẽ đang mở, trong đó còn có từng trang bản thảo đã save lại.

“Chưa vẽ xong hết... mấy bức sau này toàn là phác thảo, chưa tô màu.” Hứa Kỳ Tịch lấy điện thoại ra, nhìn cái tên Mạch Tuệ hiển thị trên danh bạ.

Phải xịt deadline thật à?

Hay là chờ xem “trợ lý” không rõ là có tồn tại hay không của mình đến đây giúp?

Vừa nghĩ, hắn vừa nhấp chuột, mở mấy trang mình đã vẽ ra xem nội dung.

Hắn vẫn cảm thấy khá tò mò, muốn biết mình vẽ truyện gì.

Bộ truyện tên là: “Nếu tôi chỉ có thể sống đến 36 tuổi.”

“...”

Khỏe miệng của Hứa Kỳ Tích co giật vài cái: “Tên gì mà nghe đã thấy khác hẳn phong cách của mình thế này.”

Cái tên này nghe thôi đã biết là bộ truyện tranh u ám đầy bi kịch, dù hắn có hệ thống giúp tăng kỹ năng hội họa lên max level thì e là cũng khó mà vẽ ra được nội dung tiếp theo.

Với kiểu tư duy sinh viên của hắn bây giờ, cho dù xem hết nội dung trước đó thì cũng khó mà nghĩ ra phần tiếp theo cho bộ truyện này.

Quả nhiên, mình vẫn nên ra công trường khuôn gạch thì hơn nhỉ?

Vẫn nên từ bỏ ý định kiếm sống nhờ về truyện, ngoan ngoãn đổi nghề thì hơn.

Dù sao mình vẫn phải nuôi gia đình mà.

Với cơ bắp rần ròi này của hắn, làm mấy nghề cần thể lực chẳng khỏe hơn à?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lạc thú của đàn ông đơn giản thế đấy

Dịch: Lãng Nhân Môn

Hứa Kỳ Tích đã nhận rõ hiện thực bèn save hết những bức đã vẽ xong trong máy tính lại, cũng gửi một tin nhắn cho Mạch Tuệ: “Bản thảo kỳ này đã xong hết rồi, chỉ còn chờ tô màu nữa thôi... chắc thế.”

Về phần khi nào tô màu xong hết thì hắn không thể nào xác định được.

Mong rằng hắn có một trợ lý giỏi!

“Vậy tôi chờ thầy giao bản thảo nhé. [icon gấu cười]” Mạch Tuệ vui vẻ đáp: “Nếu như cần mua linh kiện nào nữa thì thầy Hùng Bá cứ nhắn hết cho tôi, đừng tốn thời gian quý giá của thầy vào chuyện thế này nữa.”

Chu đáo dễ sợ.

Đối mặt với người thân thiện chu đáo thế này, Hứa Kỳ Tích thật không đành lòng phá nát sự mong chờ của cô.

Nên tiếp theo kéo được ngày nào thì hay ngày ấy ư?

Nói không chừng, lát nữa thì nhân vật trợ lý của hắn sẽ tự động tới cửa, giúp hắn hoàn thiện bản thảo kỳ tiếp theo thì sao?

Tưởng lúc nào cũng hay cả...

Nhưng đòi người chỉ có bảy tám chục năm ngắn ngủn, khổ đoán là vậy, nếu không lạc quan một chút thì cuộc sống sẽ gian nan biết bao?

Hơn nữa, lỡ như nó thành sự thật thì sao?

...

Sau khi tạm thời xử lý bên Mạch Tuệ xong, Hứa Kỳ Tịch tiện tay lục lợi mấy tính, để xem có tìm được thứ gì hữu dụng hay không.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã tìm được một thư mục hữu dụng.

“Ảnh cưới của anh Hứa, chị Thẩm Họa Mi + Tề Y San.”

Mr cơ bắp trầm mặc: “...”

Nếu như trình độ đọc hiểu ngữ văn tiểu học của hắn không sai, xét từ tên của thư mục này thì đây là ảnh cưới của một chàng trai và hai cô gái?

Cô Thẩm Họa Mi và Tề Y San.

Ba năm sau mình trâu bò đến độ chụp ảnh cưới cùng hai cô gái mà vẫn không bị đập chết tại chỗ luôn?

Mang theo lòng tò mò khổng lồ + căng thẳng xiu xiu, Hứa Kỳ Tịch nhấp mở thư mục ra.

Hắn lướt chuột, kéo từ đầu đến cuối.

Nhưng trong thư mục này chỉ có ảnh của hắn và vợ, không hề có cô gái thứ ba nào như trong tưởng tượng.

Hắn mở to mắt ra để nhìn cho thật kỹ, cô gái trong mấy bức ảnh có thay vài bộ đồ, nhưng không hề đổi người.

Để đề phòng, hắn còn nhấp vào mục “hiện tập tin ẩn” để kiểm tra từ từ.

Cũng may, vẫn không có thêm bức ảnh nào.

Cuối cùng Hứa Kỳ Tịch cũng thở phào một hơi.

Trong ba năm này hắn vẫn là hắn, không biến thành đầu cán.

“Nếu đã không có người thứ ba thì sao thư mục lại để hai tên con gái chứ?”

Thẩm Họa Mi và Tề Y San, cái nào mới là tên của vợ mình đây?

Hôm nay hắn phải tìm ra đáp án chính xác mới được.

Bằng không, đợi tới nay vợ về, hắn mở miệng gọi sai tên thì kỳ lắm.

Hứa Kỳ Tịch bỗng cảm giác mình bị dờ hơi.

“Quả nhiên, vẫn là đi tìm hôn thú với họ khẩu để xem thì hơn, tên ghi trên đó chắc chắn đáng tin hơn,” Hắn sờ lên phần trán bóng khiến người ta lo lắng của mình.

Có giỏi thì in hai cái tên trên hôn thú của tui luôn đi!

...

Để xác định tên của vợ, Hứa Kỳ Tịch lục lợi hết các học tử trong phòng sách, cuối cùng cũng tìm được mấy loại giấy chứng nhận trong ngăn kéo phòng để đồ.

Sổ hồng, hộ khẩu, hôn thú... đều ở đây.

Tiếp theo chính là thời điểm tìm ra chân tướng!

Hứa Kỳ Tịch lấy hôn thú ra, dùng thư thể ngẫu nhiên nhất để mở nó ra.

Trong ảnh là hắn cười ngây ngô và cô đang cười đầy ngọt ngào.

Trong ô họ tên cũng là Hứa Kỳ Tịch và Thẩm Họa Mi.

Nói vậy, tên của cô là Thẩm Họa Mi.

Chân tướng đã rõ ràng.

Nhưng... sau tên Thẩm Họa Mi trên giấy hôn thú lại bị dán một miếng băng dính dính giấy.

Trên băng dính lại có ba chữ Tề Y San nho nhỏ.

Mr cơ bắp lại trầm mặc: “...”

Quyết khiến tui khó chịu tới cùng như vậy à?

Hắn chọt chọt lên miếng băng dính viết Tề Y San.

Nhìn nét chữ thì biết không phải chữ của hắn mà là chữ của con gái rồi.

Là Thẩm Họa Mi tự ghi vào ư?

Người có thể động vào máy tính của hắn để đổi tên thư mục, lại có thể dán băng dính lên hôn thú của bọn họ, chỉ có thể là vợ hắn, Thẩm Họa Mi mà thôi.

Nếu thật sự là cô ấy, vậy tại sao cô ấy lại thêm một cái tên khác vào sau tên của mình chứ?

“Hay kiểu viết thêm biệt danh vào sau tên của mình thế này là trào lưu tăng tình thú của mấy cặp vợ chồng ở ba năm sau nhỉ? Hoặc là biệt danh này rất quan trọng với mình và cô ấy?”

Tóm lại... đúng là hành vi khiến người ta chẳng hiểu gì hết.

Hay thế giới của người trưởng thành sau khi kết hôn thật sự là một thế giới mới toanh nhỉ?

Một đứa hôm qua vẫn còn là sinh viên như hắn thật sự chẳng hiểu gì hết.

...

“Tóm lại, ít nhất thì cũng xác định được tên của cô ấy rồi, xem như giải quyết xong một vấn đề quan trọng.” Hứa Kỳ Tịch đặt hôn thú về chỗ cũ, lại sắp xếp tất cả giấy tờ lại thành một chồng.

Đến khi đối diện lại với Thẩm Họa Mi thì hắn có thể bình tĩnh hơn.

Sau đó, đợi đến khi Hứa Kỳ Tịch sắp xếp xong tất cả giấy tờ và túi hồ sơ thì đột nhiên nhìn thấy một thứ to cỡ tablet nằm im dưới đáy ngăn kéo.

Lúc trước nó bị túi hồ sơ đè lên nên Hứa Kỳ Tịch không thấy.

“Hửm? Cái gì đây? Máy đọc sách điện tử à?” Hứa Kỳ Tịch tò mò lấy nó ra, vươn tay ấn một cái. Tại sao lại để thứ này chung một chỗ với giấy tờ nhỉ?

Ngón tay nhấn xuống, xác nhận dấu vân tay thành công.

Tự động mở khóa, trang chủ bật ra.

Trang chủ có kết cấu trắng đen, trông hơi cũ kỹ.

Trên trang chủ có một con cua nhỏ đáng yêu bò qua bò lại.

“Mở được khóa vân tay, nói vậy thì là đồ của mình à?” Hứa Kỳ Tịch tò mò nên vươn tay ấn lên con cua nọ, đây là một loại bản năng của con người.

Thấy mấy thứ dễ thương bò qua bò lại thì chỉ muốn giơ tay chọt vài cái.

Hắn vừa nhấn vào xong thì con cua giờ càng to lên, ra sức vẩy càng.

Giao diện trang chủ lại thay đổi.

Một lúc sau, một giao diện trắng tinh bật ra.

Trên đó chỉ có một ảnh đại diện.

Ảnh đại diện hơi nhỏ, chỉ có thể nhìn ra đó là một thiếu nữ trang điểm đậm.

Hứa Kỳ Tịch lại giơ tay, tò mò ấn lên ảnh đại diện này một cái.

Ngón tay truyền đến cảm giác chấn động nhẹ.

Ngay sau đó, một dòng chữ hiện lên dưới ảnh đại diện.

Tên: Tô Khê Sa.

Ghi chú: “Xin hỏi, có thể giúp tôi ngủ một giấc thật ngon được không?” - Cứ qua 12 giờ đêm thì tôi lại khó ngủ.

“Tô Khê Sa?” Hứa Kỳ Tịch nhìn thấy cái tên kia thì thấp giọng đọc lên.

“Có mặt!” trong máy đọc sách lập tức phát ra tiếng trả lời của một cô gái. Có điều giọng nói này có vẻ mệt mỏi, khàn khàn như ngủ không đủ.

“Ồ? Thú vị đây.” Hứa Kỳ Tịch cười nói.

Cảm giác này giống hệt như quá trình giáo viên điểm danh hồi hấn còn đi học vậy.

Cũng khá giống máy chơi game “nuôi thú cưng ảo” mà hấn từng chơi lúc còn bé.

Nhưng ngoại trừ tiếng trả lời “đến rồi” kia thì máy đọc sách không còn mục lựa chọn nào khác nữa.

Tìm cả buổi trời cũng không thấy mấy lựa chọn như cho ăn, tắm rửa, dọn phân... các kiểu. Tiếc thật, mong nhà phát hành game có thể update thêm mấy chức năng mới.

Hứa Kỳ Tịch chột một lúc ở trang chủ thì vuron tay kéo một cái.

Giao diện lại chuyển đổi.

Qủa nhiên, lại đổi thành một ảnh đại diện mới.

Ảnh đại diện lần này là một sinh vật bị khăn trùm kín, trông hơi giống Hamster.

Hứa Kỳ Tịch thuận thực nhấn lên cái ảnh đại diện này, tên do trò chơi đặt lập tức xuất hiện.

Tên: Diệu Diệu.

Ghi chú: Đường nào cũng mở được.

“Lần này là động vật à?” Hứa Kỳ Tịch gọi thử: “Diệu Diệu?”

“Chít ~” một tiếng kêu vọng ra từ trong máy chơi game.

“Game điều khiển bằng giọng nói ư?”

Thú vị thật.

Hứa Kỳ Tịch đã phát hiện trò mua vui mới.

Thật ra, đôi lúc lạc thú của đàn ông lại đơn giản như thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Sự ám áp giàu có

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cho dù đây chỉ là một trò chơi điểm danh đơn giản, chỉ cần không bị người khác nhìn thấy và bỏ liêm sỉ qua một bên là có thể chơi vui đến quên cả trời đất.

Sau khi thiếu nữ và động vật lần lượt báo danh, Hứa Kỳ Tịch lại kéo tới một nhân vật có liên quan đến “thực vật”... Đó là một cô gái người thực vật mặc đồ du hành vũ trụ công nghệ cao.

Cô gái trong ảnh đó là người thực vật về mặt vật lý, sau lưng và trên đỉnh đầu mọc cành lá giống như thực vật, cô ngồi trước một chiếc quạt điện nhỏ, há miệng đón gió.

Lúc bé Hứa Kỳ Tịch cũng từng chơi trò này.

“Tên: Vô Giác nếm trăm đất.

Ghi chú: Gắn đây đất ở Lam Tinh bị ô nhiễm, không ngon lắm.”

Hứa Kỳ Tịch liếc qua tư liệu thiết lập.

Đất của Lam Tinh? Lam Tinh là đâu thế? Một hành tinh nào đó trong game à?

Tựa game này có thiết lập bối cảnh rộng tới vậy ư?

Thú vị đấy!

“Vô Giác ném trăm đất.”

Hứa Kỳ Tịch thanh cổ họng, kêu lên.

“Đây nà ~”

Trong máy đọc sách phát ra một giọng nói ngây thơ.

Giọng nói cực kỳ đáng yêu, khiến người nghe thấy phải nhũn hết cả xương.

“Lời thoại báo danh thay đổi rồi, giọng nói cũng đổi luôn.”

Hứa Kỳ Tịch xoa cằm

“Mỗi một cái tên sẽ có một giọng đọc với lời thoại riêng à?”

Tuy không có nhiều tính năng, nhưng xem ra thiết kế trò chơi này cũng bỏ công khá nhiều đây.

Ngon tay của hắn không ngừng lướt, đọc hết tên này đến tên khác.

Máy đọc sách cũng theo đó mà lần lượt phát ra lời thoại báo danh, cứ như đang điểm danh vậy.

Rõ ràng đây chỉ là một trò chơi khô khan tẻ nhạt, nhưng Hứa Kỳ Tịch chơi car buồi mà vẫn không thấy chán.

Đến khi gần kéo tới cuối, một cái tên không thể tính là tên xuất hiện trên màn hình.

Ảnh đại diện là một cô gái tóc dài ăn vận theo phong cách khoa học viễn tưởng.

Ô tên lại là một số: 713.

Ghi chú: Thích nựng chó, ghét những chuyện liên quan đến tuổi tác, ta có một mục tiêu... Ta phải khai phá bằng được siêu năng lực ~ Những thứ tấn công vật lý thông thường không thể giải quyết được thì hãy để siêu năng lực xử lý!

“Tên này là bảy mốt ba à?”

Hứa Kỳ Tịch tự tin đọc.

Nhưng lần này tiếng báo danh lại không vang lên.

“Không phải bảy mốt ba ư?”

Hứa Kỳ Tịch ngẩn ra.

“VẬY CHẮC CHẮN LÀ BẢY TRĂM MƯỜI BA RỒI!”

“Vẫn không phải? Thế thì seven, one, three?”

Hắn thử vài lần liên tiếp nhưng đều không đọc đúng.

Ngu người luôn.

“Chẳng lẽ mình mở sai cách ư?”

Hay là...

“Bảy, một, ba?”

Hứa Kỳ Tịch đọc từng chữ một.

Đọc như thế này nghe quen quen thế nhỉ?

“Số hiệu 713 có mặt.”

Cuối cùng giọng nói mong đợi đã lâu cũng vang lên từ máy đọc sách.

“Thành công rồi.”

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hắn tiếp tục lướt màn hình.

Giao diện lóe lên, chuyển đến trang cuối cùng.

Ảnh đại diện trên trang cuối cùng chỉ có hình dáng mờ hồ + bóng đen, giống như nghi phạm “màu đen” trong mấy bộ phim trinh thám vậy.

Ô tên trống rỗng.

Ghi chú: Thật ra ta không thích mút hoa quả lắm.

[Trống á? Trống thì đọc thế nào được?]

Hứa Kỳ Tịch thộn mặt ra.

Chẳng lẽ tên nhân vật là "để trống" à?

Không đợi hắn nghĩ kỹ, giao diện này đã tự động chuyển về trang chủ của nhỏ đang bò màu đen trắng.

Trang cuối cùng của trò chơi vẫn chưa được thiết kế hoàn chỉnh nên tự động bỏ qua ư? Giống như phim điện ảnh cho cái kết lửng lơ để người ta ngóng trông phần 2 ấy hả?

“Xong rồi.”

Hứa Kỳ Tịch tắt máy đọc sách đi, đặt vào trong ngăn kéo với vẻ chưa thỏa mãn lắm.

Cho dù thứ đó có thú vị hơn nữa cũng không thể chơi một lèo cho chán hẳn được, nếu không sau này sẽ mất đi nhiều niềm vui lắm.

Thình thoảng lại lấy ra chơi là được rồi.

...

Sau khi xác định tên "Thẩm Hòa Mi", Hứa Kỳ Tịch đi dạo một vòng quanh nhà, làm quen với hiện trạng "nhà" của mình lúc này.

Tầng ba là nơi mà hắn và Thẩm Hòa Mi sinh hoạt thường ngày. Phòng bếp, phòng khách, phòng chứa đồ, phòng ngủ đều đầy đủ cả. Bình thường hai vợ chồng dành phần lớn thời gian sinh hoạt ở tầng một. Tạm thời vẫn chưa sắp xếp phòng em bé, xem ra trong thời gian gần sắp tới hai người chưa có ý định sinh con.

Tầng hai là nơi tập thể hình, Hứa Kỳ Tịch thấy tầng này bày đủ loại máy tập thể dục, trang trí giống như một phòng tập gym vậy. Hắn có thể đồ con được như vậy chắc chắn không thể bỏ qua công lao của tầng này.

Tầng bốn bày vài cái giá sách, trên giá đặt một số bản vẽ hắn in ra, hình như còn có vài chiếc máy tính... cảm giác giống như một phòng làm việc khác của hắn vậy. Xem ra, khả năng hắn có trợ lý khá lớn đấy nhỉ?

Trong lúc Hứa Kỳ Tịch dạo quanh tầng bốn, di động của hắn bỗng reo lên.

Hắn móc di động ra xem, là một số lạ không có trong danh bạ.

Hứa Kỳ Tịch dè dặt bấm nghe máy... Đối với một kẻ mất đi ký ức ba năm như Hứa Kỳ Tịch, hắn cần phải cẩn thận ứng phó với mỗi một cuộc điện thoại lạ, tránh để lộ sơ hở.

“A lô, xin chào, có phải là thầy Hùng Bá không ạ? Chúng tôi là công ty chuyển phát nhanh Phong Thu, hàng của anh tới rồi, anh có ở nhà không ạ? Xin hãy ký nhận giúp chúng tôi.”

Sau khi kết nối, một giọng nam ồm ồm vang lên.

Đó là một giọng nói khiến người ta an tâm.

“Tôi đây, đợi một chút, tôi xuống ngay đây.”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

Là linh kiện máy móc mà Mạch Tuệ đặt cho hần hôm qua được ship đến à?

...

...

Hàng chuyển phát nhanh của hần gồm năm thùng, trông có vẻ nặng trĩu.

Mấy bức ảnh lúc trước Mạch Tuệ gửi cho hần không thể hiện rõ kích thước cụ thể của đồng linh kiện này

Không ngờ lại nặng như thế.

Rốt cuộc Thẩm Họa Mi định lắp ráp cái gì đây?

Hần tự tưởng tượng ra hình ảnh Thẩm Họa Mi tay cầm cờ lê, mặt đầy dầu máy, trèo lên thang, lắp ráp máy móc cỡ lớn.

Hình ảnh này gọi cảm ghê.

Ừm... đến lúc đó mặc kệ cô lắp ráp thứ gì, hần cũng sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, đưa dụng cụ các thứ...

“Chúng tôi đưa hàng đến rồi, anh cho chúng tôi đánh giá tốt nhé.”

Anh chàng giao hàng giúp Hứa Kỳ Tịch chuyển năm chiếc thùng vào trong nhà, cắt đơn ký nhận đi, mỉm cười rạng rỡ.

“Không thành vấn đề.”

Hứa Kỳ Tịch ra dấu OK với cậu ta.

Tất cả mọi người đều phải vất vả kiếm vài đồng tiền... Nói không chừng ngày mai hần lại phải đi khuôn gạch rồi, nên có thể thông cảm với sự vất vả của nhân dân lao động.

Sau khi tiễn anh chàng giao hàng xong, Hứa Kỳ Tịch ngồi xuống mở từng chiếc thùng ra rồi lại lấy điện thoại chụp ảnh các linh kiện này, mở phần mềm chat, kéo đến tài khoản Ghi chú [Vợ] rồi gửi ảnh qua.

Tin nhắn đính kèm:

“Em yêu ~ Linh kiện máy móc mà em đặt đã đến cả rồi, nhớ cho đánh giá năm sao nhé.”

Thẩm Họa Mi ở đầu bên kia lập tức trả lời.

Có điều cô đáp lại bằng một loạt dấu hỏi chấm: “???”

Hơn nữa còn gửi kèm meme [Chuột Hamster đầu đầy dấu hỏi]

“Hả? Chẳng lẽ mình gửi nhầm người à?”

Sau khi nhận được tin nhắn trả lời, Hứa Kỳ Tịch nghi hoặc nói.

Thằng tòi, người mà mày Ghi chú là "vợ" trong phần mềm chat lại không phải vợ thật của mày ư?

Hần vươn tay mở ảnh đại diện của [vợ] ra để xem trang cá nhân của người này.

Ồ đúng rồi mà, đúng là tài khoản của Thẩm Họa Mi.

Trên trang cá nhân còn có ảnh tự sướng của Thẩm Họa Mi và ảnh chụp chung với hần mà.

Nội dung lịch sử chat giữa hần và cô cũng có thể chứng minh đây chính là Thẩm Họa Mi.

Thế tại sao cô lại có vẻ ngờ ngác thế nhỉ?

Đây không phải linh kiện máy móc mà cô nhờ hần đặt ư?

Đợi đã...

Nếu như đồng linh kiện này không phải Thẩm Họa Mi đặt, vậy chỉ có một khả năng... là do hấn tự đặt!

Nhưng có lẽ vì ngại nói thẳng với Mạch Tuệ nên hấn mới mượn danh vợ mình là Thẩm Họa Mi để nhờ Mạch Tuệ đặt giúp chăng?

Nói không chừng là mình giấu vợ dùng quỹ đen để lên đặt mua cũng nên?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Vậy chẳng phải vừa nãy hấn không đánh mà khai, để lộ việc làm lén lút của mình trước mặt Thẩm Họa Mi rồi sao?

Dịch vụ trọn gói tự đóng gói bản thân đáng lên tận cửa luôn?

Hứa Kỳ Tịch bắt đầu rên.

“A Tịch, em không hề đặt mấy thứ này, hơn nữa em chẳng hiểu gì về máy móc cả. Có phải là ai đó gửi nhầm hàng hay bên giao hàng ship nhầm địa chỉ không?”

Thẩm Họa Mi nhanh chóng trả lời lại.

Hứa Kỳ Tịch nghẹn lòng:

[Không, không gửi nhầm đâu... Vì đây là linh kiện mà anh nhờ Mạch Tuệ đặt đấy.]

Chân tướng đã rõ ràng, đây chính là hàng mà bản thân hấn muốn mua.

Nhìn câu trả lời của Thẩm Họa Mi, Hứa Kỳ Tịch lại thấy hơi đau gan... Bây giờ phải trả lời bà xã thế nào nhỉ?

Trong lúc hấn đang nhức đầu, Thẩm Họa Mi ở đầu bên kia đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Cô gửi cho hấn một cái icon cười toe.

“Em hiểu rồi, A Tịch anh định lấp thứ gì à? Có phải hết tiền rồi không? Anh đợi chút nhé, em chuyển khoản cho anh. [icon cười đáng yêu]”

Thẩm Họa Mi nhấn.

Lại một lúc sau.

Hứa Kỳ Tịch nhận được tin nhắn từ ngân hàng.

[Ngân hàng Phong Nghiệp nước Đại Hạ: 09:12 ngày 23 tháng 5 năm 2025, Thẩm Họa Mi đã chuyển cho tài khoản có số đuôi 7722 của bạn 100.000 tệ...]

Hứa Kỳ Tịch ngơ ngác nhìn tin nhắn.

Lúc này, hấn cảm nhận được sự ầm áp giàu có của Thẩm Họa Mi... Cũng căng tràn như tâm hồn của cô vậy.

Đến cả [icon cười đáng yêu] trong khung chat cũng được tự động thay thế thành nụ cười của Thẩm Họa Mi.

Không những không bắt chồng quỹ bàn phím vì lên mua linh kiện lắp ráp đồ chơi cỡ lớn, mà còn thấu hiểu, dùng hành động để ủng hộ sở thích của đối phương.

Lại còn giàu nữa chứ.

Người vợ thế này, tui có thể lấy cả trăm cô!

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Câu chuyện có thể khiến cho mọi người đau xót

Dịch: Lãng Nhân Môn

Ở đầu bên kia, Thẩm Họa Mi lại gửi một tin nhắn đến:

“Có đủ không? Nếu không đủ thì lát nữa em lại chuyển thêm cho anh.”

“Đủ, đủ rồi ~”

Hứa Kỳ Tịch vội đáp.

Cầm tiền này chột dạ quá, chột từ tận trong xương luôn...

“Dạ, hiếm khi A Tịch anh muốn chơi thứ gì đó. Anh chơi vui về nhé. Em đang hơi bận một chút ~ [icon thơm chụt chụt]”

Thẩm Họa Mi cười đáp.

Hứa Kỳ Tịch ngại ngùng trả lời lại bằng một icon [thơm chụt chụt]... Hắn cứ có cảm giác vì điều như mình đang được bao nuôi vậy.

Đồng thời, Hứa Kỳ Tịch càng thấy tò mò với những gì mình trải qua trong ba năm này hơn. Hắn rất muốn biết rốt cuộc mình đã dùng quỹ kế gì để biến Thẩm Họa Mi thành bà Hứa như thế?

Trong ba năm bị cắt cảnh này, hắn đã thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức dạng chân rách cả bì. Tại sao một kẻ học kinh tế như hắn lại trở thành tác giả truyện tranh, kiếm ăn nhờ vẽ truyện, hơn nữa còn học được kỹ năng lắp ráp máy móc?

Vì không có ký ức của ba năm này, cho nên cứ đối mặt với sự dửng dưng của Thẩm Họa Mi là hắn lại thấy chột dạ.

“Hay là nói cho Thẩm Họa Mi biết chuyện mình bị mất ký ức ba năm nhì.”

Hứa Kỳ Tịch thầm nói.

Từ những tiểu tiết trong sinh hoạt giữa hắn và Thẩm Họa Mi, có thể thấy tính tình của cô rất tốt... Như thế, cho dù nói rõ chuyện mình bị mất đi ký ức ba năm cũng sẽ không có vấn đề gì.

Thậm chí trong lúc nói rõ còn có thể chèn thêm mấy câu ngọt ngào như ‘cho dù bị mất trí nhớ anh vẫn nhớ rõ tên em’, nói không chừng còn có thể tăng tiến tình cảm ấy chứ!

“Ừm, cứ làm thế đi. Đợi cô ấy về, mình sẽ tìm cơ hội nói rõ mọi chuyện. Ngày mai phải tranh thủ tới bệnh viện một chuyến, để xem có phải não của mình bị tổn thương gì hay không...”

Hứa Kỳ Tịch hạ quyết tâm.

Tiếp đó hắn lại cúi đầu nhìn năm thùng hàng chuyển phát nhanh dưới chân.

Nếu như đã đặt rồi thì cũng không tiện trả hàng.

Dù sao đây cũng là thứ phải nhờ mối quan hệ của Mạch Tuệ mới lấy được.

Hàng vừa đến đã vội trả về, nếu không có lý do chính đáng thì giống như đang gờn mặt với Mạch Tuệ vậy... Mà Mạch Tuệ lại rất chân thành chia sẻ lo âu với hắn.

Đùa giỡn với lòng tốt của người khác sẽ bị trời đánh!

“Tóm lại cứ cắt đi đã, nói không chừng sau này lại dùng đến... Hơn nữa, nhà mình cũng không thiếu tiền nhì?”

Hứa Kỳ Tịch ôm từng thùng linh kiện máy móc vào trong phòng chứa đồ.

Mấy cái thùng này hơi nặng nhưng vẫn có thể bê được.

Thế trạng hiện tại của hắn siêu lăm! Khẩu vị cực tốt luôn ~

...

Hôm nay, kể từ khi mở mắt cho đến giờ, Hứa Kỳ Tịch phải nhận hết bom thông tin này đến bom thông tin khác.

Thế nhưng hắn đã chống chọi thành công.

“Đã không có gì đáng sợ nữa, không còn chuyện gì khiến lòng mình dao động nữa.”

Hứa Kỳ Tịch vô cùng tự tin.

Hắn chuyển những chiếc thùng nặng trĩu này đến phòng chứa đồ ở tầng 1, mở cửa ra.

Sau đó hắn tròn mắt lên...

Nội tâm như giếng nước yên tĩnh lập tức hiện ra sáu bảy từ ‘á đù’.

Trong căn phòng chứa đồ tầng 1 khá rộng rãi chất đầy các loại linh kiện, bộ phận máy móc, chip đa dạng, đầy đến nỗi gần như không thể len vào được nữa.

Có cái được cất cẩn thận trong hộp, cũng có cái ném bừa trong túi, có cái rải rác trong hộp sắt, chất lung tung thành đống.

Căn phòng chứa đồ ở tầng 1 này sắp bị chất đầy cả rồi.

Mua đồng này tốn bao nhiêu tiền đây chứ?

Phá sản mất.

“Minh còn tưởng rằng mình chỉ mua có 5 thùng linh kiện máy móc, nhưng không ngờ lại có đầy một gian.”

Hứa Kỳ Tịch đặt chiếc thùng trong tay mình xuống, ngẩng đầu nhìn trời.

Nhiều linh kiện + bộ phận máy móc thế này... rút cuộc ‘mình’ của trước đây muốn làm gì?

Nhưng trong đầu hắn bây giờ hoàn toàn không có chút ký ức nào liên quan đến chuyện này, không biết mình định lắp ráp thứ gì.

Thậm chí kỹ năng lắp ráp máy móc của hắn cũng chỉ dừng ở mức cơ bản, thuộc đẳng cấp người bình thường biết tháo dỡ linh kiện mà thôi.

Phải xử lý cả một phòng đầy linh kiện máy móc thế này như thế nào đây?

Bán đi?

Linh kiện trong phòng này linh tinh đủ loại, cho dù có muốn bán cũng rất khó tìm được người mua, trừ khi xử lý nó như đồng nát.

Nhưng nếu xử lý như đồng nát thì lại thấy hơi không nỡ.

Trước đây mình thu thập cả phòng linh kiện thế này chắc chắn mất khá nhiều công sức, phí hết tâm huyết.

Hơn nữa nếu đem bán đồng nát thì cũng chẳng được mấy đồng.

Hứa Kỳ Tịch ảo não.

“Hay là thử đi tìm xem ‘mình’ có để lại bản vẽ, bản thiết kế gì đó không?”

Nếu như đã mua sắm nhiều linh kiện thế này thì chắc chắn hắn muốn chế tạo thành thứ gì đó. Không thể chỉ dựa vào tưởng tượng để mường tượng ra thành phẩm sau khi ghép đồng linh kiện, bộ phận máy móc này được.

Nhất định phải có một bản vẽ và thiết kế tí mĩ nhi?

Chỉ cần có bản vẽ, nói không chừng thật sự chế tạo được thứ đó cũng nên?

[Kể ra thì phải tốn rất nhiều thời gian mới thu thập được đầy phòng chứa đồ toàn linh kiện máy móc này nhỉ? Thẩm Họa Mi không biết chút gì ư?]

Sau khi đóng cửa phòng chứa đồ lại, Hứa Kỳ Tịch nghỉ hoặc.

Kỹ năng ‘có việc giấu nhem vợ’ của mình cao như thế à?

Hay là... thực ra Thẩm Họa Mi biết hết nhưng do mình cứ lén lút lút lút thu thập nguyên liệu, không nói cho cô biết nên cô giả vờ như không biết gì cả?

Đây là sự ân ý giữa vợ chồng à?

Sau khi đóng cửa, Hứa Kỳ Tịch chốt dĩa khóa trái phòng chứa đồ, cất kỹ chìa khóa... Tuy rằng Thẩm Họa Mi đã biết chuyện hắn mua linh kiện nhưng hắn vẫn thấy rất chốt dĩa.

...

Sau khi trở lại thư phòng ở tầng 3, Hứa Kỳ Tịch gỡ dấu cách, kích hoạt lại máy tính, mở tính năng tìm kiếm toàn diện, tìm file bản vẽ trong máy tính.

Ngoại trừ phần cứng máy tính, hắn còn mở cả Cloud, icloud, USB, ổ cứng di động của mình ra, tìm kiếm toàn diện một cách triệt để.

Không gian lưu trữ khá lớn nên tìm kiếm cũng mất nhiều thời gian.

Nhân lúc này, Hứa Kỳ Tịch mở bản thảo truyện tranh ‘Nếu như tôi chỉ sống đến 36 tuổi’ của mình ra, đọc một lượt từ đầu đến cuối.

Hắn không có ý định về tiếp bộ truyện tranh này, có muốn cũng không làm được.

Có lẽ sắp tới hắn phải từ bỏ thân phận tác giả truyện tranh... nhưng vẫn cần phải xem tác phẩm mà mình đã sáng tác trong 3 năm bị mất ký ức này, nói không chừng lại tìm được manh mối về nguyên nhân tính cách hắn thay đổi lớn cũng nên?

Hứa Kỳ Tịch mở bản thảo truyện tranh ra rồi tiện tay mở web phim, nhấn vào bộ phim truyền hình mà mình từng đu. Hắn đã thành thạo kỹ năng một lúc làm hai việc từ lâu rồi.

Chẳng mấy chốc... Hứa Kỳ Tịch phát hiện ra một lợi ích của việc mất đi trí nhớ 3 năm.

Có khá nhiều series điện ảnh, anime, phim truyền hình, tiểu thuyết, manga... mà hắn khổ sở chờ đợi 3 năm trước đã hoàn thành, thậm chí mùa 2, mùa 3 cũng có luôn rồi.

Ba năm đó, tích lũy tròn 3 năm đó nhé!

Một cảm giác hạnh phúc vì điệu trào lên trong tim hắn.

Nếu nhìn từ góc độ này, hình như trí nhớ nhảy cóc đến 3 năm sau cũng tốt đấy chứ ~

...

Nửa tiếng sau.

Tính năng tìm kiếm toàn diện kết thúc, kết quả tìm kiếm bật ra.

“Xong rồi à?”

Hứa Kỳ Tịch tiện tay nhấn một cái, vài file dữ liệu hiện lên trước mặt hắn.

‘Bản thiết kế cuối cùng’

‘Bản thiết kế đã sửa’

‘Bản thiết kế sửa lần 2’

‘Bản thiết kế sửa lần 3’

‘Bản thiết kế sửa nữa tui sẽ đi chết’

‘Bản cuối cùng, tuyệt đối không sửa nữa’

‘Bản tiêu rồi tiêu rồi – Kiến Thần Hiệu’ (Số gặp thần)

Hứa Kỳ Tịch liếc kết quả tìm kiếm một cái: “...”

Chỉ vài cái tên file ngắn ngủi cũng khiến người ta mừng rỡ tưởng ra được câu chuyện đắm nước mắt của một nhà thiết kế.

Phải rụng mất bao nhiêu tóc mới nghĩ ra được nhiều bản thiết kế thế này chứ?

Hứa Kỳ Tịch không nhịn được sờ lên đầu mình.

Hình như mép tóc thật sự cao hơn trước một chút thì phải?

“Phải chú ý bảo dưỡng khuôn này, mình còn trẻ, không thể hối sớm thế được.”

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một lúc, vờn tay mở file thiết kế ‘Bản tiêu rồi tiêu rồi – Kiến Thần Hiệu’ kia ra.

Hắn muốn xem xem rốt cuộc sau khi lắp ráp xong, thứ này sẽ có hiệu quả thế nào, có đáng để mình hi sinh nhiều hơn thần kinh thế không.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Cánh cổng kỳ tích

Dịch: Lãng Nhân Môn

Hậu tố “Kiến Thần Hiệu” trong tên file chính là thứ mà hần muốn tạo ra sao?

Nhưng chỉ có mỗi cái tên thì hần không thể đoán được thứ mà mình đang chế tạo trong ba năm kia là gì.

File thiết kế có dung lượng rất lớn, lúc mở ra phải load nửa ngày trời.

Sau đó, một bản vẽ thiết kế tạo thành từ vô số đường nét lộn xộn, phức tạp đến mức khiến đầu óc Hứa Kỳ Tích nóng rẫy lên xuất hiện trước mặt hần.

Hứa Kỳ Tích nhấp chuột một cái, phóng đại bản thiết kế kia ra... Những đường nét với quỹ tích kết nối chồng chéo lên nhau lút nhá lút nhút suýt nữa thì làm mù mắt hần.

Càng xem càng thấy mình mới bé nhỏ làm sao.

Mất phút sau...

“Cuối cùng mình cũng hiểu, quả nhiên con người có cực hạn!” Hứa Kỳ Tích day day đôi mắt nhức nhối.

Bản thiết kế tinh vi phức tạp này + cả căn phòng chứa đồ linh tinh kia, đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi năng lực nghiệp vụ của một tên sinh viên quèn như hần.

Không có dân chuyên hỗ trợ, thậm chí hần còn không thể xác định đồng nguyên vật liệu chất đồng trong phòng kia tương ứng với linh kiện mang ký hiệu nào trong bản vẽ, chứ nói gì đến việc lắp ráp nó theo bản vẽ ấy.

Trừ khi hần một lần nữa trở nên hùng mạnh vượt quá khả năng của con người, sau đó khôi phục lại kỹ năng chế tạo máy móc trong thời gian ngắn, nếu không thì e bản thiết kế phức tạp này và đồng linh kiện kia sẽ chẳng có ngày được thấy ánh mặt trời.

Hứa Kỳ Tích thu nhỏ bản thiết kế lại.

Hần không đóng file mà chỉ di chuột, kéo đến điểm cuối cùng của bản thiết kế. Hần muốn xem rốt cuộc thứ này có đính kèm sách hướng dẫn sử dụng hay cái gì đó đại loại thế không.

Ít nhất cũng phải cho hần biết cái “Kiến Thần Hiệu” này được dùng để làm gì chứ?

Quả nhiên, ở cuối bản thiết kế có một dòng chữ.

[Máy đột phá sọ não - Cảnh cổng kỳ tích – Kiến Thần Hiệu. Sáng tạo ra kỳ tích đi!]

Sau đó, chẳng còn gì nữa.

Không có giới thiệu kỹ hơn, cũng chẳng có sách hướng dẫn. Chỉ có mỗi cái tên dài ngoằng.

“Máy đột phá sọ não là cái gì?” Nghe vừa kích thích vừa bạo lực, làm hần chợt nhớ tới mấy thứ vũ khí cực súc đập phát bễ đầu của đám đực rựa.

Đừng nói thứ này dùng để nện lên đầu đấy nhé?

Ờm... nếu dùng số linh kiện chất đầy một gian phòng kia để lắp ráp một cái búa đập đầu, thì với sức nặng của nó, chỉ chạm khẽ một phát thôi cũng đã đủ để nát sọ rồi.

“Đừng bảo là mình thiết kế ra thứ này, sau đó nện thử lên đầu một phát để thí nghiệm cho nên mới mất đi ba năm ký ức đấy nhé?” Hứa Kỳ Tích sò lên đầu mình.

Tiêu rồi!

Hay là... cứ mặc xác đồng đồ ấy cho nó phủ bụi nhĩ?

Sau khi linh ngộ chân lý “con người ai cũng có cực hạn”, Hứa Kỳ Tích quyết định tạm thời không cố chấp với vụ này nữa.

Nhưng cái tên “cánh cổng kỳ tích” kia lại khiến hấn để ý.

Dù sao thì tên hấn cũng là “Kỳ Tích” mà.

[Sáng tạo cánh cổng kỳ tích sao?]

“Được rồi, chờ Họa Mi về đã. Sau đó mình sẽ nói chuyện mặt trí nhớ của ba năm, cùng với bản thiết kế này và đóng đồ trong phòng chứa tầng một cho cô ấy nghe luôn.”

“Nói không chừng cô ấy có thể tìm được người giúp đỡ lý giải bản thiết kế này và lắp ráp nó thì sao?”

Dù sao bây giờ hấn cũng đã chạm đến cực hạn rồi, cực hạn của con người.

Hứa Kỳ Tích nằm ườn ra ghế.

Sau đó, hấn phải nghỉ ngơi xả hơi cái đã.

Từ sáng đến giờ, lúc nào trạng thái của hấn cũng căng như dây đàn.

Nếu không thả lỏng ra thì căng đứt mất thôi.

Nằm dài ra ghế bằng tư thế thoải mái nhất, Hứa Kỳ Tích lại bắt đầu làm một công đôi việc, vừa xem bản thảo truyện tranh, vừa mở phim ra, để cửa sổ nhỏ rồi thả hồn vào xem.

Phim ảnh và tiểu thuyết tích lũy trong ba năm đăng đăng cũng đủ để hưởng thụ một thời gian dài.

...

Thời gian làm dịu căng thẳng luôn trôi qua rất nhanh, thời gian vui vẻ sung sướng lúc nào cũng ngắn ngủi.

Chỉ mới xem được hai bộ phim mà đã đến 11 giờ trưa rồi.

Hứa Kỳ Tích bò dậy khỏi ghế, bụng dạ đói meo nhắc nhở hấn đi kiếm gì đó lấp đầy dạ dày.

“Phải nấu cơm thôi, trưa nay ăn gì đây?” Hứa Kỳ Tích đứng lên.

Thảm Họa Mi chẳng dặn dò gì hấn về cơm trưa cả.

Sáng nay cô đến công ty làm việc, chưa chắc đến trưa đã về...

“Chẳng biết trong ba năm nay mình ăn cơm trưa kiểu gì? Nấu ít đồ ăn qua loa hay là gọi thức ăn ngoài nhỉ?” Tay nghề của Hứa Kỳ Tích chỉ giới hạn trong mấy món ăn thường ngày đơn giản mà thôi.

Thi thoảng ăn thì được, chứ muốn ăn ngon thì phải gọi đồ ngoài.

Hấn lấy điện thoại di động ra, mở phần mềm đặt thức ăn vừa quen vừa lạ.

Nhưng đang chuẩn bị gọi món thì dưới lầu truyền đến tiếng dừng xe.

Hứa Kỳ Tích đi ra cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu.

Bèn thấy ngay Thảm Họa Mi đang thò chân bước xuống từ một chiếc xe màu trắng.

Sau khi xuống xe, cô thay đôi giày đế bằng chuyên dụng để lái xe bằng giày cao gót buổi sáng, sau đó lấy hai túi thức ăn trong cốp xe ra, mở cửa đi lên.

[Ồ... cơm trưa cũng là vợ bao luôn à?] Kỹ năng “ấm lòng” bị động của Hứa Kỳ Tích được kích hoạt.

Chỉ trong ba năm mà mình đã to cao đẹp trai thế này, trừ công lao của máy tập thể hình trên tầng hai, chắc chắn phần công còn lại là thuộc về vợ mình đây.

Không có cơm lành canh ngọt thì cơ thể hấn không thể tuyệt thế này được.

Thấy Thảm Họa Mi sắp lên đến nơi, Hứa Kỳ Tích đi ra cửa phòng tầng ba, mở cửa ra.

Hấn ở đây chờ cô lên.

Leng keng ~ cửa thang máy gia dụng nhỏ mở ra. Thảm Họa Mi bước ra từ thang máy.

Vừa ra đến nơi, cô đã thấy Hứa Kỳ Tịch đứng ở cửa chờ mình.

Thẩm Họa Mi nhón miệng cười: “A Tịch ~”

“Họa Mi, em về rồi đấy à?” Sáng nay Hứa Kỳ Tịch lẫn lóc nửa ngày trời mới hỏi được tên của Thẩm Họa Mi, hần cảm thấy mình phải khoe chút kĩ thuật ra thôi.

Ví dụ như bây giờ, một câu chào hỏi đúng lúc sẽ là cơ hội tốt để gọi tên vợ.

Coi như là lấy le đi.

“Họa Mi?” Nghe thấy tên mình, phản ứng của Thẩm Họa Mi lại hơi lạ. Cô nghiêng đầu một chút... dường như nghĩ tới điều gì.

Sau đó, cô buông hai túi thức ăn xuống, mở túi xách của mình, lấy một chiếc hộp nhỏ ra.

“Cho anh nè, ô mai đó.” Tôn Minh Hoa đổ một viên ô mai ra, dùng ngón tay trắng ngần nắn một chút rồi nhét vào miệng Hứa Kỳ Tịch.

Chua ngọt tận xương ~

Nhưng Hứa Kỳ Tịch lại bị chuỗi thao tác của Thẩm Họa Mi làm cho ngớ người.

“Ô mai ngon không?” Thẩm Họa Mi cất hộp đi, mỉm cười hỏi.

Hứa Kỳ Tịch gật đầu phối hợp: “Ngon lắm.”

Hắn vẫn rất thích mấy thứ đồ ăn vặt này.

“Đúng là em ăn rất ngon.” Thẩm Họa Mi đáp lại bằng vẻ mặt thật thà và tán thành.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Thẩm Họa Mi mang theo người một hộp ô mai chỉ chuyên dùng để ghẹo hắn thôi à?

Bao hắn phải đáp lại thế nào đây?

Nghĩ ngợi một lát, Hứa Kỳ Tịch quyết định phối hợp với Thẩm Họa Mi, thử đuổi theo mạch tiết tấu của cô: “Tối nay ở lại ăn ô mai chứ?”

“Ha ha, trước đó... em phải nấu cho anh một bữa trưa ngon lành cái đã.” Thẩm Họa Mi xoay người, nhấc hai túi thức ăn lên, thay dép đi trong nhà rồi đi thẳng vào phòng bếp.

Hứa Kỳ Tịch đóng cửa nhà, đi theo cô: “Có cần anh rửa đồ ăn giúp không?”

Hắn cần một chút thời gian ở bên Thẩm Họa Mi để nói rõ chuyện mất trí nhớ của mình.

“Cần chứ.” Thẩm Họa Mi đáp.

Hai người trò chuyện tự nhiên đến bất ngờ.

Hứa Kỳ Tịch nhận đồ ăn, rửa sạch một cách thuần thực, sau đó thuận miệng hỏi: “Chiều em có đến công ty nữa không?”

“Chiều nay em không đi, lúc sáng em sắp xếp xong chuyện ở công ty rồi... Chiều nay em có thể vẽ giúp anh cho xong đấy.” Thẩm Họa Mi cười đáp.

Ồ, xuất hiện rồi, trợ lý truyện tranh cứu mạng?

Quả nhiên, làm người đôi khi phải có ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Có mặt

Dịch: Lãng Nhân Môn

Trong bếp.

Sau khi rửa rau xong, Hứa Kỳ Tịch cũng hết việc để làm

Hắn ngồi bò trước bàn ăn, toàn thân mềm oặt như sợi mì, quan sát cô nàng "Ô mai" ngon lành đang bận rộn trong bếp.

Cô nàng "Ô mai" đúng kiểu Hứa Kỳ Tịch thích, nhưng lúc này, so với vẻ ngoài, thứ thu hút sự chú ý của Hứa Kỳ Tịch hơn hết chính là quá trình nấu ăn của cô... Ngầu hết biết!

Động tác thái rau của cô mang đến hiệu ứng thị giác hết như các đầu bếp lên TV biểu diễn kỹ năng dùng dao vậy, ánh dao chớp lóe, giống như đang khoe kỹ thuật.

Hứa Kỳ Tịch dám chắc nếu đao pháp này mà dùng trên người hắn, chưa quá ba giây hắn sẽ bị knock out ngay.

Thậm chí 'ba giây' còn là Hứa Kỳ Tịch chém gió tự thêm điểm cho mình ấy chứ!

Cả lúc giết cá sống nữa, bình thường đầu tiên Hứa Kỳ Tịch sẽ dùng sống dao đập cho con cá hôn mê đã... Mà Thẩm Họa Mi lại cắt luôn một nhát từ vị trí nào đó trên mình cá, con cá lập tức hôn mê, mặc người ta chém giết luôn.

Toàn bộ quá trình, Hứa Kỳ Tịch không dám chớp mắt lấy một cái: (o_o)

Sợ vãi!

Kỹ năng gì thế này?

Hắn hơi bận lòng... Kỹ năng này của Thẩm Họa Mi chỉ nhắm vào cá hay với tất cả các loài động vật nhỉ? Hay nói chính xác hơn là có nhắm vào giống đực con người không?

Rõ ràng đây là quá trình nấu com sượng mất, nhưng sau khi xem xong, Hứa Kỳ Tịch lại thấy hơi hoảng.

Tại sao ba năm mất trí nhớ này mình lại cố gắng tập thể hình đến thế?

Nói không chừng... đây là khát vọng sống mãnh liệt của một người đàn ông cũng nên?

“Xem ra mình cũng không thể lười biếng được, sắp tới ngày nào cũng phải tranh thủ thời gian tập gym mới được.”

Hứa Kỳ Tịch hạ quyết tâm.

Cho dù có mệt mỏi khổ sở hơn nữa cũng không thể bỏ tập gym được.

Chỉ có cơ bắp cường tráng mới có thể mang đến cho hắn sự ấm áp ít ỏi vào thời khắc quan trọng nhất.

Mặt khác, điều này cũng giúp hắn kiên định với suy nghĩ nói rõ chuyện mình bị mất đi ký ức ba năm cho Thẩm Họa Mi... Trong khi mất đi ký ức mà còn che che giấu giấu thì sau này rất dễ chộc giận vợ mình bởi một số chi tiết trong lúc sinh hoạt.

Hắn không muốn trở thành Hứa Kỳ Cá Nằm Trên Thớt đâu.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là nói chuyện mình mất trí nhớ luôn bây giờ nhỉ?

Vậy trước tiên phải tìm một chủ đề để làm nóng trước nhỉ?

...

Thẩm Họa Mi nấu rất nhiều món, nhưng mỗi món đều không nhiều.

Sau khi ăn com xong.

Hứa Kỳ Tịch chủ động gọi chuyện:

“Họa Mi này, thật ra nếu chỉ có hai chúng ta ăn com thôi thì mỗi bữa không cần nhiều món đến thế đâu nhỉ?”

Bữa com là thời cơ tốt để nói chuyện, rất nhiều chuyện đều được giải quyết trên bàn com.

“Không sao đâu, em thích nấu ăn.”

Thẩm Họa Mi đáp.

Nấu ăn là sở thích của cô, thế nên mỗi lần làm đến gần mười món cô vẫn vui vẻ. Hơn nữa cô nấu ăn rất nhanh, không mất nhiều thời gian cho lắm.

“Hơn nữa, chúng ta cũng sẽ không chỉ có hai người mãi được, nhà mình rồi sẽ có thêm người. A Tịch anh thích con trai hay con gái? Hôm qua mẹ còn gọi điện thoại đường dài về hỏi chuyện này đấy.”

Thẩm Họa Mi chống cằm, đôi mắt đen nhánh nhìn Hứa Kỳ Tịch một cách khiêu khích.

Gọi điện thoại đường dài? Ba mẹ đi du lịch nước ngoài à? Để đứa con trai còn trẻ măng cân nhắc đến chuyện sinh con để cái sớm như thế, ba mẹ hẳn nghiêm túc thật á?

“Chuyện con cái không vội được, phải chuẩn bị kỹ lưỡng. . . Trước lúc đó, hay là chúng ta thử nuôi thú cưng nhé?”

Hứa Kỳ Tịch rất lo lắng với chuyện không biết bây giờ hẳn có thể diễn tốt vai ‘ba’ hay không.

Hắn mất cả buổi sáng để ép mình chấp nhận hiện thực bây giờ là ba năm sau. Nhưng thật ra tâm lý của hắn vẫn đang trong giai đoạn sinh viên.

Nếu bây giờ bắt hắn thay đổi tâm lý, biến thành ‘ông cha già’ ngay lập tức thì hẳn sợ bản thân sẽ không chịu được mà bùng nổ mất.

Đây cũng không phải gánh nặng mà lứa tuổi tâm lý như hắn hiện giờ có thể gánh chịu, ít nhất cũng phải cho hắn chút thời gian giảm xóc đã. . . Ví dụ như cho hắn thêm hai ngày nữa để suy nghĩ cẩn thận chẳng hạn?

“Được, vậy nuôi mèo nhé, em đã muốn thử nuôi một con từ lâu rồi. Chó cũng được, nhưng có vẻ như nuôi chó tốn nhiều công sức hơn nữa mèo một chút.”

Thẩm Họa Mi rất hứng thú với việc nuôi thú cưng, cô nói:

“Nếu như A Tịch thấy chuyện này quá khó thì có thể trồng cây thử xem sao đã.”

Hứa Kỳ Tịch gật đầu lia lịa.

Nếu như đến cây cũng không trồng được thì càng đừng nghĩ đến chuyện nuôi con.

Ngộ nhờ mình nuôi chết con thì sao đây?

“Thấy anh tự tin như thế, xem ra chẳng bao lâu nữa chúng ta có thể hăm em bé đáng yêu mà mình sinh ra rồi.”

Thẩm Họa Mi vươn đầu gấp một miếng thịt xào ớt xanh bỏ vào trong miệng Hứa Kỳ Tịch:

“Chi bằng tối nay chúng ta soạn bài trước nhé?”

Miếng thịt xào trong miệng Hứa Kỳ Tịch nuốt chút nữa đã được phun ra bằng đường mũi.

Em nhìn ra anh ‘tự tin’ ở đâu thế? Rõ ràng anh đây là nhụt chí – trái nghĩa với tự tin mà.

Ừm, trọng điểm là tối nay. . .

Cuộc sống về đêm bình thường của hai vợ chồng sau khi kết hôn ư?

“Ừc ~”

Nuốt miếng thịt xào trong miệng xuống, Hứa Kỳ Tịch hít thở sâu. . . Làm nóng không khí khá khá rồi, nếu còn tiếp tục chủ đề này, hẳn sẽ bị Thẩm Họa Mi dẫn chệch sang chuyện khác mất.

Cho nên, chính là lúc này.

Hắn đặt đầu xuống, nhìn thẳng Thẩm Họa Mi.

Thẩm Họa Mi ngồi đối diện cũng nhìn lại hắn, bốn mắt nhìn nhau, cô hỏi:

“Sao thế?”

“Họa Mi, anh muốn nói với em một chuyện rất quan trọng.”

Hứa Kỳ Tịch chuẩn bị trước lời thoại trong lòng, nghiêm túc nói:

“Em phải chuẩn bị tâm lý, lát nữa đừng kinh ngạc quá nhé.”

“Chao ôi, em cứ tưởng phải một thời gian nữa anh mới định nói với em về chuyện quan trọng này chứ, không ngờ bây giờ anh đã định nói luôn rồi.”

Thẩm Họa Mi cũng đặt đĩa xuống, mỉm cười dịu dàng.

Phản ứng của cô thật sự nằm ngoài dự đoán của Hứa Kỳ Tịch.

Họa Mi biết chuyện mình mất trí nhớ ba năm rồi ư? Hứa Kỳ Tịch thậm thấy nghi hoặc.

Mình đã lộ sơ hở ở chi tiết nào vậy?

“Thế nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện quan trọng. Anh đã bảo em chuẩn bị tâm lý trước... Thế thì hẹn tối nay đi! Đến tối chúng ta có thể thì thầm bên tai đối phương, lúc đó anh lại nói chuyện quan trọng kia cho em biết cũng được.”

Giọng nói của Thẩm Họa Mi rất dịu dàng:

“Tối nay em sẽ phối hợp với anh~”

Hứa Kỳ Tịch ngơ ngác gật đầu.

Tối nay ư?

Cũng tốt, buổi tối thích hợp để nói chuyện bí mật hơn là lúc ăn cơm.

...

...

Trước khi màn đêm buông xuống, Hứa Kỳ Tịch và Thẩm Họa Mi còn có vài việc phải làm.

Hôm qua đã thức đêm hoàn thành bản vẽ phác thảo, bây giờ còn phải vẽ bối cảnh, viền, lên màu... để nó biến thành tác phẩm hoàn chỉnh.

Thẩm Họa Mi cầm máy tính của mình vào phòng sách rồi lại lấy dụng cụ từ tủ đồ ở phòng sách, cô nói:

“Tôi qua anh vẽ bao nhiêu?”

“Anh xem đã, bản thảo đã xong hết rồi.”

Hứa Kỳ Tịch bật máy tính lên, đáp.

“Vậy anh gửi hết cho em, em giúp anh làm nốt.”

Thẩm Họa Mi đáp lại đầy đáng tin, đáng tin giống như ‘trợ lý’ mà Hứa Kỳ Tịch từng tưởng tượng ra vậy.

Có một số việc chỉ cần nghĩ tốt đẹp thì kết thúc thật sự khá đẹp!

Ít nhất không xit deadline bản thảo kỳ này nữa, có thể báo cáo với Mạch Tuệ được rồi... Cảm giác tội lỗi trong lòng Hứa Kỳ Tịch giảm đi đôi chút, gửi tất cả bản thảo cho Thẩm Họa Mi.

“Bộ truyện tranh dài kỳ này sắp kết thúc rồi nhì.”

Thẩm Họa Mi xắn tay áo lên, đeo kính vào, tiến vào chế độ trợ lý làm việc.

[Sắp kết thúc rồi ư?]

Sáng nay Hứa Kỳ Tịch còn chưa xem hết cả bộ.

Nhưng nếu Thẩm Họa Mi đã nói như thế... thì chắc là sắp kết thúc thật rồi.

Với hắn thì đây là chuyện tốt!

“A Tịch, phải vẽ kết cục cho cẩn thận, đừng để lại tiếc nuối nào với tác phẩm này... Đúng rồi, anh đã nghĩ được tình tiết kết cục chưa?”

Tay phải của Thẩm Họa Mi cũng múa may như đang thi triển đao công giống khi nấu ăn.

Hiệu suất cao đến đáng kinh ngạc.

Giống như một chiếc máy vẽ vô tình vậy.

“Vẫn chưa...”

Hứa Kỳ Tịch nói.

Theo như lời Thẩm Họa Mi nói thì hẳn còn phải bổ sung kết cục của bộ truyện tranh này nữa ư?

Nhưng hẳn còn chưa đọc hết cả bộ mà.

Hơn nữa, nếu như Thẩm Họa Mi đã biết chuyện hẳn bị mất ký ức ba năm thì tại sao còn bảo hẳn về nốt kết thúc truyện?

Trừ khi... ‘chuyện quan trọng’ mà Thẩm Họa Mi nói lúc trước không phải là ‘mất ký ức ba năm’ mà hẳn định nói?

Chỉ là hai bên hiểu lầm ý nhau thôi ư?

“Vậy anh có cần tạm ngưng phát hành kỳ tiếp theo để xây dựng tình tiết kết cục không?”

Thẩm Họa Mi lại hỏi.

“Ngưng phát hành ư?”

Tư duy đang tung tăng của Hứa Kỳ Tịch lập tức bị kéo về.

Đây là một ý kiến hay.

Đợi sau khi kết thúc bản thảo kỳ này, hẳn đã có cơ để hoãn kỳ sau luôn rồi. Thậm chí đến kỳ sau sau nữa cũng có thể dùng cái cơ này để đối phó với Mạch Tuệ.

Dù sao cũng sắp đến kết thúc rồi, vì chuẩn bị cho cái kết, nghỉ phát hành hai kỳ cũng không quá đáng chứ nhỉ?

“Có phải em đã tìm được cho anh một lý do để kéo dài deadline rồi không?”

Thẩm Họa Mi nhướn mày, hỏi tiếp:

“Sau khi kết thúc, anh có định vẽ tác phẩm mới không? Gần đây anh có hứng thú với tác phẩm thuộc đề tài nào?”

Hứa Kỳ Tịch:

“Nếu nói đến đề tài anh thích thú... thì chính là siêu năng lực, người ngoài hành tinh đổ bộ, nhiệt huyết... đó là những nội dung anh thích đọc.”

“Nhưng mấy đề tài này cứ nhan nhản ngoài thị trường ấy.”

Thẩm Họa Mi vừa vẽ vừa đáp.

Trong một năm trở lại đây, trên các nền tảng truyện tranh lớn đều có các cuộc thi ‘sáng tác theo chủ đề’.

Các chủ đề sáng tác đều là kiểu nhiệt huyết, đại họa giáng xuống, siêu năng lực... tỉ lệ trùng lặp rất cao.

Dưới sự thúc đẩy của các nền tảng lớn, hiện giờ các tác phẩm có chủ đề này nhiều khôn xiết.

“Các nền tảng lớn chủ yếu quảng cáo các tác phẩm với chủ đề này à? Hot thế á?”

Hứa Kỳ Tịch thấy hơi tò mò về chuyện này.

Ừm, đây là một chuyện tốt đối với hẳn... Điều này đồng nghĩa với việc trước khi đọc chán, hẳn có rất nhiều tác phẩm để lựa chọn.

...

Khi ở cùng Thẩm Họa Mi, thời gian trôi qua rất nhanh.

Buổi chiều về truyện.

Ăn tối.

Nắm tay nhau đi dạo.

Cùng tập gym

Lên màu cho mấy trang cuối cùng vẫn chưa về xong của bản thảo.

Khi hoàn thành bản vẽ cuối cùng đã là 11 giờ 54 phút đêm.

Bây giờ là buổi tối đã hẹn trước...

Hứa Kỳ Tịch cẩn thận save bản thảo lại:

“Muộn quá rồi, đi ngủ thôi.”

“Ừm.”

Ở phía đối diện, Thẩm Họa Mi gấp một cái, bỏ kính ra, xoa hai mắt... Chỉ có lúc chạy deadline với Hứa Kỳ Tịch, cô mới bận đến khuya thế này. Bình thường cô làm việc và nghỉ ngơi chuẩn như sách giáo khoa vậy.

...

Đêm khuya yên tĩnh.

Đợi đến khi Hứa Kỳ Tịch và Thẩm Họa Mi vệ sinh cá nhân xong thì đã qua 12 giờ.

12 giờ lẻ 8 phút sáng, thứ bảy ngày 24 tháng 5 năm 2025.

Trên giường lớn, Hứa Kỳ Tịch đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đã đến lúc thẳng thắn rồi!

“Họa Mi ~”

Hắn nói với giọng chân thành:

“Em có cảm thấy hôm nay anh có gì khác ngày thường không? Thật ra sáng nay ngủ dậy, anh đã phát hiện ra mình hơi lạ, anh mất đi ba năm...”

“Có mặt!”

Họa Mi vốn đang nằm ngủ cùng Hứa Kỳ Tịch đột nhiên ngồi bật dậy, đáp lại bằng giọng nói êm ái của mình, cứ như nhận được tín hiệu gì vậy.

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cười sò đầu chó

Dịch: Lãng Nhân Môn

Tiếng ‘có mặt’ vang lên bất ngờ này đã cắt ngang lời bộc bạch ấp ủ hồi lâu, khó khăn lắm mới nói ra được của Hứa Kỳ Tịch... Suýt chút nữa đã làm hắn nghẹn chết.

“Ồ?”

Thẩm Họa Mi ngồi dậy xong thì hai mắt sáng lên.

Cùng lúc đó cô cảm thấy có một ánh mắt u oán đang nhìn vào mình... Nó bắt nguồn từ bên cạnh cô.

Thẩm Họa Mi quay đầu lại, mượn ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ, thấy Hứa Kỳ Tịch muốn nói lại thôi.

[Về mặt này..]

Chỉ với một ánh mắt, cô lập tức đoán ra câu ‘có mặt’ của mình đã vô tình cắt ngang lời nói của Hứa Kỳ Tịch, hơn nữa có lẽ còn là chuyện khá quan trọng thì phải?

“Phải vót vát thôi, chứ cứ lủng túng thế này thì cũng không tốt.”

Thẩm Họa Mi dịch người ra sau, tựa lưng vào đầu giường.

Sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Hứa Kỳ Tịch, cô vươn hai tay ra nhẹ nhàng ôm lấy đầu hấn, đặt đầu của hấn lên hai chân mình.

Gối lên đầu gối... nói đúng hơn là gối lên chân.

Điều này khiến mặt Hứa Kỳ Tịch nóng bừng lên.

“Được rồi, có chuyện quan trọng gì thì bây giờ nói được rồi.”

Thẩm Họa Mi thì thầm với Hứa Kỳ Tịch.

[Đây là ‘buổi tối em sẽ phối hợp thật tốt với anh’ mà Họa Mi đã nói trưa nay ư?]

Khi vợ chồng tâm tình phải xà xẹo với nhau như thế này à?

Học được rồi, hấn học được rồi.

“Trước khi anh nói, em phải chuẩn bị tâm lý đi đã.”

Vì bị cắt ngang nên Hứa Kỳ Tịch chỉ đành bắt đầu lại từ đầu, nói lại lời dạo đầu buổi trưa một lượt.

“Yên tâm đi, em đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Thẩm Họa Mi dịu dàng đáp.

Trong khi nói chuyện, cô vẫn luôn nhìn chăm chăm... đầu của Hứa Kỳ Tịch, hai mắt sáng bừng lên như đang ngắm đá quý vậy.

“Có lẽ đã có sự thay đổi không thể không chế xảy ra với anh, tạm thời anh không rõ nguyên nhân tại sao lại như thế... Tóm lại, buổi sáng anh ngủ dậy thì bị chuyển cảnh luôn.”

Hứa Kỳ Tịch nói thẳng.

“Chuyển cảnh?”

Thẩm Họa Mi nghi hoặc hỏi.

Cùng lúc đó đầu ngón tay mềm mại của cô đã lặng lẽ đặt lên đầu Hứa Kỳ Tịch, nhân lúc không ai chú ý mà xoa nhẹ đầu hấn.

“Có nghĩa là anh mất ký ức rồi.”

Hứa Kỳ Tịch trầm giọng nói.

Ngón tay xoa đầu Hứa Kỳ Tịch của Thẩm Họa Mi bỗng khựng lại:

“Mất ký ức? Tất cả ký ức ư?”

“Không phải, anh mất đi ký ức của ba năm nay. Anh thấy mình không thể giấu em chuyện này được... Hơn nữa cũng không có gì phải giấu.”

Hứa Kỳ Tịch nghiêm túc nói, bắt đầu từ giây phút này, tuyên xưng lai đại diện cho “Hứa Kỳ Cá/Gà/ Vịt Nằm Trên Thớt” đều bị cắt đứt!

“Vậy ký ức của anh dừng lại ở lúc nào?”

Hình như Thẩm Họa Mi hơi căng thẳng... Hứa Kỳ Tịch có thể cảm nhận được điều này từ đôi chân đang căng cứng mà mình gối lên.

“Ký ức cuối cùng của anh là một đêm mất ngủ nào đó thời đại học. Khó khăn lắm anh mới ngủ được, kết quả vừa mở mắt ra đã là ba năm sau. Nói thật, đến tận bây giờ anh vẫn thấy như đang nằm mơ ấy.”

Thậm chí Hứa Kỳ Tịch còn nghĩ, nếu bây giờ mình ngủ một giấc nữa, liệu khi tỉnh lại có phải sẽ đang ở trong ký túc xá của trường đại học hay không?

Sau khi nói xong, Hứa Kỳ Tịch nhìn lên Thẩm Họa Mi... Hấn đã nói rõ tất cả, vậy Thẩm Họa Mi sẽ có phản ứng thế nào với việc hấn mất ký ức đây?

“... Vậy anh có còn nhớ tên của em không?”

Giọng nói của Thẩm Họa Mi lại càng dịu dàng hơn, ngón tay tiếp tục vuốt ve mái tóc ngắn của Hứa Kỳ Tịch.

Nghe thấy câu hỏi này, Hứa Kỳ Tịch bỗng hốt hoảng!

[O? Còn tưởng rằng câu ‘cho dù mất trí nhớ anh vẫn nhớ tên của em’ không có đất dụng võ chứ ~ Không ngờ nó vẫn còn có cơ hội lên sân khấu cơ à?]

Vậy... cho nó ra sân nhé?

Nghĩ tới đây, Hứa Kỳ Tịch chỉnh tư thế gối lên đùi, dùng giọng điệu ngầu nhất mà nói:

“Cho dù đã mất trí nhớ... nhưng anh vẫn nhớ được tên của Họa Mi!”

“Yo ha ha ~ Đúng thật là, sau khi mất trí nhớ anh dẻo mồm quá đi mất ~”

Thẩm Họa Mi cười duyên, ngón tay đang vuốt ve đầu của Hứa Kỳ Tịch lại càng dịu dàng hơn.

Cô nói nhỏ:

“Em cũng thế, mặc kệ ra sao đi nữa, cho dù anh đã mất trí nhớ... đối với em, anh vẫn là ánh sáng của kỳ tích.”

[Tuyệt ~ Hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tăng độ hảo cảm~]

“Chỉ cần người còn đây, chắc chắn trí nhớ có thể tìm về được, chúng ta sẽ tìm được cách mà...”

Thẩm Họa Mi khom lưng, dán sát bên tai Hứa Kỳ Tịch:

“Nghĩ ngơi đi, ngủ một giấc thật ngon, nói không chừng ngày mai thức dậy tất cả đều đã khôi phục lại. Hơn nữa, cho dù không nhớ lại thì chúng ta cũng có thể cùng tạo ra những ký ức chung mới.”

“Ừm.”

Kỹ năng bị động ‘trong lòng ấm áp’ của Hứa Kỳ Tịch lại được kích hoạt, hắn thấy thật ấm lòng.

Đời này có cô bầu bạn thì còn gì may mắn hơn.

Đã thế thì nhân lúc này nói hết cho Họa Mi biết chuyện về máy bàn thiết kế trong máy tính và đồng linh kiện máy móc trong phòng chứa đồ tầng một luôn nhé?

“Họa Mi, ngoại trừ việc mất trí nhớ, anh còn có vài chuyện muốn nói với em.”

Hứa Kỳ Tịch cứ nói cứ nói, giọng nói ngày càng trầm hơn.

Bởi vì thoải mái quá... Ngón tay của Thẩm Họa Mi mát xa đầu hắn, khiến cho cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ của hắn biến thành từng con sóng, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác tập kích hắn.

“Ngày mai lại nói tiếp, không phải vội.”

Họa Mi nhẹ giọng nói:

“Hơn nữa, em cũng cần thời gian tiếp nhận sự thật anh đã bị mất đi ký ức ba năm.”

“Cũng... đúng.”

Hứa Kỳ Tịch cứ nói mãi, đại não nhận được thông tin phản hồi ‘tui thoải mái quá’ rồi chìm vào mộng đẹp.

Thấy Hứa Kỳ Tịch đã ngủ, Thẩm Họa Mi lộ ra vẻ kích động.

Cô điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình rồi chỉnh đầu của Hứa Kỳ Tịch đến vị trí thuận tay hơn.

Cô tựa vào giường, các ngón tay thon dài lại bắt đầu vuốt ve đầu của Hứa Kỳ Tịch... Lần này không chỉ đầu ngón tay mà là cả bàn tay, vuốt từ trái qua phải, từ phải qua trái, vuốt xuôi tóc, vuốt ngược tóc, vuốt từng vòng...

Động tác vô cùng thành thục.

Giống hệt như vuốt ve chó vậy.

“Haiz ~”

Miệng Thẩm Họa Mi phát ra một âm thanh thỏa mãn.

Qua hồi lâu cô mới rút tay lại, tạm dừng động tác vuốt chớ.

“Kỳ Tích mất đi trí nhớ ba năm... Chắc không phải mình cũng có vấn đề luôn đấy chứ?”

Cổ ngẩng đầu nhìn ảnh cưới treo trên đầu giường, bắt đầu suy tư.

“Có phải trí nhớ của mình... cũng bị thiếu mất một phần không?”

“Chẳng lẽ tuần trước đã làm thí nghiệm gì ư? Hay là tiếp xúc với thứ gì?”

Nghĩ tới đây, cô cẩn thận chuyển đầu của Hứa Kỳ Tích khỏi chân mình, lưu luyến không rời... Nếu như có thể, cô rất muốn được xoa cái đầu này mãi, cho đến khi nó trở lóc bóng loáng mới thôi!

Xúc cảm này phù hợp với ý của cô một cách hoàn hảo.

Nó sướng tay hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

Dựa vào nghị lực mạnh mẽ, cô đặt Hứa Kỳ Tích xuống rồi xuống giường, mang dép lê đi trong nhà vào.

Sau khi suy nghĩ, cô đi vào phòng thay đồ, mở ngăn kéo chứa đầy các loại giấy chứng nhận ra.

Ngăn kéo này đã được sắp xếp lại, tất cả giấy tờ đều được chồng lên nhau gọn gàng.

Thẩm Hòa Mi vươn tay lật mở giấy chứng nhận kết hôn đầu tiên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy mảnh giấy nhỏ dán trên giấy chứng nhận – Tề Y San.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên mảnh giấy đó.

“Đây là biện pháp an toàn đề phòng mình quên sau khi mất trí nhớ sao?”

Cô nhẹ nhàng xé mảnh băng dính này đi.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chân tướng đã trôi lên khỏi mặt nước!

Dịch: Lăng Nhân Môn

Trên tờ giấy nhỏ này cũng không có sức mạnh siêu nhiên gì, chỉ là một tờ giấy bình thường mà thôi. Chữ viết trên đó là bút tích của cô, nội dung là tên của cô: Tề Y San.

Đây là do cô để lại, đề phòng Hứa Kỳ Tích quên mất tên cô.

Nhưng rõ ràng nó không hề phát huy công dụng mong muốn.

Lúc trước... khi cô hỏi Hứa Kỳ Tích “Vậy anh có còn nhớ tên của em không?”, người kia còn ra vẻ ngầu lòi, dùng giọng nói đầy quyền rũ mà đáp rằng: “Cho dù đã mất trí nhớ, nhưng anh vẫn nhớ tên Hòa Mi!”

Nếu không phải đã biết Hứa Kỳ Tích bị mất trí nhớ ba năm, ngay khi hắn ra vẻ ngầu lòi phát biểu câu đó thì đầu chó của hắn đã trụi lủi rồi.

“Chắc là Hòa Mi sẽ thích mấy câu tình cảm sến súa như vậy nhỉ?” Tề Y San gờ tay cột mái tóc chạm vai của mình lên, lại lấy quần jeans với áo phông ra thay.

Tạo hình của cô lúc này vô cùng gọn gàng.

Nếu như lại cảm thêm cái cờ lê, bôi vài vệt dầu lên mặt thì chẳng khác gì tượng tượng của Hứa Kỳ Tích lúc trước cả.

Nhìn mình trong gương, Tề Y San bình tĩnh gật đầu: “Chỉ cần người còn sống thì trí nhớ vẫn có khả năng khôi phục... Nếu như trong thời gian ngắn vẫn không thể khôi phục được thì lại tạo ra trí nhớ mới vậy.”

Cô cực kỳ bao dung với những hành vi của Hứa Kỳ Tịch sau khi mất trí nhớ.

Chủ yếu là cô đang nghi có thể việc này liên quan đến nghiên cứu của mình, là trách nhiệm của cô.

Sau khi thay đồ xong, ánh mắt của Tề Y San lại chuyển về phía quyển sổ điểm danh điện tử trong ngăn kéo. Cô giờ tay điểm nhẹ lên đó, nhưng sổ điểm danh lại không mở.

Tề Y San tiếc nuối thu tay về, nhẹ nhàng đóng ngăn tủ lại.

“Tiếp theo mình phải giới thiệu bản thân với Hứa Kỳ Tịch bây giờ thế nào đây?” cô lẩm bẩm.

Sự hiện hữu của cô, Hứa Kỳ Tịch trước khi mất trí nhớ đương nhiên là biết...

Nhưng Hứa Kỳ Tịch sau khi mất trí nhớ lại không thể nhớ nổi “tên” của cô.

“Chưa kể, cách tự giới thiệu của nhân loại hơi phức tạp. Không chỉ đơn thuần là báo tên, thậm chí nếu giải thích không rõ thì sẽ biến thành đa nhân cách... Tuy trạng thái hiện tại cũng không khác gì đa nhân cách cho lắm.” Tề Y San khẽ khàng đi ra khỏi phòng để quần áo.

Cô rón rén đi tới bên cạnh Hứa Kỳ Tịch, nhìn cái đầu khiến cô thích không buông kia, ngón tay lại rục rịch.

Ừm, chuyện tự giới thiệu nên chờ Hứa Kỳ Tịch tỉnh lại rồi tính tiếp. Bây giờ cô có chuyện quan trọng hơn phải làm.

...

Sáng sớm, từng tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa, chiếu lên mí mắt của Hứa Kỳ Tịch.

Hắn đánh một giấc ngon lành tới hơn 7 giờ sáng.

Không hề mất ngủ, cũng không phải bị tiếng chuông đánh thức, nên sau khi tỉnh dậy Hứa Kỳ Tịch cảm thấy tinh thần sáng láng, toàn thân căng tràn sức sống. Ngoại trừ cảm giác đầu hơi nóng lên thì trạng thái cực tốt.

Đây mới đúng là cảm giác ngủ đủ giấc.

“Đã quá.” hắn từ từ mở mắt ra.

Vừa mở ra thì hắn lập tức nhìn thấy gương mặt sếp lại gần của Thẩm Họa Mi.

Không quay về ký túc xá, không thấy Cao Thoán với Dương Duyệt. Nói cách khác, hắn vẫn ở lại “ba năm sau”. Cũng không có chuyện ngủ một giấc thì trở lại ba năm trước.

Hứa Kỳ Tịch cũng không rõ rốt cuộc là mình vui hay thất vọng nữa.

Sao tự nhiên cảm thấy mình như thằng gặp sếp quên bạn thế nhỉ?

Dù sao thì cũng rất phức tạp, một lời khó nói hết.

Mặt khác, Thẩm Họa Mi áp sát như thế... là do thói quen chào hỏi thân thiết của vợ chồng mỗi ngày ư?

Không đúng...

Hứa Kỳ Tịch cảm giác có một ngón bút cứng ngắc đang lướt trên chân mày bên trái của mình.

Chân mày bên trái của hắn có một vết sẹo nhỏ, đây là hậu quả của thời trẻ trâu phá phách, khiến cho chân mày trái của hắn bị đứt nhẹ, nhưng rất mảnh, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Cho nên... Thẩm Họa Mi đang vẽ chân mày cho hắn à?

“Xong rồi.”

Lúc này Thẩm Họa Mi mới hài lòng thu cây chì về mày lại: “Hai bên đều nhau trông dễ chịu hơn hẳn.”

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Bị ám ảnh cưỡng chế à?

Nhưng hôm qua có thấy tm vẽ mày cho mình đâu?

Nhưng đây đều là chuyện nhỏ, biết đâu đây là tình thú riêng của hai vợ chồng thì sao?

Hứa Kỳ Tịch cũng chẳng nghĩ nhiều.

Hắn nhoen môi cười thật ảm áp, nói: “Chào buổi sáng, Họa Mi.”

Hôm qua, sau khi nói thẳng chuyện mình bị mất trí nhớ với tm xong, khi đối diện lại với cô vợ này hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, không cần sợ mình sợ ý để lòi đuôi nữa.

“Chào buổi sáng, Kỳ Tịch.” tm mỉm cười để lộ đôi má lúm, dịu dàng đáp.

Hứa Kỳ Tịch ngồi dậy, đánh tiếng: “Hôm nay em còn lên công ty nữa không?”

“Hôm nay là cuối tuần, không cần đi.” Thẩm Họa Mi cất chỉ về chân mày đi, đáp.

Chẳng trách hôm nay không nghe thấy tiếng chuông báo thức. Hứa Kỳ Tịch đứng dậy thay đồ, thuận miệng hỏi: “Sáng nay mình ăn gì đây?”

“Ừm, thật ra có một vấn đề... Em không biết nấu ăn.” Thẩm Họa Mi ngồi ở mép giường, lên tiếng trả lời.

Hứa Kỳ Tịch ngu người: “???”

Không biết nấu ăn? Thế cái người đã thể hiện bản lĩnh bếp núc siêu đỉnh, nấu cả bữa sáng, bữa trưa và bữa tối cho anh hôm qua là ai?

“Vi hôm nay là cuối tuần, cuối tuần thì em không phải Họa Mi... em là Tề Y San.” quý cô Họa Mi ngồi trên giường đi thẳng vào chủ đề, bắt đầu tự giới thiệu về bản thân.

Hứa Kỳ Tịch theo bản năng muốn sờ trán của quý cô Họa Mi, để xem cô ấy có sốt hay không. Nhưng bỗng nhiên, cánh tay của hắn khựng lại: “Tề Y San?”

“Đúng vậy, hơn nữa cái tên này lại là hài âm. Thay vì nói là tên họ, chi bằng nói đó là... số hiệu.” Tề Y San nói đến đây thì mỉm cười: “Cũng là hài âm mà anh đã đổi cho em.”

“Ừm...” Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, điềm tốt của việc có quả tim to đã được thể hiện ngay lúc này. Hắn không hề giật mình mà còn cực kỳ tỉnh táo: “Tiếp theo?”

“Tiếp theo, em cần giới thiệu về bản thân một chút chứ nhỉ?” Tề Y San ngồi ngay ngắn lại, trở nên nghiêm túc hơn hẳn. Ở trạng thái này, cô giống hệt một người máy không có tình cảm.

“Đầu tiên là nghề nghiệp, em tự cho mình là chuyên gia nghiên cứu hàng đầu. Sở thích của em là... ừm, cái này nói sau vậy. Thứ em ghét ấy à, tuổi. Tính ra thì cũng không phải ghét, mà là không muốn nói tới đề tài này, liên quan đến thời gian chức năng của bọn em đình chỉ. Tiếp theo, em có một chấp niệm, hoặc nói đúng hơn là một tâm nguyện.”

“Tâm nguyện này cũng là mục tiêu nghiên cứu của em. Em muốn nghiên cứu ra năng lực ‘siêu tự nhiên’, sức mạnh kỳ tích. Dùng nó để mở ra cánh cổng kỳ tích trong lý tưởng của em.”

“Ở thế giới của bọn em, có những thứ mà đòn tấn công vật lý bình thường không thể giải quyết được... Nếu đã như thế thì cứ dùng sức mạnh siêu phàm để giải quyết chúng vậy.”

Tuy mặt mày lạnh tanh, nhưng trong mắt Tề Y San lại ánh lên vẻ tự tin vô tận.

Cô tin rằng bản thân nhất định có thể sáng tạo ra cánh cổng kỳ tích kia.

Đối diện, sau khi nghe Tề Y San “tự giới thiệu” xong, Hứa Kỳ Tịch lại rơi vào trầm tư.

Hắn ngồi ở đầu giường, hai tay chống gối, trong đầu bắt đầu dùng cách mà bản thân có thể nhảy số kịp để bắt sóng của quý cô Họa Mi đang tự xưng là Tề Y San này.

Lại liên tưởng đến tờ giấy nhỏ có viết dòng chữ “Tề Y San” trên hôn thú của bản thân.

Chân tướng đã trôi lên khỏi mặt nước!

Đa nhân cách?

Nhưng vừa rồi quý cô Họa Mi còn đặc biệt nhấn mạnh yếu tố “cuối tuần” này, nếu xét theo sóng não này... chẳng lẽ đây là tình thú giữa hay vợ chồng?

Cứ đến cuối tuần, quý cô Họa Mi sẽ sắm vai một nhân vật nào đó để tăng thêm cảm giác mới lạ cho cuộc sống của hai vợ chồng?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Y San, kéo đường này lên một chút thì sao?

Dịch: Lãng Nhân Môn

Trí nhớ ba năm bị thiếu cũng không đánh gục được Hứa Kỳ Tích... còn giúp khả năng tiếp nhận sự vật của hắn tăng mạnh.

Cộng thêm quả tim to có khả năng chịu tải lớn của hắn lúc này, đối mặt với nhiều thiết lập, hắn đều có thể thần nhiên chấp nhận và tiếp thu với tốc độ nhanh nhất.

Chẳng hạn như bây giờ...

Quý cô Họa Mi nói cuối tuần cô tên Tề Y San, Hứa Kỳ Tích cũng thần nhiên tiếp nhận thiết lập này, đồng thời trong lòng còn lặng lẽ ấn like một cái!

Nói trắng ra thì hắn cảm thấy lúc quý cô Họa Mi nghiêm trang cosplay ‘Tề Y San’ này thật sự rất đáng yêu.

Nếu như đổi thành một tên đực rựa giả nai muốn chơi trò cosplay vào cuối tuần thì có thể sẽ rất thú vị, nhưng việc tiếp nhận sẽ không thuận lợi như vậy.

Đứng ở góc độ của Hứa Kỳ Tích, vợ yêu muốn chơi cosplay, chuyện đáng yêu như vậy, vì sao hắn lại không phối hợp chứ? Dù sao cũng là chuyện giúp tăng thêm hứng thú cho cuộc sống, tội gì không làm.

“Anh hiểu đại khái rồi.” Hứa Kỳ Tích gật đầu nói: “Mỗi khi đến cuối tuần, Họa Mi... Y San em chính là nhà nghiên cứu, nhà khoa học hàng đầu thế giới. Sau đó, chuyện em muốn làm chính là nghiên cứu ‘sức mạnh kỳ tích’ siêu tự nhiên, dùng nó để giải quyết thứ nào đó mà những đòn tấn công vật lý bình thường trên thế giới chúng ta không giải quyết được.”

Ngay cả đặt tên cho năng lực siêu tự nhiên cũng dùng ‘sức mạnh kỳ tích’, yêu gì đâu luôn á.

“Không phải thế giới chúng ta.” Tề Y San giải thích: “Nói đúng ra là thế giới mà em đang sống.”

“Thế giới ngoài hành tinh à?” Hứa Kỳ Tích khựng lại một chút rồi vui vẻ tiếp nhận, vốn dĩ hắn cũng cảm thấy hứng thú với phương diện này.

Đối diện, toàn bộ quá trình Tề Y San đều chú ý tới những biến hóa rất nhỏ trên mặt Kỳ Tích.

Nhìn từ nét mặt, dường như Hứa Kỳ Tích rất dễ dàng tiếp nhận phần tự giới thiệu của cô, không hề phản bác gì cả.

Nhưng cô ần ần cảm nhận được cách Hứa Kỳ Tích tiếp nhận thân phận thật sự của cô hơi có vấn đề.

“Kỳ Tích, em đang nghiêm túc giới thiệu bản thân. Hơn nữa, cuối tuần em cũng sẽ nghiêm túc nghiên cứu, sáng tạo ra một... thiết bị có thể kích hoạt năng lực siêu phàm.” Tề Y San từ từ nói.

“Ừm.” Hứa Kỳ Tích gật đầu, đáp: “Mặc dù anh không có nghiên cứu gì về phương diện này, nhưng anh sẽ cố gắng giúp đỡ em.”

Đồng thời, hắn không khỏi nghĩ tới bản thiết kế trong máy vi tính và đồng linh kiện trong phòng chứa đồ ở tầng một.

Có liên quan gì không nhỉ?

“Ồ ha ha ~ câu trả lời của anh luôn làm em hài lòng.” Tề Y San nhìn không được mà đưa tay sờ đầu Hứa Kỳ Tích.

Mặc kệ Hứa Kỳ Tích nghĩ gì, nhưng điều cô thật sự muốn nghe chính là câu nói ‘sẽ cố gắng giúp đỡ em’ này của đối phương.

Tuy tâm nguyện sáng tạo ra thiết bị có thể kích hoạt ‘sức mạnh kỳ tích’ là chấp niệm và tâm nguyện của cô, nhưng thật đó cũng là điều mà Hứa Kỳ Tích mong muốn.

Thế nên, dù trong quá trình này Hứa Kỳ Tích không giúp được gì cho mình, nhưng cô mong hai người sẽ cùng chế ra thiết bị có thể sáng tạo kỳ tích này.

“Không hổ là anh.” Hứa Kỳ Tích men theo mạch suy nghĩ này, nói: “Vậy nếu muốn chế tạo thiết bị kích hoạt ‘sức mạnh kỳ tích’, đầu tiên ta phải làm gì?”

Lúc nói chuyện, hắn thoải mái hít thở lại. Cách sờ đầu của quý cô Họa Mi – Tề Y San thật sự rất cao siêu, khiến da đầu người ta sáng khoái vô cùng.

“Đầu tiên chắc chắn là bản thiết kế, thật ra trong đầu em đã có khung sườn ban đầu của một bản thiết kế từ trước rồi. Em cần vẽ nó ra trước đã... Ở thế giới của em, tài nguyên vô cùng khan hiếm. Dù em có bản thiết kế đi chăng nữa thì cũng không đủ tài liệu để tiêu pha thí nghiệm. Nhưng ở nơi này, tất cả

điều kiện đều được đáp ứng đầy đủ.” Lúc Tề Y San nói đến đây thì trên mặt đầy vẻ hạnh phúc.

“Về bản thiết kế phải dùng mấy vi tính à?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Trước tiên cứ vẽ tay phần khung sườn đi... Em rất tự tin với khả năng hội họa của bản thân. Em còn từng nghĩ sẽ trở thành một họa sĩ đấy.” Tề Y San trả lời.

“Đúng là rất xuất sắc.” Hứa Kỳ Tịch gật đầu, hôm qua quý cô Họa Mi giúp hắn hoàn thành bản thảo truyện tranh chẳng khác gì một cỗ máy vẽ vô tình vậy.

Hiệu suất đó, một trăm thẳng như mình lên cũng không bị được.

“Có điều trước khi vẽ khung sườn bản thiết kế, anh đi mua bữa sáng cho em trước nhé. Muốn ăn gì nào?” Hứa Kỳ Tịch đứng lên hỏi.

Quý cô Y San của cuối tuần không biết nấu nướng.

Tề Y San đáp ngay: “Cái gì cũng được ạ.”

“Câu trả lời cái gì cũng được này là khó nhất đấy.” Hứa Kỳ Tịch cười nói.

Nghe như cái gì cũng được, nhưng khi thực hành thì lại khiến người khác rầu hoi trán...

Cũng may, tiệm bán đồ ăn sáng ở chỗ này không nhiều món lắm.

Hắn có thể chọn mấy món mình thích từ trong đó.

...

...

Nửa giờ sau.

Hứa Kỳ Tịch cầm bữa sáng trở về.

Ba năm, xung quanh đây đã thay đổi rất nhiều, khiến người ta không nhận được mà muốn dạo thêm chút nữa.

“Chờ khi Họa Mi rảnh rồi thì lại cùng cô ấy tản bộ một vòng quanh đây. Trước đó còn nói muốn mua thú cưng mới...” Hứa Kỳ Tịch thầm tính toán.

Về đến nhà, lên lầu, đẩy cửa phòng ra thì thấy Tề Y San đang ngồi trên một chiếc ghế, trong tay ôm một bản vẽ lớn, dùng bút nhanh chóng phác họa trên đó.

Bản vẽ là dụng cụ vẽ truyện tranh của Hứa Kỳ Tịch trước kia.

Quần yếm jeans hai dây, áo phông in hình đơn giản, còn có chân nhỏ với ngón chân hơi cong lên. So với bộ đồ công sở nữ tính hôm qua, hắn cảm thấy phong cách hôm nay của cô vợ đáng yêu hơn nhiều.

“Bữa sáng có rồi đây, anh mua đến mấy loại luôn. Có cơm nắm, bánh bao, sủi cảo hấp...” Hứa Kỳ Tịch đặt bữa sáng lên chiếc bàn bên cạnh vợ mình.

“Dạ” Tề Y San cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp một tiếng. Bộ dạng tập trung của cô làm Hứa Kỳ Tịch cảm thấy mình chỉ cần đưa thức ăn qua là cô sẽ ngoan ngoãn há miệng.

“Vẽ được bao nhiêu rồi?” Hứa Kỳ Tịch vừa mở hộp đồ ăn sáng ra vừa liếc nhìn bản vẽ trong tay Tề Y San.

Nhanh thật!

Chỉ khoảng 40 phút mà Tề Y San đã vẽ ra rất nhiều đường nét phức tạp trên bản vẽ, đã có hình dáng khái quát của một ‘thiết bị’.

Hơi giống khoang ngủ đồng sinh vật trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng, chính là cái thứ trông giống quan tài ấy.

Nhưng nhìn xa hơn vào trong còn có thể thấy hình dáng của một ‘cánh cửa’.

Có điều, với người ngoài nghề như Hứa Kỳ Tịch mà nói, những đường nét này vô cùng phức tạp, thậm chí có cảm giác khá lộn xộn. Nhìn nhiều sẽ khiến người ta hoài nghi sự nhỏ bé của bản thân.

Biết càng nhiều sẽ càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Sau khi nhìn một lát, Hứa Kỳ Tịch cảm thấy hơi đau mắt.

Lại qua một lát...

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn.

“Y San, kéo đường này lên một chút thì sao? Chính là nét này, kéo lên một chút đi.” Hứa Kỳ Tịch đưa tay chỉ vào một đường trong bản thiết kế trên bàn vẽ của Tề Y San, ngón tay ra dấu hất lên một chút.

“Hửm?” Tề Y San ngẩn ra, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Kỳ Tịch.

Sau đó lại cúi đầu nhìn xuống bàn vẽ của mình.

Im lặng một lúc.

“Đúng thật này, kéo lên một chút sẽ tốt hơn...” Sau khi gật đầu, Tề Y San lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Hứa Kỳ Tịch.

Đây là đòi hỏi biết nói.

Nó đang hỏi Hứa Kỳ Tịch: Tại sao anh biết đường này của bản thiết kế cần phải thay đổi như thế?

“Anh thấy nó hơi quen... nên chỉ ra theo bản năng thôi, về phần tại sao lại thấy quen ấy à...” Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ chốc lát rồi hỏi dò: “Máy đột phá sọ não?”

“Thuật độc tâm?” Tề Y San đẩy kính mắt.

“Anh không có khả năng khiến người ta ao ước đó đâu.” Hứa Kỳ Tịch lại nói: “Máy đột phá sọ não – Kiến Thần Hiệu?”

Tề Y San nghe vậy thì buông bàn vẽ xuống.

Người thông minh như cô đã đoán được kết quả thông qua nét mặt của Hứa Kỳ Tịch: “Anh từng nhìn thấy bản thiết kế này rồi phải không?”

Đồng thời, rốt cuộc cô cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp của bản thân.

Cô thiếu mất ký ức liên quan đến “bản thiết kế”.

So với ba năm bị thiếu của Hứa Kỳ Tịch, triệu chứng của cô đỡ hơn một chút, nhưng quả thật vẫn bị ảnh hưởng.

Chẳng lẽ, tuần trước chúng ta đã gây ra chuyện gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lắp ráp trang bị kích phát siêu năng lực

Dịch: Lãng Nhân Môn

Bằng không, trí nhớ của cô và Hứa Kỳ Tịch không thể nào cùng bị ảnh hưởng được.

Hoặc là bọn họ đã gây ra chuyện, hoặc là bên ngoài có ai đó hay thứ gì đó đã làm gì họ.

Chưa kể, điều cô lo lắng hơn hết chính là... đây là lần đầu tiên cô và Hứa Kỳ Tịch mất trí nhớ ư?

Khi Mạnh Bà muốn từ chức và xin nghỉ thì phải uống canh Mạnh Bà, vậy thì làm sao có thể chắc rằng đó là lần đầu tiên bà uống canh Mạnh Bà đây?

Cô rất lo, liệu bản thân cô và Hứa Kỳ Tịch có rơi vào một vòng tuần hoàn vô tận như thế hay không.

“Quả nhiên.” sau khi thấy phản ứng của Tề Y San, Hứa Kỳ Tịch cũng đoán được đáp án.

Quả nhiên bản thiết kế với cái tên bạo lực trong máy tính của hắn có liên quan tới cô vợ này.

“Anh yêu ~ anh từng thấy bản thiết kế đầy đủ ở đâu thế? Anh có lưu không? Em nghi ngờ mình đã quên mất vài chuyện giống anh rồi.” do trong lòng hơi chột dạ nên đôi mắt như biết nói của Tề Y San bắt đầu nhìn Hứa Kỳ Tịch đầy “nịnh nọt”.

[Mất trí nhớ? Cô ấy định phối hợp với mình, thêm thiết lập “vợ chồng cùng mất ký ức” à?] Hứa Kỳ Tịch nhìn Tề Y San, đang định đáp thẳng, nhưng thấy đôi mắt tròn xoe chớp chớp của cô thì hần bỗng nhớ tới tiết tấu nói chuyện đầy quyền rũ của quý cô Họa Mi vào hôm qua.

Đây là hình thức nói chuyện của vợ chồng bọn họ sau khi kết hôn ư?

Tuy hần bị mất trí nhớ ba năm, không có kinh nghiệm sống chung, nhưng sở dĩ con người là con người là vì chúng ta có thể học tập để tiến bộ. Dù đã quên mất, nhưng hần cũng có thể nhanh chóng làm quen và nắm giữ mấy vấn đề tiểu tiết trong cuộc sống này này.

Học được rồi thì lấy ra ứng dụng!

“Y San, em muốn biết bản thiết kế ở đâu à?” Hứa Kỳ Tịch mỉm cười, đáp rất chi là ngầu lòi: “Nó ở trong tim anh đấy... em có muốn tìm lối vào tim anh xem thử không?”

Bầu không khí như bị đóng băng trong phút chốc.

Tề Y San như ăn phải một viên ô mai chua lè, chua đến ê cả răng: “Kỳ Tịch, đừng nên xem mấy bộ phim tổng tài bá đạo nhiều quá anh nhé.” Hơn nữa, nếu muốn xem trong tim... với kỹ thuật của cô thì thật sự có thể trực tiếp moi tìm ra để xem luôn.

“Tiết tấu không đúng à?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Tề Y San đáp với giọng an ủi: “Nói sao nhỉ, có thể là hơi lố...”

“Cũng đúng, dù sao anh cũng mất ba năm trí nhớ mà.” Hứa Kỳ Tịch thân nhiên tiếp nhận điểm này: “Còn bản thiết kế đầy đủ ấy à, ở trong máy tính của anh đây. Có muốn xem không?”

Tề Y San nghe vậy thì im lặng nhìn bản vẽ trong tay mình, trong lòng có một loại xúc động muốn vẽ phức nó cho rồi. Biết trước như vậy thì ban đầu cô cứ dùng bản thiết kế trong máy tính cho rồi, tội gì phải dùng bản vẽ chứ?

Tức đến mức ngón chân cũng run đây này.

Cô đặt bản vẽ qua một bên, đứng dậy: “Đi thôi, qua đó xem thử.”

“Không ăn sáng trước à?” Hứa Kỳ Tịch gấp một cái há cáo lên, kê sát bên môi của Tề Y San.

“A ~ ừm ~” Tề Y San há miệng cắn.

Cực kỳ ăn ý.

...

Trong phòng sách, Hứa Kỳ Tịch mở máy tính ra, cũng dựa theo trí nhớ để mở tập tin có chứa bản thiết kế đó.

Bản thiết kế “Máy đột phá sọ não - Cánh cổng kỳ tích - Kiến Thần hiệu” mở ra.

Tề Y San ngồi vào ghế trước máy tính, nhận lấy chuột, bắt đầu tập trung đánh giá bản thiết kế phức tạp này.

Hứa Kỳ Tịch thì kéo một chiếc ghế nhỏ khác tới ngồi bên cạnh cô.

Tề Y San xem một lèo suốt nửa ngày trời.

Mãi tới khi gần 10 giờ, cô mới dụi mắt, dụi tầm mắt ra khỏi bản thiết kế: “Là bản thiết kế thành phẩm, chỉ cần làm theo nó thì có thể hoàn thành máy đột phá sọ não mà chúng ta mong chờ rồi.”

“Chúng ta mong chờ?” Hứa Kỳ Tịch lập tức bắt được trọng điểm.

“Đương nhiên rồi.” ngón tay của Tề Y San bất giác muốn vói về phía đầu của Hứa Kỳ Tịch... cũng may ngay giây phút cuối cùng cô đã dẫn được dục vọng của mình xuống, bèn trượt tay xuống mặt của Hứa Kỳ Tịch. Vừa vuốt ve gương mặt của hần, vừa nói: “Nếu không phải vì anh muốn thì em cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này.”

Sau khi nói xong, về mặt của Tề Y San đột nhiên trở nên nghiêm túc hần ra: “Số hiệu 713 xin được cho phép thí nghiệm, chế tạo máy đột phá sọ não, cánh cổng kỳ tích.”

Lời thoại này thú vị đấy.

“Anh cho phép!” Hứa Kỳ Tịch phối hợp với vợ yêu, gật đầu nói.

Tề Y San cười tươi như hoa: “Chờ em một lúc, em ra khu chợ gần đây xem có linh kiện máy móc dùng được hay không...”

“Đợi đã... Anh có bảo bối này cho em xem.” Hứa Kỳ Tịch vội giơ tay ra ngăn cản Tề Y San, linh kiện trong phòng chứa đồ ở tầng một ới, đã đến lúc dùng đến mây rồi.

Nhưng trước đó, hẳn phải giao bản thảo truyện tranh cho Mạch Tuệ trước đã, miễn cho cô nàng biên tập chu đáo kia chờ sốt ruột.

Tề Y San nghe vậy thì hỏi: “Ồ? bây giờ vẫn là buổi sáng à?”

“???” Hứa Kỳ Tịch đang gửi tin nhắn cho cô nàng biên tập chu đáo của mình suýt nữa đã không kịp phản ứng.

Hứa Văn Nảo của hẳn lag cả buổi trời, lục tung kho chứa ký ức mới tìm được một câu danh ngôn thích hợp để trả lời: “Dù sao thì một ngày mới cũng bắt đầu từ buổi sáng mà?”

“Ừ, lần này là tiết tấu Họa Mi của khét giỡn nhảy bình thường rồi, đỡ sai trái hơn cái trước.” Tề Y San hài lòng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của cô lướt qua màn hình máy tính, nhìn tập tin mà Hứa Kỳ Tịch đã gửi đi.

“Truyện tranh?” Tề Y San hỏi.

“Ừ, nghề kiếm com của anh, đây là tác phẩm tên “Nếu tôi chỉ có thể sống đến 36 tuổi” của anh. Bản thảo cũng là hôm qua em về giúp anh... À, quên mất, hôm nay em là Tề Y San.” Hứa Kỳ Tịch giải thích.

“Nghe tên thì chắc là thú vị lắm nhỉ?” Tề Y San giơ tay chống cằm, con ngươi tối sầm xuống: “Có thể những chuyện em đã quên còn nhiều hơn suy đoán của em rất nhiều.”

“Đoạn đầu thì thú vị lắm... nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra kết cục cho nó.” Hứa Kỳ Tịch vừa nói vừa gửi tin nhắn cho cô nàng Mạch Tuệ chu đáo kia, bảo rằng mình đã giao bản thảo rồi.

Tiện thể hẳn còn nhắn thêm một câu “do phải suy nghĩ về kết cục, phải ra ngoài tìm linh cảm nên kỳ sau tạm dừng phát hành”.

Kỳ sau tạm dừng, Hứa mỗ đã nói thì chắc như đinh đóng cột, đừng hòng ngăn cản tui!

Sau khi giao bản thảo xong, toàn thân Hứa Kỳ Tịch lại hiện ngang hẳn ra: “Đi, Họa... Y San, anh dẫn em đi xem mấy thứ mà hôm qua anh chính tay phong ấn.”

...

Phòng chứa đồ tầng một.

Hứa Kỳ Tịch lấy chiếc chìa khóa mà hẳn giấu kỹ ở tủ để giày.

Cắm chìa khóa vào, ra sức kéo cửa phòng chứa đồ ra.

Ánh đèn sáng bùng lên.

Ngay sau đó là cả đồng linh kiện máy móc và sản phẩm điện tử chất đầy phòng xuất hiện trước mặt hai người.

Ánh đèn chiếu xuống, cả căn phòng hệt như kho báu, phản xạ ánh mắt chói lóa.

“Sao hà, thích không?” Hứa Kỳ Tịch quay lại hỏi.

“Thích!” Tề Y San thành thật đáp.

Đối với cô mà nói, đồng linh kiện máy móc này thật sự còn đẹp hơn cả đá quý.

“Có đồng này thì chúng ta không cần tốn thời gian nữa.” Tề Y San cầm lấy một linh kiện tròn bằng kim loại, giơ lên trước mắt mình, mắt thì xuyên qua cái lỗ trên đó để nhìn Hứa Kỳ Tịch.

“Nên hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu lắp ráp máy đột phá sọ não, trang bị đánh thức năng lực siêu phàm vậy.”

“Thông qua nó, khiến cho đại não đột phá, dùng thân thể người phạm để chiếm ngưỡng cánh cổng của thần!”

“Đây là Kiến Thần hiệu.”

Theo lời thoại đột biến kiểu này thì bầu không khí đã thay đổi hẳn.

“Anh giúp em kiểu gì đây?” Hứa Kỳ Tịch giơ tay lên, cơ bắp trên cánh tay bành ra. Nếu chỉ xét thể lực thì hẳn khá tự tin vào bản thân lúc này.

“Đầu tiên, chúng ta cần một sân bãi rộng rãi. Sau đó em sẽ tiến hành lắp ráp Kiến Thần hiệu theo như bản thiết kế, anh cứ giúp việc vặt cho em là được.” Tề Y San nhắc một thùng dụng cụ trong phòng chứa đồ tới, thuận thực mở nó ra.

Hứa Kỳ Tịch nói: “Tầng một gần như đều để trống, thế đã đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Tề Y San đeo găng tay vào, lấy dụng cụ ra, thuận thực xoay một vòng trong tay.

Hình tượng của cô lúc này không khỏi chồng chéo lên cùng bộ dạng của cô trong ảo tưởng của Hứa Kỳ Tịch lúc trước.

“Vậy anh chuyển đồ đồ này tới sảnh bên trái ở tầng một đã.” Hứa Kỳ Tịch cười nói.

Trò “khoa học gia lắp ráp máy kích phát siêu năng lực” của Họa Mi vào chủ nhật đáng yêu quá.

Hắn đương nhiên chấp nhận phối hợp để chơi cùng cô rồi.

Ừm...

Chỉ cần sau cùng đừng đội cái máy đột phá sọ não này lên đầu hắn là được!

Hắn đã nhảy cóc ba năm rồi, không muốn bị thêm ba năm nữa đâu.

Lỡ như cứ ba năm rồi lại ba năm như vậy, một ngày nào đó vừa mở mắt ra, phát hiện mình đã biến thành cụ Kỳ Tịch râu tóc bạc phơ thì còn nghĩa lý gì nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Một giây sau chính là của tui nà ~

Dịch: Lãng Nhân Môn

Quá trình lắp ráp cánh cổng kỳ tích còn nhanh hơn tưởng tượng của Hứa Kỳ Tịch rất nhiều.

Đầu tiên là chọn một chỗ rộng rãi để làm việc, sau đó lại cố định phần đáy, rồi trải một tầng linh kiện. Tiếp theo lấy đó làm trụ cột, bắt đầu lắp ráp lên từng tầng một...

Thân làm người đứng nhìn + đưa dụng cụ, cả quá trình Hứa Kỳ Tịch cứ “đầu tiên là thế này, sau đó là thế nọ, tiếp theo đã hoàn thành đại khái phần khung”.

Do trái ngành nên dù có muốn tường thuật trực tiếp tại hiện trường thì hắn cũng không biết mấy thuật ngữ chuyên ngành đó nói thế nào.

Chờ hắn chuyển hết đồ trong phòng chứa đồ sang thì xem như hoàn toàn rảnh rồi.

Hắn bèn kéo một cái ghế dựa tới, ngồi bên cạnh để thưởng thức bộ dạng bận rộn của Tề Y San. Hình ảnh mà hắn tưởng tượng hôm qua nay đã thật sự diễn ra ngay trước mắt, đúng là có cảm giác “giấc mơ thành sự thật” tuyệt vời ông mặt trời.

Không hổ là vợ mình?

Một lát sau...

Hứa Văn Nãi rảnh rồi sinh nông nổi lại bắt đầu bay cao và bay xa, lời từng suy nghĩ vụn vặt ra để tập luyện.

“Lại nói, bản thiết kế cánh cổng kỳ tích phức tạp kia... cùng với cả đồng linh kiện máy móc thế này đã hoàn toàn không còn ở mức độ ‘chơi cho vui’ nữa rồi.” Hứa Kỳ Tịch có thể dễ dàng tiếp nhận chuyện vợ yêu của mình muốn chế tạo máy siêu năng lực, ngoại trừ cảm giác làm vậy thì vợ yêu sẽ dễ thương chịu hông nổi ra thì hắn là có một loại “bản năng” nào đó đã ảnh hưởng tới hắn.

Là bản năng nào đó của thân thể khiến tiềm thức của hắn chọn cách tin tưởng Tề Y San. Ừm, cũng như chuyện hôm qua vừa mở mắt ra thì bản năng của hắn đã muốn dùng chiêu “lấy thịt đè người” để đánh thức Thẩm Họa Mi vậy!

“Nếu như... đây không phải trò đùa. Nếu như... đây thật sự là loại máy móc có thể kích phát siêu năng lực. Họa Mi vào cuối tuần, cũng chính là Tề Y San thật sự là khoa học gia nắm giữ loại khoa học kỹ thuật đen này...”

“Giả dụ như tất cả những chuyện này đều là sự thật, dùng giả thiết này làm cơ sở để suy nghĩ tiếp thì...”

“Trên đời này thật sự có thứ gì đó cần tới siêu năng lực mới có thể đối phó?”

Hắn bị cắt cảnh ba năm, nói không chừng có thể hiểu được rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng.

“Nhưng tạm thời tất cả đều chỉ là giả thuyết và nếu như.”

Dù sao hắn cũng chỉ vừa mới tiếp xúc với ‘ba năm sau’ được hai ngày, có vài việc không thể kết luận ngay được. Thường thì khi kết luận một cách nóng vội sẽ đưa ra phán đoán sai lầm vì không đủ số liệu.

Thời gian hãy còn dài.

“Thế giới có thay đổi hay không thì cứ để đó đã, dù sao ‘năng lực siêu phàm’ nghe ảo quá... Nhưng Họa Mi hôm qua và hôm nay thật sự thay đổi rất nhiều, chứng ám ảnh cưỡng chế các thứ.”

Nếu như kéo Họa Mi hôm qua và Tề Y San hôm nay ra, vậy thì nhìn từ khí chất, thậm chí người ta sẽ hoài nghi không biết đây có phải chị em sinh đôi hay không.

Mặc dù thiết lập này rất đĩnh...

Hứa Kỳ Tích chống cằm, so sánh thật kỹ tất cả mọi chi tiết đã xảy ra hôm nay và hôm qua.

“Họa Mi hôm qua hoàn toàn không biết chuyện mình mua linh kiện, cô ấy còn bảo bản thân không có nghiên cứu ở phương diện này. Nếu như không phải phối hợp chơi cosplay với mình, vậy... Họa Mi cũng không biết chuyện về ‘Tề Y San’?”

“VẬY loại trạng thái này giữa Họa Mi và Tề Y San... chỉ có thể tạm dùng ‘đá nhân cách’ mà mình có thể hiểu được để tạm định nghĩa.” Thứ như tri thức và nhận biết này, lúc càng cần đến thì sẽ càng phát hiện nó không đủ dùng.

“Tôi thứ hai, mình có thể thử phản ứng của Họa Mi... cứ dùng việc thú thật ‘ba năm cắt cảnh’ này của mình làm đề tài bắt đầu nhé?”

Nói không chừng, hắn còn phải thú thật chuyện ‘ba năm cắt cảnh’ của mình với quý cô ô mai thêm một lần nữa.

“Ting ting ting ~” Lúc này, âm báo có tin nhắn của điện thoại vang lên, làm Hứa Kỳ Tích thu hồi tư duy đang tung tăng của mình về.

Hắn lấy di động ra xem, là tin nhắn của biên tập viên Mạch Tuệ, liên tù tì ba tin.

“Thầy Hùng Bá, tôi nhận được bản thảo kỳ này rồi, phong cách vẽ vẫn đẹp y như trước... Kỳ này thầy không xit deadline mà còn giao bản thảo sớm nữa, tôi còn hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không. [icon bé tỏ đáng yêu nhảy nhót]”

“Chờ chút đã, kỳ sau ngưng phát hành ư? [icon bé gấu khiếp sợ]”

“Cũng được, sắp kết truyện rồi, anh đi tìm linh cảm cũng là chuyện có thể thông cảm được. [icon cười ngọt ngào bình thường]”

Nhìn thấy Mạch Tuệ khéo hiểu lòng người như vậy, cảm giác tội lỗi trong lòng Hứa Kỳ Tích không ngừng dâng lên.

Bởi vì hắn biết rõ, không chỉ ‘kỳ sau’, mà ngay cả ‘kỳ sau nữa’, hắn cũng định ngưng phát hành.

Nhưng hắn không vội nói với những lời này Mạch Tuệ ngay.

Chỉ ít trước tiên cứ để cô vui vẻ trải qua hai kỳ phát hành này, đây là việc duy nhất hắn có thể làm được.

“Đúng rồi, nếu truyện kết thúc, vậy thầy Hùng Bá đã có ý tưởng cho tác phẩm mới chưa? [icon loli chờ mong]” Mạch Tuệ bên kia lại gửi tin nhắn tới.

“Ừm, trước khi vẽ tác phẩm mới, nói chung tôi phải nghỉ xả hơi một thời gian đã! Đề tài cho tác phẩm mới thì không gấp được.” Hứa Kỳ Tích trả lời.

Họa sĩ truyện tranh về một quyển đăng dài kỳ, nghỉ ngơi một lần chừng một năm nửa năm là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi nhờ?

“Vậy thì tiếc quá, gần đây còn diễn ra hoạt động ‘khuyến khích sáng tác’, đề tài là khoa học viễn tưởng, triển khai xoay quanh việc tiếp xúc giữa nhân loại và sinh vật ngoài hành tinh... Có thể vẽ thành kiểu yêu đương. Tôi cảm thấy nó rất thích hợp với phong cách vẽ của thầy Hùng Bá. [icon thiếu nữ tiếc nuối]” Mạch Tuệ bên kia lại gửi tới một tin nhắn dài.

Ngón tay Hứa của Kỳ Tích không ngừng chọt vào màn hình điện thoại di động, tiện tay không ngừng lưu lại những icon kia của Mạch Tuệ.

Mạch Tuệ thân ái à, gói icon đáng yêu này của cô, một giây sau sẽ là của tui rồi nà ~

Mặc dù vì đa phần hình trong gói icon này quá moe, gần như chỉ có thể nằm trong hít bụi hệ thống, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến việc Hứa

Kỳ Tích lưu chúng lại.

Sau khi lưu xong icon cuối cùng về, ánh mắt Hứa Kỳ Tích dừng lại tin nhắn sau cùng của Mạch Tuệ.

“Lại là hoạt động sáng tác theo chủ đề à?” Hấn nhớ tới chủ đề tán gẫu hôm qua với Họa Mi lúc cô giúp hấn hoàn thành bản thảo.

Một năm gần đây, dường như sân chơi truyện tranh đang cố ý đẩy ra một vài hoạt động sáng tác với đề tài nhiệt huyết, siêu năng lực, sinh vật ngoài hành tinh, tận thế sinh tồn, phiêu lưu mạo hiểm.

Hứa Kỳ Tích nhướn mày lên.

“Minh nghĩ nhiều quá hay sao nh? Cứ cảm thấy... đây là nhà nước Đại Hạ đang âm thầm dùng cách này để nhắn gửi một vài tin tức hoặc tri thức cho mọi người thế nh?”

Sau khi suy nghĩ chốc lát, hấn trung cầu ý kiến của Mạch Tuệ: “Mạch Tuệ, gần đây hoạt động sáng tác theo chủ đề này diễn ra nhiều lắm à? Có phải chỉ diễn ra trong giới sáng tác truyện tranh thôi không?”

“Ừm, thầy hỏi thì tôi mới nhớ, hình như đúng là nhiều thật. Nhưng chỉ diễn ra trong giới truyện tranh hay gì thì tôi không rõ lắm, tôi chỉ hứng thú với truyện tranh thôi... để tôi kiểm tra giúp anh nh.” Đối diện, Mạch Tuệ nhanh chóng trả lời.

“Vất vả cho cô quá.” Hứa Kỳ Tích trả lời. Câu nói này cũng thật lòng thật dạ y như vàng 9999 vậy.

Lại nói, gần trưa rồi.

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Tề Y San.

Vợ mình vẫn bận rộn làm việc, tập trung cao độ vào chuyện lắp ráp, cơm trưa chắc chắn không thể trông chờ vào cô ấy được rồi.

Vậy trưa nay ăn gì đây?

“Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ ra hôm nay là thứ bảy... Nếu thầy Hùng Bá đã dậy, tôi có cần đặt cả đồ ăn ngoài cho anh hay không? Tôi biết gần chỗ anh có một nhà hàng mới mở, đồ ăn siêu ngon luôn. [icon loli đầu bếp đi ngang qua].” Đột nhiên, Mạch Tuệ lại gửi tin nhắn tới.

Hứa Kỳ Tích: “???”

Chờ chút, ngay cả thứ bảy tôi muốn ăn gì cô cũng phải lo ư?

Trước đó mua hàng giúp đỡ khiến tôi cảm thấy rất chu đáo rồi, bây giờ ngay cả thứ bảy mua đồ ăn ngoài cũng phải đặt hàng giúp tôi, có phải có hơi quai quai không?

Đây có phải chuyện mà một biên tập viên truyện tranh cần làm đâu?

Tuy nói như vậy.

Nhưng mới tuyệt vời và ấm lòng làm sao!

“Đặt hai phần đi, lát nữa tôi chuyển tiền cho cô.” Hứa Kỳ Tích hào phóng nói, dù sao Họa Mi cũng vừa gửi cho hấn 100.000, chỉ ít hấn biết trong thẻ mình có tiền, miễn là vật giá ba năm sau không tăng đến mức bất hợp lý.

“Biết rồi, cứ để đó tôi lo.” Ở bên kia, cô nàng Mạch Tuệ vui vẻ trả lời.

“Cảm ơn.” Hứa Kỳ Tích lại nói lời cảm ơn vàng ròng nguyên chất một lần nữa.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Mạch Tuệ, hấn cắt điện thoại đi, nhìn về phía chỗ làm việc.

Lúc này, đã có một phần đáy khung thành hình.

Có thể do đã xem bản vẽ, sau khi bỏ não một hồi, Hứa Kỳ Tích cảm thấy thứ này thật sự rất có cảm giác khoa học viễn tưởng.

“Đúng rồi... Y San, lúc trước em nhắc tới số hiệu đúng không?” Hứa Kỳ Tích ngồi ngược trên ghế, cầm chống lên thành ghế, lên tiếng hỏi.

“Ừm, âm đọc gần giống 713.” Tề Y San trả lời.

Hứa Kỳ Tích ngồi lắc lư trên ghế.

Trong đầu tự nhiên lại nhớ đến ‘sổ điểm danh’ của nhỏ trong ngăn bàn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế này đáng để nghiêm túc đấy

Dịch: Lãng Nhân Môn

Ngay hôm qua khi điểm danh tới bạn trẻ số hiệu 713, Hứa Kỳ Tịch đã đọc sai mấy lần liền nên đương nhiên hắn có ấn tượng rất sâu sắc với số hiệu này.

“Y San, em có biết đến trò chơi điểm danh này không? Chính là trò chơi mà anh đọc từng cái tên một, sau đó những người được gọi sẽ bắt đầu báo danh ấy.”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Hắn không định làm thám tử, hơn nữa hắn cũng chẳng có lối tư duy trình thám phá án chút nào cả.

Hơn nữa đoán tới đoán lui phiền chết đi được, tưởng tượng nhiều có khi còn lạc quẻ, có vài chuyện hỏi thẳng luôn chẳng phải sẽ đơn giản hơn nhiều à?

“Từng cái tên một? Nói vậy có nghĩa là có rất nhiều tên à?”

Nghe đến đây, Tề Y San vốn đang vui đầu vào sự nghiệp kiến tạo của mình không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn Hứa Kỳ Tịch.

Sau đó, cô nghiêm túc nói:

“Em còn tưởng rằng trong đó chỉ có tên của mình, không ngờ lại còn nhiều cái tên khác như thế. Em ghen rồi, dỗ em đi.”

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Ghen tưởng bất thành linh á?

Phải dỗ thế nào đây?

Dụ ngọt ư?

Không được, quên chuyện nói ngon ngọt đi. Hắn mất ba năm trí nhớ, có cách biệt thế hệ với Tề Y San. Mấy câu ngọt ngào của hắn vừa ra khỏi miệng là đã thấy què mùa rồi, như thể bầu không khí còn kỳ cục hơn... Hứa Kỳ Tịch vẫn tự biết thân biết phận lắm.

“Đội đã, hay là thôi đi vậy, anh bây giờ không thích hợp để dỗ em.”

Hiển nhiên Tề Y San cũng nghĩ giống như Hứa Kỳ Tịch, vì thế cô vẫy tay với hắn:

“Em mệt rồi, mau qua đây, bê ghế qua đây luôn.”

Hứa Kỳ Tịch làm theo ý của cô, bê ghế tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Tề Y San đặt công cụ trong tay xuống, vươn vai một cái, ngồi lên chân Hứa Kỳ Tịch, rúc vào trong lòng hắn.

Hứa Kỳ Tịch vô thức vươn tay ra, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô.

Học được rồi, kỹ năng dỗ vợ +1.

“Em vẫn luôn biết anh có một trò chơi điểm danh, nhưng từ trước tới nay em cứ tưởng trong đó chỉ có mình em. Nên nếu như anh có thắc mắc gì về thứ đó thì có lẽ em không trả lời được nhiều đâu. Em không biết nhiều về nó.”

Tề Y San rúc vào lòng Hứa Kỳ Tịch, chủ động lên tiếng giải đáp nghi hoặc của hắn.

“Vậy... chúng ta gặp nhau có liên quan gì đến nó không?”

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ rồi hỏi. Vì Tề Y San nhắc tới chuyện “ghen” nên hắn nghĩ tới điều này.

“Ừm, em nghĩ là có liên quan.”

Tề Y San gật đầu, hỏi ngược lại:

“Anh hỏi thế nghĩa là nghĩ thông rồi, có thể tiếp nhận thân phận của em rồi à?”

“Xem như tiếp nhận một nửa nhĩ? Anh bây giờ giống như vừa tiếp nhận cả một file nén nhưng chỉ nén nội dung lại trong máy tính chứ chưa kịp giải nén.”

Hứa Kỳ Tịch dùng một phép so sánh khá miễn cưỡng để giải thích.

Có một vài thứ cần có thời gian mới tiếp nhận được, cũng có vài thứ cần nhiều số liệu để kiểm chứng. Cũng may bây giờ tìm hấn khỏe lắm, nên cứ nuốt hết tin tức vào, chờ khi nào có thời gian thì từ từ tiêu hóa sau.

“Đừng miễn cưỡng chính mình, nếu như anh thật sự không tiếp nhận nổi... thì dùng lý do đa nhân cách cũng được. Vì xét từ biểu hiện bên ngoài, em với Họa Mi cũng chẳng khác gì hai nhân cách. Nói không chừng em và Họa Mi là cùng một cá thể ở thế giới song song, vì anh nên mới có trạng thái hiện giờ.”

Tề Y San ngẩng đầu lên một góc 45 độ, chủ động an ủi hấn.

Cô đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, có thể coi Hứa Kỳ Tịch bị mất trí nhớ như một sinh viên bình thường. Bất một sinh viên bình thường phải chấp nhận các thiết lập khoa học viễn tưởng + siêu nhiên trong vòng một ngày đúng là làm khó người ta.

Vì thế cô không ngại để Hứa Kỳ Tịch tiếp nhận cô và Họa Mi bằng cách coi họ như đa nhân cách.

“Được rồi.”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

“Em công nhận khả năng của anh về phương diện tiếp nhận.”

Tề Y San đứng dậy khỏi lòng Hứa Kỳ Tịch, không nhận được mà vươn tay ra Hứa Văn Đàu:

“Cũng sắp đến giờ rồi, vốn dĩ em định tranh thủ bảo anh đỡ em một lúc trước lúc bác sĩ Diệt Hoàng tới đây.”

“Bác sĩ?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Tề Y San gật đầu:

“Anh bị mất ba năm ký ức, ngộ nhờ không phải do tinh thần mà là đại não bị tổn thương thì sao, phải chữa trị kịp thời mới được.”

“Em hẹn bác sĩ rồi à? Vậy chúng ta đi luôn chưa?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Không cần đâu, bác sĩ Diệt Hoàng là do Họa Mi thuê, là bác sĩ riêng của nhà chúng ta, chắc cô ấy cũng sắp tới rồi đó.”

Tề Y San giải thích.

Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu nhìn trời.

Tầm nhìn của người bình thường đã hạn chế trí tưởng tượng của hấn, hóa ra nhà hấn còn có cả bác sĩ riêng nữa.

[Mình được Họa Mi bao nuôi thật à?]

Khoảng năm sáu phút sau...

Ting ting ~ Chuông cửa reo lên.

“Đề anh đi mở cửa.”

Hứa Kỳ Tịch chỉnh lại quần áo, đi ra mở cửa.

“Hi ~ thầy Hứa, tôi đến rồi đây. Xin lỗi nhé, hôm nay đường hơi tắc nên tôi đến muộn một lát. Nghe Họa Mi nói, đầu của anh bị chấn thương à?”

Người đứng ở ngoài cửa là một cô gái cao gầy.

Cô mặc áo blouse trắng, bên trong là một chiếc váy liền màu vàng nhạt, mái tóc màu vàng được buộc thành búi củ tỏi hai bên.

Đằng sau cô là một người đàn ông ăn mặc như trợ lý, anh ta đẩy một cái thùng lớn. Cái thùng đó gần như cao bằng cô gái này, thể tích cực lớn.

“Ừm, không biết có phải bị thương hay không nhưng đầu tôi thật sự có vấn đề.”

Hứa Kỳ Tịch nói.

Bác sĩ Diệt Hoàng: “...”

“Mời vào.”

Hứa Kỳ Tịch mở hần cửa để bác sĩ Diệt Hoàng tiện đi vào.

Trợ lý ở phía sau thì toát mồ hôi, cố gắng đẩy cái thùng lớn kia vào.

Có vẻ như cái thùng này chẳng nhẹ chút nào.

Đây là thiết bị y tế dùng để kiểm tra não cho mình à?

Sau khi vào nhà, bác sĩ Diệt Hoàng tóc vàng liếc mắt một cái là nhìn thấy Họa Mi ăn mặc kỳ lạ và thứ mà cô đang lắp ráp.

“Cô Họa Mi, tôi tới rồi.”

Bác sĩ Diệt Hoàng vẫy tay chào Tề Y San trước rồi lại tò mò hỏi:

“Cô đang làm gì thế?”

“Cái này à? Coi như là sở thích trong lúc rảnh rỗi của tôi và A Tịch.”

Tề Y San mỉm cười dịu dàng, tháo găng tay ra, nói:

“Bác sĩ Diệt Hoàng, lát nữa kiểm tra cơ thể cho A Tịch xong thì cô cũng kiểm tra giúp tôi luôn nhé.”

“Cả hai vợ chồng cùng kiểm tra luôn à? Có chuyện gì vậy? Hay là đến bệnh viện của tôi làm kiểm tra toàn diện nhé? Dù sao trang thiết bị ở bên đó cũng đầy đủ hơn.”

Bác sĩ Diệt Hoàng vừa vừa ra hiệu cho trợ lý mở cái thùng lớn đó ra vừa nhắc nhở.

“Hôm nay làm kiểm tra não bộ đã. Nếu như không có kết quả thì ngày mai tôi và A Tịch sẽ đi làm kiểm tra toàn diện sau.”

Tề Y San gật đầu đáp.

...

...

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ Diệt Hoàng, Hứa Kỳ Tịch thay quần áo, bỏ tất cả những món đồ bằng kim loại trên người qua một bên, nằm xuống thùng thiết bị kiểm tra đã được dỡ ra.

“Thầy Hứa, anh nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân. Nếu như cảm thấy có gì bất thường thì nói ngay với tôi nhé.”

Bác sĩ tóc vàng nhắc nhở, cô cầm một chiếc máy tính bảng, kết nối nó với thiết bị.

“Đây là sở trường của tôi.”

Hứa Kỳ Tịch nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc, cố gắng để mình đừng suy nghĩ... Trước đây khi mất ngủ hần cũng làm như thế.

Bác sĩ Diệt Hoàng thao tác trên máy tính bảng, trợ lý phụ trách điều khiển thiết bị thùng lớn kia, bắt đầu kiểm tra phần đầu của Hứa Kỳ Tịch.

Trong cái thùng lớn.

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy sau đầu có cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái:

“Thoải mái lắm. Bác sĩ Diệt Hoàng, thiết bị kiểm tra này có để lại di chứng gì không?”

“Di chứng á? Tính ra thì máy trang thiết bị y tế kiểm tra vùng đầu này có xác suất nhỏ gây rụng tóc. Nhưng không rụng mãi đâu, sẽ mọc lại nhanh thôi, không phải lo.”

Bác sĩ Diệt Hoàng cười đáp.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Nghe cô nói như thế tôi thấy hơi lo rồi đó!

Quá trình kiểm tra diễn ra rất nhanh chóng, kéo dài chưa đến mười phút.

Bác sĩ Diệt Hoàng nhìn số liệu trong máy tính bảng, đoạn nói:

“Hiện tại tất cả đều bình thường, não của thầy Hứa không có vấn đề gì.”

Dứt lời, cô nhìn sang Tề Y San rồi hỏi:

“Vậy rốt cuộc triệu chứng bệnh của thầy Hứa là gì thế?”

“Mất đi một phần trí nhớ gần đây.”

Tề Y San đáp.

“Mất trí nhớ?”

Nghe đến đó, bác sĩ Diệt Hoàng nghiêm túc hẳn lên:

“Thế chẳng phải thầy Hứa buộc phải ngừng đăng truyện à?”

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Không phải chứ bác sĩ, có phải cô có vấn đề gì không thế?

Chẳng phải trọng điểm cô cần chú ý là chuyện tôi bị mất trí nhớ à?

“Nhưng thầy Hứa đừng sợ, vừa hay trong tay tôi đang có tin tức nội bộ về triệu chứng mất đi ký ức gần đây.”

Bác sĩ Diệt Hoàng lên tiếng an ủi:

“Gần đây ở Đại Hạ xuất hiện vài ca bệnh tương tự, phần đầu không bị tổn thương gì nhưng lại mất đi một phần trí nhớ nhất định, hoặc là tự nhiên hôn mê, nhiều ngày sau mới tỉnh lại... Chắc hẳn đây là triệu chứng do hoàn cảnh sống gây nên. Theo tôi được biết, bây giờ đã có phương án chữa trị ban đầu, đợi nó hoàn thiện thì bệnh của thầy Hứa sẽ được giải quyết thôi.”

Chương 15: Thế này đáng để nghiêm túc đấy

Ngay hôm qua khi điểm danh tới bạn trẻ số hiệu 713, Hứa Kỳ Tịch đã đọc sai mấy lần liền nên đương nhiên hắn có ấn tượng rất sâu sắc với số hiệu này.

“Y San, em có biết đến trò chơi điểm danh này không? Chính là trò chơi mà anh đọc từng cái tên một, sau đó những người được gọi sẽ bắt đầu báo danh ấy.”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Hắn không định làm thám tử, hơn nữa hắn cũng chẳng có lối tư duy trình thám phá án chút nào cả.

Hơn nữa đoán tới đoán lui phiền chết đi được, tương tượng nhiều có khi còn lạc quẻ, có vài chuyện hỏi thẳng luôn chẳng phải sẽ đơn giản hơn nhiều à?

“Từ cái tên một? Nói vậy có nghĩa là có rất nhiều tên à?”

Nghe đến đây, Tề Y San vốn đang vui đầu vào sự nghiệp kiến tạo của mình không nhận được mà ngẩng đầu lên nhìn Hứa Kỳ Tịch.

Sau đó, cô nghiêm túc nói:

“Em còn tưởng rằng trong đó chỉ có tên của mình, không ngờ lại còn nhiều cái tên khác như thế. Em ghen rồi, dỗ em đi.”

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Ghen tuông bất thành linh á?

Phải dỗ thế nào đây?

Dụ ngọt ư?

Không được, quên chuyện nói ngon ngọt đi. Hấn mắt ba năm trí nhớ, có cách biệt thế hệ với Tề Y San. Máy câu ngọt ngào của hắn vừa ra khỏi miệng là đã thấy què mứa rồi, như thể bầu không khí còn kỳ cục hơn... Hứa Kỳ Tịch vẫn tự biết thân biết phận lắm.

“Đợi đã, hay là thôi đi vậy, anh bây giờ không thích hợp để dỗ em.”

Hiển nhiên Tề Y San cũng nghĩ giống như Hứa Kỳ Tịch, vì thế cô vẫy tay với hắn:

“Em mệt rồi, mau qua đây, bê ghế qua đây luôn.”

Hứa Kỳ Tịch làm theo ý của cô, bê ghế tới ngồi xuống bên cạnh cô.

Tề Y San đặt công cụ trong tay xuống, vờn vai một cái, ngồi lên chân Hứa Kỳ Tịch, rúc vào trong lòng hắn.

Hứa Kỳ Tịch vô thức vờn tay ra, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô.

Học được rồi, kỹ năng dỗ vợ +1.

“Em vẫn luôn biết anh có một trò chơi điểm danh, nhưng từ trước tới nay em cứ tưởng trong đó chỉ có mình em. Nên nếu như anh có thắc mắc gì về thứ đó thì có lẽ em không trả lời được nhiều đâu. Em không biết nhiều về nó.”

Tề Y San rúc vào lòng Hứa Kỳ Tịch, chủ động lên tiếng giải đáp nghi hoặc của hắn.

“Vậy... chúng ta gặp nhau có liên quan gì đến nó không?”

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ rồi hỏi. Vì Tề Y San nhắc tới chuyện “ghen” nên hắn nghĩ tới điều này.

“Ừm, em nghĩ là có liên quan.”

Tề Y San gật đầu, hỏi ngược lại:

“Anh hỏi thế nghĩa là nghĩ thông rồi, có thể tiếp nhận thân phận của em rồi à?”

“Xem như tiếp nhận một nửa nhỉ? Anh bây giờ giống như vừa tiếp nhận cả một file nén nhưng chỉ nén nội dung lại trong máy tính chứ chưa kịp giải nén.”

Hứa Kỳ Tịch dùng một phép so sánh khá miễn cưỡng để giải thích.

Có một vài thứ cần có thời gian mới tiếp nhận được, cũng có vài thứ cần nhiều số liệu để kiểm chứng. Cũng may bây giờ tìm hắn khỏe lắm, nên cứ nuốt hết tin tức vào, chờ khi nào có thời gian thì từ từ tiêu hóa sau.

“Đừng miễn cưỡng chính mình, nếu như anh thật sự không tiếp nhận nổi... thì dùng lý do đa nhân cách cũng được. Vì xét từ biểu hiện bên ngoài, em với Họa Mi cũng chẳng khác gì hai nhân cách. Nói không chừng em và Họa Mi là cùng một cá thể ở thế giới song song, vì anh nên mới có trạng thái hiện giờ.”

Tề Y San ngẩng đầu lên một góc 45 độ, chủ động an ủi hắn.

Cô đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, có thể coi Hứa Kỳ Tịch bị mất trí nhớ như một sinh viên bình thường. Bắt một sinh viên bình thường phải chấp nhận các thiết lập khoa học viễn tưởng + siêu nhiên trong vòng một ngày đúng là làm khó người ta.

Vì thế cô không ngại để Hứa Kỳ Tịch tiếp nhận cô và Họa Mi bằng cách coi họ như đa nhân cách.

“Được rồi.”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

“Em công nhận khả năng của anh về phương diện tiếp nhận.”

Tề Y San đứng dậy khỏi lòng Hứa Kỳ Tịch, không nhịn được mà vờn tay ra Hứa Văn Đầu:

“Cũng sắp đến giờ rồi, vốn dĩ em định tranh thủ bảo anh dỗ em một lúc trước lúc bác sĩ Diệt Hoàng tới đây.”

“Bác sĩ?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Tề Y San gật đầu:

“Anh bị mất ba năm ký ức, ngộ nhờ không phải do tinh thần mà là đại não bị tổn thương thì sao, phải chữa trị kịp thời mới được.”

“Em hẹn bác sĩ rồi à? Vậy chúng ta đi luôn chưa?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Không cần đâu, bác sĩ Diệt Hoàng là do Họa Mi thuê, là bác sĩ riêng của nhà chúng ta, chắc cô ấy cũng sắp tới rồi đó.”

Tề Y San giải thích.

Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu nhìn trời.

Tầm nhìn của người bình thường đã hạn chế trí tưởng tượng của hấn, hóa ra nhà hấn còn có cả bác sĩ riêng nữa.

[Minh được Họa Mi bao nuôi thật à?]

Khoảng năm sáu phút sau...

Ting ting ~ Chuông cửa reo lên.

“Đề anh đi mở cửa.”

Hứa Kỳ Tịch chỉnh lại quần áo, đi ra mở cửa.

“Hi ~ thầy Hứa, tôi đến rồi đây. Xin lỗi nhé, hôm nay đường hơi tắc nên tôi đến muộn một lát. Nghe Họa Mi nói, đầu của anh bị chấn thương à?”

Người đứng ở ngoài cửa là một cô gái cao gầy.

Cô mặc áo blouse trắng, bên trong là một chiếc váy liền màu vàng nhạt, mái tóc màu vàng được buộc thành búi củ tỏi hai bên.

Đằng sau cô là một người đàn ông ăn mặc như trợ lý, anh ta đẩy một cái thùng lớn. Cái thùng đó gần như cao bằng cô gái này, thể tích cực lớn.

“Ừm, không biết có phải bị thương hay không nhưng đầu tôi thật sự có vấn đề.”

Hứa Kỳ Tịch nói.

Bác sĩ Diệt Hoàng: “...”

“Mời vào.”

Hứa Kỳ Tịch mở hần cửa để bác sĩ Diệt Hoàng tiện đi vào.

Trợ lý ở phía sau thì toát mồ hôi, cố gắng đẩy cái thùng lớn kia vào.

Có vẻ như cái thùng này chẳng nhẹ chút nào.

Đây là thiết bị y tế dùng để kiểm tra não cho mình à?

Sau khi vào nhà, bác sĩ Diệt Hoàng tóc vàng liếc mắt một cái là nhìn thấy Họa Mi ăn mặc kỳ lạ và thứ mà cô đang lắp ráp.

“Cô Họa Mi, tôi tới rồi.”

Bác sĩ Diệt Hoàng vẫy tay chào Tề Y San trước rồi lại tò mò hỏi:

“Cô đang làm gì thế?”

“Cái này à? Coi như là sở thích trong lúc rảnh rỗi của tôi và A Tịch.”

Tề Y San mỉm cười dịu dàng, tháo găng tay ra, nói:

“Bác sĩ Diệt Hoàng, lát nữa kiểm tra cơ thể cho A Tịch xong thì cô cũng kiểm tra giúp tôi luôn nhé.”

“Cả hai vợ chồng cùng kiểm tra luôn à? Có chuyện gì vậy? Hay là đến bệnh viện của tôi làm kiểm tra toàn diện nhé? Dù sao trang thiết bị ở bên đó cũng đầy đủ hơn.”

Bác sĩ Diệt Hoàng vừa vừa ra hiệu cho trợ lý mở cái thùng lớn đó ra vừa nhắc nhở.

“Hôm nay làm kiểm tra não bộ đã. Nếu như không có kết quả thì ngày mai tôi và A Tịch sẽ đi làm kiểm tra toàn diện sau.”

Tề Y San gật đầu đáp.

...

...

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ Diệt Hoàng, Hứa Kỳ Tịch thay quần áo, bỏ tất cả những món đồ bằng kim loại trên người qua một bên, nằm xuống thùng thiết bị kiểm tra đã được dỡ ra.

“Thầy Hứa, anh nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân. Nếu như cảm thấy có gì bất thường thì nói ngay với tôi nhé.”

Bác sĩ tóc vàng nhắc nhở, cô cầm một chiếc máy tính bảng, kết nối nó với thiết bị.

“Đây là sở trường của tôi.”

Hứa Kỳ Tịch nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc, cố gắng để mình đừng suy nghĩ... Trước đây khi mất ngủ hần cũng làm như thế.

Bác sĩ Diệt Hoàng thao tác trên máy tính bảng, trợ lý phụ trách điều khiển thiết bị thùng lớn kia, bắt đầu kiểm tra phần đầu của Hứa Kỳ Tịch.

Trong cái thùng lớn.

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy sau đầu có cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái:

“Thoải mái lắm. Bác sĩ Diệt Hoàng, thiết bị kiểm tra này có để lại di chứng gì không?”

“Di chứng á? Tính ra thì máy trang thiết bị y tế kiểm tra vùng đầu này có xác suất nhỏ gây rụng tóc. Nhưng không rụng mãi đâu, sẽ mọc lại nhanh thôi, không phải lo.”

Bác sĩ Diệt Hoàng cười đáp.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Nghe cô nói như thế tôi thấy hơi lo rồi đó!

Quá trình kiểm tra diễn ra rất nhanh chóng, kéo dài chưa đến mười phút.

Bác sĩ Diệt Hoàng nhìn số liệu trong máy tính bảng, đoạn nói:

“Hiện tại tất cả đều bình thường, não của thầy Hứa không có vấn đề gì.”

Dứt lời, cô nhìn sang Tề Y San rồi hỏi:

“Vậy rốt cuộc triệu chứng bệnh của thầy Hứa là gì thế?”

“Mất đi một phần trí nhớ gần đây.”

Tề Y San đáp.

“Mất trí nhớ?”

Nghe đến đó, bác sĩ Diệt Hoàng nghiêm túc hẳn lên:

“Thế chẳng phải thầy Hứa buộc phải ngừng đăng truyện à?”

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Không phải chứ bác sĩ, có phải cô có vấn đề gì không thế?

Chẳng phải trọng điểm cô cần chú ý là chuyện tôi bị mất trí nhớ à?

“Nhưng thầy Hứa đừng sợ, vừa hay trong tay tôi đang có tin tức nội bộ về triệu chứng mất đi ký ức gần đây.”

Bác sĩ Diệt Hoàng lên tiếng an ủi:

“Gần đây ở Đại Hạ xuất hiện vài ca bệnh tương tự, phần đầu không bị tổn thương gì nhưng lại mất đi một phần trí nhớ nhất định, hoặc là tự nhiên hôn mê, nhiều ngày sau mới tỉnh lại... Chắc hẳn đây là triệu chứng do hoàn cảnh sống gây nên. Theo tôi được biết, bây giờ đã có phương án chữa trị ban đầu, đợi nó hoàn thiện thì bệnh của thầy Hứa sẽ được giải quyết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tầm tiên

Dịch: Lãng Nhân Môn

Bác sĩ Diệt Hoàng nghiêm túc kiểm tra cho Hứa Kỳ Tịch và Thẩm Họa Mi, tải số liệu kiểm tra lên máy để ghi lại.

“Họa Mi, não bộ của cô và thầy Hứa đều không có vấn đề gì... Nếu như không yên tâm, ngày mai cô cứ đưa thầy Hứa đến chỗ tôi làm kiểm tra toàn diện, tôi đặt lịch trước cho hai người.”

Bác sĩ Diệt Hoàng dặn dò.

“Được.”

Sau khi nghe xong kết quả kiểm tra của bác sĩ, Tề Y San cũng thăm thò phào nhẹ nhõm.

“Vậy tôi và Họa Mi có cần lưu ý điều gì không?”

Hứa Kỳ Tịch thuận miệng hỏi, mỗi lần đi khám bệnh xong hần đều quen miệng hỏi thêm một câu, tránh ăn nhầm đồ phải kiêng cử...

“Tạm thời thì không có, đợi ngày mai kiểm tra toàn diện xong thì tính sau.”

Bác sĩ Diệt Hoàng mỉm cười:

“Với tư cách là bác sĩ riêng của hai người, tôi sẽ đảm bảo sức khỏe cho cả hai. Mấy ngày tới, tôi sẽ tranh thủ tới một chuyến, đề phòng hai người mất trí nhớ lần nữa, sẽ không có lần sau đâu!”

“Cảm ơn bác sĩ Diệt Hoàng!”

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy giọng điệu của bác sĩ Diệt Hoàng rất có khí thế, đây là chấp niệm của người làm bác sĩ à?

Được bác sĩ có chấp niệm như thế chăm sóc sức khỏe cũng là một chuyện tốt.

“Vậy hẹn mai gặp nhé.”

Bác sĩ Diệt Hoàng tạm biệt Họa Mi và Hứa Kỳ Tịch rồi dẫn trợ lý rời đi.

Đợi sau khi cô đi, Hứa Kỳ Tịch bắt đầu trầm tư.

Hần hoi để ý lời nói lúc trước của bác sĩ, thăm ghi nhớ chuyện này trong lòng.

“Kỳ Tịch, buổi trưa anh muốn ăn gì?”

Lúc này, giọng nói của Tề Y San lại vang lên bên tai hần.

“Em định nấu cơm à?”

Hứa Kỳ Tịch xoay người lại hỏi.

“Em chỉ muốn hỏi xem anh định gọi món gì thôi.”

Tề Y San giờ điện thoại lên, hỏi:

“Nếu như anh không thích đồ ăn ngoài, vậy đợi sau khi ‘cánh cổng kỳ tích’ hoàn thành, nếu như vẫn còn thời gian thì em sẽ đi học nấu ăn. Em nghĩ chắc mình cũng có năng khiếu ở mặt này... chỉ có điều không có thời gian để luyện tập mà thôi.”

“Được, đến lúc đó anh phụ trách đi chợ với rửa rau.”

Hứa Kỳ Tịch nói:

“Nhưng hôm nay anh đã nhờ người đặt đồ ăn hộ rồi.”

Đồ ăn mà Mạch Tuệ đặt hộ hẳn chắc cũng sắp đến rồi.

...

Hai người ăn cơm xong rồi đi dạo.

Đây là hạng mục cố định của nhà Hứa Kỳ Tịch, cả Họa Mi và Tề Y San đều có thói quen này.

Khi ra ngoài đi dạo, Tề Y San xõa tóc ra, để mái tóc dài đến vai tự do tung bay, còn thay một cái váy trắng nữa.

Mặt trời tháng 5 khá gay gắt.

“Có che ô không?”

Hứa Kỳ Tịch nhìn Tề Y San, hỏi.

Tề Y San lắc đầu, cô dè dặt vươn tay ra, để mặt trời chiếu vào lòng bàn tay mình... Cứ như là muốn đón lấy, lưu giữ ánh sáng mặt trời vậy.

Đối với cô, dường như ánh sáng mặt trời rất quý giá.

“Tháng 5 nóng lắm rồi đấy.”

Hứa Kỳ Tịch nhắc nhở.

Sẽ bị rám nắng, nghiêm trọng hơn có khi còn bong da đấy.

“Vậy một lát nữa rồi che ô.”

Tề Y San mỉm cười như một tinh linh:

“Ánh nắng mặt trời là thứ rất quý giá, trước khi thế giới mất đi nó thì khó mà ý thức được sự quý giá này.”

[Tề Y San đang nhắc tới chuyện ở thế giới của cô ấy sao? Tại thế giới đó, ánh mặt trời rất hiếm, hoặc là đã biến mất rồi ư?]

Hứa Kỳ Tịch cắt đứt đi.

“Bây giờ đi dạo ở đâu đây?”

Tề Y San hỏi.

“Em muốn đi dạo ở chợ hoa và thú cưng bên cạnh, mua con chó con mèo gì đó... Không, đi xem hoa cỏ trước đã!”

Nếu như ngay cả thực vật cũng không trông được thì còn nói gì đến chuyện nuôi con cơ chứ?

“Vậy trước tiên cứ đi đến cửa hàng bán cây cảnh xem sao, xuất phát thôi ~”

Dưới ánh mặt trời, Tề Y San có vẻ hoạt bát hơn hẳn.

Thật ra cô rất muốn mua một con chó...

Nhưng nghĩ tới xúc cảm sờ đầu khiến cô không nỡ bỏ của Hứa Kỳ Tịch, cô lại không thích chó nữa... Chỉ cần cho cô mười phút, cô có thể xoa đầu Hứa Kỳ Tịch sướng tê tái!

[Hình như Tề Y San không bôi kem chống nắng thì phải?]

Hứa Kỳ Tịch ở phía sau nhìn cô gái đang phơi nắng kia.

Hy vọng thứ 2, sau khi Họa Mi tỉnh lại sẽ không cảm thấy mình đột nhiên sạm đen đi.

...

Chợ hoa và thú cưng ở thị trấn không to lắm, chỉ bán các chủng loại thường gặp.

Tề Y San ôm lấy cánh tay của Hứa Kỳ Tịch, nhanh chóng tìm thấy một cửa hàng bán cây cảnh.

Chỉ mấy phút sau...

Hứa Kỳ Tịch ôm một chậu lô hội, hài lòng đi ra khỏi cửa hàng.

Loài thực vật dễ trồng, lớn nhanh, thích hợp với người mới tập trồng cây... Nghe thế, chủ cửa hàng bèn giới thiệu cho hắn chậu lô hội lớn này, không những dễ trồng mà nghe nói còn có hiệu quả làm đẹp.

Đàn ông mua sắm nhanh nhẹn thế đó.

Dưới ánh nắng mặt trời, một tay Hứa Kỳ Tịch ôm lấy bồn cây, một tay nắm tay cô gái tóc ngắn hoạt bát.

Hắn cảm thấy hình tượng của mình lúc này khá là kinh điển, giống hệt với nam chính trong một bộ phim điện ảnh hắn xem hồi nhỏ.

Có cần đeo thêm cặp kính râm tròn không nhỉ?

“Đang nghĩ gì đó?”

Tề Y San cười hỏi.

“Đang nghĩ có nên đeo thêm cặp kính râm không, sau này mỗi lần ra ngoài đi dạo với em, anh đều sẽ ôm theo lô hội, một tay ôm lô hội, một tay dắt em.”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

Bây giờ hắn phải nuôi cây lô hội này như nuôi con gái.

...

...

Sau khi về nhà, Tề Y San thay lại bộ đồ lúc trước, tập trung toàn bộ công sức vào cánh cổng kỳ tích.

Mỗi tuần cô chỉ có hai ngày, đối với cô, thời gian vô cùng quý báu.

Lần này Hứa Kỳ Tịch bê một cái bàn tới rồi lấy một chiếc notebook ra để lướt xem tin tức, sự kiện của Đại Hạ, cũng như các sự kiện quốc tế lớn trong ba năm nay.

Rất nhiều các chi tiết sinh hoạt khiến hắn nhạy cảm phát hiện ra rằng hình như thế giới đang thay đổi.

Ting~

Âm báo có tin nhắn mới từ nhóm chat ký túc xá đại học vang lên.

Trương Bản Pha:

“Mọi người... Tao vừa đến nhà Cao Thoán, nó thật sự gặp chút chuyện rồi.”

Dương Duyệt:

“Có chuyện gì thế? Có cần dùng đến tiền không? Nếu cần thì hai năm nay tao cũng tiết kiệm được một ít đây.”

“Năm trước Cao Thoán đến Tân Thành công tác, đột nhiên không tỉnh dậy nữa, không biết là vì nguyên nhân gì, giống như người thực vật vậy, hôn mê gần nửa năm. Nghe chú Cao nói, nó mới tỉnh lại hai ngày trước. Chuyện này được giấu kín lắm, nếu không phải hôm nay tao đến nhà nó chơi thì cũng không biết chuyện.”

Trương Bản Pha nhấn.

“Người thực vật á? Thế chi phí chữa trị có nhiều không? Cần bao nhiêu?”

Tô Thất Thất ngoi lên hỏi, gia cảnh phần lớn những người bạn khác trong ký túc xá đều chỉ thường thường bậc trung, nhưng nhà Tô Thất Thất thì lại có tiền.

“Không cần phải lo chuyện này, chú Cao nói chẳng tiêu hết nhiều tiền đâu. Bệnh tình của Cao Thoán khá đặc biệt, chi phí chữa trị được nhà nước lo hết rồi...”

Trương Bản Pha đáp.

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Trùng hợp thế ư?

Chắc lão Cao không phải ‘ca bệnh’ mà bác sĩ Diệt Hoàng nói đến đấy chứ?

“Tóm lại tình là tốt rồi. Bây giờ Cao Thoán về nhà chưa?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Hình như sau khi tình lại nó còn phải kiểm tra tổng quát gì đó nữa... Chắc là hôm nay hoặc mai là được về nhà rồi. Chú Cao bảo chúng ta không phải lo, nhìn sắc mặt của chú Cao thì chắc không phải nói dối đâu.”

Trương Bản Pha đáp.

“Thế thì tốt.”

Độc đến đây, Dương Duyệt thở phào nhẹ nhõm.

Khi mấy người bạn trong ký túc xá nói chuyện với nhau, Cao Thoán đúng lúc cũng online.

“Đề mọi người lo lắng rồi, giờ tao hồi phục hoàn toàn rồi, trừ việc nằm trên giường nửa năm nên cơ thể hơi yếu ra thì không có vấn đề gì khác. Chỉ cần tĩnh dưỡng là được... Nghe nói trong thời gian hôn mê, ngày nào cũng có chị y tá xinh đẹp đến xoa bóp toàn thân cho tao nên các cơ mới không bị teo. Tao vừa làm xong bước kiểm tra tổng quát cuối cùng, đã quan sát mấy ngày. Bây giờ đang làm thủ tục xuất viện rồi. Vừa nộp bù tiền điện thoại, nói chuyện với người nhà xong thì online luôn nè.”

Vừa xuất hiện, Cao Thoán đã tuôn một tràng dài.

Hiển nhiên là ghen lâu rồi, bây giờ e là cậu ta đang có trăm ngàn điều muốn nói.

“Chúc mừng nhé ~ Xuất viện là tốt rồi, đợi khi mày về, bọn tao sẽ mở tiệc tẩy trần cho mày.”

Hứa Kỳ Tịch reu ghẹo:

“Nếu mày thấy mình yếu thì cùng tập gym với tao nhé?”

Cao Thoán: “...”

“Không có di chứng gì chứ?”

Hứa Kỳ Tịch nghĩ một lúc, vẫn thấy chưa yên tâm nên hỏi.

“Di chứng thì chắc là có. Thịnh thoảng tự nhiên tao lại bị bong da. Nhưng vấn đề này không lớn, bác sĩ đã nói đây là tác dụng của thuốc. Đợi một thời gian nữa khi cơ thể đã hồi phục, tình trạng này sẽ biến mất.”

Cao Thoán đáp:

“Mấy hôm nữa chúng ta gặp nhau cho tiện chém đi.”

Biết Cao Thoán không sao, mọi người trong nhóm cũng yên tâm.

Tô Thất Thất:

“[icon cười nhếch răng] Đợi mày về nhà, bọn tao sẽ tẩy trần cho mày, tha hồ mà tâm sự. Ví dụ như quý ngài Cao Thoán hôn mê nửa năm có cảm tưởng gì chẳng hạn.”

“Cảm tưởng ư?”

Cao Thoán khựng lại một lát rồi đáp:

“Nếu như có thể, tao muốn tu tiên.”

Hứa Kỳ Tịch: “?”

Tô Thất Thất: “?”

Trương Bản Pha: “?”

Dương Duyệt: “?”

Trương Bình: “?”

“Tao nghĩ ngờ nửa năm trước, trước khi hôn mê... tao thấy được vài thứ.”

Cao Thoán thông thả nói:

“Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như tao nhìn thấy có bóng người đang chiến đấu với thứ gì đó. Thế nên tao đang cân nhắc đợi sau khi cơ thể hồi phục, có nên dành thời gian đi dạo ở danh sơn phúc địa nước mình hay không, nói không chừng lại có ‘kỳ tích’ (*) thì sao?”

“Tao đây.”

Hứa Kỳ Tích đáp.

“Nói nhảm, tao định nói là ngộ nhờ có kỳ tích.”

Cao Thoán nói.

(*) Tên của main đồng âm với từ ‘kỳ tích’.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thử nghiệm Sổ Điểm Danh

Dịch: Lãng Nhân Môn

“Đồ Sở Khanh, hôn mê nửa năm xong chỉ cần kỳ tích mà không cần tao nữa à?”

Hứa Kỳ Tích vô thức gõ câu này vào khung chat.

Vừa gõ xong, hần lập tức phát hiện ra câu này hơi sai trái... nghe kiểu gì cũng giống như đang ghẹo gái.

Sai đối tượng rồi.

Đang yên đang lành mình đi ghẹo thằng đực rựa như Cao Thoán làm gì?

Nghĩ tới đây, hần quyết đoán xóa nội dung trong khung chat đi.

Trong nhóm ký túc xá, Trương Bản Pha nghĩ ngợi chốc lát rồi khuyên nhủ:

“Cao Tử này, mày cũng nói đó là thứ mơ hồ nhìn thấy lúc sắp hôn mê, thế đâu thể coi là thật được? Tao thấy làm người vẫn nên đến nơi đến chốn thì tốt hơn. @Hứa Kỳ Tích, A Tích, là người đàn ông duy nhất trong nhóm đã kết hôn, mày cũng khuyên Cao Tử đi.”

Hứa Kỳ Tích: “...”

Mình là người duy nhất trong nhóm đã kết hôn á?

Cũng đúng, dù sao cũng ít người vừa tốt nghiệp đại học đã kết hôn thành gia lập nghiệp mà.

“Tao cũng muốn khuyên lắm.”

Hứa Kỳ Tích vừa gõ xong lại ngẩng đầu nhìn 713 đáng yêu đang bận rộn, rồi lại nhìn trang bị khoa học viễn tưởng có tên “máy đột phá sọ não” mà cô ấy sáng tạo ra.

Tao muốn khuyên nhưng chính tao cũng không có lập trường đây này!

Tạm không nói tới chuyện tao bị mất trí nhớ 3 năm, lập trường của tao bây giờ cũng sắp chuyển sang hướng “siêu nhiên” theo vợ tao rồi.

Nếu như Tề Y San thật sự có thể dùng khoa học kỹ thuật để chế tạo ra cánh cổng kỳ tích... vậy Hứa Kỳ Tích hần sẽ trở thành “Hứa kỳ tích” luôn.

Hơn nữa hiệu suất của 713 cao đến đáng sợ.

Với tốc độ hiện giờ của cô, nói không chừng chỉ cần 2 ngày là có thể hoàn thành mấy đợt phá sọ não này rồi.

“Vậy mày khuyên đi chứ?”

Trương Bản Pha trả lời.

“Nhưng tao cũng muốn tu tiên.”

Hứa Kỳ Tịch thành khẩn đáp.

Tô Thất Thất: "..."

Trương Bản Pha: "..."

“Hơn nữa lão Cao vừa mới khỏi bệnh, đi giải sầu cũng tốt. Nước mình có rất nhiều sản vật, danh lam thắng cảnh, đi tham quan cũng có lợi cho việc hồi phục mà.”

Hứa Kỳ Tịch bổ sung... Nếu không phải vừa mở mắt ra đã có vợ, vậy chắc hẳn kẻ mất 3 năm ký ức như mình lúc này cũng đang trên đường đi du ngoạn sông núi Đại Hạ rồi.

“A Tịch nói cũng có lý đấy. Cao Thoán, nếu mày muốn đi chơi thật thì nói một tiếng. Tao đi với mày ~ Vừa hay nửa cuối năm công việc của tao khá nhàn hạ, đi giải sầu cũng hay.”

Tô Thất Thất nói.

Nếu để Cao Thoán đi du lịch một mình thì cậu không yên tâm, vậy nên chỉ bằng tìm một cái cớ để đi cùng luôn.

Hiện giờ trong số bạn bè cùng ký túc xá, chỉ còn mình cậu có thời gian rảnh. Những người khác không đi làm thì cũng kết hôn rồi.

[3 năm... thay đổi nhiều quá.]

Tô Thất Thất thăm nhủ. Cũng may tình cảm giữa đám bạn cùng phòng này không thay đổi, vẫn hết như thuở ban đầu.

“Có người đi cùng cũng tốt, ngộ nhờ thật sự tìm thấy người tu hành thì đừng quên đám anh em bọn tao đấy.”

Dương Duyệt vui vẻ nói.

Cao Thoán:

“Tao có trực giác, có khi chúng ta lại thật sự gặp được người tu hành đấy. Đại Hạ ta đâu đâu cũng có kỳ tích mà.”

“Nếu ngày kia mọi người rảnh thì tụ tập, tẩy trần cho Cao Thoán nhé.”

Trương Bản Pha nói:

“Hai hôm nay tao không về nữa, ở đây đợi mày về đó, Cao Từ.”

“Được ~ Đến lúc đó tao nói với vợ một tiếng, có khi vợ chồng tao lại cùng đến cũng nên.”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

Dương Duyệt:

“Tao nghĩ chúng ta nên bỏ phiếu đá lão Hứa ra ngoài.”

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Sau khi nói chuyện với bạn cùng ký túc xá xong, Hứa Kỳ Tịch lấy ra bình xịt nước, phun nhẹ lên cây lô hội.

Cây này dễ trồng, mùa hè chỉ cần 2-3 ngày tưới nước một lần, bình thường chỉ cần xịt nước làm ẩm một chút là được.

“Lớn lên khỏe mạnh nhé, rồi sẽ có một ngày, mày sẽ trở thành công chúa của nhà họ Hứa bọn tao.”

Hứa Kỳ Tịch đặt nhẹ cây lô hội xuống.

Tập gym, đọc báo, lau mồ hôi cho vợ, ngắm lô hội, đọc truyện tranh “Nếu như tôi chỉ sống đến năm 36 tuổi” rồi thử suy xét tình tiết, thử viết, vẽ liên hai bức bản thảo xấu òm.

Sau đó ăn cơm, bê lô hội đi dạo với 713...

Một ngày của Hứa Kỳ Tịch kết thúc trong bận rộn.

Đêm đã khuya...

Lão Hứa phòng không gối chiếc.

Tề Y San chưa lên gác mà vẫn đang bận rộn ở tầng dưới, hình như cô ấy phải lắp ráp xong bộ phận nào đó của cánh cổng kỳ tích trong ngày hôm nay, cần làm liền một mạch, bỏ dở giữa chừng sẽ khiến cả bộ phận này có sai sót, công sức cả ngày trời coi như uổng phí.

Hứa Kỳ Tịch đặt lô hội lên đầu giường.

Thực ra hần muốn ở tầng 1 với Tề Y San nhưng cô ấy nói mình sẽ làm xong ngay thôi, thế nên hần lên gác trước.

Kết quả “ngay thôi” của cô là cả tiếng đồng hồ.

Hứa Kỳ Tịch mở cửa phòng, rướn người qua cầu thang nhìn xuống chỗ sáng đèn ở tầng 1.

“Em lên ngay đây ~”

Như có tâm linh tương thông hoặc lắp camera ở cửa, Hứa Kỳ Tịch còn chưa lên tiếng, thì giọng nói của Tề Y San đã vọng từ tầng dưới lên.

“Mình cứ cảm thấy giữa vợ chồng có thuật đọc tâm ý, đã thế còn là kiểu một chiều.”

Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, đi về phòng.

Trên chiếc giường dài 2m.

Hứa Kỳ Tịch nghĩ ngợi chốc lát, lấy Sổ Điểm Danh của nhỏ kia ra, vươn tay nhấn một cái, kích hoạt sổ.

[Có khi nào... những cái tên trên “Sổ Điểm Danh” này đều thật sự tồn tại không nhỉ?]

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu hần.

Sau khi giờ Sổ Điểm Danh ra, cũng như lần trước, người xuất hiện đầu tiên là thiếu nữ mắt ngủ mắt thâm quầng Tô Khê Sa.

Hứa Kỳ Tịch vươn tay nhấn vào ảnh đại diện của thiếu nữ, bắt đầu một thử nghiệm.

“Xin chào, Tô Khê Sa, nói chuyện một chút được không?”

Lần này khi báo danh, hần còn cho thêm một câu thoại.

Hần muốn xem thử phản ứng của Sổ Điểm Danh này.

“Có mặt.”

Giọng nói ngọt ngào của thiếu nữ truyền từ Sổ Điểm Danh tới, nhưng cô không nói gì thêm nữa.

Hình như thử nghiệm thất bại rồi.

Hứa Kỳ Tịch cũng không nản lòng, hần gạt thiếu nữ mắt thâm quầng đi, kéo đến trang tiếp theo.

Chuột Hamster bị quẩn trong chần đơn.

“Diệu Diệu, chào buổi tối, ăn cơm chưa?”

Hứa Kỳ Tịch nhấn vào ảnh đại diện của chuột Hamster, nói.

“Chít ~”

Giọng nói của Hamster Diệu Diệu truyền ra khỏi Sổ Điểm Danh, nhưng cũng như thiếu nữ, nó không trả lời dư thừa.

“Diệu Diệu.”

Lần này Hứa Kỳ Tịch không gạt tiếp mà gọi lại lần nữa.

“Chít ~”

"Diệu Diệu."

“Chít ~”

"Diệu Diệu."

“Chít ~”

“Bây giờ có thể nói chuyện không? Diệu Diệu?”

Hứa Kỳ Tịch thử hỏi.

“Chít ~”

Tiếng kêu không thay đổi, cũng không kêu thêm tiếng nào, thậm chí còn không có dao động cảm xúc.

“Chỉ có một chức năng này thôi sao? Hoặc là mình không đủ quyền hạn? Hay... Diệu Diệu thật sự chỉ biết kêu mỗi một tiếng “chít ~” thôi?”

Hứa Kỳ Tịch tựa vào giường suy tư.

Nghĩ tới đây, hắn lại mở giao diện “Vô Giác ném trăm đất”, áp dụng cách thử Diệu Diệu lên người Vô Giác.

Kết quả cũng giống như Diệu Diệu, thiếu nữ người cây ngoài hành tinh Vô Giác cũng chỉ dùng giọng nói ngây thơ mà đáp rằng “Đây nà ~”

“Xem ra đây là vấn đề về tính năng hoặc về quyền hạn.”

“Vấn đề về tính năng thì ta không thể nâng cấp được.”

“Nếu là quyền hạn... có phải người chủ nhân như ta vẫn chưa đạt được điều kiện sử dụng không?”

Do cơ thể ta chưa đủ cường tráng? Cơ bắp chưa đủ to à?

Không ngừng vượt đổi giao diện của Sổ Điểm Danh, cuối cùng dừng lại ở trang của 713.

713 trong ảnh đại diện vẫn đeo mũ khoa học viễn tưởng để lộ nửa dưới gương mặt.

Hứa Kỳ Tịch nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện hồi lâu, sau đó lấy di động ra, tìm một tấm ảnh của Họa Mi rồi dùng ngón tay che đi nửa trên gương mặt cô.

“Ừm, về cơ bản không khác gì nhau.”

Miệng nhỏ nhắn, mũi cao.

Sau khi suy nghĩ, hắn vươn tay nhấn lên ảnh đại diện của 713, gọi:

“Tề Y San, lên đây ngủ nào ~”

“Đến đây ~ Đến ngay đây ~”

Lần này, lời thoại trong Sổ Điểm Danh đã thay đổi.

Hai mắt của Hứa Kỳ Tịch sáng bừng lên.

Hắn cảm thấy hình như mình đã nắm được tính năng của Sổ Điểm Danh rồi.

...

Nửa tiếng sau.

Quả nhiên, con gái mà nói “đến ngay đây, đến luôn đây” là không thể tin được! Nửa chữ cũng không đáng tin.

Một tay Hứa Kỳ Tịch ôm lấy Sổ Điểm Danh, một tay cầm truyện tranh của mình, nằm bò trên giường mà ngủ.

Cửa phòng được đẩy nhẹ ra.

Hình như Tề Y San vừa tắm xong, mang theo hương thơm ngào ngạt đi tới bên giường.

Cô mỉm cười sờ đầu Hứa Kỳ Tịch... cẩn thận bò đến bên cạnh hắn, đặt đầu của hắn lên chân mình rồi bắt đầu xoa.

Khi ngón tay chạm đến đầu Hứa Kỳ Tịch, một mối cả ngày đều tiêu tan hết.

Ngón tay xoay tròn, tay còn lại cầm lấy quyển truyện tranh “Nếu như tôi chỉ sống đến năm 36 tuổi”.

“Cảm ơn.”

Cô nói khẽ.

Cô thích vẽ tranh, tâm nguyện lớn nhất của cô là lắp ghép ra cánh cổng kỳ tích, nhưng ngoại trừ nguyện vọng này... cô còn muốn trở thành họa sĩ nữa.

“Ngày mai... cánh cổng kỳ tích sẽ hoàn thành.”

Cô dựa sát vào tai Hứa Kỳ Tịch, nói nhỏ.

Lần này sẽ không có bất cứ sai sót nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bí mật ẩn chứa trong bản vẽ

Dịch: Lãng Nhân Môn

Có lẽ là do tâm nguyện mong mỏi bao lâu nay sẽ hoàn thành vào ngày mai nên Tề Y San mất ngủ..

Hơn nữa từ trong tiềm thức, cô không dám ngủ.

Từ trước đến nay, hai ngày cuối tuần luôn thuộc về cô. Nhưng ngộ nhỡ, ngộ nhỡ bây giờ có thay đổi thì sao?

Thế nên Tề Y San phải chờ đến thời khắc cuối cùng của ngày hôm nay kết thúc, đợi ngày mai bắt đầu.

Cô nhẹ nhàng đặt Sổ Điểm Danh và quyển truyện tranh lên đầu giường rồi cẩn thận di chuyển đầu của Hứa Kỳ Tịch đến vị trí thích hợp để vuốt ve nhất.

Hứa Kỳ Tịch đang ngủ say ngọ nguậy theo động tác của Tề Y San, tìm được vị trí thích ý nhất mới nằm yên.

Ngón tay mềm mại thon thả của Tề Y San vuốt ve đầu của Hứa Văn Cún. Xúc cảm từ ngón tay phản hồi đến tận tim, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc... Ngoại trừ việc chế tạo cánh cổng kỳ tích thì trong lòng cô, xoa đầu Hứa Kỳ Tịch và trở thành họa sĩ cũng quan trọng không kém.

Dưới tác dụng thủ pháp xoa đầu chó cao siêu của Tề Y San, Hứa Kỳ Tịch đang yên giấc phát ra những âm thanh thoải mái nghe rất vang trong đêm khuya thanh vắng.

Con số hiển thị thời gian trên điện thoại vẫn đang không ngừng thay đổi...

Động tác vuốt ve của Tề Y San cũng bắt đầu vội vàng theo.

00:01 rạng sáng chủ nhật, ngày 25 tháng 5 năm 2025.

Cuối cùng Tề Y San cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày cuối cùng quyết định thành bại đây rồi.”

Cô tựa đầu vào thành giường, nhỏ giọng lầm bầm.

...

Sáng sớm hôm sau.

Ánh sáng chính đạo lại chiếu xuống mặt đất.

Hứa Kỳ Tịch mở mắt ra, bên người vẫn còn vương lại mùi hương và hơi thở của vợ yêu nhưng lại chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu.

“Cảm giác này hơi bất thường.”

Hứa Kỳ Tịch bò dậy.

Sao lại có cảm giác cô đơn kiểu [Ngày nào chồng cũng về khuya, vợ đã say giấc. Tờ mờ sáng chồng đã dậy, lặng lẽ đi làm. Vợ ngủ dậy cả ngày không thấy chồng đâu] thế này?

Hôm qua mình ngủ lúc nào thế nhỉ?

Hứa Kỳ Tịch rời giường thay quần áo, đánh răng, rửa mặt, cạo râu.

Sau đó hần xịt nước cho chậu lô hội ở đầu giường, trầm nghĩ có nên mang nó tới cửa sổ để phơi nắng hay không.

“Hay là mang xuống tầng dưới trước nhì.”

Hần nghĩ mình phải chăm sóc chậu lô hội này như con của mình, phải đầu tư tình cảm vào đó mới được.

Vì thế Hứa Kỳ Tịch ôm lấy lô hội, tay còn lại vươn ra cầm lấy Sổ Điểm Danh và truyện tranh rồi đi xuống lầu.

Quả nhiên Tề Y San đang bận rộn ở tầng dưới.

Lúc này, thiết bị mang đầy cảm giác khoa học viễn tưởng kia đã lắp được hơn nửa... Khoang sinh vật đã hoàn thành, chỉ còn thiếu vỏ ngoài. Do đây là mô hình thử nghiệm đời đầu nên vỏ ngoài tạm thời không cần thiết.

Bây giờ Tề Y San đang lắp ráp phần khung cửa ngoài cùng.

Vì để đẩy nhanh tốc độ hoàn thành, Tề Y San gần như tận dụng toàn bộ thời gian.

“Ồ, Kỳ Tịch, anh dậy rồi à?”

Nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang, Tề Y San quay đầu lại cười híp mắt nhìn Hứa Kỳ Tịch, cô bữu môi, ý bảo hần nhìn về phía bàn.

Ở đó đã có bữa sáng phong phú... Tuy rằng cô không giỏi nấu nướng, đã thế còn rất bận rộn, bận đến mức chỉ hận không thể chia một phút thành hai nửa để dùng, nhưng cô vẫn đi mua bữa sáng từ sớm.

Thấy thế, Hứa Kỳ Tịch lại tự động thấy tim mình ấm sục lên, hần đã quen với thao tác tự động này của Hứa Văn Tím rồi.

“Chào buổi sáng ~”

Sau khi đặt lô hội, Sổ Điểm Danh và truyện tranh xuống, Hứa Kỳ Tịch quay sang hỏi Tề Y San:

“Em ăn chưa?”

“Lúc trước em bị bỏng miệng nên chưa ăn. Sau đó thì bận quá nên không có thời gian để ăn.”

Nói đến đây, Tề Y San há miệng ra:

“A ~”

Hứa Kỳ Tịch bước lên trước, dùng tăm xiên một miếng bánh ngàn lớp, vừa đút cho cô vừa hỏi:

“Còn bao lâu nữa mới làm xong máy đột phá sọ não?”

“Chắc là buổi chiều sẽ xong, nếu nhanh... nói không chừng sẽ hoàn thành trước giờ cơm trưa.”

Tề Y San vừa ăn vừa nói:

“Nếu cảm thấy chán anh có thể làm việc của mình, không cần ở đây với em đâu.”

“Không sao ~ Buổi sáng anh định đọc cho xong truyện tranh của mình, anh ngồi cạnh em là được.”

Hứa Kỳ Tịch chỉ vào mười mấy quyển truyện tranh hôm qua vừa mới bê ra.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Hứa Kỳ Tịch cũng bắt đầu có hứng thú với truyện tranh.

Bây giờ trong lòng hần có một suy nghĩ không thực tế... Có khi hần thật sự có thể vẽ xong bộ truyện tranh này cũng nên?

Không cần lo về vấn đề phong cách vẽ.

Hắn nghĩ cho dù mình vẽ bản nháp, thậm chí là vẽ người que, Họa Mi cũng có thể sửa chúng thành bảo thảo được.

...

Tiết tấu sinh hoạt sáng nay của Hứa Kỳ Tịch cũng gần giống như hôm qua.

Ăn cơm, đút cơm cho vợ, lau lá lô hội, đọc truyện tranh, suy ngẫm tình tiết trong truyện, tập vẽ hai bức tranh xấu xí.

Hai tiếng sau, 9 giờ sáng.

Sau khi xem xong từng quyển từng quyển “Nếu như tôi chỉ sống đến năm 36 tuổi”, Hứa Kỳ Tịch cảm thấy có điều kỳ lạ.

Hắn mở lại trang thứ 10 quyển truyện tranh thứ 10, nhìn chăm chăm vào trang này.

Trang này vẽ cảnh tượng nhân vật chính của truyện đang thả một chùm bóng bay đi. Bóng bay bảy sắc cầu vồng chiếm cứ cả trang truyện. Cảnh tượng rất đẹp, hiển nhiên đây là công của Thẩm Họa Mi.

Sau khi xem một lúc...

“Chóng mặt ư?”

Hứa Kỳ Tịch xoa mi tâm.

Hắn lại thử mở trang thứ chín của quyển thứ chín... Lúc này khi giờ đến trang này hắn cũng thấy hoa mắt trong chớp lát.

Nội dung của trang này cũng là một bức tranh lớn cả trang, nhân vật phụ của truyện đứng trên nóc nhà, bên dưới là đủ các toàn kiến trúc đa dạng, hỗn loạn nhưng lại được sắp xếp theo quy tắc nào đó.

Cũng như lúc trước, sau khi nhìn một lúc... cảm giác chóng mặt kia lại ập tới, giống như cảm giác kích thích khi ngồi tàu lượn vậy.

“Nếu theo như quy luật này...”

Hứa Kỳ Tịch nhanh chóng giở những quyển còn lại ra.

Trang thứ nhất của quyển thứ nhất, trang thứ hai của quyển thứ hai, trang thứ ba của quyển thứ ba.

Quả nhiên, theo như quy luật này, trang nào cũng là tranh màu lớn chiếm hết cả trang truyện.

Hơn nữa đều là tranh cảnh vật mà nhân vật chỉ chiếm một góc rất nhỏ.

Có bóng bay, có phòng ốc, có bờ cầu, có rừng trúc...

“Nếu nhìn kỹ, chẳng phải các hình ảnh này đều chưa hoàn chỉnh ư? Là do giới hạn kích thước trang truyện nên không dùng tranh hoàn chỉnh à?”

Hứa Kỳ Tịch nảy ra một suy nghĩ, vươn tay mở máy tính ra, bấm ổ cứng di động vào.

Trong ổ cứng là bản thảo gốc của “Nếu như tôi chỉ sống đến năm 36 tuổi” mà hắn và Thẩm Họa Mi cùng hợp tác vẽ nên.

Dựa theo quy tắc lúc trước, Hứa Kỳ Tịch lật giở từng trang một.

Mấy trang này trong bản thảo gốc trông hoàn chỉnh hơn, màu sắc cũng có khác biệt rất nhỏ.

Hứa Kỳ Tịch copy mấy trang này ra, đặt vào trong một file riêng.

Sau đó hắn bật tính năng phát hình ảnh.

Từng hình ảnh một được phóng toàn màn hình, phát theo thứ tự 15 giây một tấm.

Hắn cứ nhìn khoảng 10 giây là lại nhắm mắt một lúc. Có lẽ là do tàn ảnh của thị giác nên hình như hắn nhìn thấy một số hình vẽ kỳ lạ.

Những hình vẽ này được giấu trong bản vẽ gốc bằng cách sử dụng kỹ thuật tô chèn màu tương phản. Đây cũng chính là lí do Hứa Kỳ Tịch xem bản vẽ gốc lâu thì sẽ thấy chóng mặt.

Có điều vấn đề là...

Những hình vẽ này có tác dụng gì?

Hứa Kỳ Tịch xoa mắt.

Sau khi xem xong mười mấy trang truyện, bây giờ cứ chớp mắt là hắn lại thấy hình như mấy tàn ảnh ẩn giấu trong truyện kia bay vụt qua trước mắt mình.

“Mắt anh khó chịu à?”

Giọng nói của Tề Y San vang lên bên tai hắn.

Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu, nhận ra không biết từ lúc nào Tề Y San đã lấp xong máy đột phá sọ não và đi đến bên cạnh hắn.

Cô cúi gập tay ra, nhẹ nhàng đặt ngón tay lên thái dương của Hứa Kỳ Tịch, xoa bóp cho hắn.

“Không sao, chỉ là đọc truyện tranh nên bị hoa mắt thôi... Hình vẽ trong mấy trang truyện này ẩn chứa thứ gì đó. Nhìn một lúc là sẽ thấy.”

Hứa Kỳ Tịch chỉ vào đồ án đang lóe sáng trên màn hình.

“Hả?”

Tề Y San khom lưng, nhấp chuột, xem lướt một lượt, quan sát kỹ những đồ án kia trong chốc lát rồi nghi hoặc nói:

“Có cảm giác gì đâu?”

“Không chóng mặt à?”

Hứa Kỳ Tịch nghi hoặc hỏi.

“Hoàn toàn không có.”

Tề Y San lắc đầu.

Sau đó, cô vui vẻ chỉ vào bàn làm việc:

“Nhìn này, ở kia kia. cánh cổng kỳ tích chúng ta cùng chế tạo đã hoàn thành rồi!”

Nhanh thế ư? Hứa Kỳ Tịch nhìn theo hướng ngón tay cô.

Hắn nhìn thấy một thứ có kết cấu giống hệt trong bản thiết kế đang sừng sững trước mắt.

Kết cấu một cửa.

Kết cấu buồng thổi miễn sinh vật trong cửa.

“Vậy bây giờ có thử không?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Nếu như đã làm xong... thì phải thử tính năng một chút chứ nhỉ?

Hứa Kỳ Tịch thấy hơi mong đợi.

“Cứ đợi đã, lần này em đã gọi bác sĩ Diệt Hoàng tới, đợi cô ấy rồi tính tiếp.”

Tề Y San nói:

“Tuy rằng em rất tự tin rằng trang bị do người có kỹ thuật hàng đầu như em chế tạo ra tuyệt đối sẽ không có tác dụng phụ. Nhưng... cẩn tắc vô áy náy.”

“Cũng được, đến lúc đó cứ để anh thử!”

Hứa Kỳ Tịch nghĩ ngợi chốc lát rồi đề nghị.

Hoặc là vợ lên, hoặc là hắn lên.

Lúc này hắn không lên thì ai lên?

Tề Y San lắc đầu, cười nói:

“Em đã bảo bác sĩ Diệt Hoàng tiện tay cầm mấy con chuột bạch nhỏ tới rồi, cứ để cho chuột bạch thử trước đã.”

Càng là lúc gần thành công càng phải bình tĩnh, không được hấp tấp.

Hơn mười phút sau...

Bác sĩ Diệt Hoàng với mái tóc vàng được buộc thành hình như hai viên thuốc vôi vàng chạy tới, tiện tay đem theo hai con chuột bạch và một con Hamster.

Do Tề Y San gọi gấp quá nên cô chỉ kịp cầm theo hai con chuột bạch. Mà hai con thì thấy hơi ít... thế nên sau một hồi suy nghĩ, cô mang luôn cả một con Hamster theo cho đủ số.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hệ thống Đại Hạ của ta là số 1 thế giới

Dịch: Lăng Nhân Môn

“Họa Mi... hai người không sao chứ?”

Bác sĩ Diệt Hoàng vội vàng chạy đến, vừa vào cửa đã lo lắng hỏi thăm.

Hứa Kỳ Tịch nhìn vị bác sĩ có mái tóc vàng búi củ tỏi hai bên, đáp: “Chúng tôi đều ổn, nhưng bác sĩ Diệt Hoàng này, sao trông cô như vừa chạy đường dài cả nghìn mét vậy?”

Cô thở hồng hộc thế kia, chẳng lẽ là chạy bộ đến đây ư?

“Hai người đột nhiên bảo tôi mang chuột bạch tới, tôi còn tưởng là nhà hai người xảy ra chuyện gì chứ.”

Bác sĩ Diệt Hoàng thấy hai người vẫn khỏe mạnh thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhắc lồng sắt trong tay lên, nói:

“Chỉ tôi chỉ có hai con chuột bạch thôi, thế nên tôi mang một con Hamster đến cho đủ số, vậy có đủ không?”

“Thực ra tôi chỉ cần hai con là đủ rồi, cô còn có thể đem một con về.”

Tề Y San mỉm cười vươn tay ra cầm lấy chiếc lồng.

Diệt Hoàng nghe thế, cười hi hi đáp:

“Vậy thì tôi mang một con chuột bạch về... Tôi đã chán thấy cảnh hai đứa chúng nó bám lấy nhau cả ngày lẫn rồi, hôm nay vừa hay tách chúng nó ra, để từ nay về sau mỗi đứa sống ở một nơi.”

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Tuy rằng chuột bạch không phải là người nhưng bác sĩ Diệt Hoàng à, cô quá đáng lắm à nha.

“Họa Mi, các cô định dùng chuột bạch làm thí nghiệm à?”

Diệt Hoàng hỏi.

Tề Y San gật đầu đáp:

“Tôi định dùng nó để làm thí nghiệm.”

Dứt lời, cô đeo găng tay vào, bắt một con chuột bạch ra khỏi lồng sắt, đeo cho nó một vòng điện tử tiếp nhận số liệu rồi lại đặt một mình nó vào trong một cái lồng nhỏ.

“Tôi có cần tránh đi một lúc không?”

Bác sĩ Diệt Hoàng hỏi... Những chuyện thí nghiệm thế này, hầu hết đều phải giữ bí mật.

Tề Y San lắc đầu đáp:

“Không phải là thí nghiệm bảo mật gì đâu, chỉ là dùng chuột bạch để thử dụng cụ tôi và A Tịch cùng lắp thôi... thế nên cô không cần phải tránh mặt.”

“Tạm biệt!”

Bác sĩ Diệt Hoàng vừa nghe thứ mà Hứa Kỳ Tịch định thử nghiệm là trang bị mà vợ chồng họ tự lắp thì cảm thấy như có mưa đá lạnh lẽo táp thẳng vào mặt.

“Tôi ra ngoài chờ hai người, hai người chơi thí nghiệm xong rồi lại ra tìm tôi... Tệch đường tôi làm kiểm tra toàn diện cho cả hai luôn.”

Bác sĩ Diệt Hoàng phát tay nhẹ tênh, ra ngoài xong còn không quên đóng cửa lại.

...

Thấy bác sĩ Diệt Hoàng đi ra khỏi nhà, Hứa Kỳ Tịch không ngăn cản... Vì nếu như cô ở lại đây, lát nữa nhớ lại hỏi vợ chồng họ định làm thí nghiệm gì thì Hứa Kỳ Tịch không biết nên trả lời ra sao.

Chẳng lẽ lại nói: Bọn tôi đang nghiên cứu xem làm thế nào để kích thích năng lực siêu nhiên à?

Thế nên bác sĩ Diệt Hoàng ở chỗ mà gọi được ngay khi có chuyện là tốt nhất.

“Kỳ Tịch, chúng ta bắt đầu đi.”

Tề Y San đi đến chỗ khoang sinh vật của cánh cổng kỳ tích, mở nắp khoang ra, đặt lồng chuột bạch vào trong.

Đợi khi cô lùi ra khỏi phạm vi của cánh cổng kỳ tích, Hứa Kỳ Tịch cắm điện vào.

Có ánh sáng yếu ớt lóe lên ở tầng 1, là hàng đèn tín hiệu trên thiết bị cánh cổng kỳ tích.

Con chuột bạch trong trang bị kêu chít chít đầy căng thẳng.

Còn có thể nghe thấy tiếng nó chạy loạn trong lồng.

Thế nhưng những âm thanh này chỉ vang lên một lát rồi dừng lại.

Mấy phút sau, cánh cổng kỳ tích và chuột bạch đều không có thay đổi mới nào.

Hiệu ứng hình ảnh năng lượng cao cũng không xuất hiện.

Không đủ tiền hiệu ứng à?

“Chuột bạch chết rồi sao?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Cùng lúc đó, hần phát hiện ra sâu trong lòng mình thấy hơi thất vọng.

Có thất vọng, đồng nghĩa trước đây hần đã từng mong đợi.

“Không phải lo, trạng thái của chuột bạch rất ổn định...”

Tề Y San cúi đầu quan sát số liệu trong notebook, nhoen miệng mỉm cười.

Không thất bại.

“Mà... nếu như thành công, con chuột bạch sẽ trở thành “chuột siêu năng lực” à?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Không đâu.”

Tề Y San lắc đầu đáp:

“Cánh cổng kỳ tích được chế tạo riêng cho ‘người’... Hiện giờ EVA-01 chỉ thích hợp với trạng thái của anh và em, coi như là đặc chế riêng. Cho dù người khác có đi vào cũng không có tác dụng gì.”

Phải đợi khi bản đặc chế thành công thì mới có thể dùng các thí nghiệm điều chỉnh để chế tạo ra bản phổ thông, biến nó thành loại máy thích hợp với tất cả mọi người.

Quá trình này không thể giải quyết trong chốc lát mà phải từ từ từng bước.

“Đợi thêm năm phút nữa, nếu như chuột bạch không có vấn đề gì thì em sẽ vào thử.”

Trên gương mặt Tề Y San tràn ngập vẻ kích động.

Cô đã đợi ngày này quá lâu rồi... Nếu không phải Hứa Kỳ Tịch bị mất trí nhớ ba năm thì không cần chuột bạch, cô đã tự vào thử luôn rồi.

“Để anh vào trước đi, dù sao thì anh cũng mất trí nhớ ba năm rồi mà.”

Hứa Kỳ Tịch kiên định nói.

Nghe thấy ngữ khí kiên định của hắn, Tề Y San hơi ngần ra, sau đó cô vươn tay nắm lấy tay Hứa Kỳ Tịch:

“Kỳ Tịch, anh có muốn có Hứa baby không?”

Sự chu đáo của Hứa Kỳ Tịch khiến cô không nhận được muốn chuyển kỹ thuật tối thượng từ thế giới của mình qua đây, dùng gene của Hứa Kỳ Tịch để tạo ra một sinh mệnh mới.

Hứa Kỳ Tịch: “???”

...

Lại qua một lúc nữa.

“Được rồi đó.”

Tề Y San đặt notebook xuống.

“Anh đi xem thử trạng thái của chuột bạch.”

Hứa Kỳ Tịch ngắt nguồn điện, đợi đèn tín hiệu của cánh cổng kỳ tích tắt hết, hắn mới bước vào trong, mở cái nắp giống như khoang sinh vật ra

“Cạch ~”

Cửa khoang mở ra, để lộ chuột bạch ngoan ngoãn nằm sắp trong lồng.

Nó vẫn còn sống, nhìn bề ngoài thì không có chuyện gì.

Về phần bên trong có vấn đề hay không phải để chuyên gia như bác sĩ Diệt Hoàng phán đoán.

“Xem ra nhóc này đang sợ lắm nè.”

Hứa Kỳ Tịch mỉm cười khom lưng, tay phải vươn vào trong khoang sinh vật, thò về hướng chiếc lồng.

...

Một người vươn tay, nắm lấy một thứ gì đó ở khoảng cách ngoài 30cm sẽ mất bao lâu?

Một giây, thậm chí có khi còn ngắn hơn?

Thường với khoảng cách ngắn như thế, đáng lẽ chỉ với một suy nghĩ, ngón tay đã chạm đến đích.

Nhưng lúc này Hứa Kỳ Tịch cảm nhận rõ ràng rằng cơ thể của mình đang bất thường.

Chậm... chậm quá!

Hắn cảm thấy động tác ở ngón tay của mình như bị phát chậm mấy chục lần giống cảnh quay chậm trong phim điện ảnh, từ từ vươn về phía chiếc lồng với tốc độ sên bò.

Chuyện vốn dĩ chỉ cần một giây là có thể làm được mà bây giờ chỉ riêng thời gian “vuốt tay chạm vào” cũng đủ để hắn suy nghĩ “là động tác của ta quá chậm hay là ý thức của ta quá nhanh”.

Đối với Hứa Kỳ Tịch, cảm giác như qua khoảng 50 giây, ngón tay của hắn mới chạm vào được chiếc lồng đựng chuột bạch.

Rõ ràng hiện tượng này chẳng bình thường chút nào.

Nhưng hắn không hề thấy hoảng hốt.

Hắn đang mong đợi sự “bất bình thường” này.

Kiểm chế cảm giác vui mừng trong lòng, Hứa Kỳ Tịch dùng tốc độ chậm chạp để lấy chiếc lồng ra khỏi cánh cổng kỳ tích rồi lại từ từ xoay người lại.

“Y... San...”

Hắn quay mặt về phía Tề Y San, từ từ gọi tên cô.

Vốn đang cúi đầu điều chỉnh số liệu, Tề Y San ngẩng phát đầu lên, nhìn Hứa Kỳ Tịch... Ngữ khí, tiết tấu gọi tên cô ban nãy của hắn đều rất kỳ lạ.

“Đây là trạng thái tăng tốc à? Sao lại thế này? cánh cổng kỳ tích vẫn chưa mở mà?”

Tề Y San bước nhanh đến bên Hứa Kỳ Tịch, cầm lấy chiếc lồng chuột bạch trong tay hắn, đặt sang bên cạnh.

Cô quan sát trạng thái của Hứa Kỳ Tịch rồi lại nhìn cánh cổng kỳ tích. Lúc này nguồn điện của cánh cổng kỳ tích đã bị ngắt... không được khởi động.

“Kỳ Tịch bị chậm lại à?”

Tề Y San cố gắng rút gọn câu của mình và tăng nhanh ngữ điệu.

“Ừm~”

Hứa Kỳ Tịch gật đầu.

Không mở nguồn điện nhưng hắn chỉ đứng trong phạm vi cánh cổng kỳ tích mà đã bị thay đổi rồi.

Khi kiểu “tăng tốc ý thức” này không ngừng được tăng cường, đạt đến một cực hạn nào đó... trước mặt Hứa Kỳ Tịch xuất hiện ảo giác.

Hắn thấy được một cánh cửa màu tím tràn ngập phong cách khoa học viễn tưởng.

Một bên cánh cửa là thế giới âm áp, bên kia là nơi thần bí không nhìn thấu.

Hắn đang đứng bên cạnh cánh cửa.

Chỉ cần vươn tay đẩy nhẹ... là có thể bước qua cửa.

“Là ảo giác hay là thứ gì khác?”

Hứa Kỳ Tịch vươn tay ra, đặt lên cánh cửa đó.

Thậm chí còn có xúc cảm mềm mại.

Mà tay còn lại của hắn lại đang nắm một đôi tay nhỏ hơn... Là Tề Y San đang nắm chặt lấy tay hắn, chỉ là Hứa Kỳ Tịch lúc này không thể nhìn rõ dáng vẻ của Tề Y San được.

“Đi!”

Hứa Kỳ Tịch nói khẽ.

Tay phải của hắn đẩy nhẹ, cánh cửa được mở ra.

...

Cùng lúc đó.

Đúng vào lúc Hứa Kỳ Tịch đẩy cánh cửa ra, lấy nhà hắn làm trung tâm, có một đợt dao động vô hình bao trùm lên xung quanh.

“Ừa?”

Bác sĩ Diệt Hoàng đang đứng ở cửa là người đầu tiên phát giác ra.

Cô há hốc mồm, ngơ ngác nhìn về hướng nhà thầy Hứa.

Di động đang nắm trong tay rớt xuống đất.

“A lô, a lô, Diệt Hoàng, có chuyện gì thế?”

Giọng nói lớn tiếng của một thiếu nữ vang lên từ di động.

“Chị ơi... mau tới đây, em cần giúp đỡ.”

Diệt Hoàng nhặt di động lên, vội vàng nói:

“Đến nhà thầy Hứa ấy.”

Ngoại trừ Diệt Hoàng ra, phàm là những nơi dao động kia bao trùm, không biết tại sao, rất những người quen biết với Hứa Kỳ Tịch đều đột nhiên nhớ tới đứa con nhà lão Hứa.

Tất cả hàng xóm, người quen lúc này đều nghi hoặc, không biết tại sao mình lại nghĩ tới Hứa Kỳ Tịch.

Đặc biệt là những người hàng xóm không quá thân quen với Hứa Kỳ Tịch, chỉ mới gật đầu chào hỏi vài lần, bây giờ trong đầu họ xuất hiện gương mặt rõ ràng của đứa con trai nhà lão Hứa, điều này khiến họ nghi hoặc.

...

Đằng sau cánh cửa sẽ là gì?

Có thể khẳng định... sẽ là một thế giới mới.

Sức mạnh thần kỳ mà Tề Y San muốn đang nằm sau cánh cửa này.

Hứa Kỳ Tịch đẩy cửa ra, thế giới trong mắt hắn đột nhiên phai màu, tất cả màu sắc đều rút đi như thủy triều, biến thế giới thành chế độ đen trắng.

Ngay sau đó, tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, tiếng xe cộ... tất cả âm thanh đều biến mất ngay lúc này.

Thời gian như ngừng trôi.

Nếu là bình thường, đáng lẽ hắn phải hoảng hốt, nhưng lúc này tim hắn đập mạnh mẽ, không có chút sợ sệt nào, dù cho đang đối mặt với hiện tượng siêu nhiên.

Hắn và Tề Y San đều mong đợi cảnh tượng này!

Hứa Kỳ Tịch nhìn một lượt thế giới đen trắng này... Đây là tầm nhìn với “góc nhìn thượng đế”, đứng trên cao nhìn xuống bên dưới.

Dường như thế giới này đang ở trong trạng thái “bất động”.

Chuột bạch, chuột Hamster bị thêm vào cho đủ số hay đến cả Tề Y San mà hắn đang nắm chặt tay cũng bất động, hóa thành đen trắng.

Mà trong thế giới đen trắng này, Hứa Kỳ Tịch đột nhiên nhìn thấy một dải màu rực rỡ.

Là Sổ Điểm Danh đang nằm yên trên bàn.

Ánh mắt ở góc nhìn thượng đế của Hứa Kỳ Tịch lướt qua Sổ Điểm Danh, nó tự động mở khóa... Giao diện con cua nhỏ kia lại bật ra.

Quyền hạn tăng lên rồi à?

“Là bởi vì mình đẩy cửa, cơ thể đã hoàn thành biến hóa, phù hợp với yêu cầu tăng quyền hạn của Sổ Điểm Danh ư?”

Nghĩ đến đây, trong đầu Hứa Kỳ Tịch lóe lên một suy nghĩ, hắn muốn dắt Tề Y San đến chỗ Sổ Điểm Danh... Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện ra mình không thể cử động được nữa.

Hắn cũng đang ở trạng thái “bất động”.

Chỉ có ý thức là hoàn toàn tỉnh táo.

“???”

Mình phải thoát khỏi trạng thái này như thế nào đây?

[Thầy Hứa!]

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc như vọng từ nơi rất xa tới.

Là giọng nói của bác sĩ Diệt Hoàng.

Hứa Kỳ Tịch muốn trả lời cô nhưng hình như cơ thể hắn đang biến đổi.

Khi nhìn xuống người mình, hắn nhìn thấy mình... đang lột da!

Ngoại trừ ý thức và ánh mắt ra, hắn không cử động được, cũng không thể nói nổi.

[Xin hãy chú ý an toàn ~ Sắp tới rồi ~]

Giọng nói của bác sĩ Diệt Hoàng lại vọng từ xa tới.

Trong thế giới đen trắng quái lạ này, cô lại có thể nói chuyện.

“Thứ gì sắp tới vậy?”

Hứa Kỳ Tịch nhìn xung quanh, hắn muốn xem tình hình trong phòng.

Nghĩ vậy, ánh mắt của hắn xuyên qua tường mà nhìn ra ngoài.

Sau đó, hắn phát hiện ra bên ngoài nhà mình bị bao trùm bởi sương mù.

Sương mù quái dị ngưng tụ một lượng lớn chỉ trong thời gian ngắn, khiến cho tầm nhìn của Hứa Kỳ Tịch bị ảnh hưởng.

Loáng thoáng có tiếng kêu quái dị truyền từ trong sương mù tới... chúng giống như tiếng kêu của các con thú trước khi chết vậy.

Sương mù bao trùm lấy nhà hắn, loài động vật lạ kêu gào trong sương mù cũng chạy về phía nhà hắn!

“Xông về phía mình ư?”

Trong lòng Hứa Kỳ Tịch dâng lên trực giác này.

Sương mù và thứ ở trong nó đều là do hắn dụ tới. Hắn đẩy cánh cửa ra, cơ thể nảy sinh biến hóa, từ đó hấp dẫn những thứ này tới ư?

Trong sương mù dày đặc, tiếng kêu của quái vật ngày một rõ hơn.

Không chỉ một con mà cả một bầy quái vật luôn à?

Bọn chúng đang vội vàng chạy về hướng nhà của Hứa Kỳ Tịch.

Vù~

Đột nhiên “ánh mắt” của Hứa Kỳ Tịch cảm ứng được một thân ảnh rất nhanh nhẹn, như mũi tên vút khỏi cung, nhanh hơn nhiều so với lũ quái vật đang kêu gào kia, nhanh chóng phi về hướng của hắn.

Trên đường đi, không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản thân ảnh nhanh như tên này.

Đại thụ hay tường đều trở nên vô hình trước mặt nó.

Nó có khả năng đi xuyên tường giống như u linh.

Hơn nữa còn có cơ thể không lồ.

Khi mà thân ảnh cực nhanh này xuyên qua tường nhà Hứa Kỳ Tịch mà xông tới, Hứa Kỳ Tịch đã nhìn rõ hình dạng của nó.

Về chính thể nó là một quái vật giống như rắn, miệng không lồ há ra, nhào về phía hắn và Tề Y San.

Xấu đầu xấu đốn.

Hứa Kỳ Tịch vô thức muốn dùng cánh tay để chống cự lại...

Nhưng cơ thể của hắn còn đang lột da.

Lúc này, đến cả việc bảo vệ Tề Y San ở sau lưng hắn cũng không làm được.

Ngoại trừ ánh mắt, hắn không cử động được gì hết.

Sổ Điểm Danh!

Như bắt lấy ngọn cỏ cứu mạng, Hứa Kỳ Tịch nhìn xuống Sổ Điểm Danh!

Cảm ứng được ánh mắt của hắn, Sổ Điểm Danh tự động mở ra.

Làm mới từng trang một.

Cuối cùng, dừng lại ở hình ảnh một con Hamster...

[Diệu Diệu?]

Hứa Kỳ Tịch muốn điểm danh.

Nhưng miệng của hắn không cử động được.

Mắt thấy con quái xà xấu đầu xấu đốn kia chuẩn bị nuốt lấy hắn và Tề Y San...

“Tránh ra cho ta!”

Lúc này, tiếng quát của bác sĩ Diệt Hoàng vang lên từ chỗ cửa đẩy sương mù.

Một tia kim quang chói mắt lóe lên trong sương mù, tựa như một lưỡi đao bén nhọn, chém về phía rắn khổng lồ quái dị.

Coong ~ Âm thanh kim loại va chạm vào nhau vang lên.

Trong sương mù, rắn khổng lồ quái dị bị đẩy lui, phát ra tiếng kêu thảm trầm thấp.

Ánh sáng màu vàng chói mắt theo đà chém trúng vào tường nhà Hứa Kỳ Tịch, tạo thành một lỗ hổng lớn trên tường.

Lưỡi đao kim quang không có tính chất xuyên tường.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Ôi tường nhà tui.

Đương nhiên so với chuyện nhỏ tường bị phá, hắn biết ơn sự giúp đỡ của bác sĩ Diệt Hoàng hơn.

Vách tường cũng chỉ là vật ngoài thân, hỏng rồi thì có thể sửa.

“Ta không để các ngươi tới gần thầy Hứa đâu... Chị, xé rách sương mù bao quanh đi.”

Diệt Hoàng gọi.

“Lôi thú!”

Một giọng nữ nũng nịu vang lên ngoài nhà hắn.

Tiếng sấm rền vang.

Một tia lôi điện màu hồng lóe lên trong không trung.

Màu hồng thiếu nữ đó.

Thực nữ không thể thô bạo dùng thẳng lôi điện đánh người, phải đổi thành kiểu màu hồng mới được.

Ngay khi sấm sét màu hồng đánh xuống, sương mù bên ngoài tản ra một khoảng lớn.

Ngoại trừ hai chị em Diệt Hoàng ra, từ đằng xa cũng liên tục truyền đến tiếng vang.

Hiển nhiên còn có những tồn tại khác giống như chị em Diệt Hoàng đang bảo vệ cho khu vực này... bảo vệ nhà Hứa Kỳ Tịch.

Từ trước đến nay Diệt Hoàng đều gọi Hứa Kỳ Tịch là thầy Hứa, đây không chỉ là cách gọi với thân phận tác giả truyện tranh của hắn... mà còn là cách gọi kính trọng.

...

Sương mù ngoài nhà tản đi nhưng lại không ngừng có sương mù ủa tới.

Lúc này cả tầng 1 nhà Hứa Kỳ Tịch đều bị sương mù bao phủ.

Tầm nhìn của Hứa Kỳ Tịch bị hạn chế đến cực hạn.

Sau khi đánh lui rắn khổng lồ quái dị, bác sĩ Diệt Hoàng nhanh chóng đến gần Hứa Kỳ Tịch và Tề Y San:

“Thầy Hứa, chúc mừng anh ~ Chuyện sắp tới cứ giao cho chúng tôi là được.”

“Hệ thống Đại Hạ 5% công suất, Thần Lam.”

Cô quát lên, giọng tay ra.

Có một lớp xoáy màu xanh mà mắt có thể nhìn thấy được di chuyển trong phòng, xua tan sương mù, khôi phục lại tầm nhìn.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Hắn nhìn bác sĩ Diệt Hoàng.

Lúc này hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô.

Nhưng hắn không thể nói được.

Bác sĩ Diệt Hoàng nhìn Hứa Kỳ Tịch, bốn mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, dường như đọc được ánh mắt của Hứa Kỳ Tịch, cô chủ động giải thích:

“Đây là thế giới gương, cũng được gọi là thế giới bên trong (*). Thường thì chỉ khi sương mù và bầy thú thiên tai ngoài hành tinh xuất hiện thì không gian này mới hiện lên. Nó là khu vực hoang tàn hiện hóa ra khi trường lực của thế giới bên ta bị từ trường sinh mệnh của bầy thú thiên tai bóp méo. Nhỏ thì đường kính tầm trăm ngàn mét, lớn thì bao trùm cả thành phố... thậm chí còn lớn hơn.”

“Theo những gì đã biết, đám thú thiên tai này là sản phẩm của một nền văn minh có sức mạnh tinh thần hoàn toàn khác với chúng ta. Chúng là những sinh mệnh tinh thần mà tấn công vật lý bình thường không thể chạm đến. Hai năm trước, bọn chúng bỗng xuất hiện trên trời, cho đến nay vẫn thường xuyên hiện ra ở nhiều nơi trên thế giới.”

“Tấn công vật lý bình thường không thể chạm đến bọn chúng... muốn giết chết bọn chúng rất khó khăn. Cho đến khi những người đặc biệt như chúng tôi xuất hiện.”

“Điều đáng nói là, khi có ‘Kỳ Tích Giả’ mới xuất hiện cũng sẽ sinh ra ‘thế giới gương’ với phạm vi nhỏ... Điều này sẽ dẫn sương mù và bầy thú thiên tai đến.”

“Chúng tôi nghi ngờ, khi năng lực của Kỳ Tích Giả đạt đến một mức độ nhất định thì có thể tùy ý mở thế giới gương.”

Điểm cuối cùng này lại giống với suy đoán của Hứa Kỳ Tịch. Quả nhiên đám sương mù và quái thú đó là do hắn dự tới.

[Tấn công thông thường không thể chạm đến ư? Y San cũng từng đề cập đến loại quái vật tương tự!]

Chúng nó là cùng một loại à?

Hay là hai loại quái thú vừa hay có thuộc tính giống nhau?

“Tôi...”

Đúng lúc này, mệnh của Hứa Kỳ Tịch cũng hồi phục chức năng.

Sau khi thử phát âm vài tiếng, hắn suy tư hỏi:

“VẬY Ở CHỖ MẤY NGƯỜI, TÔI ĐÓNG VAI TRÒ GÌ?”

Đến lúc này, ai sáng suốt cũng có thể nhận ra bác sĩ Diệt Hoàng và đồng bạn của cô đang âm thầm bảo vệ hắn và Họa Mi.

Trên thế gian này ít có tình yêu nào mà không có nguyên do.

Dù là tình yêu không cần báo đáp xuất phát từ lòng thương hại, thì cũng có nguyên nhân là “thương hại”.

“Thầy Hứa, anh là một trong số những người sáng tạo ra ‘hệ thống thao tác năng lực mới’ đầu tiên của thế giới, là cha đẻ của ‘Đại Giải... Hạ, hệ thống Đại Hạ, một trong số thầy hướng dẫn của tất cả các Kỳ Tích Giả.’”

Bác sĩ Diệt Hoàng đáp:

“Tuy rằng anh chưa thức tỉnh sức mạnh đặc biệt, nhưng với tư cách chỉ là một người bình thường, anh và thầy Giải lại đặt nền móng cho hệ thống lý luận của Kỳ Tích Giả. Dưới sự cố gắng của hai người, hệ thống Đại Hạ phiên bản đầu tiên ra đời, giúp đỡ những Kỳ Tích Giả như chúng tôi nắm giữ sức mạnh đặc biệt của bản thân, tự tiến bộ với tốc độ nhanh nhất.”

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Mình giỏi thể cơ á, sao mình lại không biết nhỉ.

Hơn nữa, mình còn có một người bạn vô cùng thân thiết họ Giải sao?

Điều này không khỏi khiến cho hấn nhớ tới của nhò (**) đang bỏ ở trang chủ Sổ Điểm Danh.

“Hơn nữa, cho dù hiện tại nhiều nơi trên thế giới bắt chước hệ thống Đại Hạ mà sản xuất ra các loại hệ thống thao tác năng lực mới khác nhau... nhưng hệ thống Đại Hạ mà thầy Hứa và thầy Giải nghiên cứu ra vẫn là số 1!”

Lúc này, một thiếu nữ xuất hiện sau lưng bác sĩ Diệt Hoàng, tự hào nói.

- - - - -

Chú thích:

*Thế giới bên trong: Nguyên văn 里世界 = Là một thế giới khác tương ứng với thế giới hiện thực.

**Con của trong tiếng Trung là “bàng giải”, cho nên khi nhắc đến họ Giải thì Hứa Kỳ Tịch nhớ ngay đến con của

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đẳng cấp đáng lẽ không xuất hiện

Dịch: Lãng Nhân Môn

Đó là một thiếu nữ chỉ cao đến ngực của Diệt Hoàng, sầm sét màu hồng lúc trước là do cô đánh ra.

Cô là chị của Diệt Hoàng, hiện đang chịu trách nhiệm ở bên cạnh bảo vệ Hứa Kỳ Tịch và Tề Y San cùng Diệt Hoàng đề phòng bất trắc. Suong mủ và tính thú thiên tại bên ngoài cứ giao cho đồng bọn xử lý.

Lúc này, Hứa Kỳ Tịch đang được bảo hộ lại có thay đổi mới, không ngừng có các đốm sáng le lói rơi từ người hấn xuống. Đây chính là phần da lúc trước nhìn rất giống bị lột da, bây giờ chúng hoàn toàn hóa thành các đốm sáng.

Tất cả những bộ phận có đốm sáng rơi xuống đều hồi phục khả năng hoạt động... giống như phá vỡ một hạn chế nào đó vậy.

Điều này có nghĩa sự thức tỉnh của hấn đã đi đến giai đoạn cuối.

Theo như suy đoán của Tề Y San, “tăng tốc” là bước thứ nhất, mượn hiệu quả của cánh công kỳ tích, đẩy hiệu quả tăng tốc này lên đến cực hạn.

Sau đó là bước thứ hai “nhìn thấy thứ mà con người không thể nhìn thấy”, thứ Hứa Kỳ Tịch nhìn thấy là cánh cửa, những người khác có lẽ sẽ nhìn thấy thứ khác. Thứ được nhìn thấy này có liên quan đến năng lực thức tỉnh.

Cuối cùng là giai đoạn lột xác mà Hứa Kỳ Tịch đang trải qua. Trong quá trình lột xác này, tinh thần của hấn được kích hoạt đến cực hạn... Thế giới mà hấn nhìn thấy gần như ở vào trạng thái bất động.

Bình thường ở giai đoạn này, năng lực giả mới có khả năng kích hoạt thế giới gương ở phạm vi nhỏ.

Trong lúc nói chuyện với Diệt Hoàng, Hứa Kỳ Tịch có thể cảm nhận rõ ràng rằng tinh thần lực của mình đang mạnh hơn... giống như sau khi tập gym xong thì cơ bắp phồng ra vậy.

Khi ý thức hay tinh thần lực được cường hóa đến một mức độ nhất định, dường như nó sẽ hóa thành vật chất thực, bắt đầu ngừng tự thuộc tính năng lực

siêu phẩm cuối cùng.

Cùng với việc quá trình lột xác của hấn đi tới giai đoạn kết thúc, sương mù bên ngoài và bầy thú thiên tai trong sương mù trở nên cuồng bạo... Lúc này đối với bọn chúng, Hứa Kỳ Tịch giống như một món ngon khó cưỡng, càng về sau thì lại càng ngon miệng.

Bọn chúng chính là kiếp nạn đầu tiên của các năng lực giả sau khi thức tỉnh.

...

“Nói đi cũng phải nói lại, tại sao thầy Hứa lại có vẻ nghi hoặc thế?”

Thiếu nữ sầm sét màu hồng kia nhìn Hứa Kỳ Tịch, nghi ngờ hỏi.

Rõ ràng nãy giờ Diệt Hoàng đều nói về chuyện của chính hấn cơ mà?

Sao vẻ mặt của thầy Hứa bất thường thế nhỉ?

“Chị à, thầy Hứa bị mất trí nhớ rồi.”

Diệt Hoàng giải thích.

“Hả?”

Thiếu nữ kia trừng to mắt, xoa tai, nghi ngờ không biết có phải mình đang nghe nhầm hay không.

Hứa Kỳ Tịch gật đầu nói:

“Tôi vừa ngủ dậy đã mất đi trí nhớ của ba năm nay.”

“Tại sao lại thế?”

Thiếu nữ nhìn về phía em gái mình Diệt Hoàng.

“Em vốn định đưa thầy Hứa và cô Họa Mi đi làm kiểm tra toàn diện...”

Bác sĩ Diệt Hoàng giải thích.

Trong khi nói chuyện, tiếng vang ở bên ngoài cũng nhỏ dần.

Sương mù dần tản đi.

Mấy người bạn của bác sĩ Diệt Hoàng đã xử lý gần xong đám sương mù và bầy thú thiên tai.

“Xem ra sắp kết thúc rồi.”

Diệt Hoàng giải thích với Hứa Kỳ Tịch:

“Khi năng lực giả mới thức tỉnh, kích thước của thế giới gương được sinh ra bên cạnh bị giới hạn. Thế nên không có quá nhiều thú thiên tai bị dụ đến, sức mạnh của chúng cũng có hạn. Chỉ cần phối hợp tốt thì xử lý chúng không phải việc quá khó khăn.”

Hứa Kỳ Tịch gật đầu, nói cách khác sắp bình an rồi.

“Ba năm, ký ức suốt ba năm rông ư? Thầy Hứa, bây giờ anh cũng không còn nhớ chuyện mình đã nghiên cứu hệ thống năng lực mới với thầy Giải nữa ư?”

Thiếu nữ sầm sét màu hồng buồn rầu hỏi.

“Ừm.”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

Thực ra... hấn đã biết được cách chung sống giữa mình, Họa Mi và Tề Y San, nếu tái hiện “chế độ ở chung” này vào trải nghiệm thầy Giải và hấn cùng trở thành cha đẻ của hệ thống Đại Hạ, trong lòng hấn có một suy đoán.

Hay là trong quá trình này, hấn cũng chỉ là nằm hưởng công lao thôi?

Nói không chừng tất cả công lao nghiên cứu đều thuộc về thầy Giải kia hết, có khi hấn chỉ chịu trách nhiệm giao lại nội dung nghiên cứu này cho nước Đại Hạ vào thời gian thích hợp thôi?

Sau đó hắn tự nhiên trở thành “cha đẻ” của hệ thống Đại Hạ, có được thể diện cực lớn?

Nghĩ tới đây, Hứa Kỳ Tịch hỏi:

“Vậy thầy Giải kia hiện giờ ra sao?”

“Thầy Giải đã biến mất vào một năm trước.”

Diệt Hoàng nhắc nhở:

“Thầy Hứa hãy nén bi thương, chúng tôi thấy rất may mắn vì thầy Hứa vẫn bình an vô sự.”

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

“Nếu như thầy Hứa đã mất đi trí nhớ của ba năm thì đợi đến khi anh thức tỉnh xong, tôi sẽ xin tổng bộ hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8 mới nhất cho anh. Muộn nhất là ngày mai, tôi sẽ mang nó tới cho anh.”

Thiếu nữ kia nói:

Thân là người sáng tạo nên hệ thống Đại Hạ, nói không chừng chỉ cần chạm vào hệ thống, thầy Hứa sẽ bị kích thích, khôi phục lại trí nhớ thì sao?

Hơn nữa cô thấy hệ thống Đại Hạ vốn là thứ mà thầy Hứa và thầy Giải nghiên cứu ra, tất cả những năng lực giả mới không chính thức khác đều phải trả một cái giá nhất định hoặc ký vào hợp đồng nào đó mới có thể nhận được hệ thống Đại Hạ, nhưng Hứa Kỳ Tịch thì không cần!

“Vậy... hệ thống Đại Hạ là một con chip thông minh hay là một chương trình nào đó à?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi:

Lúc này chỉ có bộ phận từ đầu gối trở xuống của hắn là chưa tróc ra đốm sáng.

“Không phải, hệ thống Đại Hạ khác với tưởng tượng của thầy Hứa... Thực ra nó là một bộ công pháp tu luyện + thi triển năng lực quy phạm của Kỳ Tích Giả, lý giải như thế này thì hợp lý hơn.”

Bác sĩ Diệt Hoàng giải thích.

“Có điều để các năng lực giả mới nhanh chóng học được và thích ứng hơn, xét trên vài phương diện nào đó, công pháp này khá giống với hệ thống thao tác, đơn giản dễ dùng, nhanh chóng thành thạo. Thế nên công pháp này được thầy Giải đặt tên là hệ thống Đại Hạ. Đợi tôi đem nó cho thầy Hứa, chắc chắn anh sẽ hiểu tại sao nó được đặt tên như thế.”

Thiếu nữ sầm sét màu hồng bổ sung.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

“Ngoài ra, trước khi biến mất, thầy Giải đã thành lập tổ nghiên cứu riêng cho chúng tôi. Tổ nghiên cứu tiếp nối tư tưởng của thầy Hứa thầy Giải, luôn tối ưu hóa, thăng cấp hệ thống Đại Hạ. Phiên bản đầu tiên là bản 0.1, mà hiện tại cực hạn của chúng tôi đã đạt đến bản 0.8. Nếu tiếp tục tiến thêm một bước nữa, chúng tôi nghĩ rằng hệ thống Đại Hạ sẽ có sự thay đổi cực lớn. Nói không chừng sẽ khiến nó thay đổi về chất, trở thành phiên bản 1.0. Thế nhưng muốn để hệ thống Đại Hạ thay đổi về chất còn cần giết được tinh thú thiên tai mạnh hơn rồi đi nghiên cứu bọn chúng. Là sinh vật thuộc văn minh hệ thống năng lượng tinh thần, trên người bọn chúng ẩn chứa bí mật và số liệu của hệ thống tinh thần, đó chính là tin tức chúng tôi cần để nâng cấp hệ thống Đại Hạ.”

Diệt Hoàng dứt lời liền nhìn ra bên ngoài.

Sương mù đã hoàn toàn tan đi, tiếng gầm của bầy thú thiên tai cũng đã bị chôn vùi.

“Cũng hòm hòm rồi.”

Thiếu nữ sầm sét màu hồng nhìn ra bên ngoài, nói:

“Bây giờ tôi ra ngoài trước, thực hiện đợt cần quét cuối cùng. Thầy Hứa đã thức tỉnh năng lực siêu phàm xong rồi... đợi khi anh tỉnh lại, thế giới gương sẽ biến mất. Tất cả đều trở lại hiện thực, cứ yên tâm.”

Dứt lời, dưới ánh mắt dò xét của Hứa Kỳ Tịch, thiếu nữ để em gái Diệt Hoàng lại, sai bước ra bên ngoài, bắt đầu cần quét đợt cuối cùng.

Hứa Kỳ Tịch cúi đầu nhìn cơ thể mình, chỉ còn mỗi chân là bị đốm sáng phủ lên!

“Thế giới gương biến mất có ảnh hưởng gì không?”

Hắn hỏi.

Hứa Kỳ Tịch đã từng thấy khái niệm thể giới bên trong, thể giới gương trong các tác phẩm viễn tưởng.

Không gian đặc biệt này được sinh ra dựa trên hiện thực, là không gian tái hiện lại cả thể giới hiện thực, vì thể được xưng là thể giới trong gương.

Xem ra thể giới gương mà bác sĩ Diệt Hoàng nói tới về cơ bản giống với những gì hắn biết.

“Chỉ cần có thể xua tan sương mù kịp thời, đẩy lui hoặc giết chết thú thiên tai thì thể giới gương tạm thời sẽ biến mất. Thể giới gương biến mất không ảnh hưởng gì đến hiện thực cả. Ví dụ sau khi thể giới gương biến mất, vết nứt trên tường nhà thầy Tổng cũng sẽ biến mất theo.

Thế nhưng những người bị thú thiên tai đánh bị thương trong thể giới gương sẽ có di chứng...

Điều may mắn là không phải tất cả mọi người đều bị cuốn vào thể giới gương. Hiện tại chỉ có một phần nhỏ nhóm người đặc biệt mới bị hút vào khi thể giới gương mở ra.

“Di chứng... kiểu như mất trí nhớ, hôn mê, người thực vật à?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Ừm.”

Bác sĩ Diệt Hoàng gật đầu.

“Vậy có thể tôi đã từng bị tấn công ư?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Bác sĩ Diệt Hoàng gật đầu lần nữa:

“Không loại trừ khả năng này.”

“Nếu như... không kịp đánh lui hoặc giết chết tinh thú thiên tai trong thể giới gương thì sao?”

Hứa Kỳ Tịch lại nghĩ tới một vấn đề.

“Nếu vậy, đợi đến khi thể giới gương hoàn toàn ổn định... e là nó sẽ hoàn toàn bao trùm thể giới hiện thực. Biến sinh linh trong thể giới hiện thực thành phân bón của thể giới gương. Đây cũng là kết cục mà chúng tôi không thể chấp nhận.”

Sau khi biết Hứa Kỳ Tịch mất hần trí nhớ 3 năm, hắn hỏi gì cô cũng đáp.

“Quả nhiên.”

Hứa Kỳ Tịch nói khẽ.

Lúc này, đốm sáng trên chân hắn cũng hoàn toàn biến mất.

Vào giờ phút ấy, tinh thần lực của hắn được cường hóa tới cực hạn ở giai đoạn này. Một suy nghĩ nảy lên, dường như tinh thần lực đã chạm tới vật khác.

Niệm lực?

Không đúng, hình như có một số khác biệt.

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một chút rồi khổng chế tinh thần lực của mình, di chuyển tới Sở Điểm Danh.

Sau khi hắn thức tỉnh, hình như Sở Điểm Danh lại mở khóa tư thể mới.

Hắn muốn nhìn xem tư thể mới trông như thế nào.

“Diệt Hoàng!”

Đúng lúc này, tiếng kêu thất thanh của thiếu nữ sầm sét màu hồng lại vang lên.

Sương mù và tinh thú bên ngoài đã bị càn quét hết.

Về mặt lý thuyết, tất cả đã chấm dứt.

Nhưng khi họ đang định kết thúc công việc... Một cái bóng khổng lồ đột nhiên xuất hiện đằng sau Hứa Kỳ Tịch.

Đó là một tinh thú thiên tai hình người đá khổng lồ, nó có đẳng cấp cao hơn đám lâu la vừa bị quét sạch nhiều.

Theo lý mà nói đáng lẽ thế giới gương kiêu này không thể xuất hiện tinh thú đẳng cấp cao như vậy chứ!

Đúng lúc này, người khổng lồ đá vung nắm đấm lên, đập về phía Hứa Kỳ Tịch...

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Anh Diệu!

Dịch: Lãng Nhân Môn

Đây là tinh thú đẳng cấp cao mà họ đang chuẩn bị đi thảo phạt nhưng vẫn chưa thành công.

Cho đến giờ tinh thú thiên tai đẳng cấp cao thế này vẫn chưa từng xuất hiện tại thành phố tập trung đông người... Thật ra là do chưa có thế giới gương đủ cường độ để chứa bọn chúng.

Tin tình báo duy nhất là tuần trước ở một sa mạc hoang vu nào đó của nước Đại Hạ có khả năng từng xuất hiện dấu vết của thế giới gương chứa tinh thú thiên tai kiểu này.

Nhưng các cô vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị thảo phạt... Muốn tiếp tục nâng cấp hệ thống Đại Hạ thì bắt buộc phải có thông tin từ những tinh thú đẳng cấp thế này.

Kết quả là trong thế giới gương sắp sửa biến mất của Hứa Kỳ Tịch lại đột nhiên chui ra một con tinh thú như thế.

Giống như là một con cá voi lớn chui ra từ một đồng xu 5 hào vậy.

Trạng thái của người khổng lồ đá lúc này không tốt lắm.

Thế giới gương sắp biến mất không thể chứa được sức mạnh của nó, bản thể của nó trông như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào vậy.

Nhưng dù có như vậy, một quyền của nó vẫn đủ sức để đánh Hứa Kỳ Tịch và Diệt Hoàng đang có mặt trong nhà thành người thực vật... Chỉ cần chúng nó muốn, sức mạnh của tinh thú có thể xuyên qua căn nhà.

“Đằng sau vấn đề tinh thú chắc chắn có sự tồn tại của sinh linh có trí khôn. Chẳng lẽ bọn chúng nhận ra thầy Hứa là sự uy hiếp của mình nên bắt chấp trả giá đắt cũng phải tiêu diệt thầy Hứa ư?”

Khiến hấn biến mất một cách kỳ lạ như thầy Giải chẳng hạn?

Mà quan trọng hơn là, khi tiến hành công tác “thu dọn”, các cô đã lặng lẽ bị dụ ra xa hơn một chút.

Chắc chắn đã có âm mưu từ trước.

“Lôi long!”

Thiếu nữ sấm sét màu hồng lại ra tay lần nữa, cô đã dùng tốc độ nhanh nhất để chi viện. Nhưng dù vậy, lôi long màu hồng của cô vẫn chậm hơn người khổng lồ đá một nhịp.

“Phải cẩn thận đây...”

Đứng đằng trước Hứa Kỳ Tịch, dù bác sĩ Diệt Hoàng có dốc hết sức chém ra ánh sáng màu vàng kim, nhưng so với nắm đấm của người khổng lồ đá, rõ ràng ánh sáng của cô kém hơn nhiều.

“Thầy Hứa, có lẽ chúng ta phải trở thành người thực vật một thời gian rồi...”

Bác sĩ Diệt Hoàng trầm nghĩ.

Cô dốc hết sức lực của bản thân để bảo vệ cho Hứa Kỳ Tịch và Tề Y San.

Đây là điều cuối cùng cô có thể làm.

Mà lúc này, tay của Hứa Kỳ Tịch vừa hay đặt lên trên Sổ Điểm Danh.

Tinh thần lực sau khi cường hóa của hắn có được một vài sức mạnh của niệm lực... Ví dụ như di chuyển một số đồ vật nhỏ.

Hiện giờ Sổ Điểm Danh đang giờ tới giao diện chuột Hamster bọc trong chấn đơn.

Đây là giao diện Sổ Điểm Danh mà Hứa Kỳ Tịch đang mơ khi bị lũ lâu la tinh thú thiên tai tấn công lúc trước.

Số hiệu: Diệu Diệu

Chú thích: Đường nào cũng mở được.

Giao diện trang giới thiệu vẫn tất vẫn không có thay đổi gì nhưng Hứa Kỳ Tịch có thể nhận thấy rằng hắn và Sổ Điểm Danh thân thiết với nhau hơn.

Toàn bộ đốm sáng trên người hắn đều rơi ra... Điều này khiến cho làn da của hắn trở nên trắng mịn, lông chân cũng biến mất luôn.

Đã thức tỉnh xong.

“Cửa...”

Trong não hải Hứa Kỳ Tịch lóe lên một suy nghĩ.

“Diệu Diệu!”

Miệng của hắn như được tăng tốc, dùng tốc độ nhanh nhất để gọi tên trong Sổ Điểm Danh.

“Chít ~”

Vẫn chỉ có một tiếng “chít ~”

“Cứu tui với, anh Diệu ơi!”

Dường như Hứa Kỳ Tịch lại tiến vào trạng thái tăng tốc một lần nữa, lần này trong chớp mắt ngấn gối, dường như tinh thần lực của hắn, miệng của hắn đã theo kịp tiết tấu “tăng tốc” này.

“Chít chít ~”

Thay đổi rồi!

Rốt cuộc anh Diệu không tiếp tục trả lời hắn bằng tiếng “chít” vạn năm không đổi nữa, lần này đáp lại bằng hắn hai tiếng liền.

Theo tiếng đáp lại của anh Diệu, tinh thần lực của Hứa Kỳ Tịch được điều động toàn bộ.

Một cánh cửa tràn ngập phong cách khoa học viễn tưởng huyền hóa ra trước mặt hắn... Chỉ có mình hắn nhìn thấy, nó giống như cánh cửa mà hắn thấy lúc thức tỉnh vậy.

“Mở!”

Sống chết trước mắt, tiềm năng của Hứa Kỳ Tịch được bộc lộ.

Cánh cửa màu tím mở ra...

“Chít ~”

Một tiếng kêu đáng yêu truyền từ cửa ra, mang theo sức mạnh chấn động tâm linh.

Dường như đằng sau cánh cửa có một tia sáng vượt qua thế giới mà đến đây.

Tia sáng đó bắn thẳng vào chuột Hamster trong chiếc lồng bên cạnh!

Tất cả đều xảy ra trong trạng thái tăng tốc.

Xoẹt ~

Tia sáng kia bắn vào người chuột Hamster... Sau đó xuyên qua nó.

Hứa Kỳ Tịch cứ cảm thấy trong khoảnh khắc đó, bầu không khí hơi gượng gạo.

Tia sáng xuyên qua chuột Hamster chiếu thẳng về phía trước.

Cuối cùng, nó chiếu lên đứa con gái mồ hôi của Hứa Kỳ Tịch.

Xoẹt ~

Tia sáng nổ tung.

Chỉ trong chớp mắt, có một con Hamster khổng lồ ngầu lòi xuất hiện phía trên đám người Hứa Kỳ Tịch. Cơ thể cao đủ 5m của nó bảo vệ đám người Hứa Kỳ Tịch bên dưới mình.

Lông của con Hamster này tung bay, hai mắt không phải mắt tròn màu đen mà là đồng tử kỳ lạ màu đỏ tươi, ẩn chứa sự uy nghiêm.

Hơn nữa, móng của nó không ngắn cùn đáng yêu mà thon dài mạnh mẽ. Điều duy nhất không phù hợp với phong cách tuấn mã của nó chắc hẳn là cái đuôi lông lòi nho nhỏ kia thì phải?

Ngay khi xuất hiện, nó không thèm ngẩng đầu mà vung ngay móng vuốt đập vào nắm đấm của người khổng lồ đá.

Móng vuốt của Hamster 5m đã to lắm rồi nhưng so với nắm đấm của người khổng lồ đá thì vẫn còn nhỏ lắm.

Nhưng chính móng vuốt không cân sức ấy lại khiến nắm đấm của người khổng lồ đá tan thành mảnh vụn ngay khi va chạm!

Sự sụp đổ này giống như một lời nguyên lan từ nắm đấm lên phía trên, khiến người khổng lồ đá vỡ tan tành.

Dường như có một thứ gì đó rơi từ trên người của người khổng lồ đá ra.

Nhưng bọn người Hứa Kỳ Tịch còn chưa kịp nhìn rõ, móng vuốt của chuột Hamster đã nắm lại, bắt lấy thứ đó.

Làm xong mọi việc, chuột Hamster quay đầu lại, nhìn Hứa Kỳ Tịch.

“Chít~”

Nó kêu nhỏ một tiếng.

Hứa Kỳ Tịch không hiểu nhưng lúc này hẳn chỉ cần cảm ơn là được rồi:

“Cảm ơn anh Diệu!”

“Chít ~”

Chuột Hamster thu nhỏ lại, ánh sáng cũng biến mất.

Một lát sau, một chậu mồ hôi xuất hiện ở vị trí của chuột Hamster.

Màn hình của Sở Điểm Danh lóe sáng.

Phần ghi chú của chuột Hamster Diệu Diệu có thêm vài câu: Đường nào cũng có thể mở, lần giao dịch này kết thúc. Anh trai à, anh có định bán Sở Điểm Danh trong tay mình không? Nếu bán thì liên hệ với tui nhé, tui sẽ mua lại với giá cao.

Hứa Kỳ Tịch vô thức cắt Sở Điểm Danh đi.

Màn hình Sở Điểm Danh tối lại.

Ngay sau đó, thế giới đen trắng cũng sụp đổ.

Hứa Kỳ Tịch chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, có cảm giác như đầu và chân đổi chỗ cho nhau.

Đây là quá trình thế giới gương sụp đổ, trở lại hiện thế.

“Ồ? Chúng ta không sao à?”

Diệt Hoàng nghi hoặc nhìn chính mình, cô không bị biến thành người thực vật à?

Người khổng lồ đá kia đâu?

Bị tiêu diệt rồi à?

“Yên tâm đi, đã không sao rồi.”

Hứa Kỳ Tịch an ủi, một tay của hắn ôm Sở Điểm Danh, tay còn lại bị Tề Y San vừa hồi phục lại nắm chặt.

Hứa Kỳ Tịch thì nhìn vào cây lô hội trên mặt đất.

Lần này nó chính là đại công thần.

Hứa Kỳ Tịch khởi động tinh thần lực, cẩn thận nâng lô hội lên, đặt nó ở phía trong khuỷu tay của mình rồi ôm chặt.

Năng lực siêu phẩm tiện dụng đấy chứ!

“Thầy Hứa!”

Bác sĩ Diệt Hoàng đứng bên cạnh nhìn thấy hành động của Hứa Kỳ Tịch thì mở trừng mắt.

“Sao thế?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Sao anh làm được thế?”

Bác sĩ Diệt Hoàng chỉ vào lô hội trong tay hắn.

“Thì dùng tinh thần lực nâng lên chứ còn gì nữa?”

Hứa Kỳ Tịch đáp.

Bác sĩ Diệt Hoàng: “...”

Có chuyện cô vẫn chưa kể cho Hứa Kỳ Tịch nghe... Ở giai đoạn hiện giờ, trước khi đi vào thế giới gương, người có năng lực mới chỉ là người có tinh thần lực khá tốt.

Bọn họ chỉ có thể sử dụng năng lực trong thế giới gương.

Cũng tức là không thể sử dụng năng lực mới ở hiện thế, mà hiện giờ, hệ thống Đại Hạ của bọn họ mới đến phiên bản 0.8, chỉ là giai đoạn bắt đầu.

Lúc trước cô đã từng nói, biết đâu sau này người có năng lực mới có thể dựa vào ý chí của mình mà tự do mở không gian thế giới gương.

Có lẽ sau này, bọn họ có thể thi triển năng lực siêu phẩm ngay ở hiện thế.

Nhưng ít nhất bây giờ thần thiếp vẫn chưa làm được!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khách quan, lần sau lại tới nha ~

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cuối cùng bác sĩ Diệt Hoàng không nói thêm gì nữa... Khác với những người thức tỉnh như bọn họ, rõ ràng Hứa Kỳ Tịch đã dựa vào chiếc máy kỳ lạ kia và thức tỉnh nhờ thủ đoạn “nhân tạo”.

Có lẽ những năng lực giả mới thức tỉnh bằng cách ‘nhân tạo’ thì đặc biệt hơn chăng?

Mình có nên trèo vào trong chiếc máy kỳ lạ kia để kiểm tra hiệu quả không nhỉ? Ngộ nhờ cơ thể mình xảy ra biến dị lần hai thì sao?

“Không được không được... thôi bỏ đi vậy.”

Bác sĩ Diệt Hoàng kịp thời dẹp tan suy nghĩ này.

Cô nhìn Hứa Kỳ Tịch và Họa Mi – những người được coi như vừa mới trải qua “đại kiếp”.

“Thôi bỏ đi, kiểm tra sức khỏe thì để đến ngày mai vậy. Vừa hay ngày mai chị cũng định đưa thầy Hứa đi lấy hệ thống Đại Hạ, đến lúc đó cũng tiện đường luôn.”

Nghĩ tới đây, cô tạm biệt Hứa Kỳ Tịch và Tề Y San rồi ra ngoài họp mặt với chị của mình, để lại hai người khác âm thầm bảo vệ nhà Hứa Kỳ Tịch, còn cô và chị mình thì vội vã rời đi.

Sau khi bác sĩ Diệt Hoàng rời đi, Hứa Kỳ Tịch ôm lấy lô hội, kéo ghế ra ngồi xuống... Lúc này tinh thần của hắn hơi hưng phấn nhưng cũng có cảm giác mệt mỏi vì dùng sức quá độ.

Tề Y San vẫn cảm thấy sợ hãi, cô cũng bê một cái ghế đến ngồi cạnh hắn.

“Không ngờ cánh cổng kỳ tích này lại thật sự có thể giúp người ta thức tỉnh năng lực siêu phàm”

Im lặng hồi lâu, Hứa Kỳ Tịch cảm khái.

Cuối cùng Hứa Kỳ Tịch hắn cũng vẫn trở thành Hứa kỳ tích.

“Dù gì đây cũng là thứ em phải nghiên cứu vài năm mới chế tạo ra được mà.”

Tề Y San tựa lưng vào ghế, sau khi hưng phấn qua đi, sự mệt mỏi tích lũy suốt hai ngày qua ập tới:

“Em không ngờ rằng thế giới này... cũng ẩn giấu thứ giống như quái vật kia.”

“Tinh thú thiên tai á? Bác sĩ Diệt Hoàng gọi bọn chúng như thế.”

Hứa Kỳ Tịch nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Vậy ở thế giới kia, lũ quái vật không bị tấn công vật lý bình thường chạm đến kia cũng là loại này à?”

Hắn nhớ Tề Y San đã từng nói, trong thế giới của cô có một thứ mà tấn công vật lý không thể chạm tới được, là thứ mà cô muốn dùng sức mạnh siêu phàm để tạo nên kỳ tích, hủy diệt bọn chúng.

“Không phải cùng một loại nhưng có tính chất tương tự. Những kẻ xâm lược thế giới của bọn em cũng là trạng thái thể năng lượng tinh thần, thuộc thể tinh thần... Nhưng kẻ xâm lược bên em là văn minh dị tính cao cấp tổ chức xâm lược bằng quân đội. Vừa đến là khơi mào chiến tranh toàn diện cấp thế giới luôn.”

Tề Y San ngẩng đầu miêu tả cho Hứa Kỳ Tịch nghe về thế giới của cô.

So với việc chỉ mấy con tinh thú thiên tai nhỏ lẻ xâm nhập của thế giới này, thế giới của cô tuyệt vọng hơn nhiều.

Xét từ phương diện khoa học kỹ thuật, thế giới nơi Tề Y San sinh sống tiên tiến hơn thế giới của Hứa Kỳ Tịch một chút nhưng về tổng thể hai thế giới khá tương tự nhau.

Cũng là một thế giới được phân tách thành nhiều quốc gia nhưng cơ bản khá hòa bình... Mọi người đều chú ý tới vũ trụ, cố gắng phát triển khoa học vũ trụ, hành trình này giống như một trời sao vô tận vậy.

Nhưng bỗng một ngày, những ngày tháng hòa bình ấy đột nhiên bị phá vỡ. Nền văn minh ngoài hành tinh bất ngờ xâm lược, không có bất cứ một dấu hiệu nào, hơn nữa vừa tiếp xúc là dấy lên trận chiến toàn diện khắp thế giới.

Chỉ trong thời gian vài giây ngắn ngủi, vô số tinh hạm xuất hiện trên bầu trời khắp thế giới của các cô.

Hơn nữa điều khiến thế giới của Tề Y San tuyệt vọng chính là, đến cả cách tồn tại của những kẻ xâm lược kia cũng khác với bọn họ, đó là một tồn tại giống như thể năng lượng tinh thần hư ảo, không thể chạm vào được.

Giống như sinh mệnh ở một thứ nguyên cao hơn vậy.

Tất cả các loại vũ khí ở thế giới của Tề Y San đều không có hiệu quả với bọn chúng.

Mà đám xâm lược kia lại có rất nhiều thủ đoạn có thể tấn công trực tiếp các sinh vật ở thế giới của cô, rút cạn năng lượng của sinh vật.

Bọn chúng giống như ác mộng vậy.

Con người không thể tấn công bọn chúng nhưng chúng lại có thể dùng đủ loại thủ đoạn để hủy diệt sinh mệnh của con người.

Trong trận đối kháng không cân sức, không công bằng này, chưa đến nửa năm... thế giới của Tề Y San đã hoàn toàn bị xâm chiếm.

Đây lại còn là kết quả sau khi đám xâm lăng kia hoàn tốc độ xâm lược lại. Trong nửa năm theo cách tính của thế giới Hứa Kỳ Tích, những kẻ xâm lược kia vừa tấn công vừa bắt đầu xây dựng căn cứ của mình.

Những sinh vật còn sống trên thế giới của Tề Y San bỏ chạy tứ tán để trốn tránh bọn xâm lược.

“Ồ thế giới của bọn em, những kẻ đó được gọi là ‘linh tộc’, bọn chúng là những tồn tại giống như linh hồn, bọn chúng cũng tiêu diệt sinh vật bằng cách tấn công trực tiếp vào linh hồn.”

Sau khi thế giới hoàn toàn bị chiếm đóng, những kẻ xâm lược kia lại bắt đầu cải tạo môi trường ở thế giới của Tề Y San.

Vô số chiếc cột không thể sờ tới nhưng lại có thể nhìn thấy được dựng lên khắp nơi trên thế giới này.

Bên dưới những cây cột đó là những con người bị bắt làm tù binh.

Những cây cột đen kịt này phun lên bầu trời những hạt nhỏ như thủy tinh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, chúng đã che lấp bầu trời, khiến ánh sáng của hằng tinh không thể chiếu xuống mặt đất được nữa.

Không có ánh mặt trời, nhiệt độ hạ xuống, hàng loạt sinh mệnh héo tàn.

Để có thể tiếp tục sinh sống ở thế giới không có ánh mặt trời, giữ gìn lực lượng để chiến đấu với những kẻ xâm lược kia, những người còn lại đã tiến hành một loạt các nỗ lực.

Ví dụ như cải tạo cơ thể, cơ giới hóa một phần cơ thể...

Còn phải cố gắng phát triển các kỹ thuật bảo tồn tương lai của con người như kỹ thuật bảo quản gen, kỹ thuật sinh con nhân tạo nhanh chóng.

Khi giới thiệu đến đây, Tề Y San lại nhìn về phía cánh cổng kỳ tích.

“Thế nên em đang nghĩ, ít nhất hãy cho chúng ta có được thủ đoạn có thể tấn công bọn chúng. Cho dù chỉ là chạm vào thôi cũng được...”

Cô tựa lưng vào ghế, thông thả nói.

Cánh cổng kỳ tích chính là hy vọng cô để lại cho thế giới đó.

Bây giờ cô muốn mang kỹ thuật này về...

Tuy rằng hy vọng lật kèo là rất nhỏ.

Đối mặt với những kẻ xâm lược có thể chiếm lĩnh thế giới trong vòng nửa năm, dù có cánh cổng kỳ tích, nói không chừng điều duy nhất cô có thể làm được cũng chỉ là cản đối phương một phát vào lúc cuối cùng.

Nhưng dù sao cũng có hạt giống hy vọng.

Chỉ cần để lại hạt giống, sau này sẽ có kỳ tích.

“Em phải trở về...”

Tề Y San nhìn Hứa Kỳ Tích, nói.

“Đội đã, có vẻ thí nghiệm vẫn chưa hoàn thành đúng không?”

Nghe đến đây, Hứa Kỳ Tích bình tĩnh phân tích:

“Tuy rằng anh đã tiếp xúc với cánh cổng kỳ tích, thức tỉnh được năng lực kỳ tích... nhưng ngộ nhờ là do cơ thể của anh đặc biệt thì sao?”

Vì vốn dĩ thế giới này của hắn cũng đã ẩn giấu những người sở hữu năng lực mới rồi.

Ngộ nhờ cánh cổng kỳ tích chỉ là trung chuyển, chỉ kích hoạt năng lực mới ẩn chứa sẵn trong cơ thể hắn, một khi trở về thế giới của Tề Y San, nó không phát huy tác dụng thì sao?

“Vi vậy, chỉ bằng chúng ta sửa lại nó một chút nữa, để nó hoàn thiện hơn. Sau đó chúng ta nhờ bác sĩ Diệt Hoàng tìm một nhóm người tình nguyện tham gia thí nghiệm, tiến hành thêm vài thí nghiệm nữa, nhé?”

Hứa Kỳ Tích đề nghị.

“Còn nữa, có cánh cổng kỳ tích rồi, thức tỉnh được năng lực siêu phàm rồi thì cũng phải có cách sử dụng nó mới được chứ? Lúc trước chị của bác sĩ Diệt Hoàng có nhắc tới hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8. Nói không chừng công pháp của người có năng lực mới đó có lẽ sẽ có tác dụng tại thế giới của

em đấy?”

“Có lý.”

Tề Y San gật đầu.

“Thế nên, khách quan à, lần sau lại tới nha ~”

Hứa Kỳ Tịch nói.

“Chắc chắn rồi, em còn cần phải làm nhiều thí nghiệm hơn... Cũng cần cả tin tức về năng lực mới ở bên này nữa.”

Tề Y San bật cười.

Nói xong, cơ thể của cô ngã ra sau.

Chiếc ghế lộn nhào...

Hứa Kỳ Tịch vô thức vươn tay đỡ lấy cái ghế của cô.

Trên ghế, Tề Y San đã ngủ say.

Hai ngày liệu mạng làm việc + ngủ không đủ giấc đã khiến cơ thể cô mệt mỏi đến cực điểm.

Bây giờ chỉ hy vọng sau khi Họa Mi tỉnh lại sẽ không phát hiện ra cơ thể mình đang trong tình trạng bất thường.

Hứa Kỳ Tịch bế cô vợ của mình lên, bước về phía thang máy.

Bây giờ hẳn phải ngủ một giấc thật ngon, không cần phải làm lão Hứa giường đơn gối chiếc nữa rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tâm nguyện đã hoàn thành

Dịch: Lãng Nhân Môn

Sau khi đặt vợ yêu xuống, Hứa Kỳ Tịch lại cảm theo cả lô hội và Sổ Điểm Danh.

Tiếp đó, hắn sốt ruột kích hoạt rồi mở Sổ Điểm Danh ra.

Con của nhỏ quen thuộc lại xuất hiện một lần nữa, nhe nanh múa vuốt.

Có điều lần này, Hứa Kỳ Tịch không kéo qua giao diện giống như trang mở đầu này mà thử gọi một tiếng: “Thầy Giải?”

Cua nhỏ bò từ đầu bên này sang đầu bên kia, rồi lại bò từ đầu bên kia về.

“Anh Giải?”

Hứa Kỳ Tịch thử đối xung hô.

Nhưng hình như con của nhỏ ở trang mở đầu không có tính năng điểm danh, càng không hiểu được tiếng gọi của Hứa Kỳ Tịch.

“Mình lại nghĩ nhiều rồi, hay là buộc phải gọi tên thật nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch vươn tay chạm vào con của nhỏ, tải giao diện tiếp theo.

Lần này hẳn có mục đích, không điểm danh từng người một mà nhanh chóng gạt tới giao diện chuột Hamster.

“Diệu Diệu.”

Hứa Kỳ Tịch gọi.

“Chít ~”

Tiếng chít lần này còn ẩn chứa sự vui vẻ.

Không hổ là khách quan đã tới một lần.

“Diệu Diệu, ta thấy chú thích của mi thay đổi rồi, mi còn sưu tập bảo bối à? Thế mi có bán bảo bối không?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Chít...”

Lần này rõ ràng sự vui mừng trong tiếng kêu của nó đã không còn nữa.

Có lẽ ban đầu chuột Hamster tưởng được lấy hàng, nhưng thấy Hứa Kỳ Tịch không có ý định bán nên nó ỉu xiu luôn.

Hứa Kỳ Tịch xoa mi tâm:

“Không được, không nói chuyện nổi.”

Nếu muốn nói chuyện, có khi hẳn phải đi học một khóa ‘tiếng Hamster’ mất.

Nhưng ở đâu dạy môn này cơ chứ?

“Không biết Sổ Điểm Danh này có thể thăng cấp, cho mình thêm nhiều tính năng đối thoại, tốt nhất là cài sẵn phiên dịch không nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch mong đợi nói.

Dứt lời, hẳn lại gạt thêm vài trang nữa, gạt mãi cho đến giao diện 713.

Ngón tay của hắn hơi dờ ra.

Sau khi triệu hoán một lần, giao diện của Diệu Diệu đã hiển thị dòng chữ [Lần giao dịch này kết thúc].

Lúc ấy Hứa Kỳ Tịch nghĩ, triệu hoán các nhân vật trên Sổ Điểm Danh có lẽ đều phải trả một cái giá nào đó... Mà lần đầu tiên có thể đã trả giá rồi hoặc do là đơn đầu nên được miễn phí chăng?

Hắn thấy hơi lo lắng, nếu như trên giao diện của 713 cũng có dòng chữ [giao dịch lần này kết thúc] thì trong thời gian ngắn sắp tới cô ấy có xuất hiện lại nữa không?

Đã tải xong giao diện 713.

Số hiệu, chú thích, tất cả đều không thay đổi.

Không xuất hiện dòng chữ [Lần giao dịch này kết thúc]... Nhưng lại có thêm ấn ký [tâm nguyện đã hoàn thành].

Hứa Kỳ Tịch thở phào nhẹ nhõm.

Một giây trước còn nói phải tiếp tục làm thí nghiệm, còn muốn mang cả hệ thống Đại Hạ về, thế mà một giây sau ‘tâm nguyện đã được hoàn thành’ được rồi à.

Đây là điển hình của miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.

Thế nhưng tâm nguyện đã hoàn thành không có nghĩa đã hoàn toàn kết thúc... Ít nhất ảnh đại diện và tính năng điểm danh vẫn còn đây.

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một lát, vươn tay nhấn vào ảnh đại diện mang phong cách khoa học viễn tưởng của 713, nhẹ giọng gọi:

“Bây một ba.”

Nhưng lần này không có tiếng báo danh vang lên.

Hứa Kỳ Tịch vô thức nhìn cô vợ đang ngủ say của mình.

“Là vì cô ấy đang ngủ à?”

Thế cũng đúng, lúc đang ngủ thì ai lại đi báo danh chứ.

Hay là đợi Họa Mi ngủ dậy thì hẳn thử lại tính năng này sau?

Sau khi có quyết định, ngón tay Hứa Kỳ Tịch lại gạt lần nữa.

Giao diện ‘tội phạm tình nghi áo đen’ và ô tên nhân vật trống bật ra.

“Có lẽ đây mới là người đã thực sự hoàn thành tâm nguyện, thậm chí còn rời khỏi Sổ Điểm Danh chẳng?”

Nếu như... mỗi lần triệu hoán nhân vật trong Sổ Điểm Danh đều phải trả giá thì có phải trí nhớ 3 năm đã bị mình mang đi hiến tế rồi không?

“Có phải kẻ áo đen và ô trống kia đại diện cho thầy Giải đã biến mất không nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một lát rồi lại gạt về giao diện của 713.

Hắn còn đang hồi tưởng lại thế giới mà Tề Y San đã giới thiệu với mình.

Rốt cuộc thế giới kia là một hành tinh xa xôi hay là vũ trụ song song? Hay chính là thế giới này nhưng ở một tuyến thời gian khác đây?

Lúc trước khi nghe Tề Y San kể, hắn đã hy vọng mình có thể giúp được gì đó.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, hắn cũng chỉ có thể nghĩ đến hệ thống Đại Hạ - thứ mà bây giờ hắn vẫn chưa thành thạo mà thôi.

Điều này càng khiến hắn nghi ngờ cái danh cha đẻ của hệ thống Đại Hạ này là đi ăn ké mà có.

Hứa Kỳ Tịch đặt Sổ Điểm Danh xuống, tựa lưng vào đầu giường.

Bất tri bất giác, do tiêu tinh thần tiêu hao quá nhiều, mệt mỏi quá độ nên hắn cứ ngồi thế mà ngủ mất.

Sau khi Hứa Kỳ Tịch ngủ thiếp đi, bên ngoài phòng, một con chuột Hamster nhỏ đang lặng lẽ chạy tới.

Đó chính là con chuột mà Diệt Hoàng mang tới lúc trước.

Nó di chuyển rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã bò vào trong chậu lô hội đặt ở đầu giường rồi tìm một vị trí bên dưới lô hội mà nằm úp xuống.

Sau khi nằm xong, chuột Hamster nhìn Hứa Kỳ Tịch vài lần.

Cuối cùng, nó nhìn thẳng vào Sổ Điểm Danh.

Thấy Sổ Điểm Danh vẫn còn đây nguyên, chưa bị mất, con Hamster nhỏ cúi đầu nằm úp sấp xuống như đã ngủ.

...

...

Đến nửa đêm Hứa Kỳ Tịch mới thức giấc.

Hắn bị một cuộc điện thoại vào lúc 2 giờ sáng đánh thức.

Điện thoại vừa reo lên, hắn đã vội vàng vươn tay ra ấn nút nghe, tránh đánh thức Họa Mi đang nằm bên cạnh.

“A lô, ai đây?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Gọi điện vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, đã thế lại còn là số lạ.

Nếu như là lừa đảo thì đừng trách hắn đấy.

“Thầy Hứa, là tôi đây, Diệt Phượng đây.” Một giọng nữ truyền từ đầu bên kia điện thoại tới: “Tôi là chị của Diệt Hoàng.”

“Ồ, hóa ra là chị của Diệt Hoàng. Chào cô, cảm ơn cô về chuyện ban sáng nhé.”

Hứa Kỳ Tịch nhỏ giọng lại, đi ra ngoài ban công nghe điện thoại.

Hai chị em nhà này một người tên là Diệt Phượng một người tên là Diệt Hoàng, họ định diệt sạch tộc phượng hoàng chắc? Nhà các cô có còn chị em nào tên là Diệt Loan không?

“Tôi đã nói báo lại chuyện của thầy Hứa với tổng bộ rồi... Sau khi biết anh mất đi trí nhớ ba năm, tổng bộ lập tức gửi hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8 mới nhất tới, để tôi mang đến giao cho anh. Hy vọng nó có thể giúp anh khôi phục lại trí nhớ.”

Diệt Phượng nói:

“Tôi đi suốt đêm về đây, sắp đến nhà anh rồi.”

Đối với Đại Hạ, sự tồn tại của Hứa Kỳ Tịch có ý nghĩa rất đặc biệt. Thế mà bảo bối như vậy lại bị mất trí nhớ, khi nghe được tin này, mấy vị ở tổng bộ suýt nữa đau tim thành bệnh luôn.

Cũng may là vẫn tin tức tốt... Hứa Kỳ Tịch đã thức tỉnh.

“Cảm ơn nhé.” Hứa Kỳ Tịch chân thành nói.

Quả thật bây giờ hắn rất cần nó, hơn nữa chắc bên 713 cũng cần có công pháp ‘thao tác năng lực mới’ này.

“Tôi sắp đến rồi, thầy Hứa xuống lầu được rồi đó.”

Trong giọng nói của Diệt Phượng đầy vẻ háo hức, cô đang nóng lòng muốn xem thử công pháp này có thể giúp Hứa Kỳ Tịch khôi phục trí nhớ hay không.

“Xuống ngay đây.”

Hứa Kỳ Tịch vừa trả lời vừa đi xuống tầng, đi được mấy bước, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện:

“Đúng rồi, tên đầy đủ của thầy Giải là gì thế? Chỗ các cô có ghi chép không?”

Hắn nghĩ nếu biết được tên của thầy Giải thì có thể gọi được tên của cua nhỏ trong Sổ Điểm Danh.

“Tên đầy đủ của thầy Giải á? Đợi một chút nhé... để tôi hỏi xem. Diệt Hoàng, mấy người bọn em có biết tên đầy đủ của thầy Giải là gì không? Trước giờ chị toàn gọi là thầy Giải, chưa gọi tên đầy đủ bao giờ.”

Diệt Phượng hỏi em gái đang ngồi phía sau.

“Không có ấn tượng gì hết. Em cũng toàn gọi là thầy Giải.”

“Hình như tên là Giải Hà (tôm cua)?”

“Em mới là tôm cua nhé, sao thầy Giải lại có cái tên như thế được, để chị gọi điện về tổng bộ hỏi xem, chị nhớ là trên hệ thống Đại Hạ phiên bản đầu tiên do thầy Giải và thầy Hứa cùng tạo ra có chữ ký của thầy Giải.”

Hình như đầu bên kia điện thoại đang loạn cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lá thư gửi cho chính bản thân

Dịch: Lãng Nhân Môn

Một lúc sau...

Giọng nói của Diệt Hoàng vang lên từ đầu bên kia điện thoại:

“Tìm được rồi, thầy Hứa tên là Giải Ngư.”

“Vừa nghe đã biết đây không phải tên thật rồi.”

Hứa Kỳ Tịch cảm khái, hắn vào thang máy đi xuống tầng một, nhẹ chân nhẹ tay đi mở cửa, tựa vào cửa đợi các cô.

Có phải thầy Giải đã biết mất kia không muốn để lại dấu vết gì trong cuộc đời của hắn, chỉ làm một vị khách qua đường vội vã hay không?

“Đúng rồi, hôm nay đã là 26 tháng 5 rồi nhỉ?” Bác sĩ Diệt Hoàng hỏi.

Hứa Kỳ Tịch đáp: “Đã đến rạng sáng, là ngày 26 rồi.”

“Thế nên cô định đổi số lượng búi tóc trên đầu à?”

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của một đồng đội nam.

“Không phải, là do vào ngày 26 tôi phải đưa cho thầy Hứa một bức thư. Tháng trước chính thầy Hứa đã giao bức thư này cho tôi, dặn tôi đưa lại nó cho anh ấy vào hôm nay.”

Bác sĩ Diệt Hoàng nhớ ra chuyện này.

Hứa Kỳ Tịch kinh ngạc: “Thư gì? thế?”

“Tôi chưa xem, đây là thư thầy Hứa giao cho tôi, tôi không thể tùy tiện mở ra xem được.” Bác sĩ Diệt Hoàng nói: “Chúng tôi đã đến nơi, nhìn thấy anh rồi.”

Trong khi nói chuyện, một chiếc xe nhỏ màu đỏ lao đến, dừng trước sân nhà Hứa Kỳ Tịch một cách cool ngầu.

Cửa xe mở ra, bác sĩ Diệt Hoàng và chị gái thấp hơn cô rất nhiều là Diệt Phụng cùng bước xuống.

Hứa Kỳ Tịch đi ra đón bọn họ.

Sau khi xuống, Diệt Hoàng thò tay vào hòm y tế của mình, lấy ra một túi hồ sơ, rồi lại lấy từ trong túi ra một bức thư rồi đưa nó cho Hứa Kỳ Tịch.

Trên thư ghi ‘ngày 26 tháng 5 năm 2025’.

Có ý bảo Diệt Hoàng giao lại thư cho mình vào đúng ngày này, chắc hẳn là muốn truyền đạt thông tin gì đó nhỉ?

Hứa Kỳ Tịch xé miệng bì thư, rút lá thư ra.

Lá thư được viết trên giấy A4 thông thường.

Đây thực sự là nét chữ của hắn, nhưng nhìn kỹ thì thấy chữ đẹp hơn nhiều, chắc là do trong ba năm nay hắn đã khắc khổ luyện chữ.

Đặc biệt là ba chữ ‘Hứa Kỳ Tịch’ rồng bay phượng múa trong câu mở đầu [Viết cho tôi của ngày 26: Xin chào Hứa Kỳ Tịch của ngày 26], hiển nhiên là do quen ký tên mà thành.

Hứa Kỳ Tịch lại nhìn xuống nội dung chính của lá thư.

[Có phải hôm nay ngủ dậy thấy kinh ngạc lắm không? Đang thắc mắc lắm chứ gì? Thậm chí còn cả luống cuống nữa?]

Có phải anh đã mất đi trí nhớ của vài năm, hai năm hoặc có khi lâu hơn không? Có phải trong trí nhớ, anh vẫn đang ở trường học với lão Cao, lão Tô, sống những tháng ngày vô lo vô nghĩ hay không?

Nhưng buổi sáng ngày 26, vừa ngủ dậy anh đã phát hiện ra bản thân mình đến hai hoặc ba năm sau, không còn ở trong ký túc xá mà đã về quê, thậm chí bên cạnh còn có cô ấy, có phải giống như đang nằm mơ, hoài nghi đây không phải sự thật đúng không?

Nhưng tôi của ngày 26 à, đừng sợ.

Mất trí nhớ cũng không phải chuyện đáng sợ, mà nó có nghĩa là tổn thương phần đầu của chúng ta đã lành rồi! Phần trí nhớ bị mất đi đó không hề mất đi, chỉ là nó được lưu trữ ở chỗ một người quan trọng, sau này vẫn có thể lấy về.]

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Mình của một tháng trước đã biết trước là mình sẽ bị mất trí nhớ ư? Đầu mình bị thương nặng á?

Nhưng... ngày 26 ư?

Rõ đây là bẫy mà!

Ngày 23 tháng 5 vừa ngủ dậy hắn đã mất trí nhớ rồi!

Lá thư này muộn hẳn 3 ngày đó biết không hả??!!

Nếu như... nếu như lá thư này tới sớm một chút, vậy có phải khi thức dậy hắn sẽ bình tĩnh hơn không?

Mình của một tháng trước đã tính ra mình sẽ mất trí nhớ vào ngày 26, còn có vẻ rất tự tin ấy nhỉ?

Đoán mò à?

[Còn nữa, có phải sau khi thức dậy, anh không biết phải đối mặt với Họa Mi như thế nào không?]

Yên tâm đi tôi của ngày 26 à, tôi đã sắp xếp tất cả mọi chuyện rồi. Tôi đã nói trước với Họa Mi, vào ngày 26... tôi có một chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với cô ấy.

Nên cho dù có mất trí nhớ, anh cũng có thể mạnh dạn mà nói cho cô ấy biết chuyện này.

Nhưng có một chuyện tôi nhất định phải nói cho anh biết, chuyện rất quan trọng... Anh tuyệt đối không thể không có Họa Mi, nếu như mất đi Họa Mi, vậy sau này tất cả sex toang hết. Toang về mặt vật lý ấy, anh sẽ không có tương lai, Đại Hạ, thậm chí là cả thế giới đều sẽ không còn tương lai. Vì thế, dù có ra sao đi nữa anh cũng phải giữ chặt lấy Họa Mi.

Trong ngăn kéo ở phòng thay quần áo có một máy đọc sách điện tử, là Sổ Điểm Danh. Nếu như anh đã phát hiện ra nó rồi thì sau này nhớ mang theo nó bên người đấy nhé. Nó cũng giống như Họa Mi, đều là tương lai của anh cả.]

Tóm lại: Nếu như Họa Mi định bỏ rơi mình, thế giới sẽ tận thế.

Kết luận: Hiểu rồi, mình phải yên tâm để Họa Mi bao nuôi mình, không thể rời xa cô ấy, phải để cô ấy không xa mình được!

[Chuyện tiếp theo mà tôi định nói với anh có hơi khó tin, nhưng anh đừng nghi ngờ... Dù gì đến chuyện mất trí nhớ hai hoặc ba năm liền anh cũng gặp rồi, hơn nữa còn có bản thân của một tháng trước lên tiếng nhắc nhở, đây vốn đã là chuyện khó tin rồi. Anh phải học cách chấp nhận tất cả. Tôi tin rằng tôi có thể chấp nhận hết thảy, tôi có một trái tim có thể chấp nhận vạn vật.

Tất cả phải nói từ hai năm trước.

Chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ hè hai năm trước, cũng là nguyên nhân đầu của chúng ta bị thương. Vào kỳ nghỉ năm đó, tôi gặp được một người vô cùng quan trọng... A Giải.

Chúng tôi gặp nhau lúc đang chọn cua ở chợ.

Hai người vốn hoàn toàn xa lạ lại như đã quen từ lâu, nội dung trò chuyện vui vẻ và mặn mà hết sức.

Chuyện chọn cua giống như một sợi dây duyên phận, trói buộc chúng tôi lại với nhau, để chúng tôi quen nhau, hiểu nhau, trở thành tri kỷ của nhau.

Hắn đến thành phố Hồ Sơn để du lịch, trong thời gian anh ấy đi du lịch, tôi cố làm tròn phận chủ nhà, đi dạo các danh lam thắng cảnh ở thành phố Hồ Sơn với anh ấy.

Chơi liên mạch đến ngày 26 tháng 8, tôi phải về trường khai giảng, mà A Giải cũng sắp kết thúc chuyến du lịch quanh Hồ Sơn.

Sau đó... cũng chính vào ngày đó, tôi gặp tai nạn...

Hôm đó, tôi tiễn A Giải tới bến tàu Bạch Kinh, nhìn anh ấy lên thuyền.

Trước khi tạm biệt, chúng tôi đã tặng cho nhau một món quà... Quà mà tôi nhận được là tablet Sổ Điểm Danh.

Vừa tiễn A Giải lên thuyền không bao lâu... bầu trời đột nhiên tối sầm lại, thế giới trước mắt tôi mất đi màu sắc, dường như thế giới bị một thứ gì đó bao trùm lấy, chỉ còn một màu đen tối.

Nhưng người xung quanh tôi dường như chẳng phát hiện ra sự bất thường này.

Trong mắt tôi, ngoại trừ A Giải trên chiếc thuyền ngoài xa, cả thế giới đều biến thành màu đen trắng.

Tiếp đó, tất cả các sinh vật đều biến mất... Bến tàu Bạch Kinh đông đúc người qua lại bỗng chốc chỉ còn lại mình tôi và chiếc máy tính Sổ Điểm Danh trong tay.

Thế giới đen trắng kia phủ lấy thế giới mà tôi đang sống.

Tôi cảm thấy rằng dường như bên ngoài bầu trời có một thứ đáng sợ nào đó muốn xâm chiếm thế giới của chúng ta... Bóng đen bao phủ thế giới là thông đạo mà bọn nó mở để xông vào thế giới, đó là thông đạo to lớn đủ để bao trùm cả thế giới.

Dự cảm của tôi không sai.

Trong bóng đen bao trùm thế giới kia, sinh vật dị tính khổng lồ xuất hiện, bọn chúng giống như chó săn được thả ra tiên phong.

Tôi bị một sinh vật dị tính trong đó tấn công, đó là một con quái vật hình chó mình đầy vảy lân, nó bỗng xuất hiện sau lưng... cắn mất nửa đầu của tôi.

Mà mất đi nửa cái đầu cũng chính là nguyên nhân khiến tôi bị mất trí nhớ về sau.

Hộp sọ của tôi bị vỡ.

Tôi đã cảm nhận được khí tức tử vong tới gần.

Sau đó, hình như tôi đã chết.]

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Mình chết rồi á?

Chẳng lẽ kẻ đang sống sờ sờ này đã không còn là mình nữa rồi sao?

[Chuyện về sau thế nào chắc anh cũng đã đoán được rồi.

A Giải đột nhiên xuất hiện trong thế giới bóng tối đó, anh ấy sử dụng một đạo cụ đặc biệt để đi đến bên cạnh tôi, trừ khử đám dị thú ngoài hành tinh xung quanh tôi.

Sau khi kiểm tra tình trạng của tôi, anh ấy tiêm cho tôi một ống thuốc... Đó là một loại thuốc tái sinh, một sản phẩm công nghệ cao. Cho dù có đứt chân đứt tay, chỉ cần dùng nó, nội trong vòng hai năm các chi đều có thể mọc lại.

Nhưng chỗ bị thương của tôi khá đặc thù, ót bị cắn mất một nửa. Nếu hai năm mới tái sinh lại... tôi không thể chờ lâu đến thế được.

Sờ dĩ tôi có thể sống đến bây giờ và đội thuốc có hiệu quả cũng là nhờ năng lực siêu phẩm của A Giải.

Đó là năng lực loại chữa trị... Nhờ vào pháp thuật đó, tôi có thể duy trì sinh mệnh và đội thuốc tái sinh phát huy công dụng, giúp phần ót mọc trở lại.

Di chứng là phần ký ức trong thời gian tái sinh sẽ bị ảnh hưởng.

Phần ký ức đó được lưu trữ trong siêu năng lực của A Giải. Sau khi đầu của chúng ta lành lặn, siêu năng lực chữa trị tự động giải trừ, ký ức kia sẽ biến mất... tạm thời lưu trữ trong đầu của anh ấy.

Sau này khi gặp lại A Giải, chúng ta có thể lấy lại trí nhớ này từ chỗ anh ấy. Vì thế không cần phải lo.

Theo như nhiều lần tính toán của A Giải và tôi, ngày 26 tháng 5 là lúc đầu tôi lành lại, cũng chính là hôm nay...]

Đọc đến đây, Hứa Kỳ Tịch cảm thấy mình có đoán chính xác thời gian đầu mình hoàn toàn tái sinh lệch có ba ngày đã là giỏi lắm rồi. Dù gì lúc tính thời gian, đầu hán còn bị thùng kia kia, tính toán cái gì nữa chứ?

[Mạng của tôi giữ được rồi... nhưng nguy cơ của thế giới vẫn chưa được giải trừ.

Kẻ xâm lược không hề dừng chân.

Thả 'chó săn' ra chỉ là bước đầu mà thôi.

Nguy cơ thật sự là chủ nhân đằng sau con chó săn kia.

Đối mặt với thứ này, chúng ta chỉ đành chấp nhận mặc sức cho chúng sắp đặt.

Tôi vô cùng may mắn vì quen được người bạn như A Giải trong lúc chọn cưa vào kỳ nghỉ hè.

Xuất phát từ cảm xúc bất mãn khi bạn mình bị cắn mất nửa cái đầu cũng như tình bạn với những trải nghiệm vui vẻ trong thời gian này, để trút giận cho tôi, cũng tiện tay giúp đỡ thế giới, anh ấy đã kích hoạt một trang bị dùng để phòng ngự.

Một hệ thống phòng ngự gồm chín mươi tầng được triển khai trên bầu trời...

Phòng ngự kiên cố không thể phá nổi đã khóa chặt cánh cửa đi vào thế giới này của kẻ xâm lược.

Chín mươi tầng phòng ngự đủ để ngăn cản bọn chúng trong một khoảng thời gian khá dài... Dự tính là tám năm, nhưng trên thực tế có thể sẽ ngắn hơn một chút.

Kẻ xâm lược sẽ không giậm chân tại chỗ, chắc chắn trong khoảng thời gian này bọn họ sẽ không ngừng nghiên cứu phòng ngự chín mươi tầng này, sử dụng một ít thủ đoạn, đưa những con 'chó săn' yếu vào thế giới này để thử nghiệm.

Ở đây có một chuyện đáng nhắc tới.

Bởi vì A Giải chỉ là một lữ khách, chẳng bao lâu nữa anh ấy cũng sẽ rời đi. Vì thế người có quyền hạn cao nhất với phòng ngự chín mươi tầng này là tôi,

Sổ Điểm Danh được cài đặt thành một trong các trung tâm của phòng ngự chín mươi tầng.

Mỗi một tầng phòng ngự đều có khí tức nồng đậm của tôi.

Bởi vậy tôi bị xem như cái đinh trong mắt bọn xâm lược.

Nếu như bây giờ có một người trong thế giới này nhất định phải chết thì với bọn chúng, người này chính là tôi!

Đúng là làm cho người ta thấy vui vẻ.

Tôi thích cái cảm giác chúng mày ngửa mặt bỏ nhưng cách chín mươi tầng phòng ngự nên không cần được bỏ này lắm.]

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn những vì sao lấp lánh giữa trời cao.

Lúc này ngoại trừ nhìn trời, hắn còn có thể làm gì đây?

[Bây giờ... anh nên hiểu rằng, chúng ta đang tiến vào thời gian đếm ngược ‘ồ giờ ời, tiêu đời rồi’. Vào thời điểm tôi viết bức thư này, trong vòng hai năm, phòng ngự chín mươi tầng đã bị phá vỡ mất tám tầng, chắc chắn tốc độ phá phòng ngự sẽ tăng tăng nhanh trong tương lai.

Tôi phải làm gì đó... Ví dụ như, biến mình trở thành tồn tại giống như A Giải vậy.

Nhưng thể chất của tôi rất bình thường.

Tôi không thể tự thức tỉnh năng lực siêu phàm được, chỉ đành dựa vào ngoại vật.

Tiếp đó là lực lượng của thế giới, trong tám năm này, buộc phải nắm được thủ đoạn có thể khiến kẻ xâm nhập bị thương.

Chỉ cần có được vũ khí, thủ đoạn có thể làm bị thương đối phương, vậy khi đối mặt với kẻ xâm lược, chúng ta cũng có sức mà phản kháng. Chúng ta không hề yếu... ngược lại, chúng ta rất am hiểu về phương diện phá hoại.

Phải nắm vững cả hai thứ.

Nhân lúc A Giải còn chưa đi, nhân lúc đầu tôi còn chưa tái sinh, phải triển khai cả hai việc này.

Tôi cố hết sức giữ anh ấy lại, mặt dày mày dạn học nhiều tri thức từ anh ấy hơn.

Nếu như có thể, tôi thực sự muốn giữ A Giải ở lại lâu hơn.

Nhưng thật đáng tiếc, thân là một lữ khách, anh ấy sẽ không ở lại chỗ nào đó quá lâu.

Trong hai năm nay, tôi giữ lại cho mình...

Một là Họa Mi, hai là Sổ Điểm Danh, ba là lực lượng kỳ tích giả của Đại Hạ và hệ thống Đại Hạ.

Anh có thể tìm hiểu một chút về hệ thống Đại Hạ nhưng đó không phải là thứ được sáng tạo riêng cho anh, nó là công pháp phục vụ cho toàn dân... Anh chỉ cần tu luyện một chút, tìm hiểu sơ sơ để tiện nâng cấp phiên bản cho nó là được.

Tôi đã để lại mọi thứ của mình trong tác phẩm, trong truyện tranh, anh chỉ nhìn là sẽ cảm nhận được ngay.

Tất cả những điều tôi nói ở trên đều là sự thật. Nếu như tạm thời anh không tin thì cứ nhớ hết nội dung này đi đã. Tương lai anh sẽ tin thôi, tôi đảm bảo đấy. Mà tương lai này không còn xa lắm đâu.]

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Tương lai sẽ tin cái con khi ~

[Hôm nay là thứ hai, ngày 26 tháng 5.

Chờ đến ngày 31 tháng 5 cuối tuần này, lúc thức giấc anh sẽ phát hiện ra, Họa Mi đã biến thành người khác. Cô ấy trở thành một Họa Mi khác hẳn với người anh tiếp xúc mấy ngày qua, thậm chí đến tên cũng đổi thành ‘Tề Y San’.

Nhưng không phải lo, đó là cuộc sống thường nhật của chúng ta.

Tề Y San đang chế tạo hy vọng của chúng ta – cánh cổng kỳ tích. Đó là một thiết bị thần kỳ có thể giúp chúng ta đa thông tư chất tu luyện, khiến những kẻ vốn không thể tu luyện như chúng ta có được tư cách tu luyện.

Tu luyện mà tôi nói tới là tu luyện sức mạnh siêu phàm theo đúng nghĩa đen.

Bình thường với thể chất này, cả đời này chúng ta đều vô duyên với tu luyện. Vì thế phải phối hợp với Tề Y San để hoàn thành cánh công kỳ tích.

Mà anh cũng có thể nhìn thấy tên của Tề Y San trên Sổ Điểm Danh đó, số hiệu: 713.

Bây giờ anh đã hiểu tính năng ngoài sức tưởng tượng của Sổ Điểm Danh rồi nhỉ?]

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Hắn đột nhiên rất muốn xé bức thư này đi.

Bây giờ hắn cảm giác mình đang bị người ta ném cho một quả pháo... mã hậu pháo. (*)

Tất cả đều xảy ra rồi mã hậu pháo mới nổ, nổ vừa to vừa mạnh mà chẳng được tích sự gì.

Nếu như... lá thư này đến trước ba ngày thì hắn sẽ bình tĩnh hơn nhiều.

[713 cũng cần cánh công kỳ tích mà chúng ta cần. Nhưng khi cánh công kỳ tích này làm xong, trước khi tâm nguyện của 713 được hoàn thành, anh còn phải dẫn cô ấy một chuyện. Cánh công kỳ tích có hiệu quả đấy, nhưng nếu muốn nó phát huy hiệu quả ngay lập tức... tốt nhất phải phối hợp với thứ canh thuốc mà chúng ta uống mỗi tuần.

Đây là phương thuốc giúp đầu của chúng ta nhanh chóng tái sinh, đồng thời nó cũng có tác dụng kích hoạt và cường hóa tinh thần lực.

Phải phối hợp với canh thuốc, cánh công kỳ tích mới phát huy hiệu quả ngay và luôn được.

Họa Mi biết rõ cách điều chế canh thuốc, mỗi tuần cô đều nấu một bát.

"Tề Y San đã trở về rồi còn đâu." Hứa Kỳ Tịch cảm thấy đau cả gan.

[Thế giới của 713 có vận mệnh tương tự, nhưng lại không may mắn bằng thế giới của chúng ta. Tôi đã nhiều lần nghĩ đến chuyện giúp đỡ cô ấy, nhưng không biết phải làm như thế nào.

Vì thế tôi chỉ có thể gửi gắm suy nghĩ này cho tương lai.

Rồi sẽ có một ngày tôi sẽ giáng lâm, xuất hiện tại thế giới của cô ấy giống như A Giải, quét sạch tất cả kẻ xâm lược tại đó.

Tôi hy vọng ngày đó sẽ không quá xa.

Về mặt lý thuyết, còn cách ngày chín mươi tầng phòng ngự bị phá đến sáu năm nữa... Nhưng như đã từng nói, chắc chắn thời gian sẽ ngắn hơn sáu năm.

Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều nữa.

Sáu năm có đủ cho chúng ta trở thành kỳ tích thực sự hay không?

Thời gian mà A Giải mong đợi ở chúng ta còn ngắn hơn.

Sáu năm quá dài... Dài đến mức đủ để xảy ra rất nhiều chuyện, rất nhiều thay đổi.

Cuối cùng, chúc kỳ tích sớm xuất hiện... Hứa Kỳ Tịch.]

"Thầy Hứa, thư viết gì thế ạ?"

Diệt Hoàng tò mò hỏi, cô phát hiện ra khi đọc lá thư này, sắc mặt của Hứa Kỳ Tịch không ngừng thay đổi.

Khi thì thoải mái, khi thì rối rắm, khi thì nhìn trời, khi thì như bị táo bón.

Chỉ trong thời gian đọc thư ngắn ngủi, vẻ mặt của thầy Hứa phải thay đổi ít nhất mười lần.

"Một lá thư đến muộn." Hứa Kỳ Tịch cất kỹ thư: "Nó nên đến sớm vài ngày thì tốt hơn."

"Á? Xin lỗi anh nhé." Diệt Hoàng vội vàng xin lỗi.

"Không, không phải lỗi của cô. Là lỗi của tôi." Hứa Kỳ Tịch mỉm cười dịu dàng.

Trong nụ cười quyến rũ ẩn chứa sự bất đắc dĩ.

(*) (chơi chữ) mã hậu pháo: một thế trong cờ tướng, ý chỉ hành động muộn màng, không giải quyết được gì.

Chương 25: Người nghiên cứu ra công pháp này chắc chắn... rất đẹp trai

Dịch: Lãng Nhân Môn

Sau khi đọc hết lá thư này, Hứa Kỳ Tích cảm thấy sau ót lạnh lạnh, có vẻ thông gió lắm. . . Chẳng lẽ trí nhớ của mình là cắm vào để dùng à? Sau khi hấn mất đi một phần sọ não, A Giải dùng dị năng cắm một chiếc USB hoặc phần cứng di động vào đầu hấn, tạm thời duy trì hoạt động của hệ thống. Đợi khi đại não của hấn hồi phục, USB tự động biến mất, đi theo A Giải chẳng?

Nếu không phải hôm qua Tề Y San đã làm xong cánh cổng kỳ tích, bản thân hấn lại thức tỉnh năng lực siêu phàm thì sao hấn có thể tin nội dung trong bức thư này được chứ?

“Thầy Hứa cười ầm ập quá.” Bác sĩ Diệt Hoàng ôm lấy chị gái Diệt Phượng như ôm gối bông.

Diệt Phượng tròn mắt, nhắc nhở: “Đây là người đàn ông đã có vợ đấy, vợ của anh ta còn là bà chủ của em nữa kìa.”

“Em không có ý kia mà, em là fan của thầy Hứa thôi, chỉ đơn thuần cảm thấy thầy Hứa cười ầm ập thôi mà.” Hai búi tóc trên đầu bác sĩ Diệt Hoàng lắc lư. Cô cảm thấy hình như đây là di chứng từ ngày hôm qua. . . Vào ngày hôm qua, khi thấy Hứa thức tỉnh năng lực siêu phàm đã dẫn đến hiệu ứng che phủ cả nửa thôn, trong đầu tất cả mọi người ở thôn đều tự nhiên xuất hiện gương mặt đẹp trai của hấn.

Lúc ấy cô đang đứng ở bên cạnh cửa, khoảng cách gần nhất, cũng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Có vẻ như hiệu quả này sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa. Điều đó có nghĩa là trong khoảng thời gian này, vào những lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng cô sẽ nhớ tới một người mang tên Hứa Kỳ Tích. Nhưng cô vẫn còn may, bởi cô vốn là fan truyện tranh và ‘kỳ tích Đại Hạ’ của Hứa Kỳ Tích, thỉnh thoảng trong đầu hiện lên hình ảnh của Hứa Kỳ Tích cũng không ảnh hưởng quá lớn đối với cuộc sống của cô.

Nhưng hàng xóm và những người trong thôn chỉ mới gặp mặt Hứa Kỳ Tích vài lần chắc sẽ có phản ứng tiêu cực đây. . . Trong lúc nằm mơ, ngán người, sinh hoạt đều tự nhiên nhớ tới một người, bạn sẽ thấy thế nào?

Trong phòng khách ở tầng một.

Cánh cổng kỳ tích đã bị ngắt nguồn điện, vẫn nằm im tại chỗ, Hứa Kỳ Tích còn chưa kịp thu dọn.

Sau khi vào nhà, Diệt Phượng và Diệt Hoàng đều nhìn về phía cánh cổng kỳ tích kia. . . Đây là trang bị giúp thầy Hứa lột xác từ người phàm thành thức tỉnh giả ư?

“Hai người tò mò về nó à?” Hứa Kỳ Tích hỏi.

“Không không không, không có đâu, chúng tôi không hề có ý đó.” Bác sĩ Diệt Hoàng xua tay lia lịa.

“Hai người đừng vội. . . Hiện tại đây mới là cánh cổng kỳ tích phiên bản đầu tiên, chỉ dùng số liệu gen, sóng não cá nhân, thông tin tinh thần của tôi và Họa Mi và được thiết kế dựa trên những dữ liệu này, thế nên đây là phiên bản thiết kế riêng. Nếu muốn phổ cập nó thì phải nghiên cứu thêm để cải tiến nó, biến nó thành phiên bản đại chúng thích hợp với thể chất của toàn bộ người trong Đại Hạ.” Hứa Kỳ Tích thông thả nói. . . Đây chính là cái cớ để hấn giữ liên lạc với 713.

Thời gian dành cho thế giới này không còn nhiều nữa.

Chắc chắn trong tương lai phải tìm cách sản xuất số lượng lớn, quảng cáo cánh cổng kỳ tích. Cho dù không thể quảng cáo toàn dân, ít nhất cũng phải trang bị cho lực lượng quân sự để đối phó với đám chó săn và chủ nhân của chúng đang bị ngăn cản bên ngoài bầu trời.

Ngoài cánh cổng kỳ tích, nguyên lý của nó còn quý giá hơn. . . Nếu như dựa vào nguyên lý này để nghiên cứu ra thủ đoạn có thể làm bị thương sinh vật thể năng lượng tinh thần, chế tạo được vũ khí tru linh. . . thì chẳng còn gì bằng.

“Không hổ là thầy Hứa.” Diệt Phượng đang được em gái ôm không nhận được mà nói, cô đã hiểu ý của Hứa Kỳ Tích, sau này hấn muốn quảng cáo cánh cổng kỳ tích này. Hấn đang nhìn ở góc độ toàn thể nhân loại ư?

Nghe thế, Hứa Kỳ Tịch lại mỉm cười.

Thứ sáu tuần trước, đến cả việc có nên làm cha hay không hắn cũng cảm thấy phải suy xét cho kỹ, tốn thời gian để tiếp nhận và điều chỉnh tâm lý.

Còn hiện giờ, tâm lý của hắn đã chết lặng rồi, dù có xảy ra chuyện gì, dù có tiếp nhận được hay không thì cứ để đại não chấp nhận đã rồi tính sau.

“Đúng rồi thầy Hứa... cái này cho anh nè.” Diệt Phượng đang được em gái ôm giờ tay lên, lấy ra một con chip từ trong túi của mình.

“Hệ thống Đại Hạ à?” Hứa Kỳ Tịch tò mò cầm lấy con chip:

“Chẳng phải lúc trước cô nói hệ thống Đại Hạ không phải con chip điện tử ư? Đây không phải chip thì là gì?”

“Đây là thẻ dữ liệu, di động của anh là phiên bản đặc biệt, có thể cắm trực tiếp vào đó để đọc nội dung.” Diệt Phượng chớp mắt vài cái rồi đáp.

Hứa Kỳ Tịch: “...” Thẻ dữ liệu bây giờ nhỏ bé mới mẻ thế à?

“Thầy Hứa mắt trí nhớ rồi, không nhận ra loại thẻ dữ liệu này cũng là chuyện bình thường.”

Bác sĩ Diệt Hoàng giải vây cho hắn.

Hứa Kỳ Tịch cầm lấy thẻ dữ liệu, liếc di động của mình một cái, tìm thấy một cái cổng cắm rồi cắm thẻ dữ liệu vào.

Sau đó một tập tin bật ra trên di động

[Hệ thống Đại Hạ Kỳ Tịch phiên bản 0.8] Thấy trong đó có lẫn cả tên mình, Hứa Kỳ Tịch bỗng thấy hơi xấu hổ.

“Chúng ta tuyên bố với bên ngoài đây là hệ thống Đại Hạ, tên đầy đủ ‘Đại Hạ Kỳ Tịch’ chỉ lưu truyền ở một bộ phận nhỏ thành viên quan trọng trong nội bộ chúng ta, tránh mang tới phiền toái cho thầy Kỳ Tịch.”

Bác sĩ Diệt Hoàng đột nhiên nói.

Hứa Kỳ Tịch: “???” Tôi có hỏi gì đâu?

File tài liệu tự động giải mã, bật ra tập tin chứa hàng trăm tấm ảnh.

“Ảnh á? Máy tấm ảnh này chính là hệ thống Đại Hạ ư?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Bác sĩ Diệt Hoàng đáp:

“Đúng thế... Nói chính xác hơn là kỹ thuật sử dụng một thủ pháp đặc biệt nào đó để cất giấu công pháp trong những bức ảnh. Kỹ thuật này là do thầy Hứa và thầy Giải dạy cho chúng tôi đó.”

[Nói cách khác, đây là tri thức mình học được từ A Giải.]

Hứa Kỳ Tịch gật đầu, trong thư đã từng nhắc tới, hai năm trước hắn dùng đủ mọi cách để giữ A Giải lại, cố gắng học được thật nhiều tri thức từ A Giải.

“Lúc ấy thầy Giải còn nói, nếu sau này kỹ thuật của chúng ta tiến thêm một bước, nắm giữ tinh thần lực thành thực hơn, thông tin trên các bức ảnh này sẽ chuyển hóa trực tiếp thành thông tin tinh thần mà những người có năng lực mới tiếp thu được, khiến chúng thu nhỏ lại thành hình xăm, dán lên trên người, thông tin trong đó sẽ tự chuyển thành số liệu tinh thần, để người có năng lực mới tiếp thu và học tập.”

Diệt Phượng cảm khái:

“Tiếc là chúng tôi nghiên cứu lâu như thế cũng không có đột phá gì lớn.”

“Các cô đã làm rất tốt rồi.”

Đầu ngón tay của Hứa Kỳ Tịch di chuyển trên di động, ánh mắt và tinh thần lực đồng thời tiếp xúc với những bức ảnh kia.

Sau đó hắn cảm thấy một đồ án do những chữ viết kỳ lạ hợp thành không ngừng hiện lên trên những bức ảnh đó, nhập vào trong não hải của hắn, hóa thành một bộ công pháp.

[Hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8] chính là một bộ công pháp tu luyện chân chính.

Nó có một khung tu luyện hoàn chỉnh.

Sau khi thức tỉnh, cơ thể và tinh thần lực của siêu phẩm năng lực giả sẽ được cường hóa ở một mức độ nhất định. Nhưng làm thế nào để tăng cường tinh thần lực và thể hồn, làm thế nào để không chế hao phí tinh thần, làm thế nào để bộc phát dị năng lượng thì đều cần phải cân nhắc.

Mà hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8 này lại rất toàn diện... Cường hóa tinh thần, hạ thấp tiêu hao năng lượng siêu phàm, tiết kiệm năng lượng, bộc phát năng lượng...

Dường như bộ chữ viết kỳ lạ đó được sáng tạo riêng cho tinh thần của loài người. Chỉ vừa tiếp xúc đã có thể nhanh chóng tiếp nhận... Đây là chữ viết ở thế giới của A Giải ư?

Hứa Kỳ Tịch thử vận hành hệ thống Đại Hạ.

Sau đó sâu trong tiềm thức của hắn dần dần hiện lên hình ảnh ‘khởi động máy’.

“???” Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu lên hỏi: “Khởi động máy á?”

Công pháp này còn có tính năng khởi động máy nữa cơ à? Đừng nói với tôi là còn có tắt máy đấy nhé?

Giao diện khởi động rất quen mắt, một con cua nhỏ nhẹ nhàng múa vuốt, bò chậm chậm từ trái qua phải... đây cũng chính là nguyên nhân có một số thành viên lỡ miệng nói nhầm hệ thống Đại Hạ thành hệ thống Đại Giải.

“Thực ra thầy Hứa này, đây là giao diện minh tướng.”

Diệt Phượng nghiêm túc giải thích:

“Phương thức minh tướng pháp lưu truyền khá rộng rãi là nghĩ đến một sự vật nhất định trong khi minh tướng, để bản thân tiến vào trạng thái ‘nhập định’. Ví dụ như một cái cây, một ngọn núi, một con người... Mà con cua mờ mịt trong hệ thống Đại Hạ thực ra là vật minh tướng mà chúng ta tưởng tượng ra khi nhập định.”

“Tốt lắm, max điểm giải thích.” Hứa Kỳ Tịch vui vẻ chấp nhận, bởi vì Diệt Hoàng nói rất có lý.

Người khác minh tướng ra cây, núi, tượng thần, vậy mình nghĩ đến cua thì có sao đâu?

Khi con cua bò đến bên phải, Hứa Kỳ Tịch cảm thấy tinh thần lực của bản thân bắt đầu hoạt bát, được cường hóa theo một cách đặc biệt nào đó.

Đồng thời khả năng nắm giữ tinh thần lực của hắn cũng được nâng cao lên nhiều.

Tác dụng phụ chính là... trong đầu toàn là cua.

Cuối cùng, màn hình khởi động được che kín bằng toàn cua là cua.

Số lượng cua ngày càng nhiều, càng hoạt bát, càng béo tốt, càng nghe lời thì có nghĩa tinh thần lực cũng sẽ có biến hóa tương ứng... Cao thủ điều khiển tinh thần lực còn có thể cho đồng cua ở màn hình khởi động này bò theo đội hình hình vuông nữa cơ.

Đội sau khi đám cua trong đầu tản đi như mây mù, một giao diện thao tác đơn giản hiện lên trong não hải của Hứa Kỳ Tịch.

Công pháp: hệ thống Đại Hạ 0.8.

Pin: 53%.

Phản ứng: Cường độ nhục thân ‘mới bắt đầu biến hóa’, cường độ tinh thần lực ‘mới bắt đầu biến hóa’, thuộc tính siêu phàm cá nhân ‘mới bắt đầu biến hóa’.

Năng lực đặc biệt: ‘mới bắt đầu biến hóa’.

Giao diện thông tin mới bắt đầu biến hóa này lóe lên.

Sau đó một giao diện thao tác máy tính khác xuất hiện. Trên màn hình chỉ có ba đề án trợ trợ.

[Minh tướng tu luyện]: Tiến vào trạng thái minh tướng sâu, tiến vào trạng thái tu luyện, khôi phục năng lượng.

[Bổ sung năng lượng]: Hãy kết hợp tiêu hóa ‘thú phù’, được liệu để nhanh chóng bổ sung năng lượng.

[Thần Lam]: công pháp kèm năng lượng, có hiệu quả xua tan mây mù.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

“So với những công pháp tu luyện khó hiểu trong truyền thuyết, công pháp thời đại mới do thầy Hứa và thầy Giải sáng tạo chính lý phù hợp với lớp thanh niên hơn.”

Bác sĩ Diệt Hoàng đứng bên cạnh nói.

Thao tác đơn giản, dễ thành thạo, nhanh chóng hình thành chiến lược.

Đây là hệ thống Đại Hạ, công pháp thuộc về thời đại mới.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sức mạnh không phân chính tà

Dịch: Lăng Nhân Môn

Công pháp thông thường khó ở đâu? Những cái khác không nói vội, nhập môn là đã khó rồi. Nói không chừng khi thao tác còn phải cẩn thận thận trọng với đủ các chi tiết nhỏ, hơi sơ sẩy một chút thôi là có khả năng tẩu hỏa nhập ma nữa.

Nhưng hệ thống Đại Hạ này thì lại khác hẳn, chỉ cần phối hợp với tinh thần lực để xem tranh, xem xong thì tải xuống lắp ráp, trang bị vào, thao tác đơn giản, hoàn toàn không phải lo ‘nhập môn khó’.

Hơn nữa giao diện quen thuộc kia cũng hợp với con người ở thời đại này hơn.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà phần lớn mọi người đều tôn sùng hệ thống Đại Hạ.

[Tuy đã giải thích rõ ở tất cả các phương diện, khiến mình hiểu rằng nó là một bộ công pháp... nhưng quả thật nó như một hệ thống thao tác mà.]

Hứa Kỳ Tịch lại mở mắt ra, tạm thời thoát khỏi giao diện công pháp hệ thống Đại Hạ.

Thật ra ngay từ khi nghe thấy tên ‘hệ thống Đại Hạ’ thì hắn đã chẳng ôm nhiều kỳ vọng với bộ công pháp chỉ có thể xuất hiện trong các tác phẩm giả tưởng này... Nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng có một chút mong đợi. Nhờ đâu chỉ là tên ‘hệ thống Đại Hạ’ hơi... một chút thôi nhưng nội dung vẫn cao thâm thì sao.

Lòng người là thứ khó khống chế nhất, dù chỉ là mong đợi ở sâu trong lòng cũng không do bản thân khống chế.

“Thầy Hứa... bây giờ anh thấy đầu thế nào rồi?” Bác sĩ Diệt Hoàng thấy Hứa Kỳ Tịch thoát khỏi trạng thái thì lập tức hỏi.

“Lạnh lạnh? Trong đầu toàn là cua?” Hứa Kỳ Tịch vô thức sờ đầu mình.

“Lạnh? Vậy cũng tốt, nói không chừng lại có tác dụng thật.”

Bác sĩ Diệt Hoàng nói nhỏ, sờ dĩ bọn họ chạy suốt đêm đến đây đưa hệ thống Đại Hạ cho Hứa Kỳ Tịch là muốn thử xem có thể kích thích đại não, giúp hắn khôi phục trí nhớ hay không.

Xem ra chắc là cũng có chút hiệu quả.

Đối với Đại Hạ, đây chắc chắn là một chuyện tốt có ý nghĩa to lớn.

“Còn nữa, trong đầu toàn của cũng là chuyện bình thường, lần đầu tiên tiếp xúc với mình tưởng pháp mọi người đều có phản ứng này. Thực ra của xuất hiện khi mở máy cũng là tượng trưng của thực lực ~ Số lượng, kích thước, sự chinh tề, tốc độ của của khi mở máy đại diện cho thực lực ở phương diện nào đó.” Diệt Phượng dịu dàng nói.

“Vì thế khi đo thực lực có thể so sánh xem mình có bao nhiêu của hả?”

Hứa Kỳ Tịch lập tức tưởng tượng ra hình ảnh tương ứng.

Mười của là tiểu cao thủ, một trăm con của là đại cao thủ, một nghìn con của là cường giả?

Nghe đến đó, Diệt Phượng xoa cằm trầm tư:

“Trước đây chưa ai từng thử, bởi vì khi đạt đến một số lượng nhất định, về cơ bản cả màn hình sẽ toàn là của... Có lẽ chúng ta có thể nâng cấp tính năng này.”

“Vậy trong thời gian ngắn sắp tới, chúng tôi sẽ tìm ra nhiều thứ liên quan đến thầy Hứa hơn, xem xem có thể kích thích thêm trí nhớ của anh không. Thầy Hứa cũng phải nhớ giữ gìn sức khỏe đó.” Bác sĩ Diệt Hoàng dặn dò.

Về các cô sẽ xin chỉ thị từ tổng bộ sau đó dẫn thầy Hứa đến tổng bộ tham quan, nói không chừng lại có thu hoạch gì đó. Hơn nữa ‘vũ khí linh năng’ mà thầy Hứa luôn dặn dò có tiến triển rất chậm chạp, các cô muốn đưa Hứa Kỳ Tịch qua đó xem thử, nhờ đâu trong quá trình kiểm tra, thầy Hứa lại đột nhiên có linh cảm, giúp tiến độ của vũ khí linh năng tăng nhanh thì sao?

“Được.”

Hứa Kỳ Tịch gật đầu... Thật ra nhờ phong thư kia mà hắn đã biết hiện giờ trí nhớ của mình tạm thời được lưu trữ ở chỗ A Giải.

Kích thích đại não mới sinh ra này của hắn cũng chẳng có tác dụng gì cả, muốn để mình khôi phục hoàn toàn thì phải tìm được A Giải.

Thế nhưng Hứa Kỳ Tịch không nói thẳng ra, để bác sĩ Diệt Hoàng vui vẻ cũng tốt, người ta bận tới bận lui cũng nên được an ủi tâm lý chứ đúng không?

“Còn cái này nữa, đây là mấy viên thuốc phục hồi tinh thần lực... Sau này chắc hẳn thầy Hứa sẽ dùng đến đó. Dưới đáy hộp còn có một ‘thú phù’, nó có công dụng tương tự như thuốc.”

Diệt Phượng lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch mở ra xem, phát hiện ra đây là những viên thuốc được đựng trong hộp bình thường, dưới đáy còn có một thứ giống như miếng thủy tinh, trên miếng thủy tinh có vẽ một phù văn, đây chính là thú phù ư?

“Thuốc này là sản phẩm mới có thể từ từ khôi phục tinh thần lực, được tính khá ôn hòa, không gây tổn thương cho cơ thể. Thú phù là vật có xác suất ngưng tụ được khi đám tinh thú thiên tai trong sương mù kia bị hủy diệt.”

Bác sĩ Diệt Hoàng nói: “Nhưng nói chung, nếu có thể khôi phục tinh thần lực nhờ mình tưởng thì tốt nhất đừng uống thuốc.”

“Được, tôi hiểu rồi.” Hứa Kỳ Tịch cất hộp thuốc đi.

“Vây... ngủ ngon nhé thầy Hứa.” Diệt Hoàng ôm chị đứng dậy, vẫy tay với Hứa Kỳ Tịch.

Đêm đã khuya... thầy Hứa lại là người đã có vợ, hai chị em bọn họ không tiện ở lâu.

Hứa Kỳ Tịch đứng dậy tiễn hai chị em.

“Ôi mình quên hỏi thú phù này ăn như thế nào rồi? Cần trực tiếp luôn à?”

Hứa Kỳ Tịch cầm lấy mảnh thủy tinh nhỏ kia.

“Thoạt nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật.”

“Sau khi bị giết, đám chó săn dị tinh thể năng lượng tinh thần lại ngưng tụ ra thứ có thực thể như ‘thú phù’ á?” Hứa Kỳ Tịch giơ thú phù lên, nhìn nó một lúc.

Sau khi suy nghĩ, hắn lại dùng niệm lực do tinh thần lực hóa ra để chạm nhẹ vào thú phù này.

Coong ~

Dường như thú phù được kích hoạt, một ánh sáng âm áp chiếu từ phù văn ra.

[Mong người có một giấc ngủ thật ngon không bị quấy rầy.]

Một sức mạnh chúc phúc rơi xuống người Hứa Kỳ Tịch... Phù văn trong thú phù tối đi hơn phân nửa.

“Chúc phúc ư?” Hứa Kỳ Tịch nhú mày lại.

Sau khi chết, đám ‘chó săn’ xâm lược kia lại ngưng tụ ra phù văn chúc phúc như thế này á?

Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn?

Hay là vốn dĩ sức mạnh không hề có chính nghĩa hay tà ác, chỉ phụ thuộc xem người sử dụng dùng nó như thế nào mà thôi?

“Còn có một khả năng nữa.” Hứa Kỳ Tịch cất thú phù này đi, nhìn lên bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Có lẽ là phòng ngự chín mươi tầng mà A Giải để lại có tác dụng chuyển hóa nào đó. Khi chết bên trong tầng phòng ngự, những con chó săn bị nhét vào đây mới sinh ra thú phù kiểu này... Đây là món quà mà A Giải ngầm để lại ư?

“Nhưng loại chúc phúc này không có tác dụng gì với mình cả.”

Hứa Kỳ Tịch cất thú phù đi, chỉ thỉnh thoảng hần mới mất ngủ chứ phần lớn thời gian còn lại hần ngủ ngon lắm, mơ cũng đẹp nữa.

Khóa cửa, lên lầu.

Thảm Họa Mi vẫn đang ngủ rất say, nhưng do nửa đêm Hứa Kỳ Tịch bò dậy nên lúc này cô đã kéo gối của hần về chỗ mình, ôm vào lòng mà ngủ.

Nếu như Hứa Kỳ Tịch không xuống tầng, vậy bây giờ cái gối này phải là địa bàn của hần mới đúng.

Hứa Kỳ Tịch nhẹ nhàng kéo chăn rồi lại vươn tay lấy Sổ Điểm Danh ra.

Trong chậu lô hội, mắt của chuột Hamster đột nhiên sáng bừng lên.

“Ừm, thử xem sao, mặc dù mình cho rằng sẽ chẳng thành công đâu.”

Hứa Kỳ Tịch mở Sổ Điểm Danh ra, tài giao diện của nhò múa may.

“Giải Ngư!” Hứa Kỳ Tịch gọi khẽ.

Chuột Hamster: “...”

“Không đúng thật à?” Hứa Kỳ Tịch không cảm thấy thất vọng vì hần đã có chuẩn bị từ trước.

Nhưng trong thư có nói chỉ khi gặp lại A Giải hần mới lấy được ký ức, nếu hần không liên lạc được với A Giải thì phải làm sao đây?

Chẳng lẽ khi thế giới này sắp sụp đổ thì A Giải mới xuất hiện à?

Hứa Kỳ Tịch thờ dãi, đặt Sổ Điểm Danh sang bên cạnh rồi lấy máy tính ra.

Trong lá thư tự hần viết cho hần từng nói rằng có thứ gì đó ẩn giấu trong truyện tranh, có lẽ chính là mấy trang bản thảo mà hần tìm ra lúc trước.

“Là bí mật gì đây nhỉ?” Hần nhớ ra công pháp ‘hệ thống Đại Hạ’ cũng giấu nội dung trong các bức tranh.

Vậy thứ giấu bên trong bức tranh, chỉ mình hần nhìn thấy có phải diệu pháp chân chính hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thuật đúc kiếm tinh thần và cô giáo nhập môn

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nguyên vọng của Hứa Kỳ Tịch trở thành hiện thực rồi!

Lần này, hần nhìn chăm chăm vào bản thảo một lượt rồi lại dùng tinh thần lực đã được cường hóa của mình để bao trùm lên hình vẽ trên bản thảo.

Lát sau, một bộ diệu pháp kỳ diệu hiện lên trong não hải của hần.

Cả bộ diệu pháp đều được viết bằng chữ của Đại Hạ, nếu tách ra thì chữ nào Hứa Kỳ Tịch cũng biết cả, nhưng nếu ghép lại thì hần hoàn toàn không biết bộ diệu pháp này đang nói cái gì nữa.

Tóm lại, nó có vẻ vô cùng cao thâm. Câu nào cũng giống như văn cổ, nếu suy xét kỹ lưỡng thì một câu có thể diễn giải ra thành nhiều nghĩa khác nhau... Đúng là huyền diệu!

“Không hổ là mình, hiểu mình quá thể.”

Hứa Kỳ Tịch xoa mắt, có lẽ sâu dưới đáy lòng, hần cũng đang chờ mong bộ công pháp như thế này.

Nhưng mà hần chẳng hiểu gì hết!

Bây giờ hần đã hiểu tại sao A Giải lại biến công pháp siêu phẩm cho năng lực giả là ‘hệ thống Đại Hạ’ thành thế này rồi... Vì chẳng ai hiểu được công pháp thật sự cả.

Cũng may người hiểu mình chính là mình.

Trước khi mất đi ba năm trí nhớ, hắn đã bỏ sung cho mình một phương án để đọc công pháp này.

Hắn cần một người thầy dẫn hắn nhập môn tu hành.

Đây là bộ công pháp A Giải sáng tạo riêng cho Hứa Kỳ Tịch, hơn nữa khi tu luyện công pháp này, hắn cần một người trợ giúp.

Hứa Kỳ Tịch mở mắt, vươn tay cầm Sổ Điểm Danh lên, mở nó ra. Sau đó hắn nhẹ nhàng bỏ đến bên cạnh Thẩm Họa Mi, cầm lấy bàn tay của cô.

Hai mắt của chuột Hamster trong chậu lô hội lại sáng bừng lên, nhìn chăm chăm vào Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch hít sâu, chỉ bằng một suy nghĩ, Sổ Điểm Danh được kết nối với hắn tự động mở ra.

“Tôi cần một thầy giáo, một người thầy hướng dẫn tu luyện thuật đúc kiếm tinh thần này.” Hứa Kỳ Tịch nói khẽ.

Hamster: “...”

Hứa Kỳ Tịch vừa dứt lời, Sổ Điểm Danh đã tự động lật giờ.

Nhưng chỉ lật một trang là nó dừng lại luôn.

Hiện lên trước mắt Hứa Kỳ Tịch chính là trang đầu tiên của Sổ Điểm Danh – Thiếu nữ mất thâm quảng.

Tên họ: Tô Khê Sa.

Chú thích: Tinh thần lực quá mạnh mẽ khiến cô bị đau đầu, ngày nào cũng cảm thấy như bị búa gõ vào đầu.

“O?”

Hứa Kỳ Tịch tò mò đọc chú thích.

Hắn nhớ chú thích lúc trước của thiếu nữ mất thâm quảng không phải như thế này.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ nhiều.

“Tô Khê Sa.” Hứa Kỳ Tịch khẽ gọi.

“Ừm~” Giọng nói còn ngái ngủ của thiếu nữ mất thâm quảng vang lên.

Giọng nói báo danh cũng hơi thay đổi.

Ngay sau đó, Sổ Điểm Danh lóe lên... rồi tắt lịm.

Bàn tay được Hứa Kỳ Tịch nắm lấy của Thẩm Họa Mi nhúc nhích.

“Tôi rồi ư?” Hứa Kỳ Tịch trầm nghĩ.

Đúng lúc đang nghĩ như thế, hắn đột nhiên cảm thấy tinh thần lực của mình được một sức mạnh nào đó dẫn dắt... Cánh cửa màu tím quen thuộc hiện lên trước mặt hắn.

Tinh thần lực của hắn đã bị dẫn vào trong cánh cổng kỳ tích.

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Tinh thần lực của hắn bị kéo đi như mì sợi vậy.

Một lúc sau.

Ý thức của Hứa Kỳ Tịch xuất hiện trong một khu rừng rộng lớn.

Cây cối ở đây cao chọc trời, ở chính giữa các cây cổ thụ là một tòa cung điện được xếp thành từ những tảng đá lớn.

Lúc này, Hứa Kỳ Tịch đang ở trong cung điện.

Một thiếu nữ da dẻ trắng nõn ngồi đối diện với hắn.

Không đúng, nói đúng hơn là hấn đang ở trong bàn tay của cô.

Tinh thần lực của Hứa Kỳ Tích từ từ len ra ngoài, mở góc nhìn từ trên xuống giống như khi thức tỉnh tinh thần lực.

Ngay sau đó, hấn phát hiện ra mình biến thành một thanh kiếm, nằm trong tay thiếu nữ trước mặt này.

“Ồ?”

Trong lòng Hứa Kỳ Tích nảy ra một suy nghĩ.

Lần này tinh thần lực của hấn có thể xuất hiện sau cánh cổng kỳ tích là do ý thức của cô gái này giáng lâm xuống chỗ hấn à?

“Nếu đã là cổng thì chắc chắn sẽ thông nhau. Chuyện này chẳng có gì lạ cả. Bình thường phải là tôi đi qua cánh cổng ấy để đến chỗ anh mới đúng. Nhưng tôi chưa thạo khổng chế tinh thần lực của mình, hơn nữa vì một số nguyên nhân đặc thù, tôi không thể rời khỏi tòa cung điện này được.” Thiếu nữ cầm kiếm nói khẽ.

“Nói cách khác, chỉ cần thỏa mãn điều kiện thì tôi có thể đến thế giới của 713 à?”

Hứa Kỳ Tích mở miệng hỏi... Thân là một thanh kiếm, hấn cũng không biết tại sao mình có thể mở miệng, nhưng tóm lại là có một tính năng như thế.

“Đầu tiên cần một vật dẫn. Tiếp đó, người ở đầu bên kia phải có tinh thần lực cường đại, chống đỡ cho tiêu hao giáng lâm của anh. Nếu thỏa mãn điều kiện thì có thể thử xem. Dù sao có Sổ Điểm Danh ở đó, dù thất bại cũng chỉ tiêu hao một phần tinh thần lực của anh thôi mà.” Thiếu nữ cầm kiếm từ từ giờ ngang thanh kiếm đang cầm trong tay.

Quả nhiên các tồn tại trong Sổ Điểm Danh cũng biết tính năng của nó.

“Vậy nhiệm vụ của tôi là giúp anh thành thạo thuật đúc kiếm tinh thần nhì? Anh có thể nói cho tôi biết chi tiết về bộ công pháp đó không?” Thiếu nữ cầm kiếm hỏi.

“Tất nhiên là được.” Trí nhớ hiện giờ của Hứa Kỳ Tích rất tốt, hấn đã đọc thuộc thuật đúc kiếm một lượt rồi.

Thiếu nữ cầm kiếm vừa nghe vừa yên lặng gật đầu.

Sau khi nghe hết toàn bộ, cô gái kiếm lên nói với Hứa Kỳ Tích:

“Tôi hiểu đại khái rồi, đây quả là nhiệm vụ phù hợp với tôi. Dù gì tôi cũng là cao thủ rèn kiếm mà lại.”

“Hơn nữa tôi cũng hiểu tại sao lần này Sổ Điểm Danh lại tiêu tốn năng lượng đưa một phần tinh thần lực của anh đến chỗ tôi rồi.”

“Quá trình rèn kiếm sắp tới sẽ khá là đau đớn đối với anh, nhẫn nại một chút nhé.”

Hứa Kỳ Tích: “Đau đớn ư? Có thể gây tê không?”

“Xin lỗi nhé, chỗ tôi không có kỹ thuật này.” Thiếu nữ cầm kiếm mỉm cười, đứng dậy, vươn tay rút kiếm, kéo tinh thần lực trên kiếm của Hứa Kỳ Tích ra.

“Thế giới này của chúng tôi có cấu tạo cơ bản giống với thế giới của các anh, đều là thế giới vật chất. Nhưng từ xưa chúng tôi đã nắm được một thủ pháp biến tinh thần lực thành nguyên vật liệu để rèn thành binh khí. Bây giờ tôi sẽ sử dụng thủ pháp đó với anh.”

Thiếu nữ cầm kiếm nói với Hứa Kỳ Tích.

Trong lòng Hứa Kỳ Tích lóe lên một suy nghĩ... Chắc đây không phải là kỹ thuật mà bọn họ đang cần đó chứ?

“Vậy bắt đầu nhé?”

Tô Khê Sa đặt tinh thần lực của Hứa Kỳ Tích lên một miếng sắt, một chiếc búa được tạo thành từ tinh thần lực màu đỏ hiện lên trong tay phải của cô, đập thật mạnh xuống.

“A~”

Cảm giác đau đớn như ngón tay bị đập vào truyền đến tinh thần của hấn, đánh thẳng vào tâm linh.

Dường như còn có đóm lửa tinh thần lóe lên.

Hơn nữa, khi khi đập tinh thần thể, cô giáo Tô Khê Sa vẫn không ngừng giảng giải thuật đúc kiếm tinh thần.

Đây mới là hướng dẫn trực tiếp 1vs1.

Phải đập như thế nào, đập từ góc độ nào, lực thế nào mới có thể rèn tinh thần thể của mình thành hình binh khí được.

“Hơn nữa so với hình dáng, thứ quan trọng hơn cả vẫn là lỗ phù văn, đó mới là phần tinh túy nhất. Đây là trạng thái tầng thứ nhất, tôi đã chuẩn bị trước cho anh mười lỗ phù văn, chắc là đủ cho anh dùng rồi. Đợi khi anh thu thập đủ mười lỗ phù văn, hoàn thành tiến hóa của ‘kiếm’ thì lại đến tìm tôi. Đến lúc đó tôi sẽ bổ sung cho anh chín mươi lỗ nữa.”

Tô Khê Sa vừa ra sức đập vừa giải thích.

Cô đập rất vui vẻ, dường như áp lực mất ngủ bao nhiêu năm đều được giải phóng vào thời khắc này.

Cô thích tiếng kêu thâm của người khác dưới búa của mình, thích cảm giác tinh thần thể bị đập tới chết đi sống lại, cuối cùng biến thành hình dáng mà cô muốn, lại còn phải cảm ơn cô nữa chứ.

Cô biết sở thích này là sai trái, nhưng do bao nhiêu năm nay chẳng có nổi một giấc ngủ ngon lành, tinh thần của cô chưa sụp đổ đã là may lắm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cùng tắc biến, biến tắc thông

Dịch: Lăng Nhân Môn

(Trích từ câu: “Dịch cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cử”)

Đạo Dịch: Sự vật phát triển tới cực điểm, khi cùng tận, thì tất phải biến hóa, sau khi biến hóa bèn thông đạt, nhờ thông đạt mà được dài lâu.)

Đừng thấy thiếu nữ Tô Khê Sa mắt quảng thâm trông rất trẻ mà lầm, ở phương diện đúc kiếm thì cô chính là bậc thầy thật sự đấy. Đập mấy búa, phần tinh thần thể này của Hứa Kỳ Tịch đã thành có hình dạng ban đầu của phôi kiếm.

“Nếu là kiếm thì anh thích kiểu nào?” Sau khi Tô Khê Sa lật tinh thần thể của Hứa Kỳ Tịch lên thì thuận miệng hỏi.

“Kiểu gì là sao?” Lúc này Hứa Kỳ Tịch chỉ cảm thấy đầu mình đau điếng, ngay cả khả năng suy nghĩ cũng bị suy giảm.

Điều khiến hắn khó chịu hơn cả là tinh thần thể không có tính năng ‘hôn mê’.

“Kiếm cũng chia ra rất nhiều loại, kiếm bản rộng, kiếm ngắn, kiếm dài, kiếm nửa lưỡi, kiếm hình răn, kiếm ván cửa bản to. Trước mắt là giai đoạn đầu, cho nên không phân chia kỹ hơn. Chờ sau khi anh thăng cấp, tôi còn có thể khắc hoa lên kiếm của anh đấy.” Tô Khê Sa giải thích.

“Ván cửa... cửa.” Lúc Hứa Kỳ Tịch nghe thấy ‘kiếm ván cửa bản to’ thì lại vô thức nghĩ tới ‘cánh cổng kỳ tích’ của bản thân nên bật thốt thành lời.

“Ừm, không hở là chủ nhân do ‘Sổ Điểm Danh’ lựa chọn, vừa nói ra đã lựa chọn kiếm ván cửa bản to có độ khó cao nhất. Xét về mặt kỹ thuật, dạng kiếm hình răn sẽ phức tạp hơn một chút, nhưng vì tinh thần lực của anh còn rất yếu, phải nên tinh thần lực của anh to bè bè ra thành kiếm ván cửa bản to thì độ khó sẽ thành cao nhất. Tôi cần dốc hết sức bình sinh nên phải nhờ anh ra. Nhưng lợi ích cũng rất rõ ràng, tương lai tới lúc đục lỗ thì đục lên kiếm ván cửa bản to sẽ tiện hơn nhiều.” Tô Khê Sa khích lệ.

Không đợi Hứa Kỳ Tịch nói thêm, cô đã nhấc búa lên, không ngừng đập mạnh xuống chỗ Hứa Kỳ Tịch.

Mỗi một búa nện xuống, con bực bội tích góp do mất ngủ của cô sẽ giảm đi một phần.

Keng keng keng keng ~

A a a a ~

Giai điệu có tiết tấu vọng vang trong cung điện đá khổng lồ.

Hứa Kỳ Tịch không biết mình đã kiên trì được bao lâu... Nếu như đổi thành nhục thân, lúc này hắn là cuồng hộng hắn đã hét đến tắt tiếng luôn rồi.

“Được rồi, xong xuôi. Lần này tôi phát huy tốt hơn hẳn lúc bình thường, rất hoàn mỹ.” Giọng nói êm tai của Tô Khê Sa vang lên.

Với Hứa Kỳ Tịch, câu nói này của cô cứ như thanh âm của trời đất vậy.

“Xong thật rồi à?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Xong rồi, ngoài ra tôi nghĩ chắc là anh cũng đã hiểu thấu quyền ‘thuật đúc kiếm tinh thần’ kia rồi nhỉ? Thân thể của anh cũng đã có ký ức rồi.” Tô Khê Sa giải thích.

“À.” Hứa Kỳ Tịch đáp một tiếng.

Mặc dù mỗi lần nhớ tới đều là đau đớn... Nhưng quả thật hẳn hiểu được bảy tám phần của quyền ‘thuật đúc kiếm tinh thần’ kia, nếu như đổi sang hẳn đi đập người khác, hình như cũng có thể đập người ta ra thành hình dạng của hẳn ấy chứ.

“Cảm ơn nhé, Tô Khê Sa.” Hứa Kỳ Tịch đau đớn nói lời cảm ơn.

Bị đập đến hết tị cưỡng hòng mà còn phải thật lòng cảm ơn người khác, cứ cảm thấy quái quái thế nào ấy.

“Không cần khách sáo, cố gắng lên cấp, mau tập hợp đủ mười tám phù văn rồi đến chỗ tôi đực lỗ nhé.” Khí tràng toàn thân Tô Khê Sa thu lại, nụ cười cũng trở nên nhu hòa hơn một chút.

Nếu như bây giờ có thể để cô ngủ một giấc ngon thì càng tốt.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức... Dù sao thời gian của tôi cũng không còn nhiều.” Hứa Kỳ Tịch thều thào trả lời.

“Vây gấp lại sau nhé.” Tô Khê Sa nói với vẻ bịn rịn. Nếu như có thể, cô rất muốn Hứa Kỳ Tịch ở lại lâu thêm một chút, thỉnh thoảng để cô nện thêm vài búa.

“Gấp lại sau.” Hứa Kỳ Tịch thì lại nóng lòng muốn về nhà.

Tâm niệm hẳn vừa động, cánh cổng kỳ tích đã mở ra, rút phần tinh thần thể đã hóa thành kiếm ván cửa bản to này của hẳn về.

Tinh thần thể của Hứa Kỳ Tịch biến mất.

Tô Khê Sa cầm ly nước lên hóp nhẹ một hóp: “Đắng thật.”

Đây là thứ dùng để nâng cao tinh thần, có thể giúp cô duy trì sự tỉnh táo, nhưng bất kể uống bao nhiêu lần, thứ này vẫn đáng đến mức khiến cô muốn cắn lưỡi.

Thực tế, không phải cô ‘mất ngủ’, mà là ‘không dám ngủ’.

Khi chưa làm xong một loạt nhiệm vụ giao nhận, khi chưa được bảo vệ toàn diện, cô thật sự không dám ngủ.

...

Ý thức của Hứa Kỳ Tịch trở về.

“Shhh~” Bản thể lập tức hít vào một hơi, hẳn vội rút bàn tay đang nắm tay Thẩm Họa Mi về, hai tay túm chặt lấy ga giường.

Mồ hôi lạnh túa như mưa, hẳn cắn chặt răng, cố nhịn cơn đau đớn.

Cơn đau đớn kịch liệt này đồng bộ gần mười phút liên tục mới dịu xuống.

Sau khi đau đớn giảm bớt, Hứa Kỳ Tịch nằm oặt giường như cọng bún thiêu.

Kéo thêm gần năm phút nữa, hẳn mới ngồi dậy lại.

Trên ‘Sổ Điểm Danh’, trong phần ghi chú của Tô Khê Sa xuất hiện một dòng chữ [ân huệ đã trả].

Hiện nay ba người Tề Y San, Diệu Diệu, Tô Khê Sa là thành viên trên ‘Sổ Điểm Danh’ mà Hứa Kỳ Tịch đã tiếp xúc. Sau khi tiếp xúc với mỗi một người xong thì các ‘ghi chú’ xuất hiện đều không giống nhau.

Tề Y San là vì hoàn thành tâm nguyện, Diệu Diệu là hoàn thành giao dịch nào đó, mà Tô Khê Sa thì hình như là trả lại một ân huệ?

“Ân huệ, là nợ ân tình của Sổ Điểm Danh à? Hay là nợ ân tình của A Giải đây?” Hứa Kỳ Tịch nhớ lại ghi chú trước đó của Tô Khê Sa.

Hắn nhớ Tô Khê Sa có ghi chú là bị mất ngủ?

Là tinh thần lực quá mạnh, khiến cô không thể ngủ được ư? Hay là vì nguyên nhân nào khác đây?

Hứa Kỳ Tịch bắt giấc lấy tám ‘phù văn chúc phúc’ kia ra.

[Mong người có một giấc ngủ thật ngon không bị quấy rầy.]

Biết đâu phù văn này có thể giải quyết vấn đề của Tô Khê Sa thì sao?

“Đây là phù văn có thể lấp vào ‘lỗ kiếm’ của mình chắc luôn.”

Nhưng trước mắt, trên thân kiếm của hấn chỉ có mười lỗ, chỉ có thể lấp được mười tấm phù văn.

Mà thoạt nhìn, tấm phù văn chúc phúc này cũng không phải loại hình tấn công mạnh mẽ gì cả.

Sau khi lấp vào trong lỗ kiếm... chém trúng kẻ địch, sau đó tặng người ta một câu chúc phúc ‘ngủ ngon, chúc đấng ấy có một giấc mơ đẹp nhé’ à?

Nghĩ thôi đã thấy méo mó rồi.

Nếu như có thể, hấn phải cố lựa chọn những ‘phù văn’ thực dụng để lấp vào lỗ kiếm. Cố gắng tăng cao khả năng của bản thân, không đến mức mỗi lần bị tấn công lại phải triệu hoán thành viên trên Sổ Điểm Danh... lãng phí cơ hội ân tình quý giá.

“Nếu là phù văn, ngày mai có thể liên hệ với bác sĩ Diệt Hoàng, xem thử chỗ cô ấy có hàng tồn hay không, số lượng nhiều ít thế nào.”

Hấn không phải kiểu người cố chấp, không biết biến báo. Trong khi thời gian có hạn, hấn không thể buông binh tự mình làm hết, sau đó đi giết ‘tinh thú’ để đánh cược nhân phẩm xem có rơi ra ‘phù văn chúc phúc’ hay không.

Hấn thật sự không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

Nghĩ tới đây, hấn cúi tay chợt lên ảnh đại diện của Tô Khê Sa: “Này, cô Tô ơi ~ có đó không, tôi có chuyện muốn trưng cầu ý kiến của cô.”

“Có, nói.” Tô Khê Sa trả lời.

“Tôi muốn lấp phù văn lên lỗ kiếm thì lấp thế nào? Vẫn cần loại công thức nào đó à?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Nhìn từ công pháp kia của anh thì không có hạn chế gì cả. Muốn lấp gì thì lấp, chỉ cần đủ số là được. Nhìn ra được môn công pháp này là loại hình học cấp tốc. Ý chính là lên cấp nhanh, lấy việc nâng cao cảnh giới làm chủ.” Tô Khê Sa trả lời.

Lúc cô nghe Hứa Kỳ Tịch đọc xong thì đã nhận ra.

Môn công pháp này không chú trọng cơ sở vững chắc gì cả, chỉ mong học được cấp tốc, tranh thủ tăng nhanh cảnh giới. Sau khi cảnh giới tăng lên sẽ lấy ưu thế cảnh giới để đè người.

Cơ sở hay không cơ sở gì đó đều là mây bay.

Sống sót trước đã, chờ sau khi cảnh giới tăng đến trình độ nhất định lại bổ sung cơ sở cũng không muộn.

Đây là môn công pháp cầu đường sống trong chỗ chết.

“Hiểu rồi.” Hứa Kỳ Tịch dứt lời, lại nói: “Cô Tô, chỗ tôi có tấm phù văn chúc phúc [Mong người có một giấc ngủ thật ngon không bị quấy rầy.], cô cảm thấy có hiệu quả với cô không?”

“Không bị quấy rầy?” Tô Khê Sa nghe đến đó, hai mắt sáng lên, giọng đầy mừng rỡ: “Có lẽ được đấy!”

Nhưng một lúc sau, cô lại nhụt chí nói: “Có điều không thể xác định được... Hơn nữa phù văn loại này cũng không thích hợp để anh lấp vào lỗ kiếm. Giai đoạn đầu anh cũng chỉ có mười lỗ thôi.”

“Có thể có hiệu quả là được.” Hứa Kỳ Tịch lấp phù văn chúc phúc vào lỗ kiếm.

Mặc kệ có hiệu quả hay không, trước hết nên cài điểm hảo cảm ở chỗ Tô Khê Sa đã, về sau hấn còn phải thường xuyên tiếp xúc với Tô Khê Sa mà lị.

Hơn nữa hấn cũng không phải chỉ có mười lỗ mãi.

Nếu như có thể lấy chút hàng tồn từ chỗ chị em Diệt Phượng, ngày mai hấn có thể góp đủ mười lỗ, đến lúc đó đục thêm chín mươi lỗ không ngon hơn à?

Chỉ cần không yêu cầu công thức phù văn các loại, lấy góp đủ số làm chủ, vậy mỗi một tấm phù văn đều phải lấp lên.

Nói chung cứ tăng đẳng cấp lên đi rồi nói tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mặt mũi khoan khoái của thầy Hứa

Dịch: Lãng Nhân Môn

Hứa Kỳ Tịch thổi nhẹ một hơi, thổi thanh kiếm đục từ phần tinh thần thể của hắn lập tức hiện lên trong tay.

Nói là kiếm ván cửa bản to, thật ra cũng không phải thật sự bị rèn thành một tấm ván cửa, mà là một thanh đại kiếm cao đến cổ Hứa Kỳ Tịch, mài sắc lưỡi ở cả hai mặt, mười lỗ phù văn trên thân kiếm xếp thành hàng thẳng tắp.

Dưới tay nghề cấp bậc thầy chân chính của Tô Khê Sa, cho dù là thổi kiếm, cô cũng có thể chế tạo thành hình dáng người bình thường căn bản mua không nổi.

Hứa Kỳ Tịch vung đại kiếm, quơ nhẹ. Bởi đây là do tinh thần lực của bản thân biến thành, lúc vung căn bản không thấy nặng chút nào.

Nói cách khác, nếu như tương lai tinh thần lực của hắn đủ mạnh, lại cường hóa thêm cho thanh đại kiếm này... Dù có rèn thanh kiếm này không lò như Trảm Hạm đao thì lúc vung lên vẫn sẽ không cảm thấy nặng. Bởi lẽ nó vốn là một phần tinh thần lực của chính hắn mà.

Tuyệt cú mèo!

“Hơn nữa, nếu là đại kiếm tinh thần lực như thế này, hẳn là có thể chém được đám ‘chó săn’ kia nhỉ?” Hứa Kỳ Tịch thầm nghĩ.

Kỹ thuật này là thứ họ đang cần gấp.

Chỉ cần giúp mọi người nắm giữ cách có thể gây thương tích cho năng lượng tinh thần, đến lúc đại quyết chiến thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Ngày mai, sau khi liên hệ với bác sĩ Diệt Hoàng, tiện thể có thể nhờ các cô ấy nghiên cứu đại kiếm của mình luôn.

Sau khi dựng thẳng thanh đại kiếm lên, Hứa Kỳ Tịch lấy tấm phù văn chúc phúc kia ra, trực tiếp ấn nó vào lỗ phù văn trong thanh kiếm.

Phù văn chúc phúc và thổi kiếm kết hợp hoàn mỹ.

Sau khi hai bên tiếp xúc thì lập tức dính chặt vào nhau.

“Hiện nay giai đoạn đầu tiên chỉ là cấp bậc mười tấm phù văn... Chờ tăng thêm mấy cấp nữa, e rằng toàn thân trên dưới của thanh kiếm đều sẽ do phù văn tạo thành? Kiếm phù văn? Kiếm chúc phúc?” Hứa Kỳ Tịch tưởng tượng ra hình dáng thanh kiếm của mình trong tương lai.

Giai đoạn thứ hai là một trăm tấm phù văn, vậy giai đoạn thứ ba thì sao? Có phải cần nhiều phù văn hơn nữa hay không? Đến lúc đó có khi thanh đại kiếm của mình sẽ biến thành ‘kiếm dây’, dùng từng tấm phù văn nối tiếp nhau, kết thành hình dạng đại kiếm?

Có điều... dựa theo tính chất ‘học nhanh’ của công pháp này, phần sau chắc chắn sẽ không cường hóa bằng cách điên cuồng thu gom phù văn đâu, nếu không thì không phù hợp với đặc tính ‘học nhanh’ của nó.

“Xong rồi.” Sau khi đại kiếm và phù văn chúc phúc cộng hưởng một lúc, hai bên kết hợp hoàn mỹ.

Hứa Kỳ Tịch chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình nhói nhói, một phần tinh thần lực rót vào trong ‘phù văn chúc phúc’, lấp đầy phù văn chúc phúc vốn đã bị hắn tiêu hao một lần.

“Cô Tô Khê Sa ới, tôi thành công rồi. Tôi có cần chuyển kiếm sang chỗ cô lại không?” Hứa Kỳ Tịch liên hệ với Tô Khê Sa thông qua Sổ Điểm Danh.

“Không cần vội, tôi tạo chút thủ đoạn phòng bị bên này trước đã. Sau đó lại kiểm tra hiệu quả thanh kiếm của anh... để phòng ngộ nhỡ.” Tô Khê Sa cũng không vội muốn chúc phúc.

Cô cần một chút phương pháp phòng bị, tránh cho kiếm của Hứa Kỳ Tịch không có hiệu quả.

“Nếu như thanh kiếm chúc phúc của anh thật sự hữu hiệu, vậy tôi sẽ thiếu anh một ân huệ lớn. Hơn nữa tương lai, chắc chắn phải tiếp tục nợ ơn anh.” Trong giọng nói của Tô Khê Sa có thêm vài phần chờ mong.

“Vậy cô cứ chuẩn bị cho kỹ đi.” Hứa Kỳ Tịch trả lời, thứ hắn muốn chính là hiệu quả này.

Đêm đã khuya.

Hứa Kỳ Tịch ngắm nhìn Họa Mi đang ngủ say.

Dựa theo nhắc nhở của công pháp bản thân lưu lại trong tranh vẽ lúc trước, bảo hấn lúc kích hoạt Sở Điểm Danh thì một tay dùng Sở Điểm Danh, một tay kia nắm lấy tay Họa Mi.

Nhắc nhở kia khiến Hứa Kỳ Tịch không thể không nghĩ nhiều.

Lại thêm Tề Y San trước đó sẽ xuất hiện trên người Họa Mi vào cuối tuần.

Có cảm giác cả hai việc đều không phải trùng hợp... Không phải Họa Mi có quan hệ đặc biệt gì với Sở Điểm Danh đấy chứ?

Hứa Kỳ Tịch nhẹ nhàng rút đi chiếc gối của Họa Mi trong ngực, sau đó thay đầu mình vào vị trí chiếc gối.

Ừm, xúc cảm này là thân thể máu thịt chắc rồi.

Có thể loại trừ khả năng vợ mình là người máy.

Hứa Kỳ Tịch ngáp một cái, một tay khác nắm chặt thanh kiếm tinh thần, bắt đầu tiến vào trạng thái ‘kiếm thiên’. Đây là khâu cuối cùng của ‘thuật đúc kiếm tinh thần’.

Dưỡng kiếm.

Chỉ khi dưỡng kiếm cho tốt, nhấn nhủ chờ mong của mình với nó, cuối cùng nó mới có thể trở thành hình dáng mà mình mong muốn.

Đêm đã khuya.

Nhà Hứa Kỳ Tịch nhanh chóng yên tĩnh lại.

Toàn bộ trấn cũng lặng ngắt như tờ... ngoại trừ không ít người bị ảnh hưởng, trong lúc ngủ không cẩn thận hô lên cái tên ‘Hứa Kỳ Tịch’, sau đó bị người bên gối táng cho một phát.

...

...

Sáng sớm hôm sau.

Hứa Kỳ Tịch rời khỏi trạng thái mình tướng + kiếm thiên, kiếm thiên lần đầu không thu hoạch được gì, thứ này rất duy tâm.

Hắn mở mắt ra xem, thời gian đã là 7 giờ sáng.

“Chào buổi sáng, A Tịch.” Bên cạnh, Họa Mi đã ăn diện xong, sau đó nhìn đắm đắm vào chân mày của Hứa Kỳ Tịch.

Xung hô A Tịch thể này, chắc như bắp là Thẩm Họa Mi rồi.

Hon nữa nhìn dáng vẻ của Họa Mi, hẳn cô đã dậy được một lúc rồi nhỉ?

“Chào, Họa Mi... Sao nhìn anh chăm chăm vậy?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Không biết sao hôm nay em đặc biệt muốn vẽ chân mày cho anh. A Tịch anh đi rửa mặt trước đi, sau đó em tô lại chân mày cho anh.” Họa Mi cười hi hi nói.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Sau khi Tề Y San rời đi, chứng ám ảnh cưỡng chế vẫn còn để lại di chứng à?

Nhưng hấn không lay chuyển được Họa Mi, đành phải rời giường đi đánh răng rửa mặt, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống, mặc cho Họa Mi chơi đùa.

Quý cô Họa Mi nửa ngồi xồm trước mặt hấn, lấy bút vẽ chân mày của chính cô ra, nghiêm túc vẽ chân mày cho Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch chỉ cảm thấy chân mày hơi ngứa.

“Thích Họa Mi không?” vợ yêu đột nhiên hỏi.

“Ừm, thích.” Hứa Kỳ Tịch vô thức trả lời. Dù hơi ngứa nhưng cảm giác rất thú vị.

“Thích em thì tốt.” Thẩm Họa Mi đắc ý nói.

Sau khi vẽ chân mày cho Hứa Kỳ Tịch xong, Thẩm Họa Mi cất bút vẽ vào túi trang điểm, hỏi: “Hôm nay A Tịch có muốn làm gì không?”

“Ừm, có thể sẽ liên hệ với bác sĩ Diệt Hoàng để đi kiểm tra sức khỏe. Chiều tối anh phải tụ họp với mấy thằng bạn chung phòng ký túc xá hồi đại học... Họa Mi em có rảnh không? Đến lúc đó chúng ta cùng đi, chừng hai tiếng đi xe thôi.” Hứa Kỳ Tịch trả lời.

“Buổi tối à? Vậy được.” Họa Mi gật đầu, sau đó nói: “Em chuẩn bị bữa sáng rồi, anh nhớ ăn lúc còn nóng nhé. Một ngày ba bữa tốt nhất đừng ăn bậy ăn bạ.”

“Ừm.” Hứa Kỳ Tịch đáp.

“Thứ đồ to thật to ở lầu một là do A Tịch anh lắp ráp vào cuối tuần à?” Họa Mi lại hỏi.

“Humm? À, cánh cổng kỳ tích... Không sai. Là chúng ta cùng nhau ráp.” Hứa Kỳ Tịch trả lời, đồng thời chú ý trạng thái của Thẩm Họa Mi.

Dường như Họa Mi vào cuối tuần không có ký ức của Tề Y San, vậy trong ký ức của cô, cuối tuần sẽ ra sao?

“Cùng nhau lắp ư? Ừm... hình như là vậy thật. Hình như em hỗ trợ nhiều hơn thì phải?” Họa Mi nghiêng đầu nghĩ, hình như thật sự nhớ tới rất nhiều chuyện.

Là sau khi Tề Y San rời đi vẫn lưu lại cho cô rất nhiều hình ảnh ký ức, đủ để cô bổ sung ký ức đại khái hồi cuối tuần ư?

“Chơi vui không?” Họa Mi hỏi.

Hứa Kỳ Tịch thành thật trả lời: “Rất kích thích.”

“Vui là được rồi, vậy buổi sáng em xử lý chuyện công ty một chút, giữa trưa sẽ về, rồi xuất phát đến chỗ bạn học của anh. Em cũng chỉ được gặp bọn họ hôm mình cưới thôi.” Họa Mi nói, móc một viên ô mai ra, nhét vào miệng Hứa Kỳ Tịch: “Đây là em của hôm nay nà ~”

...

Tiền vợ yêu xuống lầu, đưa mắt nhìn cô lái xe rời đi, trong lòng Hứa Kỳ Tịch ảm áp khó tả.

Loại cảm giác lò sưởi này làm mình mảy mẩn đồ đầy mồ hôi.

Trở lại phòng bếp, lấy bữa sáng trong hộp giữ nhiệt ra, Hứa Kỳ Tịch lại gọi điện cho bác sĩ Diệt Hoàng.

Hiện tại là lúc chứng minh rốt cuộc ‘mặt mũi’ của hắn lớn cỡ nào.

Bản thân mất trí nhớ và mặt mũi mà A Giải cố gắng đắp nặn, đã lúc phát huy tác dụng.

“A lô, thầy Hứa, có chuyện gì không?” Nghe máy là chị gái Diệt Phượng, giọng cô nghe nhừ nhựt, có vẻ còn đang ngủ.

“Là Diệt Phượng à, tôi muốn hỏi một chút, hiện tại chúng ta có hàng tồn phù thú không? Số lượng nhiều ít thế nào? Có thể tôi cần hơi nhiều một chút.” Hứa Kỳ Tịch vào thẳng chủ đề.

Thậm chí hắn đã nghĩ kỹ rồi, nếu như hàng tồn quá ít thì hắn có thể thử đi mua.

“Thầy Hứa cần à? Tôi hiểu rồi. Yên tâm đi, chỉ cần thầy Hứa muốn, bọn tôi sẽ cố góp đủ ~” Đường như Diệt Phượng đã tỉnh táo hơn nhiều.

Dù sao cũng phải cho thầy Hứa mặt mũi khoan khoái ~

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chuyển từ thực tập sinh thành nhân viên chính thức

Dịch: Lãng Nhân Môn

Hơn nửa tiếng sau, Diệt Hoàng đầu đội mũ đỏ, chân đi giày đỏ, đeo một cái ba lô tung tăng chạy đến nhà Hứa Kỳ Tịch.

“Diệt Phượng?”

Hứa Kỳ Tịch nghi hoặc nhìn Diệt Phượng của ngày hôm nay, ăn mặc kiểu này nhìn cứ như trẻ con tiểu học vậy.

“Thầy Hứa, tôi tới rồi.” Diệt Phượng mũ đỏ chạy tới, giơ tay lên phe phẩy: “Nóng quá, có nước không?”

“Sữa nhé?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Bia.” Diệt Phượng mũ đỏ đáp.

“Ok.”

Hứa Kỳ Tịch lấy bia từ tủ lạnh ra đưa cho cô... Trong quá trình này, hẳn cứ cảm thấy lương tâm đang trách cứ mình, cảm giác tội lỗi ập tới, suýt chút nữa đã khiến trái tim to lớn của hắn không chịu nổi.

“Ừc ừc ừc ~”

Một hơi uống hết cả chai bia xong, Diệt Phượng mũ đỏ xấu hổ, ngượng ngùng đưa trả chai cho Hứa Kỳ Tịch.

Đối với người lương thiện, dáng vẻ này của cô càng khiến cảm giác tội lỗi trong lòng họ lớn hơn.

“Đừng như thế, chị Diệt Phượng, chúng ta bình thường một chút đi.”

Hứa Kỳ Tịch đặt chai bia xuống, áp lực tâm lý lớn quá.

“Anh khiến em gái tôi nằm mơ còn gọi tên anh nguyên buổi tối, giờ còn nói gì nữa?”

Diệt Phượng mũ đỏ mỉm cười ngọt ngào.

Hứa Kỳ Tịch ngẩn ra: “???”

Mình đã làm gì rồi?

“Xem ra anh chẳng biết gì cả.”

Diệt Phượng mũ đỏ đặt ba lô xuống, mở khóa lấy hộp bút máy của mình ra, trong hộp chính là ‘thú phù’ mà cô mang tới.

“Trang bị đầy đủ thế à?”

Thậm chí Hứa Kỳ Tịch còn nhìn thấy trong ba lô của Diệt Phượng mũ đỏ có mấy quyển sách tiểu học.

“Thế có gì lạ đâu, cách đây không lâu tôi còn đang đi học tiểu học mà.”

Diệt Phượng mũ đỏ đáp:

“Chắc thầy Hứa cũng biết, rất nhiều người trong số các thức tỉnh giả chúng tôi thức tỉnh được là do chịu kích thích khi ‘tình thú + thể giới sương mù’ giáng lâm. Tôi và em gái đều như vậy, cái giá phải trả là tôi từng có một thời gian mất đi quá nửa trí nhớ của mình. Lúc đó sau khi ngủ dậy, trí nhớ của tôi dừng lại ở thời kỳ tiểu học, mãi cho tới nửa năm trước mới hồi phục, trước lúc đó tôi vẫn luôn đi học tiểu học. Trong thời gian ấy tôi còn học được kiểu nói của trẻ con nữa, có cần tôi gọi một tiếng thầy Hứa cho anh nghe không?”

“...”

Hứa Kỳ Tịch xoa tay liên tục.

“Tôi khá may mắn, gần đây khi phương án trị liệu ‘mất trí nhớ do ảnh hưởng của thể giới gương’ được nghiên cứu ra, tôi là nhóm người thử nghiệm lâm sàng đầu tiên, tôi đã hồi phục được hơn 80% trí nhớ, sinh hoạt thường ngày không bị ảnh hưởng. Đợi khi phương án trị liệu này hoàn thiện thêm, thầy Hứa có thể thử điều trị xem sao.”

Diệt Phượng lại nói.

Phương án điều trị bây giờ vẫn chưa quá hoàn thiện, Đại Hạ không dám dùng phương án chưa hoàn thiện này lên cái đầu quý giá của thầy Hứa.

Ngộ nhờ gây tổn thương đến đại não của thầy Hứa thì mấy người ở tổng bộ sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh mất, dù rằng mấy ngày nay họ cũng hay vào nhà vệ sinh khóc rồi.

Đối với Đại Hạ hiện giờ, cái đầu này của thầy Hứa chính là quốc bảo chân chính... Dù đã mất trí nhớ mà còn chế tạo được cánh công kỳ tích nữa mà.

Nếu có thể cải tạo, quảng cáo cánh công kỳ tích này rộng rãi tới đại chúng thì đây chính là một liều thuốc trợ tim đối với nhân loại.

Diệt Phượng mũ đỏ mở hộp bút, lấy ra mười bảy miếng thú phù, nói:

“Đây là số hàng còn lại ở tổng bộ hiện tại... Thực ra có một khoảng thời gian trong kho của chúng ta có nhiều thứ này lắm. Nhưng nghiên cứu vũ khí linh năng gần đây liên tục tiêu hao thú phù, dẫn đến hàng dự trữ của chúng ta giảm mạnh. Nếu như thầy Hứa cần, trong thời gian ngắn chúng tôi vẫn có thể kiếm được một ít nữa.”

“Bao nhiêu tiền một miếng thú phù này thế?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Tùy thuộc vào hiệu quả, hiệu quả khác nhau thì giá cũng khác nhau. Có một số người thành đạt đặc thù cũng đang âm thầm thu mua chúng, giá thu mua của bọn họ khá cao... Lúc đó tổng bộ cũng từng bán đi một ít.”

Diệt Phượng đáp... nhưng giá cả cụ thể thế nào thì cô không hỏi.

Nói xong, cô đột nhiên nhớ ra gì đó, nói với Hứa Kỳ Tịch:

“Nhưng nếu thầy Hứa cần, chắc chắn chúng tôi sẽ không lấy tiền đâu.

Thầy Hứa cần bao nhiêu chúng tôi cũng sẽ cố hết sức cung cấp. Chỉ cần anh nghiên cứu ra thêm mấy bảo bối như cánh công kỳ tích là được.”

Nghe đến đó, Hứa Kỳ Tịch sờ lên mặt mình... Ừm, gương mặt khoan khoái này của lão Hứa hẳn còn có hiệu quả tốt hơn những gì hắn tưởng tượng.

Hiệu quả nhận diện gương mặt siêu tốt.

“Thầy Hứa đột nhiên muốn lấy thú phù như thế, có phải là do có sáng kiến hay phương hướng nghiên cứu nào mới không?”

Khi nói đến chính sự, Diệt Phượng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, giọng nói cũng trở nên ngọt ngào đáng yêu.

“Cũng không thể coi như nghiên cứu của tôi, chỉ là vừa hay có tác dụng thôi. Tôi cho cô xem một chút nhé.”

Dứt lời, trong lòng Hứa Kỳ Tịch lóe lên một suy nghĩ, hắn vươn tay ra:

“Ra đây đi, kiểm tốt chém gì cũng được?”

Thanh kiếm còn cao hơn cả Diệt Phượng ngưng tụ lại không trung, phát ra ‘quý quý’ bức người, vừa nhìn đã biết đây là thứ đáng tiền, là tác phẩm của chuyên gia rồi.

“Vũ khí linh năng ư?” Diệt Phượng bật dậy khỏi ghế sofa.

Nếu như có thể, cô rất muốn ôm lấy thanh kiếm lớn này, ngắm nghía chất liệu của nó thật kỹ.

“Chỉ có thể coi là vũ khí đặc biệt dùng tinh thần lực chế tạo nên, về phần kỹ thuật và phương pháp rèn đúc... Tôi phải tạo quan hệ tốt với cô Tô, để xem kỹ thuật này có phải bí mật không truyền ra ngoài không, chỉ cần không phải là sẽ có hy vọng học được kỹ thuật này từ cô ấy.”

Hứa Kỳ Tịch thông thả nói.

“Cô Tô ư? Không phải thầy Giải ư?” Diệt Phượng nghi hoặc hỏi.

“Ừm, là một người khác.”

Hứa Kỳ Tịch đáp, đồng thời hắn cầm lấy thú phù mà Diệt Phượng mang tới, thử cảm ứng chúng.

Miếng thứ nhất lại là [mong người có một giấc ngủ ngon không bị quấy rầy].

“Có lắp được phù vẫn giống nhau vào không nhỉ?”

Nhìn thấy ký hiệu này, Hứa Kỳ Tịch đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Nếu như... mình lắp vào kiếm mười phù vẫn giống như nhau, vậy khi chém xuống có thể cường chế ép kẻ địch rơi vào giấc ngủ, để mặc hắn chém chết trong giấc mơ không nhỉ?

Mười miếng không đủ, vậy lắp luôn một trăm miếng thì sao? Một đao chém xuống, ma pháp cường chế + giấc ngủ vật lý?

“Chỉ nói là cần mười miếng phù vẫn, hình như không đề cập tới chuyện có thể lắp cùng một kiểu không.”

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một chút, nhét phù vẫn vào trong lỗ hổng trên kiếm.

Hiện thực không phải trò chơi, trong thực tế nếu như không vừa ý với thứ được lắp vào, đương nhiên có thể móc ra! Chỉ cần không để nó và đại kiếm của mình hoàn toàn dung hòa thì vẫn có thể lấy ra được.

Thậm chí cho dù đã dung hòa rồi thì cứ giao cho cô Tô, với kỹ thuật của mình, chắc hẳn cô ấy lại có thể đục rỗng vị trí phù văn, cùng lắm là lãng phí một phù văn thôi.

Ting ~ phù văn bị Hứa Kỳ Tịch nhét vào trong lỗ kiếm.

Nhưng không có cảm giác cộng hưởng như khi lắp ‘phù văn chúc phúc’ đầu tiên vào.

“Không ổn lắm nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch vươn tay móc phù văn ra.

Xem ra chỉ dành tạm thời từ bỏ suy nghĩ này rồi... Về phải xem cô Tô có thủ pháp thăng cấp, cái tiến đại kiếm hay không.

“Thế lắp phù văn khác nhau vậy.”

Lần này Diệt Phượng tóc đỏ mang tới 17 phù văn, ngoại trừ [mong người có một giấc ngủ ngon không bị quấy rầy] thì còn có 11 hiệu quả khác nữa.

Đủ cho Hứa Kỳ Tịch dùng rồi.

Có lẽ do đều có nguồn gốc từ ‘chó săn’ nên đều là một số chúc phúc rất nhỏ.

Chúc người có khẩu vị tốt, chúc người lúc chạy trốn sẽ không bị mệt, chúc người khi ngã sẽ không bị thương, chúc người ngồi lâu không béo phì, chúc người không hay bị cảm cúm, chúc người tay phải cứng tráng mạnh mẽ...

Đều là một số chúc phúc thường nhật, nhưng quả thật có vài cái rất hữu dụng với con người. Ví dụ như chúc phúc ‘ngồi lâu không bị béo’ kia, nếu mang theo phù văn chúc phúc đó bên người thì hiệu quả tuyệt phải biết.

Diệt Phượng cứ thế đứng nhìn Hứa Kỳ Tịch lắp từng phù văn một vào đại kiếm.

Mười phù văn nối lại thành một đường, tản ra ánh sáng yếu ớt, trông rất đẹp mắt, nó khiến thành đại kiếm này trông có vẻ quý giá hơn.

Lời chúc phúc trong phù văn cũng hợp lại với nhau.

Hứa Kỳ Tịch nhắm mắt, tiến vào trạng thái minh tưởng đạo thiên.

Hắn truyền lời chúc tốt đẹp của mình vào đại kiếm trong tay.

Một lúc sau...

Phù văn và đại kiếm hoàn toàn khớp lại với nhau, trở thành một thể.

Khí tức trên đại kiếm phản hồi lại Hứa Kỳ Tịch.

Tinh thần, nhục thân của hắn đều được tắm bổ.

Trái tim cường đại đập mạnh mẽ, toàn thân tỏa ra hương vị khí huyết dồi dào. Lúc này, hắn như biến thành một lò lửa, không ngừng truyền năng lượng khổng lồ tới cho cơ thể, nhục thân phản hồi tới tinh thần, khiến tinh thần lực cũng trở nên dồi dào.

“Thăng cấp rồi ư?”

Diệt Phượng nghi hoặc hỏi.

“Coi như là từ không nhập môn đến chính thức nhập môn, vượt qua ngưỡng cửa.”

Hứa Kỳ Tịch suy tư đáp.

Nếu như tính theo đẳng cấp, hắn bây giờ được xem như đã hoàn thành nhập môn, thăng từ thực tập sinh lên nhân viên chính thức.

Chính thức bước lên con đường thênh thang, phát triển nhanh chóng, trở thành CEO, cưới một cô vợ vừa đẹp vừa giàu...

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đúng rồi, chính là tui á ~

Dịch: Lãng Nhân Môn

“Thanh kiếm này có thể chém được tinh thú thiên tai ư?”

Diệt Phượng giơ tay ra toan chạm vào thanh kiếm này, nhưng mới giơ ra được một nửa thì đã rút về theo bản năng. Bản năng đang cảnh báo cô không nên liều lĩnh.

“Được chứ.” Hứa Kỳ Tích dựng thẳng đại kiếm lên, nhịp đập của quả tim to từ từ khôi phục, nhưng hiệu quả lò sưởi của quả tim to cũng không hề mất đi, nó giống như một hạch tâm năng lượng, mỗi nhịp đập lại cung cấp sức mạnh cường đại cho Hứa Kỳ Tích.

Mười tấm phù “chúc phúc” đều được nhét vào lỗ kiếm, hợp thành một đường, tăng cường sức mạnh cho thân kiếm, nhưng không phải thể tập hợp của “chúc phúc”, mà đã chuyển hóa thành thuộc tính mới là “kiếm khí”.

Lúc này, thuộc tính kiếm khí vừa được sinh ra trên thân kiếm vẫn chưa toàn hoàn thu vào trong. Đây cũng là lý do khiến bản năng của Diệt Phượng khiến cô không dám sờ vào nó. Nếu như lúc này cô mà sờ lên thì sẽ bị kiếm khí bắn làm bị thương.

Chẳng trách trong thuật đúc kiếm tinh thần không hề nhắc tới chuyện phù văn cần nhét vào lỗ kiếm cần tổ hợp đặc biệt gì. Dù là phù gì cũng vậy, chỉ cần số lượng đủ nhiều, đáp ứng đủ yêu cầu thăng cấp của đại kiếm thì đều có thể sinh ra thuộc tính tương ứng của đại kiếm.

“Có thể tôi cần tu luyện một bộ kiếm thuật.” Hứa Kỳ Tích suy nghĩ một lúc rồi nói.

Muốn phát huy toàn toàn uy lực của thanh đại kiếm này thì chắc chắn phải có một bộ kiếm thuật tương xứng với nó.

“Thầy Hứa, thanh đại kiếm này của anh... Tuy hai năm qua chúng tôi đã cất chứa một phần võ kỹ, nhưng tôi không chắc là có sưu tầm loại kiếm thuật thiên về đại kiếm thể này hay không.” Diệt Phượng cân nhắc rồi đáp.

Kỳ tích giả đã thức tỉnh có nhiều loại năng lực khác nhau, năng lực của rất nhiều thức tỉnh giả có thể phối hợp với võ nghệ để thi triển ra. Một vài bộ võ nghệ bình thường, sau khi phối hợp với lực lượng thức tỉnh thì có thể phát huy hiệu quả cực lớn. Nên mấy năm nay các cô cũng thu thập đủ loại võ nghệ và kỹ xảo chiến đấu.

Nhưng thanh đại kiếm trong tay Hứa Kỳ Tích quá lớn, loại cự kiếm to uyển này mà đưa ra ngoài hiện thực, chỉ riêng việc kéo đi thôi cũng bỏ cả hơi tai rồi chứ đừng nói tới chuyện vung nó lên để chiến đấu. Dù là đại kiếm hai tay mà đặt kế thanh kiếm của Hứa Kỳ Tích thì cũng thành mảnh dè ấy chứ.

“Tìm đại bộ kiếm pháp nào cũng được, cô đừng thấy thanh kiếm này to quá khổ mà làm, vì tiện cho việc đục thêm lỗ về sau nên mới làm to như thế. Thật ra nó là do tinh thần lực biến thành, cảm nó nhẹ tênh như kiếm nhựa ấy.” Hứa Kỳ Tích giải thích.

Vì để Diệt Phượng tin tưởng, hắn còn cầm đại kiếm múa vài đường.

“Thật á? Để tôi thử được không?” Diệt Phượng hỏi thử.

Hứa Kỳ Tích bèn đưa kiếm cho cô.

Diệt Phượng cầm lấy kiếm, Hứa Kỳ Tích vừa buông tay ra thì kiếm đã rơi cái uyển xuống đất.

Hứa Kỳ Tích: “???”

Diệt Phượng: “...”

“Có trọng lượng ư?” Hứa Kỳ Tích lập tức hiểu ra.

“Hon nữa với tôi mà nói thì trọng lượng của nó hoàn toàn tương xứng với hình dạng và chất liệu đấy.” Diệt Phượng lắc lắc cổ tay, nói: “Nhưng tôi cũng hiểu sơ sơ rồi. Tôi sẽ nhờ người tìm xem có bộ kiếm thuật nào tiện cho thầy Hứa phối hợp và thi triển hay không. Tốt nhất là loại kiếm tốc độ nhanh giờ nặng vừa nhẹ hoặc chém lên kích gì đó, thế mới có thể phát huy thuộc tính của nó tới mức cao nhất.”

“Vậy thì làm phiền cô nhé.” Hứa Kỳ Tích gật đầu nói.

Hắn lại nhặt thanh đại kiếm dưới đất lên, thu nó vào trong cơ thể...

Tiếp theo thì lại chờ Tô Khê Sa bên kia bố trí và chuẩn bị xong, sau đó gọi hắn qua để thử hiệu quả của phù văn chúc phúc.

Tiện thể có thể tăng từ 10 lỗ lên thành 100 lỗ.

Có mặt mũi tốt thật đấy ~

Gom đủ 10 lá phù khác nhau chỉ bằng một cuộc gọi. Hơn nữa còn dư ra được một lá.

Chưa kể việc gom 100 lá phù cũng chẳng lâu lắm. Dù sao cũng không phải chỉ có mình hắn đi giết chó săn, hiện tại không rõ số lượng là bao nhiêu, nhưng nói chung là tất cả người thức tỉnh ở Đại Hạ đều đang giúp hắn.

“Tiếp theo thầy Hứa còn cần bao nhiêu thú phù nữa?” Diệt Phượng đột nhiên hỏi thêm.

“Cấp tiếp theo thì cần tăng thêm 90 lá thú phù. . . Hơn nữa có thể sẽ cần những loại khác nhau ấy.” Hứa Kỳ Tịch không dám nói hết.

“Tôi hiểu rồi, bên chúng tôi sẽ tiếp tục chú ý, nhanh chóng gom đủ 89 loại phù chúc phúc khác để giao cho thầy Hứa.” Diệt Phượng gật đầu nói.

Sau khi nói xong, cô lại nhìn Hứa Kỳ Tịch với vẻ muốn nói lại thôi.

“Số lượng 89 nhiều quá à?” Hứa Kỳ Tịch quan tâm hỏi.

“Không phải. . . thật ra tôi muốn biết con tinh thú xuất hiện cuối cùng vào hôm qua là bị thầy Hứa anh xử lý đúng không?” Diệt Phượng hỏi ra vấn đề khiến cô thắc mắc cả đêm.

Hôm qua, sau khi về nhà, cô đã đưa ra nghi vấn về chuyện con tinh thú cuối cùng với em gái Diệt Hoàng của mình. Nhưng em gái Diệt Hoàng của cô hỏi gì cũng bảo không biết, quả nhiên dinh dưỡng đều dồn hết vào ngực.

Diệt Hoàng chỉ nói lúc ấy cô cũng đang tuyệt vọng lắm lắm, nên chỉ tấn công cho có rồi nhắm mắt lại, dùng thân mình để bảo vệ cho Hứa Kỳ Tịch và cô Họa Mi.

Kết quả con đau đốn trong tưởng tượng lại không thấy tới, vừa mở mắt ra thì phát hiện nó đã bị tiêu diệt.

Diệt Phượng rất tò mò, muốn biết nó bị giết chết kiểu gì.

Cô muốn có được số liệu chi tiết hơn.

Tiếp theo, vì giúp hệ thống Đại Hạ thăng cấp lên phiên bản 1.0, tổng bộ người thức tỉnh của Đại Hạ đã chuẩn bị đi thảo phạt con tinh thú khổng lồ chiếm giữ thế giới gương ở giữa sa mạc.

Người khổng lồ đó và con tinh thú trong sa mạc kia có cùng cấp bậc, nên trước khi tấn công nó, nếu như tìm được tư liệu về bosso điểm danh tinh thú cùng cấp bậc thì sẽ giúp ích rất lớn cho hành động tiếp theo của họ.

“Thứ giết chết nó không phải sức mạnh của chính bản thân tôi.” Hứa Kỳ Tịch nói thẳng: “Tôi đã nhờ ngoại lực dùng một lần nào đó mới có thể giữ được cái mạng này!”

“Ngoại lực dùng một lần ư? Tiếc quá.” Diệt Phượng nói với vẻ tiếc nuối: “Vốn dĩ tôi còn nghĩ, nếu như có thể thì tìm hiểu tin tức liên quan tới nó nhiều hơn để đúc rút kinh nghiệm đối phó với tinh thú cấp bậc đó. Nó sẽ giúp ích rất nhiều cho chúng tôi trong việc thảo phạt con tinh thú khổng lồ trong sa mạc sắp tới!”

“Thảo phạt tinh thú? Khi nào thế?” trong lòng Hứa Kỳ Tịch rục rịch.

“Hiện tại vẫn đang trong quá trình chuẩn bị. Nhưng chắc là nội trong tuần này sẽ hành động đấy.” Diệt Phượng đáp.

“Đến lúc đó có thể đưa tôi theo được không?” Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

“Không được.” Diệt Phượng từ chối ngay lập tức. “Nếu như là sự kiện tinh thú tai nạn bình thường giáng lâm thì chúng tôi có thể đưa thầy Hứa theo để kiểm thêm kinh nghiệm, dù sao mức độ nguy hiểm vẫn nằm trong phạm vi chúng tôi có thể khống chế được. Nhưng trình độ của con tinh thú sắp sửa chiến đấu, đến bản thân chúng tôi cũng chưa chắc có thể an toàn trở ra, không thể đưa anh đến nơi nguy hiểm như thế được.”

Nếu như cô dám đưa Hứa Kỳ Tịch tới nơi đó thì e là người của tổng bộ sẽ xói tung nhà cô lên mất.

Đang nói chuyện thì điện thoại của Diệt Phượng lại reo.

“Là tôi, biệt danh Diệt Phượng.” Diệt Phượng bắt máy, giọng điệu cũng biến thành thiếu nữ nghiêm túc.

Hứa Kỳ Tịch xoa cằm gật gù.

Hóa ra là biệt danh, hắn còn tưởng tên thật của hai chị em nhà này là Diệt Phượng với Diệt Hoàng, suýt chút nữa đã tin là hai cô họ Diệt.

“Đội trưởng Diệt Phượng. . . bây giờ cô đang ở gần thành phố Hồ Sơn đúng không? Vị trí khu Đại Nham của thành phố Hồ Sơn có phản ứng của thế giới gương. Từ phạm vi cho thấy đây là thế giới gương loại nhỏ đến trung bình.” Một tiếng thông báo vọng ra từ đầu dây bên kia: “Bên chỗ cô tạm thời có rút ra được ai chạy tới đó không?”

“Không thành vấn đề.” Diệt Phượng đáp ngay: “Tôi sẽ lập tức chạy tới hiện trường, gửi địa chỉ cụ thể qua cho tôi đi.”

“Đã gửi cho đội trưởng rồi.” bên kia đáp.

“Thế giới gương và tinh thú xuất hiện nhiều lắm à?” Hứa Kỳ Tịch hỏi thử.

“Tần suất vẫn liên tục gia tăng... Tôi nghi là chúng nó bị thứ gì đó ngăn cản, trước kia chỉ có một phần nhỏ có thể vào. Bây giờ thực lực của tinh thú ngày càng mạnh, số lượng cũng đông hơn. Có thể ý chí thế giới hoặc thứ gì đó tương tự đã ngăn cản chúng đang dần suy yếu.” Diệt Phượng cúp điện thoại rồi đáp.

[Đúng rồi, chính là tui á~] trong lòng Hứa Kỳ Tịch thầm gật đầu, hẳn chính là tồn tại mà lũ chó săn tinh thú và chủ nhân đứng sau lưng chúng nó hận nhất.

Lớn tiếng nói cho ta biết, ta có phải kẻ mà các ngươi ghét nhất, hận không thể giết chết nhất hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thầy Hứa cẩn thận?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Hứa Kỳ Tịch phát hiện khả năng thừa nhận tâm lý của mình đúng là cực khủng... chỉ ngủ một giấc dậy thì hẳn đã thần nhiên chấp nhận thân phận hạch tâm “tầng phòng ngự thế giới” của mình rồi.

Đối mặt với hiện thực này, hẳn chẳng những không hề hoảng loạn mà còn thấy hí hửng.

Nếu như tầng phòng ngự của A Giải có thể chắc chắn hơn chút nữa thì hẳn sẽ vui hơn nhiều.

“Đi thôi, dù sao tôi cũng rảnh rồi không có gì làm, cùng qua đó xem thử cũng được. Nói không chừng tôi lại giúp được gì ấy chứ.” Hứa Kỳ Tịch đánh tiếng.

Trong lúc nói chuyện, hẳn vẫy tay một cái.

Cửa trên tầng tự động mở ra, một chậu lô hội bay xuống, cùng bay theo còn có “Sổ Điểm Danh”.

Tuy sổ điểm danh này đã khóa lại, nhưng thứ quan trọng thế này cứ mang theo bên người cho chắc ăn.

Về phần lô hội... có thể là từ tiềm thức bản năng nào đó, khiến Hứa Kỳ Tịch thuận tay mang theo cả nó.

Diệt Phượng nhìn thao tác của Hứa Kỳ Tịch với vẻ hâm mộ.

Đúng là một năng lực cực kỳ tiện lợi.

Năng lực của những người thức tỉnh như các cô chỉ có thể dùng ở thế giới gương. Nhưng nhìn thầy Hứa làm ngon lành chưa kìa.

Trong sinh hoạt hằng ngày, thứ như niệm lực quả thật vô cùng tiện lợi.

“Đi thôi, đến lúc đó thầy Hứa anh cẩn thận một chút, đừng đứng cách tôi xa quá.” Diệt Phượng dặn dò.

Nếu như đã thức tỉnh, sau này sớm muộn gì Hứa Kỳ Tịch cũng phải tiếp xúc với thế giới gương và những tinh thú kia... Nên chi bằng cứ để hẳn tiếp xúc với những thế giới gương và tinh thú cỡ nhỏ trong tầm bảo vệ của bọn họ trước để làm quen từ từ cũng được.

Chiếc xe dành cho nữ có gắn rèm che khởi động, Diệt Phượng nhấn chân ga một cái, chiếc xe dừng tốc độ hoàn toàn không hề phù hợp với lớp vỏ đáng yêu của nó để phóng vun vút trên đường.

Trên đường đi, Hứa Kỳ Tịch lại có phần nom nớp.

Thình thoảng hẳn lại lén lút liếc mắt nhìn về phía đôi chân của quý cô Diệt Phượng ở dưới ghế lái... Không phải hẳn dê cụ, mà là hẳn cứ sợ chân của quý cô Diệt Phượng có đủ dài để đạp tới phanh, sẽ gây ra án mạng.

Tốc độ bàn thờ kiểu này, nếu phản ứng chậm nửa giây thôi thì sẽ là một xe hai mạng.

Đội lát nữa về nhà mình cứ bắt taxi cho lành.

Cũng may là một đường bình an, chắc chắn tuyến đường này đã âm thầm mở đèn xanh cho Diệt Phượng, nên một đường thông thuận, không vướng cú đèn đỏ nào.

Hơn mười phút sau.

“Tối rồi!”

Diệt Phượng lấy 10 chiếc nhẫn kim loại ra từ hộp chứa đồ chỗ ghế lái, đeo hết vào ngón tay.

Mỗi chiếc nhẫn đều vàng rực, gắn thêm một viên đá quý to như hòn bi ve, thoạt nhìn đủ thấy ánh tiền chói mù mắt.

Sau khi dừng xe lại, Diệt Phượng xuống xe, đi nhanh về phía trước.

Hứa Kỳ Tích thì đi sát theo sau lưng cô.

Ở khu vực Đại Nham trước mặt họ, có một tầng sương mù bao phủ không trung.

Nhưng người thường trong khu vực này lại hoàn toàn không hề phát hiện ra.

Chỉ có những người đã thức tỉnh, hoặc có tiềm năng thức tỉnh mới có thể cảm giác được sự khác thường đó.

Một thế giới như gương đang hình thành, bao phủ hơn phân nửa khu vực Đại Nham.

“Thế giới gương cỡ trung... tình hình không đến nỗi tệ.” Diệt Phượng siết hai tay đối kích, bảo thạch trên tay phát ra tiếng kêu ù ù.

Cô nhảy vào trong thế giới gương, toàn bộ thế giới lập tức đứng im, màu sắc biến thành hai màu đen trắng.

Toàn bộ người đi đường ở bên dưới đều biến mất.

Trong thế giới gương, mặt đường bỗng nứt toác ra.

Một con quái vật toàn thân mọc đầy gai nhọn chui ra từ trong lòng đất.

Nó cao chừng 5 mét, cơ bắp cuộn cuộn, vừa hiện thân đã bắt đầu điên cuồng tấn công nhà cửa, xe cộ xung quanh. Lợi dụng việc phá hoại để mở rộng phạm vi của thế giới gương.

Một khi thế giới gương bị mở rộng tới mức độ nhất định thì sẽ có chó săn tinh thú thiên tai mạnh hơn được thả vào đây.

Đội đến khi thế giới gương ổn định thì sẽ nuốt ngược lại hiện thế.

Tới lúc đó, tất cả những thứ bị phá hủy trong thế giới gương đều sẽ bị cụ thể hóa ra hiện thế, trở thành tai nạn không thể cứu vãn.

Cùng xuất hiện với con tinh thú gai nhọn này còn có một đám dị loại, có cái rơi xuống từ trên không trung, cái thì trực tiếp chui ra từ giữa nhà cửa, có cái thì ngói lên từ giữa hồ... thậm chí là chui ra từ trong cống thoát nước.

Xuất hiện bằng đủ cách.

Theo sự xuất hiện của chúng, sương mù xung quanh trở nên dày đặc hơn, bao phủ toàn bộ thế giới gương.

“Thần Lam.” Diệt Phượng giơ tay, kích hoạt một con gió lốc lớn, thổi tan sương mù.

Sương mù sẽ che giấu bóng dáng của tinh thú, sức chiến đấu của chúng cũng được cường hóa khi ở trong sương mù, hơn nữa cảm quan của chúng khác hẳn với con người, dù sương mù có dày đặc đến mấy cũng không gây ảnh hưởng tới nó.

Nên phá tan sương mù luôn là ưu tiên hàng đầu khi người thức tỉnh chiến đấu với tinh thú.

Sau lưng Diệt Phượng, Hứa Kỳ Tích vẫn hít thở nhẹ nhàng.

Đã hít thở thì đương nhiên khó tránh khỏi việc hít sương mù vào trong cơ thể.

Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng ~ Trong lồng ngực của hắn, quả tim nóng như lò lửa như được tiếp thêm nhiên liệu mà đập cắt lực. Mỗi nhịp đập đều vô cùng mạnh mẽ, ép ra một lượng khí huyết không lồ giúp bồi bổ cho thân thể của hắn.

“Thầy Hứa, anh đừng căng thẳng quá. Anh căng thẳng như thế khiến tôi cũng run theo đây này.” Diệt Phượng quay đầu lại, nhìn không được mà nói.

Tiếng tim đập rộn lên của Hứa Kỳ Tịch khiến trống ngực của cô cũng dồn dập theo.

“Không phải, cô đừng hiểu lầm.” Hứa Kỳ Tịch xua tay, nói: “Không phải căng thẳng... mà là kích thích đấy.”

“Tôi hiểu mà. Nên nếu như có thể thì anh nên bóp kích thích trái tim đi, đừng để nó đập mạnh quá. Hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra nào.” Diệt Phượng trưng ra vẻ mặt tôi hiểu mà.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Đây là cô bảo tôi hít thở sâu đấy nhé!

Hắn ra sức hít sương mù vào.

Sương mù bị hít vào giống như bị hút thẳng vào trong lò lửa trái tim, hòa vào trong tim.

Hứa Kỳ Tịch có thể cảm rõ ràng, cường độ thân thể của mình đang liên tục +1, +1...

Cảm giác này đỉnh quá đi mất!

Nếu như có thể, hắn thật sự rất muốn một hơi hút hết toàn bộ sương mù, không để đám tinh thú có chỗ ẩn thân.

Thấy Hứa Kỳ Tịch hít sâu vào thì nhịp tim lại đập mạnh hơn, Diệt Phượng đành chào thua: “Cẩn thận một chút. Thầy Hứa anh nhớ đi theo sau lưng tôi... Thành viên trong đội của tôi chắc cũng sắp tới rồi.”

Trong lúc nói chuyện, gần đó lại có từng con gió lốc xuất hiện, tất cả đều là ánh sáng “Thần Lam”, là đội viên trong đội của Diệt Phượng.

Tiếp theo chính là chuẩn bị khai chiến. Diệt Phượng cạ hai nắm đấm vào nhau, nhìn vào con thú gai nhọn cao 5 mét đứng ở phía xa.

Thân hình nhỏ nhắn của cô và con quái vật khổng lồ kia chênh lệch thấy rõ.

“Lôi Thú!” Diệt Phượng vung tay phải lên, lôi điện màu hồng lại xẹt qua giữa không trung, giáng xuống biến thành một con lôi thú dữ tợn, đánh thẳng lên người con thú gai nhọn kia.

Thiếu nữ bảo vệ thế giới VS quái vật.

Nếu như thiếu nữ có thể biến thân thì chẳng phải đã thành đề tài thiếu nữ ma pháp rồi à?

Ầm~

Sau khi ăn trọn đòn tấn công của lôi thú, con thú gai nhọn kia đã ngu người hoàn toàn, tất cả gai nhọn trên người đều bị đánh cháy, rơi lả tả xuống đất.

Thân thể cao lớn của nó run rẩy mất không chế, ngã vật ra đất... sau đó hòa vào lòng đất hết như tan chảy.

“Chết rồi ư?” Hứa Kỳ Tịch nhìn Diệt Phượng. Mạnh quá đi mất, một đòn xử đẹp tinh thú to đùng thế này luôn?

“Chưa đâu, nó chui vào trong lòng đất rồi... Là tinh thú có đầu óc khá hiểm có đấy.” Diệt Phượng nhú mày nhìn lòng đất.

Lũ tinh thú này có thể tự do xuyên tường, ngay cả lòng đất cũng có thể xuyên qua.

Nhưng phần lớn tinh thú mà bọn họ đã tiếp xúc trước mắt đều có trí lực khá thấp, rõ ràng có bản lĩnh này, nhưng rất ít khi dùng tới nó để chạy trốn.

“Tới rồi, trong lòng đất.” Hứa Kỳ Tịch đột nhiên lên tiếng.

Ôm lô hội, hắn cảm giác “cảm quan” của mình đã trở nên đặc biệt nhạy bén,

Con tinh thú bị đánh ngu người kia vẫn đang nấp trong lòng đất hết như bóng ma ẩn mình, nhưng Hứa Kỳ Tịch vẫn có thể loáng thoáng cảm ứng được nó.

Loại năng lực cảm giác kỳ lạ này rất phù hợp với niệm lực của hắn.

Hứa Kỳ Tịch giờ tay, dùng niệm lực nâng lô hội bay lơ lửng. Tiếp theo, hắn lại nắm chặt hai tay, đại kiếm lập tức xuất hiện.

Hắn cầm đại kiếm nhắm ngay mặt đất, ra sức cắm thật mạnh xuống.

Thuộc tính kiếm khí được kích hoạt, chém xuyên qua mặt đất.

Tinh thú đang ẩn nấp bên dưới bị kiếm khí chém xuyên qua người bèn chui ra khỏi lòng đất, luôn miệng kêu thảm.

“Lôi Hòa!” Diệt Phượng nắm bắt thời cơ, lôi điện màu hồng quấn kín toàn thân tinh thú, trên từng tia lôi điện lại có lửa bùng lên, bao vây tinh thú lớp lớp.

Chỉ qua vài giây, tinh thú đã ầm ầm ngã xuống, xám xịt rớt đài.

Niệm lực của Hứa Kỳ Tịch được khởi động, nhẹ nhàng nâng con tinh thú này lên... tinh thú khổng lồ được nâng lên cũng chẳng nặng hơn chậu lô hội là bao.

Tiếp theo, Hứa Kỳ Tịch bước tới, cầm đại kiếm đâm về phía tinh thú một cái.

“Kiểm tra xem nó chết hẳn chưa à?” Diệt Phượng nhìn Hứa Kỳ Tịch một cái, cảm thấy thấy Hứa đúng là cẩn thận.

Lúc cô vừa nghĩ vậy thì cự kiếm của Hứa Kỳ Tịch đã kéo nhẹ một đường, lóc ra một cục có thể xem là “thịt” trên người tinh thú xuống.

Hứa Kỳ Tịch cầm cục “thịt” này mà rơi vào trầm tư.

Một lúc sau, hắn lại quay sang Diệt Phượng: “Cô nói xem, thứ này... có ăn được không nhỉ?”

Diệt Phượng:???

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Vạn thú thần phục

Dịch: Lãng Nhân Môn

“Cái này thì chúng tôi chưa thử bao giờ.” Diệt Phượng nhìn chăm chăm vào thứ trông như cục thịt trong tay Hứa Kỳ Tịch, cảm thấy da đầu tê rần... hoàn toàn không muốn ăn nó chút nào.

Nói thật, cô hoàn toàn không liên kết hai đề tài tinh thú thiên tai và ăn này lại với nhau bao giờ.

Có thể cô không phải một người Đại Hạ đúng chuẩn.

Còn thầy Hứa trước mắt thì chuẩn không cần chỉnh.

“Nói không chừng ăn xong lại như uống thuốc bổ, có thể bổ sinh lại phần tiêu hao của những người thức tỉnh, thậm chí còn giúp tăng năng lượng tinh thần luôn thì sao? Dù sao đám chó săn thiên tai này cũng là thể năng lượng... ăn gì bổ nấy mà?” Hứa Kỳ Tịch tiếp tục nghĩ, thậm chí còn rục rịch muốn xử lý cục thịt này ngay tại chỗ để thử mùi vị.

“Thầy Hứa anh đừng làm bừa, chuyện này vẫn nên giao cho chúng tôi thử nghiệm trước thì hơn. Tôi sẽ tìm người thử xem sao.” Diệt Phượng cố gắng ngăn cản Hứa Kỳ Tịch.

Cuối cùng cô vẫn tìm một thành viên trong đội tới, đặc biệt chọn người có thuộc tính liên quan đến hỏa, tốt nhất là có thể nướng đồ để xử lý con tinh thú thiên tai đó, thử nướng nó lên.

“Không mang về à?” Hứa Kỳ Tịch vừa dùng niệm lực đỡ tinh thú vừa hỏi.

Diệt Phượng lắc đầu: “Sau khi thể giới gương biến mất, tinh thú thiên tai bị giết chết cũng sẽ biến mất. Thứ chúng ta có thể mang đi chỉ có phù văn cùng với mấy loại số liệu tin tức thu thập được trước khi chúng biến mất mà thôi. Thành thạo có vài loại tinh thú đặc thù sẽ để lại vài đoạn xương cốt nhỏ, nhưng bình thường cũng chẳng ai nghĩ tới chuyện ăn chúng cả. Chỉ mang về làm thí nghiệm và nghiên cứu vũ khí linh năng mà thôi.”

Nếu như có thể mang thi thể của tinh thú về thì sẽ giúp ích rất nhiều cho quá trình nghiên cứu vũ khí linh năng của bọn họ.

“Hóa ra là vậy.” Hứa Kỳ Tịch gật đầu, biết ngay mà, bình thường làm gì có chuyện không nghiên cứu vấn đề có ăn được thịt tinh thú hay không?

Hóa ra là sau khi rời khỏi thể giới gương thì thi thể của chúng sẽ biến mất, không thể đưa đi được.

Xem ra chỉ có thể thử ngay tại chỗ mà thôi.

Hay là thử nghiên cứu xem có cách gì mang nó đi không nhỉ?

Sau khi về phải hỏi mấy vị trong sở điểm danh thử mới được, để xem có ai có kinh nghiệm liên quan hay không?

Đúng lúc Hứa Kỳ Tịch đang suy nghĩ thì máy truyền tin đặc chế gắn trên tai Diệt Phượng đột nhiên truyền tới một tràng thanh âm đầy lo lắng, là em gái Diệt Hoàng của cô.

“Chị, em vừa thấy lò điện hồng, có phải chị đã đến khu Đại Nham rồi không? Thầy Hứa có đi cùng với chị không?” Diệt Hoàng hỏi.

Diệt Phượng bình tĩnh trả lời: “Có.”

“Quả nhiên chị đi cùng thầy Hứa, hai người chuẩn bị chạy đi, chờ bọn em qua tụ họp với hai người. Vừa rồi không biết có chuyện gì mà đám tinh thú thiên tai đang chiến đấu cùng bọn em đột nhiên xoay đầu bỏ chạy, liều mạng chạy đến chỗ hai người. Chị phải bảo vệ thầy Hứa đấy.” Diệt Hoàng vội nói.

Diệt Phượng lập tức sốt ruột: “Chị chọc gì chúng nó à? Hay là đào mộ tổ nhà chúng nó? Sao tự nhiên chị vừa tới thì chúng nó lại liều mạng xông qua đây đánh chị chứ?”

Nhưng bây giờ không phải lúc để nói nhiều, cô thậm chí đã thấy phía xa có vài con tinh thú cao to đang học tốc chạy tới chỗ mình.

Với thực lực của cô, dù đối mặt với bốn con tinh thú cao 5 mét cũng có thể ứng phó được. Nhưng một hơi 10 mấy con thể này thì cô cũng đành bó tay.

Chủ yếu là lò điện của cô không đủ.

“Thầy Hứa, chạy thôi. Có rất nhiều tinh thú đang xông về phía chúng ta.” Diệt Phượng xoay người lại hét lớn với Hứa Kỳ Tịch: “Không biết tại sao mà chúng ta lại kéo cừu hận rồi. Chẳng lẽ vì hôm nay chúng ta ăn thịt tinh thú, chúng nó lại có chức năng cảm ứng tâm linh, cảm thấy bản thân bị xúc phạm nên kéo tới tập thể à?”

“Ừ... cũng có thể là tại tôi đấy.” Hứa Kỳ Tịch thành thật đáp.

Dù sao thì hắn cũng là kẻ mà tinh thú và chủ nhân của chúng căm hận nhất. Trong mấy tầng phòng ngự của A Giải để lại, tầng nào cũng đầy khí tức của hắn.

Bây giờ hắn vừa vào thế giới gương, lại thi triển đại kiếm, khí tức chắc chắn đã lan ra. Nếu như đám tinh thú cảm ứng được khí tức của hắn thì không lý nào không chạy tới đây.

Hứa Kỳ Tịch tiếc nuối từ bỏ thi thể của con tinh thú đã bị giết chết kia, vốn còn định thử dùng niệm lực bao phủ lấy nó, thử xem có thể chuyển ra khỏi thế giới gương hay không.

Sau đó hắn ôm lấy lô hội, bắt đầu bỏ chạy cùng Diệt Phượng.

“Thầy Hứa đã làm gì à?” Diệt Phượng nghe Hứa Kỳ Tịch nói xong thì nghi hoặc hỏi lại.

“Nói sao đây nhỉ, ké một vụ bảo vệ thế giới chẳng?” Hứa Kỳ Tịch nói.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì hết.” Diệt Phượng thờ dãi.

Hai người bắt đầu co cặp chân ngắn của mình lên mà chạy vội.

Nhưng tốc độ của đám tinh thú đuổi theo sau lưng lại nhanh hơn. Chân của tinh thú lại dài hơn chân họ... hơn nữa chúng nó còn đi xuyên tường.

Đôi khi Hứa Kỳ Tịch và Diệt Phượng còn lại chạy vòng, nhưng tinh thú lại có thể theo đường thẳng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến những đội viên khác nhất thời không đuổi kịp tinh thú.

“Ghét nhất đám chân dài này, chạy thôi mà cũng hack!” lúc này Diệt Phượng chỉ hận mình không thể mọc ra thêm vài cái chân.

“Cần tôi vác cô không?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Đường cùng rồi.” Diệt Phượng lại nói một đàng.

Không phải họ chạy vào ngõ cụt, mà là phía trước cũng có tinh thú xuyên tường bao vây.

Bọn họ đã bị bao vây rồi.

“Giết để xông ra thôi.” Hứa Kỳ Tịch nhắc nhở: “Đánh hết công suất đi.”

“Đánh vậy thôi.” Diệt Phượng cạ nắm đấm, ánh điện lóe lên: “Bộ lông của con quái vật ở phía trước cũng khá dày, lát nữa tôi sẽ đuổi lông cho nó.”

“Grào ~” đầu của con tinh thú đang xông tới ở phía trước trông khá giống sư tử, có cả bờm lông, nhưng thân thể lại dị hợm, cứ như nhiều loài chấp và lại vậy.

“Thứ đó nhìn thôi đã không muốn ăn rồi.” Hứa Kỳ Tịch thầm nghĩ.

ngoại hình cũng rất quan trọng, nếu xấu quá thì sẽ khiến người ta chẳng sinh ra nổi suy nghĩ “chén” thịt nào.

Trừ khi là giết xong rồi xẻo thịt, để người khác không nhìn thấy bộ dạng trước đó của nó.

“Chết đi!” Diệt Phượng siết nắm đấm, tung về phía con tinh thú bờm lông kia, 10 tia sét ầm ầm đánh về phía con tinh thú kia, vừa ngẫu lại vừa cute.

Một phút sau...

Hứa Kỳ Tịch và Diệt Phượng vẫn bị bao vây...

Diệt Phượng có thể bùng nổ trong thời gian ngắn để giết chết vài con tinh thú.

Nhưng tốc độ của đám tinh thú đang xông tới lại quá nhanh.

Hơn nữa mỗi con đều mang tinh thần liều chết, dù có chết thì chúng cũng muốn ngăn chặn Diệt Phượng và Hứa Kỳ Tịch.

Sau một phút ngắn ngủi, tinh thú đã bao bọc ba vòng trong ba vòng ngoài, vây kín Diệt Phượng và Hứa Kỳ Tịch ở bên trong.

Tất cả tinh thú đều trừng mắt nhìn Hứa Kỳ Tịch với vẻ dữ tợn.

“Khó chơi rồi đây...” Diệt Phượng siết mấy chiếc nhẫn trên tay: “Vây tiếp theo phải lấy phòng thủ làm đầu, đợi cứu viện tới. Với thực lực của chúng ta, đối mặt với loại tinh thú cỡ này thì vẫn có thể trụ được khá lâu, chỉ cần đừng tự tìm đường chết là được.”

Sau khi bị tinh thú tấn công thì có thể sẽ mất trí nhớ, trở thành người thực vật, cũng có thể sẽ bỏ mạng ngay tại chỗ.

Khó khăn lắm cô mới lấy lại ký ức, không muốn mất trí nhớ thêm lần nữa.

Nên phải cẩn thận một chút, cố gắng trụ vững mới được.

Với đám tinh thú cỡ này, chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không chết được.

"Biết rồi, tôi cũng không muốn mất trí nhớ nữa đâu." Hứa Kỳ Tịch nắm chặt đại kiếm... vừa mới bị nhảy cóc ba năm xong, hán không muốn tỉnh lại thì đã biến thành cụ Kỳ Tịch đầu trọc đầu.

"Chị!" ở phía xa, một đám đội viên của Diệt Phượng và bác sĩ Diệt Hoàng cũng hộc tốc chạy xe tới.

Thấy Diệt Phượng và Hứa Kỳ Tịch bị bao vây, Diệt Hoàng sốt hết cả ruột.

"Xông lên hay là nghĩ cách cứu người trước đây?" Có người xoa tay hỏi: "Ai có cách gì cứu đội trưởng Diệt Phượng và thầy Hứa ra trước không?"

"Trực tiếp xông lên đi, tinh thú cỡ này thì chị tôi vẫn gánh được." Diệt Hoàng nói thẳng.

"Mà lạ thật, sao đám tinh thú này chỉ bao vây chúng ta chứ không hành động gì cả thế nhỉ?" trong vòng vây, Diệt Phượng lấy làm khó hiểu.

Đám tinh thú đang bao vây các cô con nào cũng ra vẻ hung thần ác sát... hận không thể xé xác bọn họ ra ngay lập tức.

Nhưng không biết tại sao mấy con dẫn đầu cứ xoa xoa móng vuốt, ra chiều do dự gì đó.

Cứ như... không dám tiến lên vậy?

Chúng nó đang sợ cái gì đây?

"Đang đợi tinh thú mạnh hơn tới ư?" Hứa Kỳ Tịch nhớ đến con tinh thú khổng lồ bất ngờ chui ra hôm trước, lại càng đề phòng hơn.

Đúng lúc này.

Chú hamster nhỏ vẫn luôn nấp trong chậu lỗ hội bỗng nhú đầu ra, đôi mắt đen bóng quét một vòng.

Một lát sau, sâu trong đôi mắt đen bóng kia lại có ánh đỏ yêu dị lóe lên.

Ngay khoảnh khắc đội viên của Diệt Phượng động thủ thì lại có một luồng khí thể khổng lồ đảo qua toàn trường.

Bịch bịch bịch ~

Đám tinh thú vốn đang bao vây Hứa Kỳ Tịch đột nhiên tụt hết khí thế, toàn thân run rẩy quỳ rạp xuống đất.

Mấy đội viên người thức tỉnh vừa ra tay cũng thuận lợi làm thịt vài con tinh thú.

"???" Tất cả đều nghi hoặc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thuật phong ấn ư?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Sao tự nhiên đám tinh thú này lại co vùi thế này?

Cảm giác cứ như tất cả tinh thú đều đang sợ... thầy Hứa ấy?

Bởi vì tất cả đều quá quen với Diệt Phượng, nên chuyện tinh thú đột nhiên quỳ xuống chắc chắn không phải do cô làm, khả năng duy nhất chính là do thầy Hứa thần bí!

Không hổ là thầy Hứa!

Tuy không biết tại sao thầy Hứa lại làm được như vậy, nhưng đúng là lợi hại khỏi chê!

Không kịp nghĩ nhiều nữa, dù nguyên nhân là gì đi nữa thì cũng phải nhân lúc chúng nó yếu thế để xử đẹp mới được.

"Giết giết giết!" đội viên của Diệt Phượng lập tức tăng khí thế, gần như muốn bộc phát toàn bộ tinh thần lực trong n gười mình ra, biến chúng thành sát chiêu, âm âm đánh tới chỗ đám tinh thú.

Đám tinh thú thì vẫn run rẩy không ngừng, dù có bị đánh chết cũng không dám đứng dậy, chỉ phát ra từng tiếng rên trầm thấp, run rẩy chờ bị giết.

Thân thể tinh thú nổ tung, để lại hơn 10 miếng phù văn.

"Chị, chị không sao chứ?" thân hình cao gầy của Diệt Hoàng vượt qua đám tinh thú, chạy tới bên cạnh chị gái mình. Cô ôm Diệt Hoàng lên, cẩn thận kiểm tra thật kỹ.

Cô đã thức tỉnh năng lực liên quan tới chữa bệnh, là bác sĩ của cả đội.

"Chị vẫn ổn, mau để chị xuống đi, đội viên của chị đều đang nhìn kia." Diệt Phượng gầy gù nói. Cô phải giữ vững uy nghiêm của mình trước mặt đội viên.

Nhưng bị em gái bế thốc lên thế này thì còn gì là uy nghiêm nữa chứ?

"Thầy Hứa, vừa rồi tại sao đám tinh thú kia lại gục xuống thế?" bác sĩ Diệt Hoàng không để tâm tới sự phản kháng của chị mình, quay sang nhìn Hứa Kỳ Tích, tò mò hỏi.

"Có thể là trúng độc." Hứa Kỳ Tích nghĩ ra một giả thiết bạo gan.

Đồng thời, niệm lực của hắn thì lại cẩn thận đỡ lấy lô hội trong tay mình, ngay lúc này, hắn đã loáng thoáng cảm ứng được khí tức của anh Diệu.

Rất mong manh, hơn nữa chỉ thoáng qua mà thôi.

Nhưng chắc chắn là mùi của anh Diệu, không lẫn đi đâu được.

Lần trước anh Diệu đã nhập xác vào lô hội, không phải là vẫn còn dư lại uy thể đấy chứ?

"Trúng độc? Năng lực của thầy Hứa có liên quan tới độc ư?" bác sĩ Diệt Hoàng nghe vậy thì hai mắt sáng rực lên. Năng lực của chị gái cô là lôi điện màu hồng phấn, vậy độc là do thầy Hứa phóng ra ư?

"Ừ... đó cũng là một phương hướng tốt." Hứa Kỳ Tích xoa cằm nói. So với vũ khí linh năng, có lẽ nên tìm hiểu xem có thể chế ra độc tố nhằm vào thể năng lượng tinh thần hay không, sau đó cho lên đại kiếm của mình.

Đại kiếm của tui có bôi kịch độc đó nha ~

Hon nữa, một khi nắm giữ được độc tố, tiến hành nghiên cứu thì nói không chừng lại có thể chế ra thứ vô hại với con người, nhưng lại kịch độc với năng lượng tinh thần ấy chứ...

Cho dù không thể thì biến thành loại ngâm độc cũng được. Sau này mà chiến đấu thì có thể bôi lên vũ khí như nước thánh. Hoặc là chế thành thứ tương tự như đạn nước thánh chẳng hạn!

"Quay về tôi sẽ hỏi lại, xem thử có cách điều chế độc được kiểu này hay không." Hứa Kỳ Tịch nói.

Bác sĩ Diệt Hoàng chớp chớp mắt, cô cảm giác chủ đề nói chuyện của thầy Hứa nhảy hơi nhanh.

Đây là lối tư duy của thiên tài ư?

Hon hai mươi phút sau.

Tinh thú còn lại trong thể giới gương đã bị giết chết hết, thể giới gương cũng bắt đầu biến mất.

Các đội viên thức tỉnh nhất phù văn, thu thập tin tức còn sót lại sau khi tinh thú bị tiêu diệt, sau đó quét dọn chiến trường rồi im lặng cùng đội thể giới gương biến mất.

Hứa Kỳ Tịch ngồi lên xe của bác sĩ Diệt Hoàng để về nhà. Diệt Phượng không chủ động đòi tiền hần về, khiến hần thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Thầy Hứa." Lúc gần rời đi, bác sĩ Diệt Hoàng lo lắng dặn dò: "Nếu như anh muốn nghiên cứu độc tố thì nhất định phải chuẩn bị biện pháp phòng độc chu đáo. Tốt nhất là đừng có thí nghiệm trong nhà. Nếu anh cần thì chúng tôi có thể cung cấp địa điểm."

"Yên tâm đi, tôi không lỗ mǎng như vậy đâu." Hứa Kỳ Tịch mỉm cười đáp. Nghiên cứu kịch độc trong nhà? Sao mà làm vậy được, hần vẫn muốn sống thêm vài năm mà.

Con người của bác sĩ Diệt Hoàng trầm xuống, đảo mắt nhìn qua thiết bị tên cánh cổng kỳ tích ở tầng một kia. Thầy Hứa là người có thể lắp ráp loại thiết bị kích thích kiểu này ở trong nhà, cô không nhắc nhở vài câu thì sao mà yên tâm được?

...

Trên tầng ba.

Hứa Kỳ Tịch ôm lô hội đi lên lầu, lại tưới nước cho nó.

Trong quá trình tưới nước, hần mới phát hiện ra con hamster nhỏ nấp trong chậu.

"Nhóc này, mày chui vào đây khi nào thế?" Hứa Kỳ Tịch kinh ngạc.

Hamster nghiêng đầu ra vẻ đáng yêu.

Hứa Kỳ Tịch nhủ mảy: "Không phải là từ ngày hôm qua đây chứ? Thế chẳng phải cảnh tao với Họa Mi nằm ngủ cũng bị mày thấy hết rồi á?"

Hamster: "???"

"Chặc chặc chặc." Hứa Kỳ Tịch giơ tay chạm nhẹ lên đầu chuột.

Nhưng hần không đuổi nó đi mà còn lấy một cái bánh quy nhỏ ra đưa cho nó.

Hamster nhận lấy bánh quy, gặm ăn ngon lành.

Hứa Kỳ Tịch thì tựa lưng trên giường, lấy sổ điểm danh ra.

Họa Mi đã thức dậy, vậy thì chắc là Tề Y San cũng phải trở về rồi nhỉ?

Hần mở trang của Tề Y San ra, gọi khẽ một tiếng: "713."

Đối diện lại vang lên một tiếng hít thở đều đặn.

Vẫn đang ngủ ư?

Hứa Kỳ Tịch rút tay về vẫn có thể nghe thấy đối phương đáp lại, ít nhất thì liên hệ giữa hai bên vẫn chưa đứt đoạn, đợi cô ấy tỉnh lại thì vẫn có thể nói chuyện được.

"Ồ, đang ngủ." lúc Hứa Kỳ Tịch định kéo sang trang khác thì giọng của Tề Y San lại vang lên trên sổ điểm danh.

Dừng lại một lúc.

"À, em đã trở về, chẳng trách." Tề Y San lại nói tiếp.

"Dậy rồi ư?" Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Giọng nói của Tề Y San lại vang lên: "Họa Mim... là Kỳ Tịch à, có thể em ngủ quên, cảm giác tinh thần hơi mệt mỏi."

"Lần này trí nhớ không có vấn đề gì nhỉ? Chắc là liên quan tới thiết kế của cánh cổng kỳ tích rồi." Hứa Kỳ Tịch nói.

Tề Y San thử nhớ lại, đáp: "Lần này không có vấn đề gì. Em vẫn nhớ rõ bản thiết kế, thậm chí nếu rảnh thì em còn có thể cải tiến lại nó đấy."

"Chuyện về cánh cổng kỳ tích ấy, anh có vài tin tức muốn nói cho em biết. Anh vừa lấy được tin tức anh để lại cho bản thân trước khi mất trí nhớ... Phải phối hợp dùng cánh cổng kỳ tích với một bộ nước thuốc thì mới có hiệu quả tốt nhất. Nước thuốc đó là loại mấy năm nay anh vẫn uống đấy. Họa Mi biết cách điều chế, lát nữa anh sẽ hỏi Họa Mi rồi chuyển cách điều chế cho em." Hứa Kỳ Tịch nói.

"Cảm ơn." Tề Y San đáp. Nhưng dù có cách điều chế thì với hiện trạng ở chỗ cô bây giờ, e là cũng khó mà làm ra được. Nhưng nói thế nào đi nữa thì đó cũng là tâm ý của Hứa Kỳ Tịch, cô sẽ không từ chối.

"Còn nữa, nói tới mục tuyến chọn siêu năng lực để kích hoạt cho mọi người, hôm nay anh lại nghĩ tới chất độc. Có thể nghiên cứu ra một loại kịch độc nhắm riêng vào thể năng lượng tinh thần để chúng uống thử được không?" Hứa Kỳ Tịch đưa ra suy nghĩ của mình.

"Độc á?" Đối diện, Tề Y San cũng ngẩn ra, rơi vào trầm tư.

713 lúc trầm tư cứ như nhập định vậy, Hứa Kỳ Tịch có gọi kiểu gì cô cũng không phản ứng.

Hứa Kỳ Tịch đành phải rời khỏi trang của Tề Y San, lật lại trang của cô Tô, điểm nhẹ một cái, cứ có cảm giác như đang lật thẻ bài thế nhỉ?

"Cô Tô, bên cô chuẩn bị thế nào rồi?" Hứa Kỳ Tịch hỏi.

"Vẫn cần thêm chút thời gian nữa, ngày mai sẽ ổn thỏa hết." Tô Khê Sa đáp: "Có gì à?"

"Không có, chẳng qua là đại kiếm của tôi đã gom đủ 10 tấm phù văn rồi. Tôi định ngày mai sẽ qua chỗ cô, tiện thể mở thêm 90 lỗ để thăng cấp ấy mà." Hứa Kỳ Tịch nói.

"Nhanh tới vậy á?" Tô Khê Sa cũng giật mình, hôm qua mới vừa mở lỗ, hôm nay đã đủ 10 phù văn rồi ư?

"Tôi không chiến đấu một mình." Hứa Kỳ Tịch sờ lên mặt của mình, gương mặt này vẫn dính khỏi nói, hôm nay lại có mặt mũi thêm lần nữa ở Đại Hạ.

"Đúng rồi, cô Tô này. Cô là cao thủ đúc vũ khí, có cách nào làm ra một cái hộp hay gì đó có thể chứa thể năng lượng tinh thần không?" Hứa Kỳ Tịch lại tò mò hỏi.

Hắn thẻ là mình chỉ thuận miệng hỏi thôi chứ không có ý gì khác.

"À, anh nói là dụng cụ để phong ấn thể năng lượng tinh thần ấy à? Có thể làm được... Nhưng bây giờ anh còn quá yếu, chuyện phong ấn thể năng lượng tinh thần bây giờ tạm thời anh vẫn chưa làm được đâu." Tô Khê Sa đáp.

"Nói vậy là có thể làm được à?" Hứa Kỳ Tịch xoa cằm.

Thuật phong ấn ư?

Lần sau tốt nhất là mình nên để dành vài cái lỗ trên kiếm cho thuật phong ấn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Tầng phòng ngự thứ chín bị phá, cảnh báo đã tiêu hao 10%

Dịch: Lăng Nhân Môn

Đến lúc đó lại nhét thêm vài phù văn có tác dụng phong ấn trong lỗ kiếm, sau khi chém chết tinh thú thì kích hoạt phù văn phong ấn nhằm bảo tồn tà thú năng lượng tinh thần lại.

Về phần bản thân mình tự học thuật phong ấn ấy à, cô Tô đã nói rồi, hiện tại hấn còn quá yếu nên tạm thời không thể làm được.

Nên nếu như nhờ vào sức mạnh phù văn chính là cách tốt nhất lúc này.

Đến lúc đó lại nói chuyện với chị em Diệt Hoàng thử, nhờ họ xem thử có hệ thống phong ấn hay phù văn có chức năng phong ấn sau khi kết hợp hay không.

"Lại nói, sau khi anh lấp 10 phù văn đó vào thì có xảy ra biến hóa nào không?" Tô Khê Sa ở bên kia đột nhiên hỏi.

Hứa Kỳ Tịch bắt giác sờ lên sơ ngực trái phồng phao của mình, gật đầu nói: "Cảm giác cứ như mình đã chính thức nhập môn rồi, hôm nay tìm tôi cứ như lò lửa ấy, lúc nào cũng ở trong trạng thái âm áp. Mỗi nhịp đập đều tăng cường sức mạnh cho tôi."

"Ừ, cảm giác của anh đúng rồi đấy. Đây đúng là trạng thái nhập môn. Ở chỗ chúng tôi, nó cũng được gọi là hoàn thành nền tảng tu hành, có thể chính thức gọi là trạng thái cấp một. Môn công pháp này của anh đúng là học nhanh thật." Tô Khê Sa cảm khái.

Phải biết rằng người tu hành bên chỗ cô muốn hoàn thành bước này ít nhất cũng phải tốn cả trăm ngày.

Còn Hứa Kỳ Tịch chỉ nhờ người gom đủ 10 phù văn nhét vào lỗ kiếm thì đã hoàn thành quá trình lột xác. Chẳng khác gì hoàn toàn bỏ qua nền tảng các thứ, cứ tăng cảnh giới lên rồi tính tiếp.

"Vậy đợi tôi mở 90 lỗ còn lại cho anh rồi tính tới bước tiếp theo sau nhé, lúc anh sắp lấp hết vào thì phải cẩn thận một chút." Tô Khê Sa nhắc nhở.

"Tại sao thế?" Hứa Kỳ Tịch thắc mắc.

Tô Khê Sa cân nhắc rồi đáp: "Nếu như tôi tính toán đúng thì 10 lỗ là hoàn thành nền tảng tu hành, 100 lỗ thì đến lúc hoàn thành quá trình lột xác từ cấp một tới cấp hai... loại lột xác này có khoảng cách thực lực rất lớn, tính chất của năng lượng trong cơ thể sẽ sinh ra tiến hóa. Ở chỗ chúng tôi thì những sinh mệnh cấp hai có thể dễ dàng đánh chết cấp một."

"Đây chẳng phải chuyện tốt à?" Hứa Kỳ Tịch nghe vậy thì nghi hoặc hỏi.

"Ở chỗ chúng tôi... Lúc hoàn thành loại biến hóa này là tai nạn được gọi là "kiếp" giáng lâm. Đây cũng là lý do chính khiến người ở chỗ chúng tôi không dám đi đường tắt mà phải từng bước tu luyện. Trước khi không thể nắm chắc việc đối mặt với kiếp thì chúng tôi phải cẩn thận dè chừng, từ từ tích góp thực lực từng chút một. Nhưng công pháp của anh thì lại không theo lối thường, căn bản chẳng thêm quan tâm đến việc có thứ như kiếp tồn tại." Tô Khê Sa giải thích.

Nên cô đang nghi ngờ, không biết có phải thể giới của Hứa Kỳ Tịch hoàn toàn không có kiếp gì đó, cứ thực lực vừa đủ thì cảnh giới sẽ tăng lên, thoải mái tiến bước hay không?

Vì theo như tốc độ chỉ một đêm đã gom đủ 10 phù văn của Hứa Kỳ Tịch, nếu như ngày mai cô mở thêm 90 lỗ cho hấn, nói không chừng chẳng bao lâu nữa Hứa Kỳ Tịch cũng sẽ gom đủ 100 phù văn để hoàn thành việc thăng cấp ấy chứ.

Thăng cấp như thế căn bản chẳng có linh hồn... cũng chẳng có nền tảng. Trong thời gian ngắn cũng không thể học được thủ đoạn hay kỹ năng thực dụng nào. Nếu có "kiếp" tồn tại, Hứa Kỳ Tịch lấy cái gì để chống lại nó đây?

"Do thể giới khác nhau nên cách quy tắc cũng không giống. Nên tôi không dám chắc chỗ anh có quy tắc tương tự như kiếp hay không... Không có thì còn may, lỡ như có thì lúc lấp đầy 100 lỗ anh phải cẩn thận vào." Hứa Kỳ Tịch tốt bụng nhắc nhở.

Cô không muốn Hứa Kỳ Tịch gặp chuyện không may.

Nếu như hiệu quả "Mong người có một giấc ngủ thật ngon không bị quấy rầy" trên kiếm có tác dụng thì trong một tương lai dài sắp tới, cô đều rất cần Hứa Kỳ Tịch.

Trừ khi tới một ngày nào đó, quyền hạn của sổ điểm danh lại thăng cấp, có thể để Hứa Kỳ Tịch trực tiếp đưa một phù văn chúc phúc đến tận tay cô, bản thân cô cũng có thể chế tạo ra một thanh đại bảo kiếm như của Hứa Kỳ Tịch rồi lấp nó vào.

"Tôi hiểu rồi, đến lúc đó tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn cô Tô nhé." Hứa Kỳ Tịch cảm ơn cô: "Còn nữa, trạng thái kiếp bên chỗ cô trông thế nào?"

"Có nhiều kiểu lắm, vì hệ thống tu luyện ở chỗ chúng tôi cực kỳ phức tạp và đa dạng. Nên hình thái của kiếp cũng không giống nhau."

"Có khảo nghiệm nhằm vào ý chí tinh thần, có tai nạn trực tiếp kiểu vật lý, có tai nạn kiểu tự nhiên..."

Hứa Kỳ Tịch nghe xong, trái tim lớn lại ra sức đập mạnh hơn.

Nghe có vẻ kích thích thế nhỉ?

"Tốt hơn hết là anh nên chuẩn bị tâm lý đi, mong là bên chỗ anh không có mấy thứ này." Tô Khê Sa tổng kết: "Ngày mai nhớ điểm danh tôi sớm một chút, tôi giúp anh mở lỗ, anh chúc phúc cho tôi."

"Được rồi ~" Hứa Kỳ Tịch vui vẻ đáp.

Nhưng sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Tô Khê Sa, Hứa Kỳ Tịch bỗng nhớ đến lúc tinh thần lực của mình bị nện thành đại kiếm, cùng với cơn đau đón đến tận linh hồn khi mở 10 lỗ thì mồ hôi lạnh đã vã ra như suối.

Mở 10 lỗ đã đau muốn chết rồi, 90 lỗ thì đau đón sẽ tăng lên đến chín lần.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình có thành M không nhỉ?

Họa Mi, đánh mình?

Hứa Kỳ Tịch vội lắc đầu, gạt hết những suy nghĩ đáng sợ kia ra khỏi đầu.

Viễn cảnh đáng sợ đó không phải tương lai mà hắn muốn.

...

Sau đó, Hứa Kỳ Tịch cố gắng khiến bản thân bận rộn hơn, để mình khỏi phải suy nghĩ miên man nữa.

Trong lúc chờ Họa Mi trở về nấu cơm, hắn lại bắt đầu tu luyện minh tường và kiếm thiên hằng ngày, cố gắng làm đại kiếm biến thành hình dạng mà mình muốn.

Trình độ kiếm thiên càng sâu thì hình dạng của đại kiếm sau này mới có thể đúng ý hắn được.

Sau khi minh tường một lần, Hứa Kỳ Tịch phát hiện minh tường pháp trong hệ thống Đại Hạ kia tăng tinh thần lực còn không nhanh bằng nhịp đập của trái tim âm áp của hắn nữa.

Hiệu suất hơi thấp...

Nhưng nghĩ tới chuyện đây mới chỉ là phiên bản 0.8, còn rất nhiều không gian phát triển thì hắn vẫn có thể hiểu và thông cảm được.

Sau khi minh tường xong, Hứa Kỳ Tịch chớp mắt, nhìn về phía bảng vẽ bên cạnh mình.

Hắn đang nghĩ xem có nên thử luyện kỹ năng vẽ truyện tranh hay không.

Bây giờ, hắn đã trở thành kỳ tích giả, tinh thần lực, tổ chất thân thể lẫn tốc độ đầu óc cũng tăng nhanh đáng kể.

Lúc này hắn mà học kỹ năng vẽ thì chắc là sẽ nhanh lắm. Nhưng nhất định sâu trong khung của thân thể này cũng có bản năng hội họa. Loại bản năng thể này, dù không có trí nhớ, nhưng nhất định vẫn có thể bị hắn khai thác một lần nữa.

Bây giờ tự nhiên hắn lại rất muốn vẽ tranh, vẽ ra phần cuối của bộ truyện kia.

Đây không chỉ là tâm ý của Họa Mi, mà còn là tâm nguyện của Tề Y San.

"Thử xem sao! Dù sao bây giờ mình cũng chẳng còn gì làm." Hứa Kỳ Tịch cầm bút vẽ, trong đầu mường tượng ra bản phác thảo.

Hắn cầm bút, hy vọng mình có thể vẽ bản phác thảo trong đầu ra.

Rầm~

Nhưng ngay khi ngòi bút tiếp xúc với bảng vẽ, Hứa Kỳ Tịch cảm giác như trong đầu mình vừa nổ tung, có cảm giác như trời long đất lở xuất hiện!

Cảm giác này khiến cho đầu óc của hắn căng cứng, đau muốn nứt toác ra.

Đây không phải linh cảm vẽ tranh.

"Chuyện gì thế này?" Hứa Kỳ Tịch bất giác ngừng đầu nhìn lên trần nhà.

Nhưng lúc này đây, ánh mắt của hắn như xuyên thấu qua trần nhà, hướng thẳng lên bầu trời, thậm chí là xuyên ra cả bầu trời..

Ở đó, trên một tầng phòng ngự bao trùm cả thế giới lại có thêm một tầng vết nứt vô cùng đẹp đẽ và bắt mắt.

"Kết giới ư?" một suy nghĩ lóe lên trong đầu Hứa Kỳ Tịch.

Rầm~

Lại thêm một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, kết giới vỡ nát...

Đây là tầng kết giới thứ chín.

Nó vỡ nát, đại biểu cho việc 10% kết giới đã bị hủy.

Trong khoảnh khắc này, tất cả người thức tỉnh có tinh thần lực mạnh mẽ trên thế giới đều có cảm ứng, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Dù không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng một cảm giác hoảng hốt và bất an bắt đầu dâng lên trong lòng họ.

Cứ như có tai nạn nào đó sắp giáng xuống.

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Tôi chỉ định cầm bút vẽ thử một bức thôi mà, có cần khoa trương tới vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thế giới đại biến

Dịch: Lăng Nhân Môn

Ngay khi ngòi bút và bảng vẽ chạm vào nhau, suýt chút nữa Hứa Kỳ Tịch đã cho rằng mình ý tứ lai láng, tài hoa hơn người rồi. Cái cảm giác dờn non lấp biển đó khiến hắn tưởng rằng thiên phú vẽ tranh của mình đã thức tỉnh.

Loay hoay nửa ngày, chẳng phải ý tứ tuôn ra như suối mà là phong ấn ở trên bầu trời đã rách rồi!

“Rồi sẽ có một ngày ta phơi thầy tro cốt của các ngươi.”

Hứa Kỳ Tịch đặt bút xuống, ra sức vò cái đầu đang đau đớn của mình... Lúc này, hắn thấy hơi nhớ đôi tay hay xoa đầu hắn rồi.

Một lúc lâu sau, cơn đau đầu của hắn mới giảm bớt.

Sổ điểm danh bên cạnh hắn chợt lóe sáng.

Nó cũng giống như Hứa Kỳ Tịch, đều là trung tâm của thu đoạn phòng ngự chín mươi tầng.

Mỗi khi một tầng phòng ngự bị phá, nó và Hứa Kỳ Tịch đều phải chịu công kích và áp lực như nhau.

“Không biết sau khi tầng phòng ngự thứ chín bị phá thì có dị biến gì không.”

Sau khi đỡ đau đầu hơn, Hứa Kỳ Tịch lại bắt đầu thấy lo lắng.

Mỗi tầng phòng ngự biến mất có nghĩa là chủ nhân của đám chó săn loa lại tiến thêm một bước xâm nhập thế giới này.

Nhưng nếu nhìn từ góc độ khác, đây chẳng phải là khổ tâm của A Giải ư.

Hứa Kỳ Tịch cho rằng chuyện này là do A Giải cố ý gây ra... Cùng với việc từng tầng phòng ngự bị xé bỏ, các sinh mệnh thể năng lượng tinh thần mạnh hơn sẽ được thả vào, bắt buộc con người trong thế giới này từng bước làm quen với thực lực ngày một tăng lên của kẻ địch.

Đây là một quá trình giảm xóc, để các sinh mệnh của thế giới này luôn có cảm giác nguy hiểm mà cố gắng nâng cao năng lực của bản thân, phát triển kỹ thuật đối phó với văn minh tinh thần, đoàn kết lại với nhau. Nếu như tốc độ tiến bộ của các sinh vật trong thế giới này quá chậm, vậy có lẽ chưa đợi đến khi chủ nhân của đám chó săn ở ngoài vũ trụ kia xâm lược thì đã bị chó săn tinh thú ngày một mạnh hơn diệt sạch rồi.

Sau khi biết được khổ tâm của A Giải, Hứa Kỳ Tích không khỏi thấy ảm lòng.

“Hôm nay ăn cua đi.”

Hắn đột nhiên nói... Trong thư có nói rằng, A Giải và hắn gặp nhau khi đang chọn cua ngoài chợ.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức gửi tin nhắn cho Họa Mi:

“Vợ ơi, hôm nay ăn cua không? Anh muốn ăn canh cua đậu phụ...”

“Được chứ, em sẽ mang cua về nhà cho anh chơi.” Họa Mi trả lời lại rất nhanh.

Hứa Kỳ Tích lại thấy ảm lòng hơn hẳn, năng lượng trong cơ thể lại tăng lên, hiệu quả hơn ‘hệ thống Đại Hạ’ vô dụng kia nhiều!

Nghĩ tới cảm giác ảm lòng khi mình và Họa Mi ở bên nhau, hắn đột nhiên cảm thấy thấy mình tương chẳng có gì hay ho hết.

“Anh đợi em về.” Hứa Kỳ Tích mỉm cười toe, đáp.

“Ồ? Anh mà nói thế là em vứt hết công việc để về nhà ngay đây. [Meme thiếu nữ cười ngọt ngào].” Họa Mi trả lời.

Hứa Kỳ Tích: “!!!”

Ngon thế cơ à?

“Em họp xong sẽ về, đợi em về sẽ dẫn anh đi bắt cua... Bây giờ tất cả mọi người còn đang nghe em nói đây này.” Họa Mi trả lời.

Đọc đến đây, Hứa Kỳ Tích lập tức tưởng tượng ra cảnh Họa Mi đi họp với cấp dưới, đang họp thì đột nhiên lấy điện thoại ra, nói chuyện riêng tư của vợ chồng với hắn.

“Em cứ lo họp trước đi.” Hứa Kỳ Tích vội vàng đáp.

Hy vọng khi đi họp Họa Mi không có thói quen chiếu màn hình di động... Ngộ nhờ nội dung chat của bọn họ bị chiếu lên màn hình thì về sau hắn đến công ty của Họa Mi chơi sẽ ngại biết bao?

Sau khi nói chuyện với Họa Mi xong, Hứa Kỳ Tích lại nhìn bảng và bút vẽ... Hay là lại thử xem nhỉ?

Nhưng hắn lại thấy hơi hoang mang.

Nhờ đâu khi hắn cầm bảng vẽ lên, phòng ngự bên ngoài lại đột nhiên vờ thêm một tầng nữa thì phải làm sao đây?

“Áy, đây là một lý do tốt nè!”

Trong lòng Hứa Kỳ Tích đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Mạch Tuệ à, bây giờ thầy Hùng Bá tôi đây đang mắc phải một chứng bệnh, cứ cầm bút lên là lại đau đầu, thậm chí vừa hạ bút là thế giới sẽ phải đổi mặt với nguy cơ diệt vong... Vậy dời deadline lại thêm một thời gian nữa nhé? Tin tôi đi, tôi làm thế chỉ để bảo vệ hòa bình của thế giới thôi.

Khi hắn đang vui sướng suy nghĩ, tin nhắn mới của Mạch Tuệ lại nhảy ra trên màn hình điện thoại.

Linh thế cơ á?

Hứa Kỳ Tích chợt dạ bấm vào tin nhắn.

“Thầy Hùng Bá, trưa nay anh có cần đặt đồ ăn không?” Mạch Tuệ nhắn.

Hứa Kỳ Tích thờ phào nhẹ nhõm: “Không cần đâu, hôm nay vợ tôi nấu cua.”

“À, thứ hai nhì.” Mạch Tuệ đáp lại, có vẻ rất quen thuộc.

Nhìn phản ứng thuần thực này, có thể đoán ra cuối tuần Tề Y San xuất hiện, hắn thường nhờ Mạch Tuệ đi đặt com hộ thì phải?

“Đúng rồi thầy Hùng Bá, gần đây anh có còn muốn mua gì không?” Mạch Tuệ lại hỏi.

Hứa Kỳ Tích: “Tạm thời thì không... Nếu buộc phải nói thì có lẽ tôi sẽ xem xét mấy bộ kiếm pháp gì đó thôi.”

“Ồ? Tác phẩm tiếp theo của thầy Hùng Bá có liên quan đến kiếm pháp à? Tôi hiểu rồi, lát nữa tôi sẽ nhờ công ty chuyển phát nhanh trong thành phố mang nấy bộ kiếm thuật đến nhà cho thầy Hùng Bá.” Mạch Tuệ nhanh chóng nhắn lại.

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Không phải chứ, Mạch Tuệ à, bên cô có cả kiếm thuật luôn á?

Sao hẳn cứ có cảm giác dù hẳn muốn gì thì Mạch Tuệ cũng có thể mang đến cho hẳn thể nhỉ?

“Mạch Tuệ, thật ra tôi còn muốn có một chiếc máy du hành thời gian nữa.” Hứa Kỳ Tịch nói.

“Thầy Hùng Bá định đến tương lai đạo bản thảo à? Ha ha ha ~ Mấy thứ như thế dù là tôi cũng không có được đâu.” Ở cuối câu, Mạch Tuệ còn nhấn thêm [meme gấu cười] đáng yêu nữa.

Từ tin nhắn này có thể thấy mọi thứ vẫn bình thường nhỉ?

Trong chậu lô hội bên cạnh Hứa Kỳ Tịch, hamster đưa mắt nhìn tin nhắn trong khung chat của Hứa Kỳ Tịch, móng vuốt của nó cong lại.

...

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy hôm nay mình bắt đầu bận rộn hơn hẳn.

Hắn vừa nói chuyện với Mạch Tuệ xong, bác sĩ Diệt Hoàng đã gọi điện đến: “Thầy Hứa, thầy Hứa, anh có tin tức gì mới không?”

“Sao vậy? Sao mà vội thế? Cô cần tin gì?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi lại, đồng thời khiến bác sĩ Diệt Hoàng bình tĩnh lại một chút.

“Vừa nãy chúng tôi nhận được tin tức có ‘tinh thú thiên tai’ xuất hiện ở nước láng giềng Thiên Sa... Vẫn có thể giới gương và sương mù như trước đây. Nhưng lần này trong thế giới gương có hình chiếu chiếu thẳng đến hiện thế. Những người bình thường chưa thức tỉnh ở hiện thế đều nhìn thấy cái bóng không lồ mờ ảo của tinh thú thiên tai, điều này khiến người dân vô cùng hoảng sợ. Có phải thế giới sắp có thay đổi lớn gì không?”

Bác sĩ Diệt Hoàng căng thẳng hỏi.

Hiện giờ tổng bộ Đại Hạ cũng đang thảo luận việc này.

Cô đột nhiên nhớ đến thầy Hứa, tuy rằng biết rõ hẳn đã mất đi ba năm kỷ ức nhưng cô vẫn vô thức nghĩ rằng hẳn sẽ biết điều gì đó.

“Thế giới sẽ không có thay đổi lớn đâu, cùng lắm là thay đổi nhỏ thôi.” Hứa Kỳ Tịch thông thả đáp: “Đừng căng thẳng, cứ bình tĩnh đi.”

“Có phải điều này liên quan đến chuyện khi nãy chúng tôi đột nhiên cảm thấy bất an không?” Bác sĩ Diệt Hoàng vẫn không thể yên tâm được.

“Đó là do phòng ngự của chúng ta lại bị vỡ một tầng nữa. Sắp tới những kẻ xâm lược và đám chó săn của chúng sẽ có ảnh hưởng lớn hơn đối với thế giới của chúng ta. Trong vài năm tới, ảnh hưởng của tinh thú tới thế giới chính sẽ ngày một lớn hơn, không chỉ hạn chế ở thế giới gương, thậm chí không chỉ là hình chiếu nữa.” Hứa Kỳ Tịch chậm rãi nói.

Thế nên nếu không muốn chết trong an nhàn thì phải theo kịp tiết tấu, luôn có cảm giác nguy cơ, nỗ lực để trở nên mạnh hơn... Đây cũng là điều mà A Giải mong muốn.

“Nói cách khác, phải nhanh chóng nâng cấp hệ thống Đại Hạ lên phiên bản 1.0.” Bác sĩ Diệt Hoàng đã hiểu phần nào.

Có lẽ sau này, đám tinh thú xâm lược kia không cần dùng thế giới gương làm trung chuyển nữa mà sẽ xuất hiện trực tiếp tại hiện thế, gây nên thương vong lớn hơn.

Bây giờ chỉ là hình chiếu mơ hồ, dù người bình thường ‘nhìn’ thấy thì vẫn trong phạm vi kiểm soát được.

Những người thức tỉnh sau này sẽ không còn là những người bảo vệ thầm lặng nữa... Bọn họ sẽ dần chuyển ra ngoài ánh sáng, hình ảnh bọn họ bảo vệ thế giới cũng sẽ được chiếu khắp hiện thế, để hàng vạn người nhìn thấy.

Mà đối với những người thức tỉnh, điều này có nghĩa là áp lực của họ sẽ lớn hơn. Tuy nhiên, đây cũng là một nguồn động lực lớn đối với họ.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kiếm thuật ngẫu hay không là chuyện cả đời

Dịch: Lăng Nhân Môn

Tin tức nước Thiên Sa có dị biến, hình chiếu cơ thể khổng lồ của quái vật xuất hiện trong thành phố sầm uất nhanh chóng lan truyền khắp cả thế giới với tốc độ cực nhanh.

Rất nhiều người không rõ chân tướng đều đang đoán xem có chuyện gì xảy ra. Những người sinh sống cách nước Thiên Sa khá xa thì vẫn còn bình tĩnh... Bọn họ ở xa, chỉ muốn làm quần chúng hóng chuyện, vui vẻ hóng drama, nhiệt tình gia nhập vào đội quân suy đoán trên mạng.

Nhưng đang hóng dờ thì họ đã phát hiện ra mình biến thành drama để người khác hóng... Chỉ trong vài giờ tiếp theo, hàng loạt sự kiện tương tự đã xảy ra trên phạm vi toàn thế giới.

Một giây trước còn đang hóng chuyện, vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện ra nơi mình sống cũng xuất hiện ảnh chiếu của quái vật khổng lồ.

Nhiều nơi trên thế giới gần như đồng loạt xuất hiện hình chiếu của quái vật khổng lồ. Tuy rằng cơ thể của quái vật mơ hồ như bị đánh Mosaic, nhưng thủ đoạn bạo lực đẩy đổ các tòa kiến trúc của chúng vẫn khiến khiến mọi người ngày càng hoang mang.

Sở dĩ trong một ngày xuất hiện nhiều quái vật như thế là do sau khi tầng phòng ngự thứ chín bị phá vỡ, đám chủ nhân chó săn ở bên ngoài vũ trụ nóng lòng đưa nhiều tinh thú chó săn xuống hơn để thử nghiệm cường độ của tám mươi một tầng phòng ngự còn lại, đồng thời tìm kiếm vị trí yếu nhất của lớp phòng ngự, chuẩn bị phá vỡ tầng phòng ngự tiếp theo.

Vì thế nên hôm nay đám tinh thú vô cùng háng máu.

Những người thức tỉnh trên khắp thế giới cắn răng bật chế độ tăng ca. Những nơi có nhiều người thức tỉnh còn đỡ... chứ ở những nơi ít người thức tỉnh, bọn họ vừa đánh xong khu A, nghỉ ngơi một lát lại phải chạy sang khu B, bốn ba mệt mỏi.

Hơn nữa, ngoại trừ những ảnh chiếu quái vật khiến người ta hoảng sợ ra, có một số người tinh mắt còn nhìn thấy chuyện quan trọng hơn... Có người đang đánh nhau với đám quái vật này?

Hình ảnh tinh thú được chiếu đến hiện thể không phải thể giới gương hoàn chỉnh mà là hình ảnh một phần nào đó của nó. Khi tinh thú đi vào khu vực nào đó của thể giới gương, hình chiếu của chúng sẽ bị chiếu đến hiện thể. Nhưng một khi rời đi, bóng của chúng cũng sẽ biến mất.

Mà bóng dáng của những người thức tỉnh thỉnh thoảng xuất hiện trong khu vực nhỏ này cũng bị chiếu đến hiện thể.

Đây là chuyện mà những người thức tỉnh không kịp đề phòng, nếu như họ biết hình bóng của mình sẽ được chiếu đi thế này thì chắc chắn sẽ cố gắng khiến mình trông đẹp trai hơn một chút... Nhưng chủ nhân của đám chó săn không thông báo trước về thay đổi ngày hôm nay, không được tập dợt trước, những người thức tỉnh cứ thế xuất hiện trên màn ảnh livestream.

Cũng may hình ảnh lần livestream đầu tiên này khá mơ hồ. Nếu không phải người cực kỳ gần gũi thì không thể nhận ra thân phận của những người thức tỉnh từ hình ảnh mờ ảo thế này được.

“Những con quái vật khổng lồ này là gì thế?”

“Người chiến đấu cùng bọn chúng là ai vậy?”

“Từ sự thuần thực khi chiến đấu với quái vật của họ có thể thấy, đây không phải lần đầu tiên chuyện này xảy ra... Họ là các anh hùng luôn âm thầm bảo vệ thế giới ư?”

“Đã có người biết chuyện này từ lâu rồi hả? Vì nó chưa ảnh hưởng đến toàn thế giới như hôm nay nên họ vẫn giấu tất cả mọi người sao?”

“Có ai phát hiện ra không, trong hơn một năm trở lại đây, các tác phẩm giải trí có đề tài về quái vật, tận thế, người ngoài hành tinh xâm lược ngày càng nhiều thì phải? Họ đang chuẩn bị tâm lý trước cho chúng ta à?”

Khi khắp mọi nơi trên thế giới xuất hiện hình chiếu quái vật, các diễn đàn thảo luận đều bùng nổ.

Đâu đâu cũng nói về chuyện này, tất cả bản tin, tất cả diễn đàn, nhóm chat đều bàn tán về cùng một chuyện.

Ngoại trừ việc khiến mọi người hoảng sợ, vô số suy đoán và hoài nghi lại khiến nhiều người chú ý đến nhóm người đang chiến đấu với quái vật khổng lồ.

Chắc chắn không thể tiếp tục che giấu sự tồn tại của những người thức tỉnh nữa.

Muốn giấu cũng không giấu nổi, đây là chế độ cưỡng chế livestream mà... Bây giờ hình ảnh còn mơ hồ nhưng nhờ đâu mấy ngày nữa lại full hd thì sao?

Nếu đã như thế, chi bằng thuận theo dòng chảy của thời đại, dứt khoát đóng gói người thức tỉnh đẩy ra ngoài sáng cho rồi.

Biến người thức tỉnh thành người bảo vệ một thành phố, một quốc gia nào đó, thậm chí thôn trấn cũng có thể có người thức tỉnh đại diện cho mình, có niềm kiêu ngạo của mình.

Nếu như thế có thể khiến mọi người dồn toàn bộ sự chú ý vào những anh hùng âm thầm bảo vệ nhân loại này, để bọn họ biết có những anh hùng như thế đang lặng lẽ bảo vệ thế giới thì sẽ giảm bớt nỗi hoảng sợ.

Đồng thời cũng có thể tiết lộ một chút thông tin về tinh thú thiên tai, để mọi người dần dần hiểu được sự nguy hiểm của bọn chúng, không được coi thường chúng, nhưng cũng không gây ra sự hoảng sợ quá lớn.

Biện pháp tốt nhất để giảm bớt hoảng sợ là để mọi người hiểu về nguồn cơn khủng hoảng. Mọi người thường sợ nhất thứ mình không hiểu rõ, nhưng chỉ cần hiểu một chút về chúng thì sự hoảng sợ này sẽ giảm đi rất nhiều.

Đó chính là phương án xử lý thỏa đáng... Chỉ cần hiểu biết thật sự, cảm giác hoảng sợ sẽ được giải quyết, cho mọi người uống một liều thuốc an thần, khiến họ hoàn toàn yên tâm.

Quyết định tương tự thế này nhanh chóng được thông qua tại các quốc gia.

...

“Thầy Hứa, có lẽ chúng ta phải đẩy nhanh cuộc thảo luận tinh thú cấp cao ở sa mạc kia rồi...”

Bác sĩ Diệt Hoàng nói chuyện qua điện thoại với Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu nhìn trời, mấy người không đưa tôi qua, nhưng lại thông báo chi tiết như thế, định lôi kéo tôi à?

“Thầy Hứa, anh có đề nghị gì với việc công bố thông tin của tinh thú không?” Bác sĩ Diệt Hoàng lại hỏi.

“Hay là làm thành phim tài liệu nhỉ? Tập hợp những tinh thú chó săn đã thảo phạt thành tài liệu, công bố kích cỡ cơ thể, hình ảnh, đặc trưng của chúng rồi từ từ tiết lộ ra ngoài theo thứ tự từ yếu đến mạnh?” Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Hay là làm một bảng xếp hạng thực lực tinh thú hoặc bảng cấp độ nguy hiểm gì đó?”

Hắn chơi game, xem phim điện ảnh, cày phim, đọc tiểu thuyết quá nhiều nên vô thức đáp luôn.

“Ừm, ý kiến hay đấy.” Bác sĩ Diệt Hoàng viết tất cả ra: “Thầy Hứa cho rằng có nên tiết lộ sự nguy hại của tinh thú với hiện thế cho tất cả mọi người biết không?”

“Việc này các cô tự quyết định đi, nếu cảm thấy tiết lộ toàn bộ cùng lúc sẽ gây ra hoang mang thì tiến hành từng bước, tiết lộ từng chút một...”

Hứa Kỳ Tịch không am hiểu mấy chuyện như thế, trả lời câu hỏi kiểu này khiến hắn thấy đau hết cả đầu.

“Đại Hạ định biến những người thức tỉnh thành anh hùng, thầy Hứa thấy có nên làm một bảng xếp hạng anh hùng không?” Hình như bác sĩ Diệt Hoàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Chắc hẳn đây không phải là câu hỏi của một mình cô.

“Anh hùng cấp thôn, anh hùng cấp trấn, anh hùng cấp thành phố, anh hùng cấp tỉnh?” Hứa Kỳ Tịch vô thức thốt lên.

“Tuyệt cú mèo ~ Không hồ là thầy Hứa.”

Bác sĩ Diệt Hoàng đáp, chẳng khác nào một cô fan nảo nảo.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, các cô đừng coi là thật nhé.

“Đúng rồi thầy Hứa này, tôi đã tìm cho anh một vài bộ kiếm thuật, nhưng không biết anh có dùng đến không. Đợi khi hội nghị kết thúc tôi sẽ gửi cho anh.” Bác sĩ Diệt Hoàng nói.

“Được ~” Nghe thế, Hứa Kỳ Tịch cảm thấy có phần mong chờ.

Kiểm thuật ư, tuy rằng hắn dùng đại kiếm nhưng đại kiếm trong tay hắn lại nhẹ như vô hình vậy. Hắn hoàn toàn có thể múa đại kiếm với tốc độ của kiếm thường.

Dùng đại kiếm để thi triển kiếm thuật phiêu dật, chắc chắn sẽ thú vị lắm.

...

Hứa Kỳ Tịch nhận được kiếm thuật vào buổi trưa, trước khi Họa Mi về nấu cơm.

Nhưng không phải do Diệt Hoàng gửi tới mà là kiếm thuật của Mạch Tuệ, hơn nữa còn là sách buộc chỉ đóng thành quyển, tràn ngập cảm giác cổ xưa,

cứ như bí tịch võ công vậy.

Hứa Kỳ Tịch mong đợi + tò mò vươn tay mở quyển Bạt Kiếm Thuật đầu tiên ra... Sau đó hấn choáng váng luôn.

Bạt Kiếm Thuật này chẳng có liên quan gì đến Bạt Dao Trảm trong phim hoạt hình mà là tập hợp một loạt các tư thế rút kiếm ngẫu nhiên.

Phải rút guom như thế nào cho ngẫu, phải rút phi kiếm ra khỏi vỏ thế nào mới đúng, phải rút kiếm thế nào cho nho nhỏ, phải vác đại kiếm trên vai thế nào cho bá đạo, phải thông thả rút cổ kiếm Đại Hạ như thế nào mới đúng bài...

Có lợi hại hay không là chuyện trong một khoảng thời gian nhất định nhưng có ngẫu hay không lại là chuyện cả đời.

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Hình như thứ mà Mạch Tuệ tìm cho hấn đều là vài phân cảnh ngẫu nhiên trong truyện tranh, làm thế nào để lúc rút kiếm trông mình hấp dẫn nhất, ngẫu nhất, đúng chuẩn nhất.

"Cũng hay ho đấy chứ, nhất là tư thế vác đại kiếm này, nói không chừng mình lại dùng tới cũng nên?"

Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, tuyệt quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phù văn tuyệt kỹ của Hầu ca

Dịch: Lăng Nhân Môn

Hơn nữa, vì kiếm trong tay hấn thật sự rất nhẹ nên có khi hấn còn có thể lắp thêm vỏ kiếm vào, về sau lúc xuất hiện sẽ ngẫu hơn nữa nhỉ?

Mai phải hỏi cô Tô Khê Sa xem sau này hấn có thể tiến hóa ra một bao kiếm hay không mới được.

Hứa Kỳ Tịch vừa suy nghĩ vừa đọc hết cả quyển 'Bạt Kiếm Thuật'... Sau khi đọc xong hấn vẫn cảm thấy dư âm vắng vắng.

Nếu không đọc thì hấn không thể biết, chỉ một quá trình rút kiếm nho nhỏ cũng có nhiều chiêu thức làm màu đến thế.

Ngoại trừ Bạt Kiếm Thuật, Mạch Tuệ còn gửi cho hấn một quyển kiếm thuật nghe có vẻ rất cao thâm là Ngự Kiếm Thuật.

Có Bạt Kiếm Thuật ngẫu nhiên nhất làm nền tảng, Hứa Kỳ Tịch đã chuẩn bị tâm lý trước, hấn giờ Ngự Kiếm Thuật ra, phát hiện đây là một bộ kiếm thuật khoa học chân chính.

Làm thế nào để cải tạo một thanh kiếm thành phi kiếm kiểu phun hơi, làm thế nào để phối hợp với thiết kế sáng tạo như "găng tay điều khiển từ xa".

Đến lúc đó, chỉ cần đeo găng tay điều khiển vào là có thể kết hợp tư thế của các ngón tay với phi kiếm khoa học kỹ thuật để tấn công từ xa rồi.

Hứa Kỳ Tịch lặng lẽ gấp Ngự Kiếm Thuật lại: "..."

Khoa học kỹ thuật đỉnh quá!

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, hấn lại lấy thanh đại kiếm của mình ra.

Hấn đặt ngang thanh kiếm, giương ngón tay lên: "Lên!"

Đại kiếm dễ dàng bay lên, xoay vòng trong không trung một cách linh hoạt.

"Xoay trái, xoay phải, xoay vòng quanh, rất tốt, chính là tiết tấu này, một hai ba bốn, làm lại lần nữa." Hứa Kỳ Tịch điều khiển đại kiếm, xoay vòng, nhảy nhót trong không trung.

Tuy rằng kiếm thuật mà Mạch Tuệ đưa đến không phải kiếm thuật thật sự, nhưng lại khơi dậy linh cảm của Hứa Kỳ Tịch.

Tuy không có kỹ thuật để sửa lại đại kiếm... nhưng hấn có niềm lực mà!

Đối với người khác, Ngự Kiếm Thuật là thứ tràn ngập khí tức thần tiên, nhưng hần chỉ cần dùng niệm lực nâng đại kiếm của mình lên là có thể điều khiển nó một cách linh hoạt rồi. Thậm chí sau khi thành thạo rồi thì không cần dùng tay, chỉ nhếch mép hoặc là thổi sáo cũng có thể ngự kiếm, thế cũng ngẫu lắm.

“Thầy Hùng Bá, anh nhận được kiếm thuật chưa?” Mạch Tuệ nhắn tin tới.

“Nhận được rồi, kiếm thuật rất hay, tôi thích lắm!” Hứa Kỳ Tịch đáp.

“Hi hi, tôi mong đợi tác phẩm mới của thầy được hoàn thành lắm đó ~ [Meme thiếu nữ mong đợi].” Mạch Tuệ lại gửi tin nhắn tới.

“Vây tôi sẽ cố gắng hết sức về ra một tác phẩm thật đỉnh.” Hứa Kỳ Tịch bảo đảm.

Về phần cố gắng hết sức của tôi được đến đâu thì phải xem ý trời thôi.

...

Buổi trưa.

Bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng Hứa Kỳ Tịch cũng nghe thấy tiếng đỗ xe truyền từ tầng dưới lên.

Họa Mi về rồi.

Hứa Kỳ Tịch vui mừng chạy đến huyền quan, vuốt tóc lên một cách cool ngầu, nhưng suy nghĩ một lúc hần lại thả tóc xuống rồi cời hai khuy áo sơ mi của mình ra, để lộ một nửa cơ ngực cường tráng.

Tốt lắm, rất man, rất bảnh trai.

Trong cuộc sống vợ chồng cũng cần vài thú vui. Không thể để Họa Mi cố gắng mãi được, hần cũng phải tham gia chứ.

Hứa Kỳ Tịch lại ngâm thêm một đoá hoa hồng... À đó là hoa nhự, đồ trang trí trong nhà hần.

Cạch ~

Tiếng Họa Mi cời giày cao gót truyền từ cửa tới, cửa ra vào bị đẩy ra.

Đến đây!

“Là la ~ la ~”

Hứa Kỳ Tịch ngâm nga bài hát vui tươi, dang hai tay ra, xoay tròn hai vòng như nhảy waltz, ra đón cô vợ đang đứng ở cửa.

Cửa lớn mở ra, để lộ gương mặt xinh đẹp của Thẩm Họa Mi... và cả hai gương mặt được xem như mỹ nhân khác.

Ngay lập tức, ba đôi mắt cùng nhìn chăm chăm vào Hứa Kỳ Tịch.

Ở phía sau Họa Mi, bên trái là một cô gái ăn mặc kiêu trí thức, cô ngại ngần nhìn đi chỗ khác. Cô gái còn lại mặc đồ thường, trong mắt chứa ý cười, hào phóng nhìn thẳng vào lồng ngực của Hứa Kỳ Tịch, tỏ vẻ khen ngợi.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Có cần phải kích thích thế không?

“Ừm... A Tịch rất đẹp trai.” Họa Mi cười nói, đặt giày cao gót của mình xuống.

“La la la~”

Hứa Kỳ Tịch lại ngâm nga bài hát, xoay ngược lại hai vòng như đảo ngược thời gian, tự xoay ra sau huyền quan, rút lui khỏi đây.

“Mấy ngày không gặp, Kỳ Tịch đẹp trai hơn nhiều rồi.”

Cô gái mặc đồ thường kia vui mừng nói... Xem ra cô cũng thân quen với Họa Mi và Hứa Kỳ Tịch.

“Có thể do gần đây anh ấy sắp vẽ xong truyện rồi nên tâm trạng cũng tốt hơn.” Họa Mi mỉm cười đón hai cô gái đó vào trong nhà.

Lúc này Hứa Kỳ Tịch đã cài nút áo sơ mi của mình, nụ cười xán lạn trở lại trên môi... Tìm to lợi thế đó, cho dù vừa mới xảy ra chuyện đáng xấu hổ, hần cũng có thể thần nhiên được. Nụ cười rạng rỡ của hần cũng khiến cô gái trẻ kia nhẹ nhõm hơn.

“Đây là thư ký mà công ty em mới tuyển vào làm cách đây không lâu – Trường Nhạc. Đây hần là lần đầu tiên A Tịch gặp cô ấy.”

Họa Mi giới thiệu cô gái trí thức kia cho Hứa Kỳ Tịch:

“Về sau nếu có lúc em bận quá, có thể em sẽ nhờ cô ấy xử lý vài chuyện hộ chúng ta.”

“Có biết về không?” Hứa Kỳ Tịch xoa cằm trầm tư.

Trường Nhạc: “???”

“Đừng làm khó em Trường Nhạc chứ.” Họa Mi lấy một tệp hồ sơ từ phòng ngủ ra, đưa cho cô gái trí thức: “Cũng đã muộn rồi, hay là ở lại nhà tôi ăn cơm nhé?”

“Không được không được.” Trường Nhạc xua tay liên tục, cô ôm lấy túi hồ sơ, chào tạm biệt Hứa Kỳ Tịch, Họa Mi vào cô gái mặc đồ thường kia xong thì vội vàng chạy mất.

“Cô gái này da mặt mỏng quá, còn cần luyện tập thêm.”

Cô gái mặc đồ thường đi tới trước bàn ăn kéo ghế ra rồi ngồi xuống. Cô nằm bò ra bàn, chẳng đoái hoài gì đến hình tượng, tự nhiên như đang ở nhà mình vậy.

Hứa Kỳ Tịch bắt đầu suy đoán thân phận của cô gái này... Có vẻ như cô là bạn thân của vợ chồng họ.

Là bạn thân của Họa Mi à?

“Em Trường Nhạc chỉ mới vừa tốt nghiệp, tuy hay xấu hổ, nhưng năng lực làm việc rất tốt...”

Họa Mi đi vào trong bếp, xả nước vào trong một chiếc chậu nhỏ rồi thả mấy con cua còn sống vào trong chậu, đặt trước mặt Hứa Kỳ Tịch:

“Vốn dĩ em định họp xong sẽ cùng đi mua cua với anh, nhưng giữa đường thì gặp Kỳ Kỳ, em chỉ đành đi chợ mua thức ăn trước... Lần sau chúng ta lại đi chọn cua với nhau nhé.”

“OK.” Hứa Kỳ Tịch gật đầu đáp, sau đó hẩn nhìn vào mấy con cua đang giong càng trong chậu... Họa Mi đang làm gì thế này, bảo hẩn nghịch của hả?

Chẳng lẽ nghịch của là một sở thích của mình ư?

“Họa Mi à, cô chiều A Tịch quá...” Kỳ Kỳ đứng bên cạnh giờ tay ra chọc cua.

Con cua nhỏ nhả ra bong bóng trắng, bò sang một bên, hiển nhiên là chẳng chào đón cô chút nào.

“Đúng rồi Họa Mi, lần này tôi lại thu thập được một thủy tinh phù mới nên mang đến cho cô này.”

Kỳ Kỳ nói, cô mở túi xách của mình, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đặt lên trên bàn.

“Thủy tinh phù?” Nghe thấy chữ ‘phù’ này, trong lòng Hứa Kỳ Tịch rục rịch.

“Ừm, là đồ tốt phổ biến trong một nhóm người ở Đại Hạ, một thủy tinh phù nho nhỏ có rất nhiều tác dụng kỳ diệu đấy, ví dụ như đeo nó vào sẽ không bị mất ngủ, ngồi lâu cũng không bị đau lưng. Nghe nói trong miệng thủy tinh có dao động đặc biệt nào đó, Họa Mi rất tò mò về thứ này nên tôi đã giúp cô ấy thu thập kha khá.”

Kỳ Kỳ vừa giải thích vừa mở hộp ra.

Trong hộp, một miếng thủy tinh nho nhỏ đang phát sáng, phù văn bên trong nó cũng lóe sáng.

Đúng là thú phù lấy được từ trên người tinh thú thiên tai.

Do hiệu quả đặc biệt của thú phù nên trên thị trường hiện giờ lưu hành không ít thú phù... Nhất là đối với những người thức tỉnh đơn độc, bán thú phù là một nguồn thu nhập của bọn họ.

“Phù văn này khá kỳ lạ, khác hẳn những phù văn từng lưu hành trên thị trường trước đây, đến bây giờ tôi vẫn không biết tác dụng của nó.”

Kỳ Kỳ vừa nói vừa vươn tay chạm vào phù văn chúc phúc: “Họa Mi, mấy phù văn không rõ hiệu quả thế này cô có lấy không?”

Họa Mi trong bếp quay đầu nhìn, đáp: “Trông đẹp đó, tuy rằng không biết hiệu quả nhưng chắc là loại mà tôi chưa thu thập được, tôi lấy nhé. Đến cuối tháng tôi sẽ chuyển khoản cho cô một thẻ ~”

“Kỳ Tịch, cất kỹ nó nhé.” Kỳ Kỳ đẩy chiếc hộp đến trước mặt Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch nhận lấy chiếc hộp với vẻ phức tạp... Có vẻ như Họa Mi đã sưu tập rất nhiều phù văn chúc phúc phát sáng thì phải? Có khoảng bao nhiêu

nhỉ?

Ngón tay của hắn chạm vào phù văn, để tinh thần lực quét một lượt.

[Chúc mỗi một sợi tóc của người đều có thể biến thành một phân thân ~]

Hiệu quả của phù văn chúc phúc hiện lên trong đầu của Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Đây là phiên bản cấu hình thấp của kỹ năng Hàu ca (*) nhờ lông khi biến thành vô số khi con ư?

Nhưng mỗi một hóa thân tốn một sợi tóc á?

Hứa Kỳ Tịch vươn tay sờ lên đầu mình, thấy hơi không ổn.

(*) Tôn Ngộ Không.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đủ phù văn rồi!

Dịch: Lãng Nhân Môn

Tuy rằng đây là một trong những tuyệt kỹ nổi tiếng của Hàu ca nhưng con người và Hàu ca vẫn khác nhau mà.

Nếu tám vạn bốn nghìn sợi lông trên người Hàu ca dùng hết thì chỉ cần rung người một cái, đồng lông này lại được thu hồi lại...

Người bình thường sẽ có khoảng một trăm ngàn sợi tóc, Hứa Kỳ Tịch nghĩ mình khá ít tóc, chỉ khoảng bảy tám mươi nghìn sợi đã là tốt lắm rồi. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là tóc của con người không có tính năng tự động thu hồi.

Dứt một sợi là ít đi một sợi, đợi mọc lại phải mất vài ngày. Thậm chí nếu chân tóc bị tổn thương nhiều lần, có khi còn ảnh hưởng đến sự phát triển của tóc nữa ấy.

Sẽ bị hói đó.

[Đội đã, đâu có nói nhất định phải dứt xuống nhĩ.]

Hứa Kỳ Tịch đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Chúc phúc này này ‘chúc mỗi một sợi tóc của người đều có thể biến thành một phân thân’, vậy nếu như là tóc đã được cắt xuống thì sao?

Đàn ông trưởng thành một hai tháng cắt tóc một lần là chuyện rất bình thường.

Vậy những sợi tóc đã bị cắt đi này có tác dụng không nhĩ?

“Ồ? Sao thủy tinh phù này lại phát sáng vậy?”

Kỳ Kỳ đứng bên cạnh nhìn thấy sau khi Hứa Kỳ Tịch cầm lấy thủy tinh phù, thủy tinh phù lại phát sáng.

“Có thể là do trông tôi khá đẹp trai.”

Hứa Kỳ Tịch vui vẻ đóng nắp hộp lại, che đi ánh sáng mà ‘phù văn chúc phúc’ phát ra sau khi tiếp xúc với tinh thần lực.

Rõ ràng phù văn này khác với phù văn lúc trước hắn lắp vào đại kiếm.

Mấy phù văn khác đều chỉ là ‘phù văn chúc phúc’ bình thường, có thể nói là một số kỹ năng nhỏ trong cuộc sống sinh hoạt.

Mà phù văn này lại là kỹ năng chiến đấu, pháp thuật thần thông thực dụng.

Đây là phù văn có đẳng cấp cao hơn hay tinh phẩm hiếm có trong các phù văn à?

“Kỳ Kỳ, cô là thương nhân phù văn à?”

Sau khi đập nắp hộp, Hứa Kỳ Tịch nhìn sang cô gái mặc đồ thường đứng bên cạnh.

“Không, nghề nghiệp chính của tôi là ăn bám, tìm một nữ CEO giàu có nuôi tôi... Bán phù văn chỉ là con đường để tôi tiếp cận với các CEO có tiền thôi.”

Kỳ Kỳ nằm bò trên bàn, trông chẳng có tí sức lực nào.

Hứa Kỳ Tịch tự hiểu lấy mình: “Tôi cảm thấy hình như cô đang khen tôi thì phải.”

“Anh chính là cá thể tối cao mà tôi hâm mộ nhất đó.” Kỳ Kỳ cũng thẳng thắn đáp.

Hứa Kỳ Tịch không ngờ mình và Kỳ Kỳ lại nói chuyện với nhau hợp như thế.

“Kỳ Kỳ, đừng dạy hư A Tịch.”

Họa Mi đứng trong bếp không nhận được mà lên tiếng nhắc nhở.

Nghे thấy lời nói của Họa Mi, Kỳ Kỳ đối diện với Hứa Kỳ Tịch, không những nháy mắt.

Nếu như không phải là bạn thân của Họa Mi, lúc này cô đã lật bàn đứng dậy rồi... Cặp vợ chồng này không coi single dog là người mà. (*)

“Họa Mi sưu tầm nhiều phù văn lắm à?” Hứa Kỳ Tịch chống cằm, tò mò hỏi.

Kỳ Kỳ trả lời: “Nhiều phết đấy, ngoại trừ thủy tinh phù tôi cung cấp, chính bản thân cô ấy cũng tự thu thập nữa... Sao thế, đàn ông đàn anh như anh cũng hứng thú với mấy thứ long lanh lóng lánh ánh sương mai thế này hả?”

“Dạo gần đây bắt đầu có hứng thú.” Hứa Kỳ Tịch thẳng thắn đáp.

Lúc này, Họa Mi đặt mấy món ăn nguội đã được bày biện hân hoan lên bàn, nói với Hứa Kỳ Tịch bằng giọng ngọt ngào: “Vây lát nữa chúng mình đi xem thủy tinh phù mà em sưu tầm nhé. Em sưu tầm nhiều lắm, cụ thể là bao nhiêu thì em cũng không nhớ rõ nữa.”

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Ừm, nhiều lắm, không nhớ nữa... đồng nghĩa với việc chắc chắn sẽ có không ít.

Nếu chỉ là hai ba mươi cái thì không thể đến mức không nhớ nổi thế này.

[Chắc bộ sưu tập của Họa Mi không nhiều hơn cả hàng tồn của tổng bộ mà chị em Diệt Phượng nhắc đến đấy chứ?]

Suy nghĩ này lóe lên trong đầu của Hứa Kỳ Tịch.

Nhưng lại có vẻ hợp lý...

Hàng tồn của tổng bộ mà chị em Diệt Phượng nhắc tới khan hiếm là do mấy tháng nay khởi động dự án nghiên cứu vũ khí linh năng, thú phù tồn trữ bị tiêu hao với số lượng lớn, gần như cạn kiệt.

Nhưng chỉ cần cho bọn họ một thời gian ngắn, chẳng mấy chốc họ sẽ lại gom đủ một đồng thú phù. Cho dù không phải tinh thú nào cũng ngưng tụ được ra thú phù nhưng đất nước rộng lớn như thế, tích tiểu thành đại, chỉ cần một chút thời gian, tập hợp lại thì sẽ nhiều thú phù lắm.

Bản dịch của nhóm Lăng Nhân Môn - đăng nhanh và đầy đủ nhất tại Bạch Ngọc Sách và Vạn Giới, copy đi thì nhớ ghi cả nguồn. Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, đọc truyện nhớ đũa người dịch gãy mẹ nó tay nha các bạn ơi, đừng đọc ở site ăn cắp nữa.

“Hơn nữa trong lúc thu thập em cũng từng nghĩ không biết sau này A Tịch có thích sưu tầm thủy tinh phù này không, vì thế ngoại trừ một số loại khan hiếm, gần như tất cả thủy tinh phù ở đây đều được sưu tầm thành hai phần.” Họa Mi lại nói tiếp.

Nghе thế, Hứa Kỳ Tịch lại thấy âm lòng.

Cột khí huyết không ngừng +1, tinh thần lực +1, hiệu quả tốt hơn mình tưởng rất nhiều.

Vốn dĩ Kỳ Kỳ đã cầm đũa lên nhưng lúc này cô lại đặt đũa xuống... Đột nhiên cô thấy no rồi, không muốn ăn cơm nữa.

“Nếu mà ở cổ đại thì tốt biết bao.” Kỳ Kỳ thờ dãi, cảm khái.

Hứa Kỳ Tịch ngăn ra: “Cổ đại á?”

“Ừm, chẳng phải cổ đại được tam thê tứ thiếp à?” Kỳ Kỳ ngẩng đầu nhìn đèn trần, thông thả đáp.

Hứa Kỳ Tịch vui vẻ nói: “Đừng nghĩ lung tung, tam thê tứ thiếp không phải thê thiếp nam đâu.”

Kỳ Kỳ nhìn chăm chăm Hứa Kỳ Tịch hồi lâu:

“Lối suy nghĩ của anh thật là kỳ lạ, tôi sắp không bắt kịp nữa rồi.”

Theo lối suy nghĩ thông thường, chẳng phải nên nghĩ rằng cô sẽ trở thành vợ bé của nhà họ Hứa, phu nhân Họa Mi sẽ phải nuôi cô và Hứa Kỳ Tịch, để cô trở thành một đối tượng khác được nữ CEO bao nuôi à?

Hứa Kỳ Tịch không suy nghĩ theo lối tư duy thông thường, lối đi của hắn chặt lăm.

Chẳng lẽ đây là lý do mà Họa Mi chọn Hứa Kỳ Tịch ư?

Sau khi ăn cơm xong, Kỳ Kỳ đứng dậy chào tạm biệt... Nếu là trước đây, ít nhất cô phải ở lì tại đây nửa ngày, ăn chực cả cơm tối nữa nhưng hôm nay cô ăn không tiêu.

Bản dịch của nhóm Lăng Nhân Môn - đăng nhanh và đầy đủ nhất tại Bạch Ngọc Sách và Vạn Giới, copy đi thì nhớ ghi cả nguồn. Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, đọc truyện nhớ đũa ngoi dịch gãy mẹ nó tay nha các bạn ơi, đừng đọc ở site ăn cắp nữa.

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng Kỳ Kỳ cảm thấy dường như Hứa Kỳ Tịch và Họa Mi bây giờ lại quay trở về thời điểm mới cưới, sến súa đến mức cô không chịu nổi, chỉ đành cáo lui trước một bước thôi... Hai vợ chồng thật sự có thể giữ được sự ngọt ngào lúc mới cưới mãi được ư?

Có bí quyết gì không thể?

...

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Kỳ Tịch lại chọc mấy con cua đang nhả bong bóng: “Họa Mi ơi, không mang cua đi nấu canh à?”

“Đội mấy hôm nữa nhé, cứ nuôi bọn nó trước đã. Cua trông cũng đáng yêu đấy, mấy lần trước em đều không nỡ giết bọn chúng.” Họa Mi trả lời xong thì ôm tay Hứa Kỳ Tịch: “Đi thôi, đi xem bộ sưu tập của em nào.”

Lúc này cô giống như một đứa trẻ đang khoe khoang đồ chơi, sốt ruột muốn cho Hứa Kỳ Tịch nhìn thấy bộ sưu tập của mình.

Trên tầng hai, trong phòng để đồ của tầng tập gym.

Tầng này có hai phòng để đồ, một phòng để bộ phận thay thế của máy tập gym, đồ linh tinh, phòng còn lại thì được Họa Mi sửa sang lại thành nơi chứa đồ quý giá.

Cửa phòng chứa đồ mở ra, trong phòng có ba cái giá.

Một trong ba chiếc giá đó gần như bày kín thủy tinh phù, hai chiếc giá còn lại tạm thời để trống.

Những miếng phù văn thành đôi, được đặt trên giá trưng bày chuyên nghiệp, lấp lánh ánh sáng.

Chỉ riêng chủng loại đã đến hàng trăm, mỗi loại đều có hai chiếc... Ngoài ra còn một số món hiếm không thể sưu tầm thành đôi, chúng được đặt riêng ở một bên.

Đủ rồi~

Vốn dĩ hắn còn nghĩ đợi bên phía chị em Diệt Phượng thu gom thú phù xong, hắn lại vác bản mặt này đi ăn ké đủ một trăm phù văn.

Kết quả là chẳng cần phải làm thế.

Chủng loại thú phù mà Họa Mi sưu tầm được đã trên một trăm, chắc hắn có không dưới hai trăm thú phù.

“Thích không?” Thắm Họa Mi dang hai tay ra: “Nếu thích thì tất cả mọi thứ trong phòng chứa đồ này đều là của anh~”

“Thích chứ.” Hứa Kỳ Tịch gật đầu đáp.

Lòng hắn không cho phép hắn nói dối.

Thắm Họa Mi cười đáp: “Hôm nay lúc ra đón em trông anh đẹp trai lắm.”

“Họa Mi, chúng ta nói chuyện này sau nhé.”

Hứa Kỳ Tịch chỉ hận không thể lấy được một cỗ máy thời gian từ chỗ Mạch Tuệ, trở lại buổi trưa, xóa hết mọi thứ xảy ra vào lúc đó.

Ngoài ra...

Hắn đã nắm được một trong những sở thích của Họa Mi rồi.

Với mối quan hệ hiện giờ của hắn, chỉ cần thông qua Diệt Phượng để liên hệ với tổng bộ, chắc chắn sau này sẽ thu thập được nhiều loại thú phù hơn.

“Chẳng bao lâu nữa, anh sẽ lấp đầy hai chiếc giá còn lại bằng thủy tinh phù.” Hứa Kỳ Tịch cam đoan.

Hắn cũng phải làm cho Họa Mi vui vẻ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đến đây, đến đánh tao này

Dịch: Lăng Nhân Môn

Trong nhóm chat sáu kiếm khách đại học Thành Giang.

Trương Bản Pha: “@Tất cả thành viên, mọi người xuất phát chưa?”

Cuối tuần mọi người đã hẹn nhau, nếu như rảnh thì hôm nay nhân cơ hội Cao Thoán trở về, mấy người trong ký túc gặp nhau đi thăm người vừa hồi phục từ trạng thái người thực vật là Cao Thoán.

“Vợ chồng tao xuất phát rồi.”

Hứa Kỳ Tịch trả lời đầu tiên... Vốn dĩ hắn và Họa Mi định lái xe thẳng đến nhà Cao Thoán luôn, nhưng vừa nghe thấy hắn định rời khỏi thành phố Hồ Sơn, tổng bộ Đại Hạ liền hoảng hốt, sợ bộ não quý giá Hứa Kỳ Tịch gặp chuyện ngoài ý muốn trên đường đi.

Thế nên họ chuẩn bị cho Hứa Kỳ Tịch một chiếc xe đặc chế, còn sắp xếp thêm hai tài xế đi theo bảo vệ nữa.

Lúc này, Hứa Kỳ Tịch đang cầm một chiếc hòm, hắn và Họa Mi nằm thoải mái trên chiếc sofa lớn ở sau xe, cầm điện thoại nhắn tin với bạn cùng phòng.

Trong chiếc hòm là chín mươi phù văn được lựa chọn kỹ lưỡng.

Sáng sớm mai Hứa Kỳ Tịch sẽ đi gặp Tô Khê Sa, đến lúc đó chỉ cần đục lỗ, lắp chín mươi phù văn vào đại kiếm của mình... là hắn có thể thăng cấp rồi!

Vì thế, sau khi suy nghĩ, hắn dứt khoát mang theo hòm phù văn này luôn.

Trong chín mươi phù văn này, ngoại trừ tinh phẩm phù văn hiến một sợi tóc, triệu hoán ra một phân thân, Hứa Kỳ Tịch còn tập hợp được chín phù văn kỹ năng tinh phẩm khác.

Trong đó có phù văn liên quan đến phong ấn mà hắn rất mong đợi.

[Chúc hơi thở người thở ra hóa thành nhà giam không thể phá vỡ]... Chúc phúc này đáng tin hơn hiến tế tóc, lại còn có chút liên quan đến phong ấn nữa, nhà giam không thể phá vỡ, nói không chừng có thể trở thành một phong ấn ngục tù cũng nên?

[Kẻ khiến người rơi lệ sẽ bị nước mắt phong ấn.]

Đây mới là phần quan trọng này, trong chúc phúc có hai chữ ‘phong ấn’, điều này có nghĩa đây là một kỹ năng phong ấn thật sự.

Chỉ có điều điều kiện kích hoạt hơi khoai, xét theo nghĩa mặt chữ, nếu muốn phong ấn tinh thú, Hứa Kỳ Tịch hắn phải bị tinh thú đánh cho khóc trước đã.

Nhưng với trái tim siêu to này của hắn, mấy chuyện như bị đánh cho khóc như vậy gần như không thể xảy ra được. Cho dù bị đánh chết luôn hắn cũng không khóc được.

Vì thế chỉ có thể cưỡng chế người đàn ông mạnh mẽ rơi lệ thôi.

‘Roi nước mắt’ không nhất định là phải đau lòng, chỉ cần biết diễn xuất, thai nghén cảm xúc của mình, nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu không phải là chuyện khó.

Đợi lần sau có cơ hội gặp được tinh thú, hẳn phải thử ngay hai kỹ năng này mới được.

Đầu tiên nhỏ đờm... à nhả khí về phía đám tinh thú, xem xem nhà giam được hóa thành từ hơi thở rồi cuộc kiên cố đến mức độ nào, có thể kéo tinh thú ra khỏi thế giới bóng đen, mang vào hiện thế không.

Tiếp đó hẳn nhìn về một tinh thú nào đó, cường chế thúc đẩy cảm xúc, những giọt nước mắt to bằng hạt đậu của người đàn ông mạnh mẽ rơi xuống, thử xem có thể kích hoạt được tính năng phong ấn tinh thú vào nước mắt này không... Nếu như thành công, kỹ năng này sẽ trở thành đồng thuật của hắn.

Anh nhìn mấy cung một cái, nước mắt là chẳng tuôn rơi, hỏi cung có sợ không?

Đương nhiên trước khi tấn cấp, hắn còn phải chú ý đến khả năng sẽ xuất hiện kiếp nạn. Theo những gì cô Tô nói, có lẽ các thế giới khác nhau sẽ có quy tắc khác nhau. Thậm chí cùng một thế giới nhưng hệ năng lượng tu luyện khác nhau thì hình thái xuất hiện của kiếp nạn cũng khác nhau.

Nếu như thế giới chính của hắn cũng có kiếp nạn thì không biết kiếp nạn sẽ xuất hiện bằng cách nào đây?

Hứa Kỳ Tịch vừa mong đợi vừa lo lắng.

Trong nhóm chat.

Tô Thất Thất nói: “Tao sắp đến nơi rồi.”

“Tao cũng sắp đến rồi.” Dương Duyệt lạc quan xuất hiện, đáp: “Mà tao có thể đưa hai cô bạn gái của tao đến không? Kỳ Tịch còn đưa cả vợ đi cùng kìa, tao mang theo bạn gái cũng không quá đáng chứ?”

“Em tay trái và em tay phải hả? Tao cho phép.” Trương Bản Pha trả lời.

Trương Bình: “@Trương Bản Pha, lão Cao về đến nhà chưa?”

“Đến rồi, tao đã xuống bến tàu điện rồi, chỉ cần bắt xe là về đến nhà, lát nữa gặp nhé.” Cao Thoát nhanh chóng nhấn lại.

“À mà... Lão Cao này, sau này mày mà đi tìm thần tiên với anh Tô ấy, có manh mối thì đừng quên bọn tao nhé.”

Lần này trong giọng nói của Dương Duyệt không còn vẻ đùa đùa nữa mà rất nghiêm túc.

Bây giờ khác xưa rồi.

Hồi cuối tuần, khi Cao Thoán nhắc tới việc muốn tu tiên, mấy người trong ký túc đều cười đùa.

Nhưng bây giờ họ không cười nổi nữa.

Thời đại đã thay đổi rồi!

Vốn hôm nay mọi người trong nhóm đang ngồi hóng hình chiếu quái thú của nước Thiên Sa bên cạnh, nhưng cứ hóng cứ hóng, nước mình thậm chí ngay thành phố bên cạnh cũng xuất hiện ảnh ảo của quái thú.

Lòng họ lạnh lẽo.

Thế giới quan đều sụp đổ cả rồi.

Nhưng cũng may tạm thời có thể chắc chắn rằng một số cao thủ ẩn dật nào đó trên thế giới đang chống lại đám quái vật này, âm thầm bảo vệ thế giới... Loài người vẫn có sức kháng cự.

Điều này khiến cho mọi người yên tâm hơn một chút xíu.

Nhưng họ vẫn còn hoang mang lắm.

Phải đối mặt với lũ quái vật này như thế nào đây?

Cao thủ võ lâm, thần tiên trong truyền thuyết của đế quốc Đại Hạ, siêu năng lực hay là khoa học công nghệ cao?

Vì thế nếu bây giờ Cao Thoán nói muốn đi tìm thần tiên, mọi người trong nhóm sẽ ủng hộ 100%, ủng hộ từ tinh thần đến nhục thân thậm chí là hành động thực tế.

Muốn tiền cho tiền, muốn người cho người, muốn tình báo thì thu thập tình báo.

“Ừ, chắc chắn rồi.” Cao Thoán gật đầu đáp: “Tao nghiêm túc với chuyện đi tìm thần tiên đó.”

Các ngón tay của Hứa Kỳ Tịch gõ nhẹ lên màn hình di động.

Trong số mấy người bạn ở ký túc xá, Cao Thoán chắc chắn đã nằm trong danh sách chính thức của Đại Hạ... E rằng cậu ta sắp thức tỉnh rồi.

Trong thời gian nửa năm trở thành người thực vật, Cao Thoán được hưởng phúc lợi quá tốt, tốt đến quá đáng. Nếu không phải hắn có điểm đặc biệt thì không thể lý giải được chuyện này.

Không biết những thành viên khác có tiềm năng này không.

Nhưng mà không phải hoán.

Bản dịch của nhóm Lăng Nhân Môn - đăng nhanh và đầy đủ nhất tại Bạch Ngọc Sách và Vạn Giới, copy đi thì nhớ ghi cả nguồn. Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, đọc truyện nhớ đũa ngoi dịch gãy mẹ nó tay nha các bạn ơi, đừng đọc ở site ăn cắp nữa.

Cánh công kỳ tích tồn tại là vì điều này mà.

Kẻ bình thường không có tố chất như hắn mà còn có thể dùng cánh công kỳ tích mà thức tỉnh được cơ mà, đội Tề Y San thăng cấp cánh công kỳ tích, đại chúng hóa nó thì tất cả đều không còn là vấn đề nữa.

Trước lúc đó, hắn có thể chuẩn bị trước cho các bạn của mình.

Ví dụ... cho bọn họ uống chút thuốc bổ não chẳng hạn.

“Họa Mi này, phương thuốc của canh thuốc mà em cho anh uống mỗi tuần là gì thế? Em có nhớ không? Anh thấy thuốc đó rất tốt, lát nữa giới thiệu cho bọn Dương Duyệt và lão Cao dùng thử xem sao.”

Hứa Kỳ Tịch phun nước cho lô hội, lau sạch lá của nó.

Hôm nay lúc ra ngoài hắn còn nhớ đeo kính râm vào, tóc của Họa Mi cũng không buộc lên, mái tóc dài ngang vai để xỏa, trông hoạt bát đáng yêu hơn... Coi như thỏa mãn một thú vui nhỏ của Hứa Kỳ Tịch.

“Em sẽ gửi cho anh.” Thẩm Họa Mi gật đầu đáp: “Còn phải chú ý lửa và thời gian nữa, sẽ hơi dài đấy.”

“Cảm ơn em yêu.” Hứa Kỳ Tịch đẩy kính râm lên nom khá cool ngầu.

“Sến quá.” Họa Mi cười nói.

Tài xế chuyên dụng mà Diệt Hoàng sắp xếp ngồi đằng trước lặng lẽ nhấn nút ‘ngăn cách’, ngăn cách hoàn toàn ghế lái...

Đường đi khá xa.

Trên đường, không biết từ lúc nào, Hứa Kỳ Tịch tựa vào sô pha mà thiếp đi.

Sở điểm danh trong lòng hắn sáng lên.

Tinh thần lực của Hứa Kỳ Tịch và sở điểm danh cộng hưởng. Bản dịch của nhóm Lăng Nhân Môn - đăng nhanh và đầy đủ nhất tại Bạch Ngọc Sách và Vạn Giới, copy đi thì nhớ ghi cả nguồn. Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, đọc truyện nhớ đũa ngoi dịch gãy mẹ nó tay nha các bạn ơi, đừng đọc ở site ăn cắp nữa.

Một lúc sau, Hứa Kỳ Tịch đang trong giấc mơ cảm thấy ý thức của mình dịch chuyển, có cảm giác như linh hồn xuất khiếu, cứ thế bay lên cao, vurun ra vũ trụ.

Dường như hắn đã trở thành một sinh mệnh hình cầu khổng lồ... Không đúng, nói chính xác hơn, hắn trở thành lớp phòng ngự khổng lồ bảo vệ trái đất.

Trước mặt hắn là hạm đội quái dị, thế giới gương tinh thần vận vẹo và hằng hà sa số tinh thú.

Dường như mấy hạm đội này đang sử dụng một ngôn ngữ nào đó để nói chuyện với nhau.

Đột nhiên tất cả tinh thú, hạm đội, vật thể ẩn giấu trong thế giới bóng đen đều dừng lại, nhìn về phía Hứa Kỳ Tịch.

Trong cảm quan của bọn chúng.

Trên lớp phòng ngự xuất hiện một gương mặt lớn, nhìn bọn chúng bằng vẻ trào phúng rất đặc biệt. Biểu cảm sinh động như đang nói: Đến đây đi, đến đánh ông mày đi!

Ngay sau đó, tất cả hạm đội trong vũ trụ, sinh linh trong bóng tối, tinh thú đều bạo động.

Thực tế thì... Hứa Kỳ Tịch chẳng hề trào phúng.

Khi mặt người bị biến thành hình cầu thì tất nhiên sẽ bị vụn vụn thành trào phúng. Cũng giống như khi dán một bức ảnh mặt người vào quả cầu, vừa hay nó biến thành biểu cảm ‘tức cười’, hoàn toàn là trùng hợp thôi... Nếu có chuyện tương tự thì đến đánh tôi đi?!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đục lỗ, đục lỗ to nhất

Dịch: Lãng Nhân Môn

Trong tình huống không thể trao đổi bằng ngôn ngữ, về mặt, ánh mắt và tư thái chính là cách giao tiếp tốt nhất... Có điều nó dễ khiến ta hiểu sai ý, gây ra hiểu lầm.

Đương nhiên, đối với Hứa Kỳ Tịch, gây hiểu lầm khiến cho các tinh thú ngoài vũ trụ và chủ nhân của chúng nổi trận lôi đình lại là một chuyện vui vẻ...

Tinh hạm cuồng bạo, sinh linh trong bóng tối lẫn tinh thú nhiều đến mức sắp chất chồng lên nhau đều dốc hết sức, điên cuồng xông về phía mặt của Hứa Kỳ Tịch!

“Á đù, định nổ mặt à?”

Mà lúc này, ý thức của Hứa Kỳ Tịch cũng vừa mới giảm xóc xong... Ý thức của hắn không ngừng bay lên, dung hòa vào tầng phòng ngự thứ tám mươi mốt ở ngoài cùng, vừa mới mở mắt ra đã phát hiện ra vô số đòn tấn công đang đánh thẳng tới chỗ mặt mình.

Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thân, chuyện này mà các người cũng không biết à?

“Phòng ngự, phòng ngự đi!” Hứa Kỳ Tịch chỉ hận không thể điều động sức mạnh của mình để cường hóa phòng ngự.

Mà ngay khi suy nghĩ này của hắn vừa lóe lên, tầng phòng ngự thứ tám mươi mốt đã từ từ cường hóa... Hứa Kỳ Tịch và sổ điểm danh là trung tâm của đại trận phòng ngự.

Sau khi trở thành người thức tỉnh, kẻ vốn chỉ là người bình thường như Hứa Kỳ Tịch cũng có thể điều động một số tính năng nhỏ của đại trận phòng ngự. Ví dụ như dưới tiền đề không ảnh hưởng đến hoạt động của phần sau trận pháp, tạm thời rút một phần năng lượng ở phần dưới của trận pháp phòng ngự ra, chuyển nó đến tầng phòng ngự thứ tám mươi mốt ở tiền tuyến, cường hóa tầng tám mươi mốt.

Mà năng lượng tạm thời bị lấy đi của tầng phòng ngự dưới cùng về sau có thể bù vào được... Tuy nói đây là đỡ tường đông đắp tường tây, nhưng hiện giờ còn lâu tường đông mới bị tấn công đến, tường tây lại đang bị công kích chính diện.

Trong tình hình này, cứ cường hóa tường tây trước, đợi sau này cảnh giới thực lực của Hứa Kỳ Tịch tăng lên, hắn sẽ bổ sung lại cho tường đông, đây là thao tác nằm trong phạm vi cho phép.

Tinh thú ngoài vũ trụ, tinh hạm, thế giới bóng đen thi nhau ào tới, điên cuồng tấn công tầng phòng ngự thứ tám mươi mốt... Nhưng cứ đánh đánh mãi đánh mãi, bọn chúng lại phát hiện ra ‘da mặt’ của Hứa Kỳ Tịch ngày càng dày hơn, chẳng hề hấn gì cả.

‘Da mặt’ được cường hóa rồi ư?

Càng như thế thì chúng nó lại càng nóng nảy, càng nóng nảy thì đánh càng hăng hơn, càng đánh càng chẳng hề hấn gì, càng chẳng hề hấn gì thì lại càng nóng nảy, càng nóng nảy thì càng đánh hăng hơn...

Một vòng tuần hoàn hoàn mỹ được thành lập như thế đó.

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy mặt nhói lên nên hít một ngụm khí lạnh. Một lúc sau, ý thức của hắn dần trở nên nặng nề, từ từ trở về cơ thể.

...

Ở phía bên kia, ngay khi Hứa Kỳ Tịch cường hóa tầng phòng ngự thứ tám mươi mốt, dường như tất cả người thức tỉnh trên thế giới đều cảm ứng được, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn trời.

Không biết tại sao, vào khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng họ lại có cảm giác vô cùng an toàn.

Hon nữa họ còn loáng thoáng nhìn thấy một gương mặt khổng lồ đến mức che phủ toàn bộ thế giới.

Đáng tiếc, do con người quá nhỏ bé nên chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ của gương mặt đó, không thể ghép nó lại với nhau, chỉ có thể phán đoán có lẽ đây là một gương mặt, về phần là mặt của ai thì tất cả đều không biết.

...

Sau khi ý thức trở về, Hứa Kỳ Tịch từ từ mở mắt ra.

Bên cạnh hắn, Họa Mi cũng đang cuộn người lại trên sô pha, nhắm mắt ngủ ngon lành.

“Ồ? Mình nằm mơ à?”

Hắn vô thức sờ lên da mặt của mình, cảm thấy hơi cần tay, ừm... là râu.

Không biết râu có thể biến thành phân thân thay cho tóc không nhỉ? Dù gì cũng đều là lông tóc mọc ra từ đầu mà.

Hình ảnh mặt mình bị vô số thứ nhỏ bé oanh tạc là mơ ư?

Hắn cảm thấy hình như vừa nảy ý thức của hắn đã chiếu lên lớp phòng ngự thì phải?

Trong lúc suy tư, Hứa Kỳ Tịch phát hiện ra sô điểm danh trong lòng hắn đang lóe sáng.

“Phát sáng? Chẳng lẽ cô Tô đang gọi mình sao? sô điểm danh còn có tính năng nhắn tin nhắc nhở à?” Hứa Kỳ Tịch lấy làm tò mò, ý niệm xoay chuyển, lật sô điểm danh ra, giờ đến trang của Tô Khê Sa.

“Cô Tô, cô đang gọi tôi à?” Hứa Kỳ Tịch dùng tinh thần lực nói chuyện với Tô Khê Sa.

“???” Tô Khê Sa ở phía đối diện nghệt mặt ra:

“Đâu có, hon nữa chỗ tôi cũng không có tính năng này mà nhỉ?”

“Vừa nảy sô điểm danh lóe sáng, tôi còn tưởng rằng cô Tô đang gọi tôi, xem ra là tôi đã hiểu lầm rồi.” Hứa Kỳ Tịch đáp: “Cô Tô, mai gặp nhé.”

“Không, anh tới vừa đúng lúc, đừng đi.” Tô Khê Sa đáp: “Đúng lúc bên tôi đã bố trí xong... Anh dịch chuyển cả ý thức lẫn đại kiếm đến chỗ tôi như lần trước đi.”

Hứa Kỳ Tịch: “Được ~”

Hắn đã đợi thời khắc này khá lâu rồi.

Sô điểm danh được kích hoạt, năng lực bản mệnh cánh công kỳ tích của Hứa Kỳ Tịch mở ra.

Đại kiếm và ý thức của hắn cùng len lỏi vào trong thế giới của Tô Khê Sa thông qua cánh công kỳ tích.

Vẫn là thánh điện bằng đá khổng lồ đó.

Lúc này Tô Khê Sa lại mặc một bộ khôi giáp kiểu nữ thần, dưới chân là một trận pháp được tạo thành từ các bụi gai, bụi gai trong trận pháp quấn quanh cổ tay cô.

Ngoài ra, trong trận pháp còn có năm thanh kiếm với hình dạng quái dị.

Những biện pháp này không thể khiến cô ngủ ngon hơn mà là một cơ chế đánh thức khẩn cấp... Lúc cô ngủ, một khi có kẻ xâm nhập, cơ chế khẩn cấp này sẽ ngay lập tức cường chế đánh thức cô.

“Vụt ~” Đại kiếm của Hứa Kỳ Tịch len vào, rơi xuống trước mặt cô.

Tô Khê Sa vươn tay cầm lấy thanh kiếm.

Trên thân kiếm, mười phù văn lóe sáng, chúng đã hòa thành một thể với kiếm, không còn là vật thể có hình dáng riêng mà đều trở thành trạng thái năng lượng tinh thần giống như thân kiếm.

“Cô Tô, chúng ta đục lỗ trước hay là kích hoạt sức mạnh của ‘phù văn’ trước?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Trước tiên cứ đục nốt chín mươi cái lỗ còn lại cho anh, sau đó tôi có thể thử ngủ một giấc.” Trong giọng nói của Tô Khê Sa đầy vẻ mong chờ, cô vuốt ve một phù văn, nói: “Hy vọng phù văn này sẽ có hiệu quả.”

“Cô Tô, hiệu quả của phù văn này là ‘chúc người có dạ dày khỏe mạnh, không bị táo bón’.”

Hứa Kỳ Tịch đứng bên cạnh giải thích.

“...” Tô Khê Sa gật đầu: “Rất tốt.”

Vốn dĩ cô nghĩ hôm nay lúc đục lỗ sẽ dịu dàng một chút... Dù sao lúc trước Hứa Kỳ Tịch cũng rất tốt bụng, đồng ý tặng phù văn ‘giấc ngủ’ cho cô.

Nhưng bây giờ xem ra, sự dịu dàng của cô là dư thừa rồi.

Hứa Kỳ Tịch làm gì có tính nết ‘tốt bụng’ cơ chứ?

“Búa, loại to nhất!” Tô Khê Sa lên tinh thần, vươn tay vẫy, cây búa to nhất bay tới, rơi xuống tay cô.

Cô mỉm cười tà mị.

Keng~

Không cho Hứa Kỳ Tịch thời gian chuẩn bị, chiếc búa đã đập thật mạnh xuống đại kiếm!

Tia lửa bắn ra bốn phía, tiếng búa va chạm với đại kiếm vang vọng khắp đại điện... Kèm theo đó là tiếng kêu gào thảm thiết của ý thức Hứa Kỳ Tịch.

Tiếng kêu thảm như tiếng gầm của hổ giữa sơn lâm, khí thế hào hùng, thỉnh thoảng trầm xuống một cách uyển chuyển, như tiếng vượn kêu hai bên bờ, cuối cùng tiếng kêu thảm trở nên gấp gáp, chạy điên cuồng với tốc độ của Usain Bolt... (*)

Nụ cười tà mị trên gương mặt bên dưới mũ giáp kiểu nữ thần của Tô Khê Sa từ từ thăng cấp, biến thành vui vẻ.

Đục lỗ, đục to nhất, một lỗ không đủ thì chín mươi lỗ...

Nếu không phải do cường độ tinh thần của Hứa Kỳ Tịch hôm nay chỉ có thể chịu đựng được nhiều nhất là chín mươi lỗ thì Tô Khê Sa thậm chí còn muốn đục tận chín trăm lỗ cơ.

Dù vậy, sau khi đục xong chín mươi lỗ, đại kiếm của Hứa Kỳ Tịch cũng trở thành cái sàng, đáng về ‘sang chánh’ ban đầu giờ biến thành ‘nát buom’ rồi.

“Thành công rồi!” Tô Khê Sa hài lòng vút búa sang một bên.

Đừng nhìn bây giờ thân kiếm toàn lỗ mà chê, chỉ cần lấp đủ phù văn vào lỗ, để phù văn và thân kiếm hòa làm một thể, cộng thêm mạng lưới mà cô đã chuẩn bị trước thì thanh đại kiếm này sẽ lại trở nên tinh mỹ tuyệt luân cho mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chỉ cần tôi không chiến đấu một mình thì chẳng có gì đáng sợ!

Dịch: Lãng Nhân Môn

Với nhân vật cấp chuyên gia như Tô Khê Sa, dù chỉ là đục lỗ thôi thì cô cũng đã dự tính kỹ vị trí.

“Tôi thấy hơi đau lòng, đại kiếm đang lành lặn bây giờ toàn lỗ là lỗ.” Ý thức của Hứa Kỳ Tịch nói bằng giọng khàn khàn.

Đánh vào thân kiếm, đau trong lòng hấn, lần này đục đủ chín mươi lỗ, đục đến mức hấn suýt thì bật khóc.

Đợi khi về, hấn lấp phù văn ‘đánh ta khóc, phong ấn ngươi’ vào đại kiếm, lần sau khi hấn bị Tô Khê Sa đập khóc thì kỹ năng này có được kích hoạt không nhỉ?

Hứa Kỳ Tịch trầm tư, không biết khi kỹ năng đó hoạt động thì có cách gì để điều khiển nó hay không?

Suy nghĩ một lúc, hấn lại lên tiếng: “Cô Tô, lần này thăng cấp xong thì có còn phải đục lỗ nữa không?”

“Còn phải đọc thêm một lần nữa.” Tô Khê Sa gật đầu đáp: “Lần sau đọc thêm chín trăm lỗ nữa cho đủ một nghìn, vậy là viên mãn.”

Một nghìn cũng là cực hạn rồi.

“Không thể đọc chín trăm lẻ một lỗ à? Như thế cho đủ nghìn lẻ một đêm?” Hứa Kỳ Tịch đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Tô Khê Sa: “...”

Anh tư duy kiểu gì thế hả? Có phải từng bị thương đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn không? Sao câu hỏi như thế lại có thể thốt ra từ miệng anh chứ?

“Không được à?” Hứa Kỳ Tịch thấy tiếc nuối: “Tôi cảm thấy một nghìn lẻ một nghe hay hơn một nghìn chẵn. Hơn nữa nếu có thể thì tôi rất mong chờ con số một vạn. Vạn phù kiếm chủ, nhất kiếm vạn pháp, nghe mới ngẫu làm sao. Mặc dù trong vạn pháp này có rất nhiều lời chúc phúc nhỏ chỉ có mặt cho đủ số.”

Người Đại Hạ rất thích từ ‘vạn’, vạn tuế, vạn phúc, vạn thế, vạn năng, vạn vật... Nếu như những thứ tốt đẹp mà chưa đến một vạn thì cứ thấy thiếu thiếu gì đấy, không được viên mãn.

Tô Khê Sa: “...”

“Đúng rồi cô Tô. Sau khi lên đến cấp ba, tôi phải thăng cấp lên cấp bốn như thế nào?” Hứa Kỳ Tịch lại nghĩ tới một vấn đề.

Lấp đủ một trăm lỗ này đủ để hẳn tăng một cảnh giới, từ cấp một hiện giờ lên đến cấp hai... Không biết có cần phải độ kiếp gì không?

Sau khi lấp xong một trăm lỗ là đến một nghìn lỗ, đó chính là cấp ba.

Nhưng sau cấp ba thì sao? Nếu đã không thể đọc thêm lỗ nữa, vậy hẳn là thế nào để thăng cấp đây?

Thực ra hẳn rất thích cách chỉ cần lấp phù văn rồi nằm chờ thăng cấp thế này... Số lượng ấy mà, chỉ cần sau lưng mình có đủ người, chỉ cần không chiến đấu một mình, đừng nói là một nghìn phù văn, cho dù một vạn phù văn thì cũng sẽ được gom đủ nhanh thôi!

Nếu như cho hẳn vài năm, đội phía Tề Y San đại chúng hóa cánh cổng kỳ tích, hẳn lại quảng bá nó cho toàn bộ Đại Hạ. Đến lúc đó, cho dù chỉ một nửa người Đại Hạ thức tỉnh thì cũng có đến hàng trăm triệu người thức tỉnh rồi.

Nếu vận động được hàng trăm triệu người thức tỉnh đó... Vậy chỉ cần đủ tinh thú thiên tài, phù văn còn không chảy vào cuộn cuộn ư?

Đừng nói là một vạn, cho dù một trăm nghìn, một triệu, một trăm triệu phù văn thì họ cũng có thể tập hợp được trong thời gian ngắn. Sức mạnh của một người là có hạn, nhưng sức mạnh của quần chúng lại vô hạn.

Trừ khi tinh thú thiên tài đã bị giết đến mức tuyệt chủng...

Nhưng với tri thức và trí tuệ của con người hiện nay, trước khi một thứ quý giá, quan trọng nào đó bị tuyệt chủng, chắc chắn con người phải tiến hành nuôi dưỡng nhân tạo trước!

Những kẻ xâm lược đến từ văn minh năng lượng tinh thần kia có thể nuôi tinh thú, vậy sao mình lại không thể nuôi chứ?

Chỉ cần lấy được phương pháp nuôi tinh thú, nuôi chúng với số lượng lớn như nuôi lợn rồi giết đi thì còn sợ không đủ phù văn chắc?

Một khi chế độ chăn nuôi được mở ra, sẽ có một ngày chúng ta thu thập đủ hàng tỷ, chục tỷ, trăm tỷ phù văn.

Tư duy của Hứa Kỳ Tịch đang đánh Giăng Long Thập Bát Chương, mở rộng đến chân trời xa xôi từ lâu rồi.

“Chỗ tôi chỉ chịu trách nhiệm đọc lỗ... Mà ‘thuật đúc kiếm tinh thần’ kia của anh có số lượng lỗ tối đa là một nghìn lỗ thôi. Điều đó có nghĩa là tôi giúp anh tăng lên đến cấp ba là kết thúc. Việc sau đó không phải do tôi phụ trách nữa.” Tô Khê Sa treo búa lại chỗ cũ, đáp.

Một vạn phù văn, dù có là đại kiếm của anh cũng không thể đọc được một vạn lỗ đâu.

Trừ khi Hứa Kỳ Tịch có thể biến đại kiếm của mình thành Grungust type-0. (*)

Nhưng cho dù đại kiếm của hẳn có biến thành thanh kiếm siêu to khổng lồ, đủ chỗ cho cô đọc một vạn lỗ... thì hẳn cũng không thể thăng từ cấp ba lên cấp bốn được.

Cùng lắm chỉ có thể tăng cực hạn lực chiến của cấp ba lên mà thôi.

“Thật đáng tiếc, vừa nảy tôi đã nghĩ ra một cách rất hay để thu thập phù văn.” Hứa Kỳ Tịch nói với giọng tiếc nuối.

Phương án nuôi lợn... à nuôi tinh thú này có lẽ phải chết từ trong trứng nước rồi.

Trừ khi có thể thử nghiệm ra cách ăn tinh thú ngon lành, nếu không phương án này khó mà triển khai lắm.

Sau khi nói chuyện với Tô Khê Sa xong, ý thức của Hứa Kỳ Tịch dần dần đại kiếm trăm ngàn lỗ của hắn... Ý niệm xoay chuyển, kích hoạt chúc phúc ‘chúc người có một giấc ngủ ngon không bị quấy rầy’.

Sức mạnh chúc phúc trong phù văn được phóng ra, nhẹ nhàng rơi xuống người Tô Khê Sa.

Tô Khê Sa cảm thấy như có một bàn tay ấm áp đang dịu dàng vuốt ve hai má mình, chủ nhân của đôi tay ấm áp kia đang âm thầm bảo vệ cô, để giấc ngủ sắp tới của cô không bị quấy nhiễu.

[Có lẽ sẽ thật sự có hiệu quả.]

Tô Khê Sa vươn tay ra, nhìn thẳng vào đường vân màu đen trong lòng bàn tay mình.

Đường như đường vân màu đen này đang bị áp chế.

Trong khi cô đang suy tư, Hứa Kỳ Tịch lại kích hoạt phù văn đó lần nữa.

Gấp đôi chúc phúc rơi xuống người Tô Khê Sa, đường vân màu đen trong lòng bàn tay phải chịu áp chế hai tầng.

Tô Khê Sa nghi hoặc ngẩng đầu lên.

“Tôi nghĩ chúc phúc một lần chưa đảm bảo lắm, chắc hẳn lý do ‘không thể ngủ’ của cô Tô chẳng hề đơn giản. Thế nên chi bằng dùng liền mấy chúc phúc xem sao?” Hứa Kỳ Tịch nói.

“Không ngờ anh cũng có lúc tinh thể như thế đấy?” Tô Khê Sa mỉm cười... Lần này là nụ cười từ tận đáy lòng chứ không còn là nụ cười vui vẻ tà mị nữa.

“Tôi vẫn luôn rất tinh tế mà.” Hứa Kỳ Tịch đáp, đợi khi chúc phúc bị tiêu hao trong phù văn được tinh thần của hắn bổ sung lại, hắn lại tặng Tô Khê Sa hai chúc phúc nữa.

Mãi cho đến khi tặng đủ mười chúc phúc, Hứa Kỳ Tịch mới dừng tay: “Thập toàn thập mỹ, chúc cô Tô có một giấc mơ đẹp nhé.”

“Cảm ơn.”

Sau khi nhận được mười chúc phúc, Tô Khê Sa cảm thấy cơ thể mình đạt trạng thái tốt nhất từ trước tới nay... Thậm chí do tinh thần quá tốt nên cô lại hơi không muốn ngủ nữa.

Nếu như Hứa Kỳ Tịch còn không ngừng tay, cô cũng phải bảo hắn dừng lại.

Cô muốn ngủ một giấc thật ngon chứ không muốn vì tinh thần quá tốt, chúc phúc quá nhiều mà mất ngủ đầu.

“Cô Tô, hẹn gặp lại lần sau.” Ý thức của Hứa Kỳ Tịch mang đại kiếm đi ra khỏi cánh cổng kỳ tích.

Lần sau mà hắn nói tới có lẽ sẽ tới rất nhanh thôi...

Dù sao Họa Mi vợ hắn cũng có tiền, có phù văn mà...

Phù văn hắn đã chuẩn bị hết rồi, chỉ còn chờ đục lỗ xong rồi lắp vào để thăng cấp thôi.

Ý thức của Hứa Kỳ Tịch trở lại trong xe.

Hắn mở chiếc hòm ra, bên trong có đủ chín mươi phù văn.

“Bây giờ không phải là lúc lắp hết vào...” Hắn nói khẽ.

Một khi lắp hết, đại kiếm đủ một trăm phù văn, hắn sẽ tăng lên cảnh giới tiếp theo. Theo như lời cô Tô nói, rất có thể sẽ có kiếp nạn.

Nhất định phải tìm được một nơi thích hợp, chuẩn bị thỏa đáng rồi mới ngênh đón kiếp nạn có lẽ sẽ giáng xuống này được.

Trong lòng Hứa Kỳ Tịch đã có sẵn một phương án rất hay... Ví dụ như lần sau đợi khi tinh thú giáng lâm, thế giới gương mở ra, hắn sẽ vào đó lắp đủ một trăm phù văn.

Nếu như có kiếp nạn, ví dụ như kiểu kiếp nạn ‘thiên lôi giáng xuống’ như trong tiểu thuyết thì đúng là tuyệt miễn bàn.

Nếu là kiếp nạn kiểu khác, hắn sẽ đưa bác sĩ Diệt Hoàng và chị Diệt Phượng theo bảo vệ mình, sau đó tìm một nơi hẻo lánh để ẩn nấp, đối kháng với kiếp nạn.

Dù thế giới gương có bị phá hoại như thế nào cũng không ảnh hưởng tới hiện thế... Đây chính là lý do Hứa Kỳ Tịch nhìn trộm nó.

Về phản hiện giờ...

Trước tiên cứ lắp chín mươi chín phù văn vào đã!

Hứa Kỳ Tịch vui mừng lấy ra từng miếng phù văn, lắp chúng vào những cái lỗ vừa được đục trên đại kiếm hôm nay.

‘Phù văn đánh cho ta khóc, phong ấn nguoi’, ‘phù văn hiến tế tóc triệu hoán phân thân’, ‘phù văn hơi thở hóa thành nhà lao’ là ba phù văn kỹ năng nhất định phải lắp.

Ngoài trừ ba phù văn này, hẳn còn bảy phù văn kỹ năng được lựa chọn tỉ mỉ khác, vừa đủ mười loại.

Mười phù văn kỹ năng này trở thành trung tâm của một trăm phù văn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tinh thú kiểu mới sau khi thế giới đại biến

Dịch: Lãng Nhân Môn

Chín mươi chín trong tổng số một trăm lỗ trên đại kiếm đã được lắp phù văn, chỉ còn lại một lỗ cuối cùng.

Bây giờ Hứa Kỳ Tịch chỉ cần lắp nốt phù văn cuối cùng vào... là lập tức có thể bay được.

‘Chúc người đi đường không tự nhiên ngã’ là phù văn cuối cùng mà Hứa Kỳ Tịch để lại, đây là một phù văn chúc phúc bình thường. Nó cũng là phù văn có tác dụng nhỏ nhất với hắn, nên hắn đã để phù văn này lại sau cùng.

Tài xế ở phía trước lái xe chậm lại.

Lúc này, anh ta cảm thấy sau lưng lạnh lạnh... Do phải chịu áp lực cực lớn nên anh ta toát hết cả mồ hôi lạnh.

Nguồn gốc áp lực của anh ta chính là thầy Hứa ở phía sau kia.

Lái xe được chị em Diệt Phượng phái tới chắc chắn là nhân viên nội bộ hiểu về người thức tỉnh.

Lúc này anh ta chỉ cảm thấy khí thể của thầy Hứa đột nhiên không ngừng tăng lên, giống như một con mèo nhỏ đáng yêu đột nhiên biến thành mãnh hổ son lâm vậy.

Khí thể này giống như thực thể, không ngừng khuếch tán.

‘Có phải mình đã làm sai điều gì, đắc tội với thầy Hứa không nhỉ?’

Suýt nữa tài xế hoài nghi cuộc đời luôn... Chẳng lẽ do mình bất thiết bị ngăn cách ghế tài xế lên khiến thầy Hứa không vui à?

“Phù ~” Đúng vào lúc này, Hứa Kỳ Tịch ở đằng sau thở ra một hơi thật dài.

Kỹ năng ‘thở ra một hơi biến thành nhà tù’ trên cự kiếm không được kích hoạt.

Hứa Kỳ Tịch gạt đầu đầy hải lòng, xem ra đây là kỹ năng có thể điều khiển chứ không phải là kỹ năng bị động. Như thế thì tốt, nếu không về sau hắn không dám hít thở luôn mắt.

Hứa Kỳ Tịch cất đại kiếm và phù văn cuối cùng đi, khí thể của hắn cũng nhanh chóng thu lại, trở về đáng vẻ vô hại lúc trước.

“Ồ? Đến rồi à?” Thẩm Họa Mi ngồi bên cạnh dụi mắt, nhìn Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Vẫn chưa, em có thể nghỉ ngơi thêm một lúc nữa.” Hứa Kỳ Tịch dịu dàng đáp, dứt lời hắn lập tức cầm lấy tay của Họa Mi, chuẩn bị nói lời ngon tiếng ngọt.

“Sắp tới rồi, rẽ một cái nữa là đến nơi.”

Lời nói của tài xế gần như vang lên cùng lúc với câu trả lời của Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Bàn tay cầm lấy tay Thẩm Họa Mi của Hứa Kỳ Tịch cứng đờ lại.

Tài xế: “!!!”

Dường như sau lưng anh ta lại càng lạnh lẽo hơn.

Có phải mình lại đắc tội với thầy Hứa không nhỉ?

Có phải thầy Hứa lại thấy mình chóng mặt hơn không nhỉ, phải làm thế nào đây, có cách gì cứu mình được không, online đợi, gấp lắm rồi!

...

Ở phía bên kia.

Trong phòng khách nhà Cao Thoán.

Đám bạn thân trong ký túc xá gồm Tô Thất Thất, Dương Duyệt, Trương Bản Pha đều đã đến đông đủ, lúc này họ đang im lặng ngồi trên ghế sofa.

Cao Thoán ngồi đối diện với họ.

Ở đây chỉ thiếu mỗi Hứa Kỳ Tịch và Trường Bình, người bình đẳng nhất ký túc xá nữa thôi.

Đáng lẽ ra khung cảnh lâu ngày mới gặp lại này phải tràn ngập chuyện nói không hết, vấn đề hỏi không xuể.

Nhưng lúc này, Cao Thoán lại đỏ mặt mồ hôi lạnh, đồng tử mở to, khẩu trương đến mức nói không nên lời.

Mà ở bên cạnh, ba người bạn cùng ký túc xá của hắn như đang ở trong trạng thái ‘thời gian ngừng lại’, không động đậy cũng chẳng nói một lời.

Ở phía sau, mẹ của Cao Thoán bung hoa quả từ trong bếp ra, nhưng vẫn giữ nguyên động tác nhấc chân, mãi không hạ chân xuống...

“Có chuyện rồi.” Cao Thoán liếc mắt nhìn xung quanh.

Cảnh tượng này quá quý dị, khiến cậu thấy bất an.

[Tôi mới chỉ vừa tỉnh dậy từ trạng thái người thực vật thôi mà!]

Chỉ vừa mới gặp người nhà, chỉ vừa mới tụ họp với bạn bè cùng ký túc đã lâu không gặp, vẫn chưa kịp nói mấy câu mà.

Suy nghĩ không cam lòng mãnh liệt tràn ngập trong lòng cậu.

Ong ~

Dường như không gian đang chấn động.

Có sương mù lạnh lẽo bao phủ lấy phòng khách nhà Cao Thoán.

Khác với sương mù từng xuất hiện trước đây, sương mù lần này có màu hồng nhạt... Chắc là Diệt Phượng sẽ thích lắm đây.

Sự thay đổi của sương mù cũng có nghĩa chó săn xâm nhập vào thế giới này của văn minh năng lượng tinh thần cũng đã thăng cấp.

Chúng không còn là chó săn tinh thú cấp thấp chỉ có thể xuất hiện trong thế giới gương nữa, quy cách của tinh thú đã nâng cao lên rồi.

Sương mù màu hồng có phạm vi rất nhỏ, chỉ giới hạn ở nhà của Cao Thoán.

Theo đó, một hình chiếu xuất hiện trong tầm nhìn của Cao Thoán.

Đó là một con quái vật kích thước thông thường, cao hai mét, gầy như que củi, có sáu cánh tay, mỗi tay cầm một lưỡi dao quái dị... Nếu nhìn kỹ sẽ thấy những lưỡi dao này không phải là vũ khí mà là một lưỡi dao bằng xương mọc ra từ bàn tay của nó.

“Khà khà khà ~” Sau khi xuất hiện, con quái vật sáu tay kia phát ra tràng cười quái gở.

Nó giương cốt đao quái dị ra, đặt ở cổ họng của Tô Thất Thất, Dương Duyệt, Trương Bản Pha, quét nhẹ một đường.

Cao Thoán trợn to hai mắt đầy phẫn nộ.

Cốt dao đâm xuyên qua cơ thể... Nó không chạm được vào người bọn Tô Thất Thất mà như một ảnh ảo, xuyên qua cổ họng, không thể làm ba người bọn họ bị thương.

Tinh thú này không phải chân thân mà là ảo ảnh được chiếu ra nhờ sương mù màu hồng.

Cũng tương tự như những hình bóng tinh thú thỉnh thoảng được chiếu đến hiện thế khi thế giới đại biến lúc trước vậy.

Thế nhưng sương mù hồng vẫn có điểm khác biệt.

Sau khi phá vỡ tầng phòng ngự thứ chín, lớp phòng ngự bị tổn hại một phần mười, chó săn càng xâm nhập sâu thêm vào hiện thế.

Thế giới gương không chỉ đơn thuần bao trùm lên hiện thế nữa, sự cân bằng của hai thế giới bị phá vỡ, thế giới gương có thể ảnh hưởng đến một vài trạng thái của hiện thế.

Dưới tác dụng của sương mù hồng cao cấp, ảnh ảo được chiếu đến hiện thế của những con chó săn có kích thước nhỏ nhưng lực chiến mạnh hơn này đã có thể ‘nhìn’ thấy người bình thường.

Thế giới gương chỉ có thể ảnh hưởng đến những người có tinh thần lực vô cùng cường đại hoặc là người thức tỉnh, chỉ cần thế giới gương không khuếch trương đến mức bão hòa thì sẽ không có ảnh hưởng gì đến hiện thế và người bình thường.

Mà khi bị sương mù hồng bao trùm, tuy rằng bọn chúng vẫn không thể chạm vào người bình thường nhưng ít nhất vẫn có thể ‘nhìn’ thấy, đây đã là một tiến bộ lớn rồi.

Chỉ cần nhìn thấy được, vậy chẳng bao lâu nữa chúng có thể ảnh hưởng đến hoặc chạm vào người bình thường.

Nói không chừng bước tiếp theo sẽ là chân thân của chúng xông vào hiện thế, tung hoành trong thế giới của người bình thường, gây ra chết chóc và hoảng loạn.

...

Quái vật sáu tay vung tay, cuối cùng nhìn về phía Cao Thoán, đôi mắt to đen láy của nó nhìn chăm chăm vào mục tiêu.

“Quac quac quac ~” Tiếng kêu vui sướng giống với tiếng vịt vang lên, nó nhấc chân, chỉ cần một bước đã đi đến trước mặt Cao Thoán.

Mũi dao kề vào người Cao Thoán lúc này đang không thể nhúc nhích, đâm tới thật mạnh!

Chạm vào được rồi...

Aảnh ảo tinh thú trong sương mù hồng có thể chạm vào những người bình thường có tinh thần lực cường đại... Đây cũng là một thử nghiệm của nền văn minh năng lượng tinh thần. Đối tượng thử nghiệm của bọn chúng là những sinh linh có tinh thần lực cường đại nhưng vẫn chưa thức tỉnh.

Phập ~ Cao Thoán bị sáu lưỡi dao đâm vào người, phát ra tiếng xì hơi.

“Quac?” Tinh thú sáu tay ngăn ra.

Nó nhìn Cao Thoán trước mặt một cách nghi hoặc, trơ mắt thấy đối phương đang ở trạng thái căng đầy lại bị xì hơi mãi, chẳng mấy chốc chỉ còn lại một bộ da.

Giống như phao bơi chưa được bơm hơi vậy.

Vậy là chết rồi à? Tinh thú sáu tay nghi hoặc nhấc cốt dao lên, lại đâm vào người Cao Thoán.

Sau khi suy tư, nó kéo theo Cao Thoán bị xì hơi đi về phía thế giới gương.

Xi ~ Đúng lúc này, phía sau nó lại có tiếng ‘bơm hơi’ vang lên.

Tinh thú sáu tay quay đầu nhìn... Sau đó, nó thấy trên sofa ban đầu có một Cao Thoán như đang được bơm hơi, nhanh chóng phình to ra.

Nó cúi đầu nhìn Cao Thoán xì hơi mình đang cảm rồi lại nhìn Cao Thoán được bơm hơi trên ghế sofa.

Chỉ sở hữu tư duy đơn giản nên nó chẳng thể hiểu được cảnh tượng này có nghĩa gì là.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Hứa Kỳ Tịch: Ta sắp khóc rồi!

Dịch: Lãng Nhân Môn

Chẳng lẽ tên này đã thức tỉnh rồi ư?

Xịt hơi lột da là năng lực của hắn chẳng?

Tuy rằng nơi này đã bị sương mù hồng bao phủ nhưng đây là hiện thể, không phải thể giới gương... Theo lý mà nói, khi ở hiện thể, đám người thức tỉnh kia cũng không thể thi triển năng lực của mình mới đúng chứ?

Vậy tên này là sao?

Chẳng lẽ khi ở trong sương mù màu hồng, người thức tỉnh có thể thi triển toàn bộ hoặc một phần năng lực của mình ư?

Tỉnh thú sáu tay không thể hiểu nổi.

Chẳng riêng gì con tỉnh thú sáu tay này không hiểu, đến bản thân Cao Thoán cũng không hiểu luôn. Bây giờ trái tim bé bỏng của cậu vẫn đang đập thành thịch, vô cùng hoảng sợ.

Nhưng cũng may sau khi bị đâm xì hơi, cơ thể của cậu như được sống lại, không chỉ mất mà cả cơ thể đều có thể cử động được rồi!

Cậu nhảy bật ra khỏi ghế sofa, sau đó...

[Sau đó mình nên làm thế nào đây?]

Cao Thoán nắm chặt tay lại, dùng nắm đấm bé nhỏ của mình đâm vào quái vật cao hai mét kia ư?

Tuy rằng thoát nhìn quái vật kia trông như suy dinh dưỡng, gầy tong teo nhưng nó cao tới hai mét đó. Hơn nữa, người ta có đao, còn có tận sáu cây đao liên.

Phập! Chưa đợi Cao Thoán nghĩ xem nên làm thế nào, quái vật sáu tay đã xuất hiện sau lưng hắn như thuận di, sáu đao cùng đâm xuống, đúng là một màn tấn công phân lung tàn nhẫn.

Vị trí mà sáu đao đâm vào đều là những bộ phận yếu ớt, trí mạng trên người Cao Thoán.

Xi ~ xi ~ xi ~ Lại có tiếng xì hơi phát ra từ trên người Cao Thoán.

Lần này hơi xịt nhanh hơn lần trước...

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, lại có một Cao Thoán xịt hơi trông như phao bơi nằm mềm oặt dưới đất.

Nhưng do đã có kinh nghiệm từ lần trước, quái vật sáu tay không rời đi ngay mà yên tĩnh chờ đợi...

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, trên sofa lại có một Cao Thoán phình to lên như được bơm hơi.

“Á ừ!” Cao Thoán vừa mở miệng, sáu cốt đao sắc bén đã đâm tới chỗ cậu, lần này đến cả cơ hội nhảy đi cũng không có, lại bị đâm xì hơi.

[Mình bị làm sao thế này?] Cao Thoán trong trạng thái xì hơi hoảng hốt.

Mình không còn là người nữa ư?

Có phải trong thời gian mình trở thành người thực vật đã xảy ra thay đổi gì không?

Siêu năng lực? Dị nhân?

[Mình thấy hơi mệt mỏi rồi...] Sau khi suy nghĩ này hiện lên, Cao Thoán cảm thấy con buồn ngủ đánh ụp tới.

Nhưng... không thể ngủ được!

Nếu ngủ là tèo luôn.

Cố gắng lên!

Vì thế, với sự kiên trì của Cao Thoán, vài phút sau, cả căn phòng tràn ngập Cao Thoán xì hơi.

Quái vật sáu tay cũng thấy khó chịu, sưng mù hồng trong phòng khách đang dần tàn đi.

Xem ra chỉ còn cách kéo đối phương vào trong thế giới gương thôi nhỉ?

Tinh thú sáu tay cũng chẳng muốn kéo đối phương vào thế giới gương làm gì... Vì một khi vào trong đó, người thức tỉnh có thể triển khai hết tất cả hỏa lực của mình.

Trời mới biết sau khi vào trong thế giới gương, cái tên giết thế nào cũng không chết này sẽ cường hóa ra sao?

Tinh thú sáu tay thấy hơi hãi.

Đạt đến đẳng cấp này, nó đã không còn là tên lâu la chỉ chiến đấu nhờ bản năng nữa, dù gì nó cũng được xem như một tiểu tinh anh, có khả năng tư duy nhất định.

“Phù phù ~”

Đây là tiếng thờ dục của Cao Thoán – người vừa sống lại và đang phình to ra ở cửa.

Cậu có thể cảm nhận được mình tiêu hao rất nhiều thể lực... Tinh thần lực cũng mệt mỏi tới cực điểm.

Có lẽ cậu thật sự sắp chết rồi.

Nếu bị giết thêm một hoặc hai lần nữa, có lẽ cậu không thể bom hơi tiếp nữa.

Tuy rằng đã không còn là người... nhưng Cao Thoán vẫn có tình yêu cuồng nhiệt đối với sinh mạng, cậu còn trẻ, còn chưa muốn đối diện với từ ‘chết’ này.

“Nếu như mình có một con dao có thể chém vào người nó được thì tốt rồi.” Cao Thoán cắn răng nói.

Chỉ cần có một vũ khí nào đó, cậu sẽ không bị động như hiện giờ... Trong quá trình bị đâm xẹt hơi hết lần này đến lần khác, cậu đã thử đủ kiểu rồi, những thực thể như ghế, gậy đều không thể chạm vào người đối phương.

Ngay đến nắm đấm của cậu cũng không thể đánh vào nó được.

Thế này chẳng khác nào bật hack.

Cậu không thể đánh vào người đối phương mà đối phương lại đâm cậu liên tục.

Cốc cốc ~

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Chúng tôi đến rồi ~” Cùng lúc đó, có một giọng nữ dễ nghe vang lên.

Người đến vào lúc này... là vợ chồng lão Hứa ư?

“Đừng vào!”

Cao Thoán hô lên: “Trốn đi, mau trốn đi!”

Cạch ~ Nhưng lúc này, cửa lại mở ra.

Cửa vốn đã được khóa nhưng khóa lại tự xoay một cách quỷ dị, cửa nhà cứ thế mở ra.

Ngay sau đó, Hứa Kỳ Tịch rõ ràng đã cường tráng hơn trước nhiều bước nhanh vào nhà.

Cao Thoán liếc nhìn lão Hứa.

So với thời đại học, bây giờ hắn đã thay đổi rất nhiều. Bên dưới lớp áo T-shirt là các múi cơ bụng như sắp bùng nổ, ngập tràn sức mạnh.

Hình như trán hắn cũng rộng hơn thì phải?

“Á đù!” Sau khi vào nhà, Hứa Kỳ Tịch bị dọa nhảy dựng lên.

Trước khi đi vào hắc đã cảm nhận được có chuyện lạ nên lập tức chạy tới bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhưng vừa vào nhà hắc đã bị dọa sợ.

Cả phòng đều là Cao Thoán xịt hơi...

Chẳng khác nào như lạc vào phim trường phim kinh dị vậy, đáng sợ quá đi mất.

“Họa Mi em cứ đợi ở ngoài trước đã, trong này đang không tiện.” Hứa Kỳ Tịch nói.

“Ồ? Thật ra em đã nhìn thấy nhiều cảnh không tiện lắm rồi.”

Họa Mi đáp, nhưng cô không theo vào ngay mà đứng ở ngoài cửa đợi.

“Anh xử lý ngay đây, đợi anh quét dọn nhà lão Cao một chút rồi em hãy vào.” Hứa Kỳ Tịch dịu dàng nói.

Dứt lời, hắc nhảy tung tung đến gần con quái vật kia... Thật ra là vì trên mặt đất toàn lão Cao xịt hơi, hắc không thể giẫm lên lão Cao mà đi được, cứ cảm thấy áy náy thế nào ấy, thế nên hắc chỉ có thể chọn cách nhảy nhót đáng yêu này để đi về phía trước thôi.

“Lão Hứa, mày làm gì thế?” Cao Thoán suy yếu nhìn Hứa Kỳ Tịch.

“Cứ để tao lo, mày đã làm tốt lắm rồi... Thôi vậy, tao cũng không biết nên khen mày như thế nào. Tóm lại, mày cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.” Hứa Kỳ Tịch vốn định khen Cao Thoán một phen nhưng thấy khắp mặt đất đều là Cao Thoán xịt hơi, hắc lại không biết nên khen đối lòng thế nào nữa.

Hơn nữa kẻ địch mạnh đang ở ngay trước mặt, không thể lãng phí thời gian được.

Hứa Kỳ Tịch nhìn tinh thú sáu tay: “Gầy quá, chẳng được mấy lạng thịt, nhìn cũng chẳng muốn ăn.”

Tinh thú sáu tay phía đối diện: “???”

Nó cảm thấy ánh mắt của tên cơ bắp này hơi lạ... Đó là một ánh mắt tham lam, hắc quan sát nó từ trên xuống dưới, như muốn nhìn thấu từ trong ra ngoài cơ thể nó, còn có vẻ như phê bình nữa.

Nó giống như ánh mắt của những con tinh thú sáu tay cái trong tộc đang chọn chồng vậy.

Tên này phản kích thế cơ à?

Nhưng dù có ra sao...

Giết! Tinh thú sáu tay giờ lại chiêu cũ, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Hứa Kỳ Tịch, sáu thanh cốt đao đâm vào lưng hắc.

Động mạch cổ, tủy sống, tim, gan, phổi và thận.

Đây đều là những vị trí trí mạng trên cơ thể, đâm trúng là toi đời luôn.

Keng!

Nó đâm thật mạnh, nhưng đao không thể đâm vào da thịt mà lại cắm trúng một miếng sắt... Nói chính xác hơn là kiếm.

Đại kiếm!

Đại kiếm to bản giống như một tấm lá chắn, bảo vệ kín kẽ cho Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch bình tĩnh quay đầu lại, thổi một hơi về phía tinh thú sáu tay.

Hơi thở như làn hóa thành nhà lao.

“Phong ấn đi, hơi thở!”

Trong âm thanh ào ào như quạt gió, các luồng khí lưu tạo thành một lồng chim, giam giữ tinh thú sáu tay.

Hứa Kỳ Tịch thông thả xoay người lại.

Lúc này, đôi mắt rung rung nước, mang đến cho người ta cảm giác ưu thương không thể tiêu tan.

Vành mắt ửng đỏ.

Giống như những người đàn ông mạnh mẽ trong phim, mắt đỏ lên nhưng cố gắng không để mình bật khóc vậy.

“Mi làm đau ta rồi.” Hứa Kỳ Tích từ từ nói: “Ta sắp khóc rồi.”

Tinh thú sáu tay: “???”

Ta làm người đau cái con khi ấy, ta đã đánh vào người người đau, đao của ta toàn đâm vào đại kiếm của người, lực phản chấn còn làm sáu cánh tay của ta run bần bật đây.

Con mắt nào của người thấy ta làm đau người hả?

Vừa ăn cắp vừa la làng à?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trước mặt đám bạn, tất nhiên phải ngẫu một chút

Dịch: Lăng Nhân Môn

Lần đầu tiên nhập thể, tinh thú sáu tay đã phải trải nghiệm lòng người hiểm ác, đảo lộn trắng đen rồi.

Mà điều khiến nó không thể ngờ là... người đàn ông nhân loại trước mặt nó đây lại thật sự bật khóc!

Không nói đùa, bảo khóc là khóc luôn!

Nước mắt to như hạt đậu chảy ra từ hốc mắt đỏ ửng kia!

Kết hợp với cơ thể cường tráng của người đàn ông nhân loại này... Tinh thú sáu tay hoài nghi sáu đao mình đâm vừa này thật sự đã khiến cho hắn đau đớn!

Nếu không chịu đau đớn ở một mức độ nhất định, sao người đàn ông mạnh mẽ thế kia có thể bật khóc đau đớn cỡ ấy được.

Tách ~ Nước mắt rơi xuống, sinh ra ảo giác âm thanh như ‘nước mắt vỡ tan’.

Âm thanh này vang lên bên tai tinh thú sáu tay, khiến nó kinh hãi.

Bởi vì âm thanh nước mắt tan vỡ lại vang lên bên tai bản thể đang ẩn nấp trong thế giới gương của nó!

Xuyên qua phân thân ảo tại hiện thế, tác động trực tiếp lên bản thể của nó.

Tinh thú sáu tay không kịp suy nghĩ quá nhiều mà lùi lại thật nhanh, hươ sáu cốt đao trong tay, muốn đỡ lấy tất cả các đòn tấn công về phía nó.

Nhưng nó mới vung được hai đường thì đã không hươ được nữa.

Nó cảm thấy không gian xung quanh mình đặc lại, biến thành thể lỏng, trong không gian thể lỏng, muốn vung đao thì sẽ gặp phải lực cản rất lớn.

“Có chuyện gì thế này?” Tinh thú sáu tay không vung đao tiếp nữa... Đồng thời nó cảm nhận được thế giới trước mắt trở nên mơ hồ.

Tuy rằng bây giờ nó đang ở trong sương mù, nhưng sương mù không thể ảnh hưởng đến tầm nhìn của nó, ngược lại còn tăng cường sức mạnh cho nó mới đúng.

Cảm giác mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ này là thế nào?

“Ừc...” Nó định mở miệng nói chuyện nhưng lại thấy miệng mẫn mẫn.

Sau khi cơ thể hoàn toàn đứng yên, nó mới phát hiện ra mình bị bao quanh bởi một quả cầu nước.

Nước bao quanh nó như một lồng giam, bị nhốt trong này, khiến nó không thể cử động được.

[Đây là năng lực đặc biệt của người đàn ông kia ư? Ở bên ngoài sương mù có thể phát động tấn công, thậm chí nhắm thẳng vào bản thể trong thế giới gương của ta? Là phong ấn thuật ư?]

Phong ấn thuật là một thứ rất phiền phức.

Tuyệt đối không thể bị vây khốn được, nhất định phải nhân cơ hội trước khi phong ấn thuật hoàn tất để thoát ra khỏi quả cầu nước này!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, tinh thú sáu tay lại thử vung cốt đao lên, định phá nước chạy trốn.

Nhưng lần này quả cầu nước mất càng trở nên nặng hơn.

Lúc này nhấc tay lên cũng trở thành ước mơ, nó đã không thể động đậy được nữa rồi.

“Khi người phát giác ra phong ấn thì nó đã hoàn tất rồi.”

Lúc này, giọng nói của Hứa Kỳ Tịch vang lên bên tai nó.

Ngay sau đó, thân ảnh của Hứa Kỳ Tịch xuất hiện trong thế giới bóng đen, sau lưng hắn... còn có một đồng Cao Thoán xịt hơi lơ lửng, cảnh tượng kinh dị khủng bố.

Nhất thời, Hứa Kỳ Tịch không nghĩ ra nên xử lý đồng Cao Thoán xịt hơi này như thế nào, đầu thế vứt hết chúng vào trong thùng rác được.

Vì thế hắn đem luôn đồng Cao Thoán xịt hơi vào trong thế giới gương, xem thử lát nữa khi thế giới này sụp đổ, Cao Thoán xịt hơi có biến mất theo hay không.

Sau khi tiện tay vứt đồng Cao Thoán này vào trong thế giới gương, Hứa Kỳ Tịch bước đến trước mặt tinh thú sáu tay bản thể, quan sát cầu nước, gật nhẹ... Quả cầu nước trước mặt hắn giống như một thủy lao, vậy chặt đối phương.

“Đồng thuật mới này có hiệu quả tốt quá.” Hứa Kỳ Tịch rất hài lòng.

Sau này đồng thuật [Đánh ta khóc, phong ấn người] sẽ trở thành sát chiêu của hắn.

“Phù ~”

Để cho chắc ăn, Hứa Kỳ Tịch lại thổi vào phong ấn của tinh thú sáu tay, gió lốc hóa thành cột trụ nhà lao, tạo nên một lồng giam thuộc tính gió bên ngoài cầu nước, bảo hiểm hai lớp. Hơn nữa lồng giam thuộc tính gió có thể làm giảm tổng khối lượng của quả cầu nước và tinh thú sáu tay, giúp Hứa Kỳ Tịch di chuyển nó một cách dễ dàng hơn.

“Cục cục cục ~”

Tinh thú sáu tay quay về phía Hứa Kỳ Tịch, phát ra tiếng kêu chậm chạp... Hình như nó muốn biểu đạt điều gì đó nhưng tiếc là Hứa Kỳ Tịch không hiểu nó đang nói gì.

Quả cầu nước từ từ xoay tròn, tinh thú sáu tay như bị phong ấn trong băng, không thể động đậy gì được.

“Kết thúc rồi ư?” Lúc này, giọng nói của Cao Thoán lại vang lên.

Cậu nhận ra sương mù màu hồng đang tản dần đi, vì thế cậu bám theo Hứa Kỳ Tịch, đi bước thêm vài bước về hướng nhà vệ sinh... Ngay sau đó, cậu đã xuất hiện trong thế giới gương sương mù.

“Tên sáu tay kia bị tao phong ấn rồi, nhưng một số tinh thú duy trì thế giới bóng đen này vẫn chưa bị xử lý.” Hứa Kỳ Tịch thông thả nói.

Thứ chống đỡ thế giới gương không chỉ có mình tinh thú sáu tay, chắc chắn còn có một số tinh thú lâu la cấp thấp nữa.

Đối với Hứa Kỳ Tịch, việc dẫn dụ đám tinh thú lâu la này chẳng khó khăn gì.

Hắn chỉ cần đứng yên bất động cũng đã là hành động hút thù hận rồi.

Đối với văn minh tinh thần và tinh thú, hắn chính là máy hút thù hận sống.

Quả nhiên chỉ một lát sau đã có một đám tinh thú gào thét xông về phía Hứa Kỳ Tịch... Bọn chúng hoặc là chạy trên đường lớn rồi xuyên qua tường hoặc là nhảy luôn qua tường, cũng có con có cánh tập kích từ trên không.

Nhìn thấy nhiều quái thú như thế, Cao Thoán tái cả mặt: “Kỳ Tịch, này có đối phó được với đám này không?”

“Đừng lo.” Hứa Kỳ Tịch mỉm cười, trái tim trong lồng ngực đập thật mạnh: “Tao cũng như mày thôi, chưa thật sự giết con tinh thú nào, tao còn chưa sợ thì mày căng thẳng nỗi gì?”

Cao Thoán: “...”

Đây mà là an ủi à?

“Gần tới rồi.”

Đúng lúc này, Hứa Kỳ Tịch vươn tay cầm lấy đại kiếm của mình, ném nó thật mạnh.

Đại kiếm xoay tròn với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã chém vào người con tinh thú có hình dáng một con chó khổng lồ.

“Grừ ~”

Một tiếng kêu thảm vang lên, con tinh thú cự khuyển bị cự kiếm chém làm hai, ngã xuống mặt đất... Nhưng đáng tiếc là không ngưng tụ ra được phù văn.

Lúc này trên cự kiếm có chín mươi chín phù văn, uy lực của nhát kiếm này không phải là thứ là tinh thú cấp thấp nhất có thể chịu đựng được.

“Sao mày lại vứt kiếm đi thế?”

Cao Thoán hỏi... Lúc trước, nếu cậu có một món vũ khí có thể chém được kẻ địch thì cũng không bị động đến mức này.

Nên cậu hiểu rõ tầm quan trọng của vũ khí.

“Đương nhiên là vì... ngẫu rồi.” Hứa Kỳ Tịch trả lời thành thực: “Nếu mày không đến, có khi tao sẽ dùng kiếm khí để chém lũ tinh thú kia. Nhưng mày đến rồi, tao phải thể hiện chút thực lực bản thân trước mặt mày, để bọn mày hâm mộ chứ.”

Cao Thoán: “???”

Vù ~ Đúng lúc này, thanh đại kiếm chém đôi tinh thú hình chó kia lại bay thẳng lên trời, chém ngang một nhát, chặt đứt bốn chân của một con tinh thú có hình dáng giống lợn rừng.

Tinh thú khổng lồ vốn đang chuẩn bị tấn công đột nhiên bị chém mất bốn chân, nó rơi xuống đất, trượt về phía trước.

Nhát kiếm này quá bất ngờ, con tinh thú khổng lồ kia chẳng hề đề phòng, lúc bị chặt mất bốn chân thì nó vẫn đang ngơ ngác.

Cùng lúc đó, Hứa Kỳ Tịch búng tay một cái thật ngẫu.

Cự kiếm hóa thành luồng sáng, chạy loạn trong bảy tinh thú, vấy, chém, đâm, quét ngang, chẻ dọc...

Ở những nơi luồng sáng đi qua, tinh thú không chết thì cũng bị thương, tất cả đều mất đi năng lực hành động.

Cao Thoán còn chú ý tới một điểm khác, những tinh thú bị chết đều có hình dáng kỳ lạ hoặc là loại toàn thân sần sùi. Mà những tinh thú bị trọng thương thì đều có ngoại hình tương tự như một số sinh vật trên trái đất, ví dụ như lợn, nai, cừu, bò...

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thủ pháp biến đại kiếm thành luồng sáng, tấn công trên không trung kia.

“Ngự Kiếm Thuật?” Cao Thoán thốt lên.

Đàn ông khắp Đại Hạ ai chẳng có mơ ước được cưỡi kiếm, ngự kiếm phi hành chứ.

Không thể ngờ rằng bạn cùng phòng ký túc của mình lại biết Ngự Kiếm Thuật.

“Mày thành tiên rồi à?” Hai mắt Cao Thoán sáng bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thiết đầu công?

Dịch: Lăng Nhân Môn

"Tao biết ngay là mày sẽ hỏi câu này mà. Sao hả, ngự kiếm thuật của tao ngẫu không?" Hứa Kỳ Tịch hí hửng hỏi.

Hắn biểu diễn lâu như vậy cũng không phải định làm cho người mù xem. Điều hắn muốn chính là dẫn dắt Cao Thoán hỏi ra câu này.

"Trên đời này... thật sự có thần tiên ư?" Cao Thoán hỏi dồn dập.

Dù lúc trước cậu cứ luôn miệng bảo là mình muốn đi tìm tiên, nhưng không có nghĩa là cậu ta tin tưởng trăm phần trăm là có thần tiên tồn tại, phần lớn chỉ là một ý tưởng xa vời mà thôi.

Nhưng bây giờ cậu lại tận mắt nhìn thấy Hứa Kỳ Tịch dùng ngự kiếm thuật.

"Hây." Hứa Kỳ Tịch giơ tay, chỉ nhẹ về phía Cao Thoán... Niệm lực khởi động, nâng Cao Thoán bay lên một chút.

Cao Thoán nhìn xuống dưới chân mình, trầm tư một lúc rồi nói: "Ngự nhân thuật?"

"Không... là niệm lực!" Hứa Kỳ Tịch bật cười ha hả: "Sao hả, có thấy thất vọng không?"

"Ừ, tự nhiên muốn đánh người quá." Cao Thoán thành thật đáp.

Một giây trước còn tưởng là mình gặp được thần tiên rồi, một giây sau mới ngu người nhận ra đó chỉ là dị năng mà thôi, thất vọng đến độ cậu thậm chí còn định đánh người.

Hứa Kỳ Tịch kéo tay áo lên, để lộ cánh tay cơ bắp cuộn cuộn của mình: "Mày nhìn cơ bắp của tao rồi nói lại lần nữa xem?"

"Chào bạn, tạm biệt bạn." Cao Thoán phất tay, kiểu này còn nói chuyện thế nào được nữa?

Cậu thành người thực vật hơn nửa năm, thân thể không teo tóp đến độ không đi đứng nổi đã là may lắm rồi. Còn cái tên Hứa Kỳ Tịch này chắc là kết hôn xong vẫn luôn tập gym đây mà.

"Đừng nóng, tuy tao cũng không thể giúp mày tu tiên... Nhưng giúp mày mình tưởng thì vẫn được. Mai mốt tao sẽ chuẩn bị cho mày một công pháp cực kỳ đặc biệt." Hứa Kỳ Tịch nói.

Cái hấn nói, đương nhiên chính là thần công hệ thống Đại Hạ rồi.

"Bây giờ phải chờ tao xử lý đám này xong đã." ý niệm của Hứa Kỳ Tịch vẫn luôn không chế đại kiếm: "Con cuối cùng."

Hình như hấn không được may mắn cho lắm.

Giết cả đồng tính thú như thế mà lại không roi phù văn. Chẳng lẽ chỉ có tính thú đẹp mã mới roi phù văn à?

Hiện tại tính thú trông đẹp mã thì chỉ có duy nhất một con bị hấn chém trọng thương, nhưng vẫn còn sống kia mà thôi.

"Lát nữa phải thử mới được... tính thú mang đi được thì cứ phong ấn rồi đưa đi, không mang đi được thì giết chết sau." Hứa Kỳ Tịch chỉ tay lên, cự kiếm biến thành một vệt sáng, đâm thẳng về phía con tính thú phi hành đang bay lờng vòng trên trời.

Trúng đích!

Dù tốc độ của tính thú phi hành cũng rất nhanh, nhưng vẫn không thể tránh thoát thanh cự kiếm nhẹ tựa lông hồng kia. Hơn nữa, do cừu hận thu hút nên đám tính thú vẫn luôn tập trung vào Hứa Kỳ Tịch. Dù cả đồng tính thú bị làm thịt thì chúng cũng không hề bỏ trốn.

Điều này khiến cho chúng luôn nằm trong phạm vi ngự kiếm tấn công của Hứa Kỳ Tịch.

Đại kiếm trực tiếp mở bụng của tính thú phi hành, tính thú bị chém xong, thân thể biến thành từng mảnh vỡ rồi biến mất. Sau đó lại có một phù văn ngưng tụ và thành hình.

Ờ? Cuối cùng cũng rút đồ rồi à?

"Cứ có cảm giác giết quái roi đồ ấy." Hứa Kỳ Tịch ngoắc ngón tay lên, không chế đại kiếm định đón lấy phù văn kia, để xem phù văn đầu tiên hấn đánh ra được có thuộc tính gì.

Đại kiếm được Hứa Kỳ Tịch không chế nhếch lên, bay về phía phù văn nọ.

Cạch ~

Một tiếng động nhỏ vang lên, theo đại kiếm nhếch lên, phù văn vừa sinh ra lại xảo diệu rơi đúng vào cái lỗ cuối cùng trên đại kiếm của Hứa Kỳ Tịch.

Hơn nữa, phù văn mới này lại không hề trùng lặp với bất kỳ phù văn nào trong số 99 phù văn trước đó của Hứa Kỳ Tịch, thuộc loại có thể thêm vào.

Đại kiếm rung lên, tiếp nhận phù văn thứ 100 này. Đến đây thì thân kiếm xem như kín kẽ, cảnh giới viên mãn.

Khi thể không lồ bộc phát từ thân kiếm, cũng dẫn dắt Hứa Kỳ Tịch tiến vào trạng thái cộng minh.

Đây là tiết tấu sắp thẳng cấp.

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Đồng thời, thuộc tính của phù văn mới cũng xuất hiện trong đầu hắn.

[Nguyên đầu của người cứng như thép.]

Thiết Đầu Công?

Oong ~ kiểm khí trên thân đại kiểm tăng vọt, khiến cho đại kiểm như biến thành một mặt trời nhỏ, kiểm quang bắn ra xung quanh.

"Chuyện gì thế này?" Cao Thoán nhìn về phía đại kiểm ở giữa không trung, trong lòng lại bắt đầu nghi Hứa Kỳ Tịch đang tu tiên. Nếu không phải tu tiên thì sao thanh kiếm này lại sinh ra biến hóa như vậy chứ?

"Xảy ra chút sự cố ấy mà, chẳng qua tao cũng có chuẩn bị sơ sơ cho vụ này rồi." Hứa Kỳ Tịch bình tĩnh giải thích với Cao Thoán: "Tiếp theo, chắc là thể giới gương không trụ được lâu nữa... tinh thú cũng chết hết rồi. Cao Thoán, mày ra khỏi thể giới gương trước, bảo Họa Mi đi vào phòng chờ tao đi."

Sau khi tinh thú sáu tay bị phong ấn, chắc là sương hồng bên ngoài cũng đã biến mất, đám bạn cùng phòng ký túc chắc cũng đã khôi phục.

"Mày thì sao? Không về à?" Cao Thoán hỏi.

Hứa Kỳ Tịch xua tay: "Tao định thí nghiệm vài cái, lát nữa sẽ ra sau."

Hắn không biết sau khi mình thăng cấp thì có dẫn đến kiếp nạn như cô giáo Tô đã nói hay không.

Nếu như có... Vậy bây giờ hắn về hiện thế, kiếp nạn giáng xuống thì sẽ kéo theo cả Họa Mi và mấy đứa bạn vào.

Nên cứ ở lại thể giới gương thì hơn.

Lúc này, nguy cơ trong thể giới gương đã được giải trừ, chỉ còn lại mấy con tinh thú bị trọng thương, không thể nhúc nhích kia mà thôi.

Tình hình thế này rất thích hợp để hắn ở lại, đối mặt với kiếp nạn có khả năng sẽ được sinh ra ngay tại thể giới gương này.

"Được, vậy mày phải cẩn thận nhé." Cao Thoán thấy vậy thì gật đầu, từ từ lùi lại phía sau.

Tuy cậu không biết tiếp theo Hứa Kỳ Tịch định thí nghiệm cái gì, nhưng biết rõ nếu mình ở lại thì rất có thể sẽ làm phiền tới hắn.

Chưa kể, nói thật, kẻ hiện tại chỉ biết tự lột da để bảo vệ mạng sống như cậu cũng không giúp gì được cho Hứa Kỳ Tịch.

...

Sau khi Cao Thoán rời khỏi thể giới gương, khí thể trên người Hứa Kỳ Tịch lại tăng vọt.

Tiếng tim đập ngày càng vang dội hơn, mỗi nhịp đều mạnh như tiếng trống. Mỗi lần tim đập thì đều xuất hiện sức mạnh.

Phối hợp với tiếng trống ngực, trên đại kiểm cũng có một đạo sức mạnh tinh thần quay ngược lại trên người Hứa Kỳ Tịch.

Sức mạnh trong quả tim lớn dung hợp cùng tinh thần lực trên đại kiểm, hai loại sức mạnh chạy dọc theo thân thể, chảy thẳng tới chỗ bụng.

Hứa Kỳ Tịch cảm giác bụng của mình sôi ùng ục lên, cứ ảo giác như bị chọt bụng vậy.

Sức mạnh của trái tim lớn và đại kiểm vẫn tiếp tục rót vào. Sau khi hai loại sức mạnh này dung hợp với nhau thì giống như dẫn đầu, mở ra một con đường lớn trong người Hứa Kỳ Tịch vậy.

Một lúc sau, trong tứ chi bách mạch giống như đều có lực lượng tập trung lại. Năng lượng toàn thân đều dồn về phía bụng.

"Toilet..." Hứa Kỳ Tịch bất giác nghĩ đến chuyện đi tìm toilet.

Nhưng không đợi hắn cất bước thì biến hóa ở bụng đã xong xuôi.

Thịch ~ Chỗ bụng giống như có thêm một "trái tim", cũng đập liên hồi cùng tần suất với trái tim trong lồng ngực vậy.

Một loại năng lượng khác hẳn với năng lượng trong trái tim lớn tuôn ra từ chỗ bụng.

Sức mạnh vừa sinh ra không còn là thứ trừu tượng nữa, mà giống như chất lỏng thực chất, bắt đầu chảy xuôi khắp cơ thể Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch nhắm mắt lại, ý niệm lóe lên, nguồn năng lượng mát lạnh kia có thể lập tức chảy tới bất kỳ bộ phận nào mà hắn muốn.

"Đầu ngón tay." Hứa Kỳ Tích lăm bắm một tiếng, sức mạnh ở bụng đã ngưng tụ lại trên đầu ngón tay.

Cảm giác này, giống như khí vậy.

Đây là loại sức mạnh hoàn toàn mới sau khi thăng cấp. Khác hẳn với niệm lực vô hình do tinh thần lực tinh khiết tạo thành, đây là khí, hữu hình hữu chất.

Sau khi biến hóa của Hứa Kỳ Tích hoàn thành, một loại từ trường vô hình lan tỏa, xua tan hạn chế của thế giới gương, nó lấy nhà của Cao Thoán làm trung tâm, lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Lần này, diện tích từ trường bị che phủ còn lớn hơn trước rất nhiều...

Cả thị trấn nơi Cao Thoán ở đều bị từ trường thăng cấp của Hứa Kỳ Tích bao phủ.

Trong đầu của ngàn vạn người đột nhiên xuất hiện một gương mặt đàn ông.

Có người vừa nhắm mắt lại thì như lập tức nhìn thấy người đàn ông đang cười tươi kia.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Người bảo vệ cho trấn Cao Tử, thành phố Tiểu Hồng, tỉnh Bình An, nước Đại Hạ

Dịch: Lăng Nhân Môn

Gương mặt này bất ngờ xuất hiện ngay khi nhắm mắt, để lại dấu ấn khó phai trong ấn tượng của mọi người...

Trấn Cao Tử nơi Cao Thoán ở, cùng với mấy thôn trấn ở xung quanh đều nằm trong phạm vi ảnh hưởng lần này.

Trạng thái này giống với lúc Hứa Kỳ Tích thức tỉnh.

"Chuyện gì thế này?" có người thì thảo hỏi.

"Đây là ảo giác ư? Do mình làm việc mệt quá nên bị à? Sao tự nhiên vừa nhắm mắt đã thấy người đó chứ?" Có người mệt mỏi xoa trán.

"Tại sao lại thấy mặt đàn ông thế này? Với sở thích của mình thì phải xuất hiện mỹ nữ chứ..." Có người lại sinh ra tâm lý hoài nghi bản thân.

Có lẽ một vài người đang ngồi nghỉ một mình sẽ nghĩ là bản thân mệt quá nên mới xuất hiện ảo giác như thế.

Nhưng những người đang tụ tập thì nhanh chóng phát hiện điều khác thường của nhau... Gương mặt đàn ông xa lạ đó không chỉ xuất hiện trong đầu mình, mà là xuất hiện trong đầu của tất cả mọi người?

"Trong đầu mọi người cũng xuất hiện gương mặt đàn ông kia đúng không?" Có người đang ngồi ăn cơm chung cùng người khác lên tiếng hỏi.

"Tôi còn tưởng là chỉ có mình tôi gặp ảo giác thôi chứ."

"Chẳng lẽ nó cũng giống như sự kiện hình chiếu quái vật, gương mặt của người đàn ông này cũng là một loại hình chiếu ảo giác?"

"Không đúng, hình chiếu quái vật là chúng ta nhìn bằng mắt thường. Còn gương mặt này lại trực tiếp xuất hiện trong đầu, khiến tôi có cảm giác anh ta là anh em quen biết đã lâu, có ấn tượng sâu sắc với anh ta vậy."

"Có ai biết về không, về người đó ra thử xem?" Nhóm người đang ăn cơm lần lượt lên tiếng.

Những cuộc trao đổi tương tự cũng diễn ra ở vô số nơi trong trấn Cao Tử.

...

Trong nhà Cao Thoán.

Người nhà và mấy đứa bạn cùng phòng ký túc là bị ảnh hưởng nặng nhất nên đều ngất xỉu tại chỗ.

"Ô? Lão Hứa đâu?" Tô Thất Thất nghi hoặc lên tiếng. Cậu thấy bóng dáng Hứa Mi, nhưng lại không thấy Hứa Kỳ Tịch đâu.

"Đi toilet rồi..." Cao Thoán nhanh trí đáp.

"Lạ thật,. sao trong đầu tao toàn là lão Hứa thể này, đây là cảm giác yêu đương à?" Dương Duyệt nói đùa.

Trương Bản Pha: "Mày bị lão Hứa đá rồi, nó cưới vợ rồi nhé. Có khi sang năm lại bế con luôn ấy chứ."

Hứa Mi: "???"

Cô nhìn chằm chằm vào tay, mấy người cùng ký túc đều biết chuyện cô và Hứa Kỳ Tịch định sang năm sinh con rồi ư?

Hứa Kỳ Tịch ngoài miệng thì nói không nghĩ tới chuyện đó, nhưng thật ra trong lòng lại rất muốn có con ư?

Trong lúc nói chuyện, bỗng nhiên mọi người cảm giác hình ảnh "mặt mo của Hứa Kỳ Tịch" trong đầu lại biến đổi.

Gương mặt vốn chỉ xuất hiện mơ hồ này lại bất ngờ cử động.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Hứa Kỳ Tịch có một đồ án vũ trụ xuất hiện. Đây là hình ảnh vũ trụ cực kỳ đẹp, chụp hết toàn cảnh còn có thể trực tiếp lấy ra làm ảnh nền... tràn ngập cảm giác mộng ảo.

Trong vũ trụ, có hai vệt sáng rơi xuống... trên đỉnh đầu của tinh thú, biến thành hai ánh sao trắng lẹ sau đầu của hắn. Hai ánh sao từ từ xoay chuyển, mang tới cho người ta áp lực cực lớn.

Sau đó, dường như có sức mạnh kỳ lạ nào đó phóng ra từ hai ngôi sao hư ảo kia, bao phủ lấy Hứa Kỳ Tịch. Nó như phủ thêm một tầng áo choàng được dệt từ ánh sao lên người Hứa Kỳ Tịch. Hình ảnh lại trở nên đẹp đẽ hơn, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là Hứa Kỳ Tịch là đực rựa... Nếu như cảnh tượng mộng ảo này mà phối cùng một mỹ nữ thì chắc là sẽ đẹp hơn nhiều lắm.

"Đây là biến thân ư?" Tô Thất Thất lẩm bẩm.

"Ô? Mày cũng thấy cảnh Hứa Kỳ Tịch biến thân à?" Dương Duyệt ngồi bên cạnh cậu ta nghi hoặc hỏi.

"Hóa ra bọn mày đều thấy à?" Trương Bản Pha cũng nhin không được mà nói.

"Đây không giống cảnh mr.cơ bắp biến thân trong tưởng tượng của tao." Cao Thoán ngẩng đầu nhìn trời.

Trong khung hình, có vẻ là để hưởng ứng với sức mạnh tinh quang nên thân thể Hứa Kỳ Tịch còn mất khổng chế mà bày ra một tư thế hơi "ẻo".

Những người chưa từng luyện múa dẻo thì khó mà làm được tư thế này.

Nhưng may mà tư thế này chỉ lướt qua, khi mọi người nháy mắt một cái thì hình ảnh đã bị cắt đi.

Ngay sau đó, Hứa Kỳ Tịch trong hình ảnh đã trở nên khí phách.

Thân hình của hắn nhảy lên thật cao, một thanh cự kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Loại cự kiếm này mới là vũ khí mà mr.cơ bắp như hắn nên dùng!

Trên đỉnh đầu Hứa Kỳ Tịch lại có một dòng xoáy không gian cực nhỏ thành hình.

Lúc này, trong dòng xoáy không gian đó có một họng pháo thoát nhìn tràn ngập cảm giác khoa học viễn tưởng thò ra... nhắm thẳng vào Hứa Kỳ Tịch.

Đùng ~

Họng pháo bắn ra một đòn tấn công năng lượng ở trạng thái khối đen về phía Hứa Kỳ Tịch, tốc độ của luồng khối đen này nhanh đến mức không thể nào thấy rõ được. Vừa bắn ra thì nháy mắt đã rơi vào đỉnh đầu của Hứa Kỳ Tịch.

Tốc độ phản ứng của Hứa Kỳ Tịch cũng nhanh không kém. Hắn tay nắm cự kiếm, chém một kiếm vào ngay trên luồng khối đen đó.

Đòn tấn công khó mà nhìn thấy rõ bằng mắt thường đó đã bị Hứa Kỳ Tịch dự đoán trước. Với tốc độ phản ứng cùng với cường độ tung chiêu chính xác của hắn, nếu đi tham gia mấy giải đấu cầu lông, tennis hay bóng chày thì căn bản chẳng thừa cho người ta chút đường sống nào!

Một kiếm chém xuống, luồng khối đen bị chém nổ, biến mất không còn gì.

Cực kỳ nhẹ nhàng, không hề mang tới bất kỳ áp lực quá lớn cho hắn.

Có qua có lại, sau khi chặn được một pháo này, Hứa Kỳ Tịch lại giơ kiếm chém về phía họng pháo kia... Đây là thuộc tính "kiếm khí" khi kích hoạt một lúc mười phù văn của đại kiếm. Kiếm khí chém ngược lên trời, đánh lên họng pháo kia.

Vị trí hòng pháo không thể nào di chuyển được. Hơn nữa, có vẻ như một phát pháo vừa rồi chính là cực hạn của nó. Pháo tiếp theo có thể cần chờ thời gian để tích tụ năng lượng.

Kiểm khí chém trúng hòng pháo, nhưng chỉ để lại một vết xước nhỏ trên đó mà thôi... Nhưng dòng xoáy không gian kia lại bị kiểm khí quấy nhiễu nên vận vẹo toan đóng lại.

Đùng ~

Khi dòng xoáy không gian kia hoàn toàn vận vẹo, pháo đài đó trực tiếp tự bạo, đứt khoát không thôi.

Rút lui à? Không có chuyện đó đâu, chỉ có quyết xông lên mà thôi!

Cho dù tự bạo cũng không thể rút lui!

Ngay khi hòng pháo tự bạo, lực trùng kích khổng lồ len lỏi ra khỏi dòng xoáy, biến thành ánh chớp giăng đầy trời, ầm ầm đánh xuống dưới như muốn hủy diệt tất cả.

Bên dưới là thế giới gương bao phủ toàn bộ trần Cao Tử.

Hứa Kỳ Tích giờ tay, cự kiếm bay lên, chém thẳng vào vị trí chính giữa bầu trời đầy ánh chớp.

Lôi quang giăng kín trời giống như bị hấp dẫn, toàn bộ đều ngưng tụ về phía cự kiếm.

Mang theo ánh chớp đầy trời, cự kiếm hất nhẹ xuống dưới.

Sấm chớp đánh xuống... tất cả đều bị dẫn đường đánh lên người đám tinh thú đáng yêu trông có vẻ ngon lành kia.

Đám tinh thú đó, hoặc là bị chém đứt tứ chi, hoặc là bị thương nặng, không thể nhúc nhích được.

Chúng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng, trơ mắt nhìn sấm chớp hủy diệt đánh xuống, khiến bản thân nổ tung.

Hình ảnh chấm dứt.

Tất cả mọi người ở trần Cao Tử đều đang bản thân nghĩ về đạo cuối cùng.

Khi đám tinh thú bị thương hết đường cứu chữa kia xuất hiện trong hình ảnh, tất cả mọi người đều ần ần nhận ra - đám tinh thú này là quái vật cùng phe với hư ảnh quái thú đã xuất hiện trên tivi?

Vậy... người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong đầu bọn họ chính là anh hùng đã chiến đấu cùng quái vật ư?

Tuy không biết hắn là ai, nhưng có thể khẳng định một điều, chắc chắn đây là người đã âm thầm bảo vệ trần Cao Tử của bọn họ.

"Đại kiếm mà người này dùng đúng là khí phách thật."

"Tất cả người bảo vệ xuất hiện trên tivi lúc trước đều mơ hồ, không thấy rõ mặt... nhưng người này lại có thể thấy rõ."

Người bảo vệ cho trần Cao Tử, thành phố Tiểu Hồng, tỉnh Bình An, nước Đại Hạ - Đại Kiếm!

Đây là người bảo vệ đầu tiên lộ rõ mặt mũi của Đại Hạ.

"Trần Cao Tử chúng ta có người bảo vệ mạnh cỡ này, chúng ta chắc chắn là nơi may mắn nhất nước!"

Trong lòng người dân trần Cao Tử đều có cảm giác an toàn.

Nhưng người bảo vệ chính thức của trần bọn họ trong tương lai là Cao Thoán vừa nhìn thấy "Cao Thoán xì hơi" trong hình ảnh thì lại thấy một tim dễ sợ.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Muối thì Có bị mặn không nhỉ?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Mà lúc này, trong thế giới gương,

Hứa Kỳ Tịch nhìn xuống mặt đất, nơi đó có tám miếng thú phù, là bảo vật tinh thú để lại sau khi bị sấm sét đánh nổ.

"Đúng là phải nhìn mặt thật à?" Hứa Kỳ Tịch cảm nhận được ác ý sâu nặng của thế giới này.

Đám tinh thú gây còm, chỉ toàn da bọc xương trước đó bị hấn giết hết thì mới rơi ra được có một phù văn.

Còn đám tinh thú thoát nhìn có vẻ ngon lành, mùi vị cũng không tồi mà hấn định mang ra ngoài bị giết xong lại rơi ra một lúc tận tám miếng thú phù.

Ngay cả giới tinh thú cũng là thế giới nhìn mặt để sống ư?

Niệm lực của hấn khởi động, gom hết thú phù lại.

"Hoặc là do thực lực bản thân của đám tinh thú gây còm kia không đủ, nên sau khi bị cưỡng chế nhét vào hiện thể thì bị tám mươi một tầng phòng ngự còn lại ảnh hưởng, năng lượng trong cơ thể bị ép khô, nên không thể ngưng tụ được thú phù... Còn đám tương mạo trông phiêu nhiêu đáng yêu kia là vì bị ảnh hưởng ít nên mới có thể hóa ra được thú phù?"

Hứa Kỳ Tịch đau lòng cố tìm cách an ủi bản thân.

Nhiều tinh thú như thế, cuối cùng cũng bị giết hết rồi... Thứ còn sót lại chắc là chỉ có mấy cái chân heo, chân bò và cả tinh thú sáu tay đã bị nước mắt của hấn phong ấn mà thôi.

Nhưng con tinh thú sáu tay này nhìn đã biết không thể ăn được, trông chẳng ngon lành chút nào, lại còn bị nước mắt của mình ướp muối nữa, có thể sẽ hơi bị mặn.

Hứa Kỳ Tịch thở dài, bắt đầu thu thập mấy cái chân tinh thú còn thừa, cũng thử thổi một hơi nhốt chúng vào lòng giam, để lát xem thử có thể mang ra khỏi thế giới gương hay không.

Sau khi chuẩn bị đầu vào đây, Hứa Kỳ Tịch thúc giục niệm lực, tinh thú sáu tay bị nước mắt phong ấn và đồng chân tinh thú kia đều bị niệm lực của hấn nâng lên, bay lơ lửng sau lưng hấn.

Theo hấn thăng cấp, ở bụng lại có thêm một trái tim thì tinh thần lực của hấn cũng được cường hóa gấp mười lần. Niệm lực cũng được tăng cường theo.

Hấn bước chân vào hiện thể, xuất hiện trong toilet nhà Cao Thoán.

Tiếp theo, ý niệm của hấn lóe lên, kéo đồng chân tinh thú kia ra khỏi thế giới gương...

Vừa mới kéo ra thì chân tinh thú khổng lồ đã bắt đầu co rút lại...

Cái chân vốn dĩ dài mét tám, vừa vào hiện thể đã nhanh chóng thu nhỏ lại hơn phân nửa...

Trái tim của Hứa Kỳ Tịch ần ần co thắt lại.

Cái chân dài mét tám nói thật là mất, may mà chỉ thu nhỏ lại phân nửa chứ không hoàn toàn biến mất.

"Vẫn còn chấp nhận được." Hấn lại giơ tay kéo một cái, cái lồng nước đang phong ấn tinh thú sáu tay cũng bị lôi ra.

Thể tích của con tinh thú sáu tay này quá lớn, vừa xuất hiện đã suýt nhồi kín cả toilet. May mà chúng chỉ là thứ hư ảo nên không bị vách tường ngăn lại, đầu và một phần thân thể của tinh thú sáu tay đã xuyên qua tường.

Cũng không biết trên lầu có ai đang ở trong toilet hay không, không biết mấy người bình thường có thể trực tiếp nhìn thấy bản thể của tinh thú không? Liệu có bị dọa không nhỉ?

"Không bị co lại à?" Sau khi tinh thú sáu tay bị đưa ra thì lại không hề co lại như cái chân dài kia.

Chẳng lẽ vì Lồng Nước thuật của mình có hiệu quả cấp nước, nên dù bị đưa vào hiện thể thì nó cũng không bị co lại ngay à?

Lần tới phải thử lại mới được, chỉ cần không ướp muối lâu quá thì mùi vị cũng không đến nỗi nào.

Có điều... nên xử lý con tinh thú sáu tay này như thế nào nhỉ?

Hay là gọi điện cho chị em Diệt Phượng trước?

Hứa Kỳ Tịch đang suy nghĩ thì chuông điện thoại lại vang lên. Hấn lấy điện thoại ra xem thử, là bác sĩ Diệt Hoàng gọi tới.

"A lô, Diệt Hoàng đây à, tôi đang định tìm các cô đây." Hứa Kỳ Tịch vui vẻ nói.

"Thầy Hứa, có phải anh lại thăng cấp rồi không?" bác sĩ Diệt Hoàng hỏi ngay, trong giọng nói mang theo cảm giác không thể tin nổi.

"À, đúng. Vừa tăng một cảnh giới. Bây giờ chắc tôi đang là cấp hai nhỉ?" Hứa Kỳ Tịch ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cần hắn muốn thì trên đỉnh đầu sẽ xuất hiện một bầu trời đêm, sau đó lại có hai ngôi sao hư ảo xoay tròn trong đó.

Dựa theo hệ thống Đại Hạ thì đây phải là cảnh giới đối ứng với phiên bản 1.0 chính thức.

Hắn đang nghĩ có nên kiến nghị với chị em Diệt Phượng đổi tên phiên bản 1.0 thành 2.0 luôn, như vậy sẽ tương xứng với số lượng ngôi sao trên đầu hơn. Nếu phiên bản 1.0 mà đi cùng với cấp hai thì cứ có cảm giác giả heo ăn thịt hổ, có ý nói cảnh giới của mình thấp hơn ấy?

"Tôi vừa nhận được tin, nói sau khi thầy Hứa thăng cấp thì bị pháo kích, đúng không?" bác sĩ Diệt Hoàng lo lắng hỏi.

"Đúng vậy... đó cũng có thể chính là kiếp nạn mà chúng ta sẽ gặp phải khi thăng cấp." Hứa Kỳ Tịch lại nói.

Hắn đã xác định được một chuyện, ở thế giới của hắn, lúc thăng cấp cũng sẽ có tai kiếp xuất hiện.

Nhưng do bên ngoài thế giới vẫn còn mấy chục tầng phòng ngự do A Giải để lại, nên tai kiếp vốn có thể giáng lâm xuống đã bị quấy nhiễu, không thể xuất hiện một cách bình thường.

Nên sẽ xuất hiện một dòng xoáy không gian, dẫn dắt kẻ xâm nhập ở bên ngoài... Có thể sẽ là hòng pháo tinh hạm, cũng có thể là một con tinh thú cực mạnh, hoặc là thứ nào khác chẳng hạn?

Dù sao thì thứ có thể xuất hiện đều có cường độ ngang ngửa với dòng xoáy đó.

Thay thế vào vị trí diễn ra kiếp nạn.

[Cứ có cảm giác dòng xoáy đó là do A Giải cố tình để lại nhằm thử thách mọi người thế nhỉ?] trong lòng Hứa Kỳ Tịch sinh ra một loại trực giác.

Loại kiếp này thoát nhìn thì có vẻ nguy hiểm... Nhưng nếu nhìn từ góc độ khác thì sẽ khiến bọn họ có thể sớm ngày hiểu rõ và nắm giữ thêm tin tức về những kẻ xâm nhập ngoài hành tinh kia.

Trong đầu Hứa Kỳ Tịch đã tự động đáp nhận A Giải thành nhân vật hoàn mỹ.

Mặc kệ là chuyện gì đi nữa, chỉ cần nghĩ không ra thì đều có thể đổ hết lên đầu A Giải, kiểu gì cũng sẽ có được một lời giải thích tương đối hợp lý.

"Mỗi người thức tỉnh thăng cấp đều gặp phải cái đó ư?" bác sĩ Diệt Hoàng lại hỏi, đây mới là trọng điểm...

"Tôi nghĩ chắc là vậy đấy." Hứa Kỳ Tịch nói: "Hon nữa, rất có thể cường độ lớn nhỏ của dòng xoáy không gian kia có liên quan với thực lực của người thăng cấp... Nếu có nhiều người cùng thăng cấp ở cạnh nhau thì có thể sẽ khiến cường độ của dòng xoáy được tăng cường. Nên ta phải cẩn thận một chút mới được."

Bác sĩ Diệt Hoàng nghiêm túc đáp: "Vậy thì chúng tôi sẽ chuẩn bị sẵn đề ứng đối với kiếp nạn có thể xuất hiện trong tương lai này."

"Đúng rồi, tôi sẽ gửi định vị của mình qua cho cô." Hứa Kỳ Tịch nói: "Cô phải thêm người tới nhận vài thứ nhé. Tôi đã đưa một con tinh thú và một phần chân tinh thú ra khỏi thế giới gương rồi. Các cô cũng có thể lấy chúng làm thí nghiệm."

Bác sĩ Diệt Hoàng: "!!!!"

Thầy Hứa mang tinh thú ra khỏi thế giới gương?

Sao anh ấy làm được thế?

Bác sĩ Diệt Hoàng lập tức kể lại chuyện này cho chị gái Diệt Phượng của mình và thành viên trong tổng bộ nghe,

"Không hổ là người mở đường của chúng ta, dù đã mất trí nhớ nhưng những chuyện thầy Hứa làm vẫn đang dần đầu mở lối cho chúng ta..."

"Lập tức phái người tới chỗ thầy Hứa để nhận tinh thú."

"Nhiệm vụ thảo phạt tinh thú sa mạc của chúng ta bên đây cũng phải bắt đầu thôi. Tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất để nâng cấp hệ thống Hoa Hạ lên phiên bản 1.0, đuổi kịp tiến độ của thầy Hứa."

...

tinh thú tạm để tinh thú bị phong ấn trước đó để tạm ở căn phòng nhỏ kế bên.

Sau đó hắn nhanh chóng trở lại phòng khách.

Họa Mi ngoắc Hứa Kỳ Tịch, ý bảo hắn ngồi bên cạnh cô.

"Kỳ Tịch à." Tô Thất Thất ở đối diện thấy hắn ngồi xuống thì định nói gì đó, từ từ mở miệng.

"Tao biết bọn mày đang định nói gì." Hứa Kỳ Tịch gật đầu: "Bọn mày muốn hỏi những thay đổi trên người tao chứ gì? Thật ra nó rất đơn giản."

Hứa Kỳ Tịch nhẹ nhàng cầm tay của Họa Mi, nói: "Biến hóa gần đây của tao đều liên quan tới bà xã của tao cả."

Hắn nói đều là thật cả.

Tô Thất Thất: "..."

"Ở đây, tao xin long trọng đề cử một phương thuốc có liên quan tới chuyện bỏ não cho bọn mày. Mỗi tuần vợ tao đều nấu cho tao uống." Hứa Kỳ Tịch lại nói: "Tao gửi cách điều chế và thời gian nấu lên nhóm chat nhé. Sau đó bọn mày có thể tự mình nấu uống một thời gian thử xem sao."

Dù sao bọn mày cũng không có vợ, không ai nấu cho bọn mày uống cả.

Những lời này Hứa Kỳ Tịch không nói ra, khoe khoang cũng phải có mức độ. Vượt quá mức độ nào đó thì sẽ có nguy cơ bị đánh chết, phải tém tém một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đại chiêu vừa ra sân

Dịch: Lăng Nhân Môn

"Không phải, thật ra điều tao muốn hỏi không phải cái này..." Tô Thất Thất trầm nghĩ.

Thật ra cậu chỉ định hỏi là lát nữa định đi đâu đây? Kiểm chỗ ăn cơm uống rượu, có vấn đề gì thì tâm sự trên bàn cơm sau. Dù là sự thay đổi của lão Cao, hay sự đặc thù của Hứa Kỳ Tịch cũng vậy, có thể vừa uống vừa nói cũng được.

Kết quả không ngờ cái thằng Hứa Kỳ Tịch này vừa gặp đã nhét cả đồng thức ăn cho chó, chẳng buồn nghĩ xem đám bạn này có muốn hay không. Tóm lại chính là kiểu bạo lực banh hợm chó ra để nhét đồ vào, còn không thèm rót kèm cả nước.

Mày có vợ thì ngon lắm hả?

Nhưng cuối cùng Tô Thất Thất cũng không nói mấy lời này ra. Nói chung cũng là do canh bỏ não mà Hứa Kỳ Tịch đã nói nghe có vẻ ngon lành phết!

Không chỉ Tô Thất Thất, mấy người khác cũng sinh ra hứng thú với phương thuốc này.

"Phải uống bao lâu, đây là phương thuốc luyện thể hay trúc cơ gì đó trong truyền thuyết đấy hả?" Trương Bản Pha tò mò hỏi, gần đây cậu ta rất có hứng thú với phương diện này.

"Uống bao lâu ấy hả? Cái này thì không chắc lắm, tao uống hơn một năm rồi." Hứa Kỳ Tịch đáp: "Nhưng tình huống của tao khá đặc thù, bọn mày chắc không cần uống lâu như vậy."

Tại năm đó đầu của hắn bị chó gặm - xét từ góc độ vật lý.

Nên mới cần phải uống lâu như vậy. Nhưng mấy thằng bạn trong ký túc xá lại không bị như vậy, nên có thể chỉ cần uống vài tháng là được.

"Nhưng nếu vậy thì Cao Thoán không cần đi tầm tiên nữa rồi đúng không?" Tô Thất Thất lại nói, kế hoạch du lịch mà cậu chuẩn bị bao lâu nay lại thành công cốc rồi à?

"Cho dù không tầm tiên thì tao cũng phải đi chơi cho khuây khỏa chứ." Cao Thoán lên tiếng. Hiện tại áp lực trong lòng cậu rất lớn, vừa nghĩ tới đám bạn thân xì hơi kia thì cậu lại thấy dị dị.

"Được rồi, nếu đi chơi giải khuây thì tao đi với mày." Tô Thất Thất gật đầu nói.

Hai mắt Hứa Kỳ Tịch sáng rực lên, nói: "Tao cũng có thể đi cùng bọn mày. Sắp tới tao phải về kết cục cho truyện của tao, đúng lúc đang chuẩn bị đi du lịch để tìm ý tưởng đây."

"Đề nói sau đi." Cao Thoán xoa tay liên tục, cậu cũng không muốn đi du lịch giải khuây với Tô Thất Thất, bên cạnh còn có thêm đôi vợ chồng Hứa Kỳ

Tịch suốt ngày xà nẹo với nhau. Nhưng Thẩm Họa Mi đang ở đây, cậu không tiện nói thẳng lý do này ra.

...

Địa điểm ăn tối được quyết định là nhà của Cao Thoán. Bởi vì căn phòng nhỏ bên cạnh còn phong ấn một con tinh thú sáu tay, Hứa Kỳ Tích không yên tâm để nó ở đây mà ra ngoài ăn com với bạn bè.

Com nước xong xuôi thì đã gần nửa đêm.

Hứa Kỳ Tích kéo đám bạn đã say mềm tới khách sạn, sau đó lại về nhà cùng Cao Thoán.

"Lão Hứa à... Cái khả năng lột da bom hơi đó của tao... không phải là dị năng riêng của tao đấy chứ?" trên đường quay về, Cao Thoán thấp thỏm hỏi.

"Ừ, kết hợp với tình hình cứ phơi nắng lại lột da của mày thì chắc đây là dị năng riêng của mày đấy." Hứa Kỳ Tích đáp.

"Vậy tao chiến đấu kiểu gì bây giờ?" Cao Thoán ngẩng đầu nhìn trời.

Năng lực này, ngoại trừ xông lên để quái vật đâm chết ra thì còn làm được gì đây?

Kỹ năng chịu chết à?

"Mày có thể làm lá chắn sống?" Hứa Kỳ Tích ra vẻ nghiêm túc đáp.

"Trái ngược với tưởng tượng của tao luôn." Cao Thoán không muốn có hình tượng như vậy, cậu vẫn mong mình có thể ngự kiếm tấn công như Hứa Kỳ Tích. Dù là ngự kiếm rơm bằng cách dùng niệm lực đỡ nó bay lên thì cũng đỡ hơn lá chắn sống như cậu nhiều.

Hứa Kỳ Tích bật cười, vỗ vai Cao Thoán nói: "Yên tâm đi, tao đã chuẩn bị xong xuôi cho mày rồi."

Lúc đưa Cao Thoán về đến nhà thì đúng lúc có hai bóng người mặc vest, một nam một nữ chạy tới. Hai người này chính là đội viên do Diệt Hoàng phái tới, phụ trách tiếp nhận tinh thú sáu tay mà Hứa Kỳ Tích đã bắt được.

Lúc hai người tới, còn mang theo hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8 đã chuẩn bị từ trước, đây là dành cho Cao Thoán.

"Chào anh, thầy Hứa." Cô gái kia bước lên, trên mặt đầy vẻ chờ mong, nhẹ nhàng bắt tay với Hứa Kỳ Tích. Cứ như fangirl nhìn thấy idol vậy.

Còn chàng trai kia thì đi về phía Cao Thoán, bắt đầu giới thiệu về kỳ tích giả và ngành này của Đại Hạ với cậu ta.

Do Cao Thoán là bạn tốt của thầy Hứa Kỳ Tích, nên có một vài khâu có thể giản lược, được cảm luôn hệ thống Đại Hạ bản 0.8, chứ không phải từ bản 0.1 như những người thức tỉnh khác, sau này phải dựa vào công trạng hoặc thành tích khác mới có thể đổi phiên bản.

Cao Thoán nghi hoặc nhìn về phía Hứa Kỳ Tích.

"Đi đi, cứ thoải mái nói chuyện với anh ấy, chúng ta là người một nhà." Hứa Kỳ Tích an ủi.

Có lời này của hắn, Cao Thoán cũng thờ phào một hơi.

Còn Hứa Kỳ Tích thì dẫn theo thành viên còn lại đi vào trong phòng nhỏ.

Ở đó có chân tinh thú thu nhỏ cùng với con tinh thú sáu tay bị Lòng Nước thuật giam giữ.

Đây là con tinh thú thiên tai đầu tiên mà con người có thể bắt sống đưa ra khỏi thế giới gương, có ý nghĩa kỷ niệm cực kỳ lớn.

Hơn nữa, thoát nhìn con tinh thú này cũng khác với mấy con tinh thú nhỏ bình thường... đẳng cấp có vẻ cao hơn nhiều.

Nếu như mang về nghiên cứu, nói không chừng có thể lấy được rất nhiều tin tức hữu dụng từ nó để giúp update phiên bản của hệ thống Đại Hạ ấy chứ.

"Thầy Hứa, cảm ơn những công hiến của anh dành cho Đại Hạ bấy lâu nay." thành viên kia vui vẻ nói.

"Tôi chỉ làm những chuyện mình có thể làm thôi." Hứa Kỳ Tích được khen đến mức cảm thấy ngại ngùng.

Cuối cùng, hai thành viên kia dặn dò xong thì cũng chuyển con tinh thú sáu tay bị phong ấn đó đi. Còn đồng chân tinh thú thì bọn họ chỉ đem đi có một cái... chỗ còn lại đều tạm giữ lại.

Thật ra đồng chân tinh thú này cũng rất có giá trị nghiên cứu, nếu như có thể thì bọn họ đương cũng muốn mang hết đi.

Nhưng bọn họ không thể làm như vậy được. Đồng chân tinh thú này là nguyên liệu nấu ăn mà thầy Hứa định dùng thử...

Không hổ là thầy Hứa, khi đám nhảm phụ tục tử như bọn họ còn đang nghĩ nên đối phó và chống lại tinh thú kiểu gì thì thầy Hứa đã tính tới chuyện nên

nấu chúng ra sao rồi.

Cảnh giới tư tưởng và giác ngộ không cùng đẳng cấp mà!

...

Đội sau khi hai thành viên kia rời đi, Hứa Kỳ Tịch lại kéo đồng chân tinh thú bị co rút kia về xe, để vào cốp xe.

Bản thân chân tinh thú không có trọng lượng, có thể di chuyển như vậy toàn nhờ vào hiệu quả phong ấn của lồng giam cả.

"Thầy Hứa định đi về à?" tài xế đặc biệt đi ra khỏi khách sạn, hỏi Hứa Kỳ Tịch.

"Ừ, về nhà thôi." Hứa Kỳ Tịch nhìn Họa Mi đang buồn ngủ, hai mắt không mở ra được, gật đầu nói.

Thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Thẩm Họa Mi rất có quy luật, nếu như không phải chạy deadline phụ hần thì cứ đúng giờ là cô sẽ nằm ngủ mê một ngày. Hôm nay cũng là vì đi theo Hứa Kỳ Tịch và bạn của hần nên cô mới cố thức đến giờ này.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, lên đường quay về.

...

Mà lúc này, ở gần nhà Hứa Kỳ Tịch.

Từng chú kiến nhỏ đáng yêu chui ra khỏi lồng đất, bắt đầu tập hợp lại dưới sự kêu gọi của sức mạnh nào đó.

Trên đầu mỗi chú kiến đều phát ra ánh sáng mờ ảo.

Khi vô số chú kiến tập trung lại, ánh sáng mờ ảo kia lập tức biến thành một vùng sáng rộng, chiếu ra khắp nơi.

Đàn kiến tụ lại thành một quân đoàn, nhanh chóng bò về phía nhà của Hứa Kỳ Tịch.

"Cái gì kia?" Trong bóng tối, đột nhiên có một giọng nói vang lên.

"Là kiến ư?" Lại có một giọng nói khác trả lời.

Đây là lực lượng bảo vệ luôn âm thầm bảo vệ nhà của Hứa Kỳ Tịch 24/7. Có thành viên trong tiểu đội của Diệt Phượng, cũng có một vài nhân viên tuy không thức tỉnh, nhưng khả năng chiến đấu ở hiện thực lại đặc biệt mạnh.

"Đây cũng là thủ đoạn của tinh thú sao? Nhưng đâu có sương mù xuất hiện?"

"Đám tinh thú kia đã có thể ảnh hưởng tới sinh vật ở hiện thế rồi ư?"

"Làm sao đây?"

"Còn trắng sao gì nữa, những thứ kỳ lạ tiếp cận nhà thầy Hứa thì cứ tiêu diệt trước rồi tính sau."

Ngay sau đó, vô số thuốc diệt côn trùng được xịt ra... Trang bị của đội bảo vệ này cực kỳ đầy đủ. Thứ trên trời dưới đất gì cũng có.

Dù sao tai nạn mà họ phải đối mặt cũng có đủ loại mà.

Xi xì xì, trên trời, dưới đất lẫn vách tường, nơi nào cũng có thuốc diệt côn trùng được xịt ra.

Đội quân kiến nhìn có vẻ cực kỳ khí thế kia còn chưa kịp tới gần nhà Hứa Kỳ Tịch đã bị diệt gọn.

...

Bên ngoài không gian.

Trong một chiếc tinh hạm, có một quang sáng hình người ra sức nện lên màn hình tinh hạm.

Đàn kiến này là công sức chuẩn bị hơn nửa năm của chúng... Kết quả còn chưa phát huy được công dụng, chưa kịp tung tuyệt chiêu thì đã bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Anh ở thôn tân thủ luyện tới max level không ngon hơn à?

Dịch: Lăng Nhân Môn

[Tại sao lại có vũ khí phun sương mang tính tiêu diệt riêng biệt thế này? Lẽ nào tin tức của chúng ta đã bị tiết lộ rồi ư?] đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu của quảng sáng hình người.

Nếu không, tại sao quân đoàn kiến nhỏ mà chúng vất vả chuẩn bị hơn nửa năm vừa xuất hiện đã bị vũ khí phun sương kia tiêu diệt chứ?

Nên suy nghĩ đầu tiên của nó chính là kế hoạch của mình đã bị đối phương biết trước.

[Chết tiệt, có ngon thì cho bọn ta thêm chút thời gian, để bọn ta kịp hợp thể đi chứ!]

Trong giai đoạn hiện tại, chúng chỉ có thể dựa vào thể giới gương để phái tinh thú đến hiện thể.

tinh thú xâm nhập vào hiện thể qua thể giới gương khó mà ảnh hưởng tới hiện thể... Bình thường, thể giới gương còn chưa ổn định thì đám tinh thú đã bị nhóm người thức tỉnh đè ra đánh rồi.

Muốn ổn định thể giới gương, từ đó hoàn thành việc hoán đổi thể giới gương với hiện thể, hòng gây ảnh hưởng tới nó thật sự quá khó khăn.

Có một vài vấn đề tinh thần thiếu kiên nhẫn đã nghĩ tới chuyện đi đường tắt.

Nửa năm trước, chúng nó đặc biệt thay đổi một loại tinh thú đặc thù, để con tinh thú đó có thể phân liệt sau khi chết, dùng những phần phân liệt cực nhỏ đó để bảo tồn bản thân.

Sau đó, khi thể giới gương bị hủy thì có tỉ lệ cực nhỏ đưa những phần phân liệt kia đến hiện thể. Tiếp theo, những phần phân liệt này có thể đi theo con đường ký sinh...

Chúng sẽ ký sinh lên người những sinh vật nhỏ ở hiện thể, từng bước gia tăng sức mạnh của bản thân, sau đó lây lan ra khắp thể giới như bệnh dịch!

Vốn dĩ, đó là một ý tưởng khá hay! Nhưng tiếc là chúng vẫn đánh giá thấp uy lực của mấy tầng phòng ngự kia!

Dưới sự ảnh hưởng của chúng, những phần phân liệt phải trả một cái giá rất lớn mới có thể đi đến hiện thể lại mất khả năng quan trọng nhất của mình là "lây lan", hơn nữa chúng cũng chỉ có thể ký sinh lên người những sinh vật cực nhỏ.

Sau khi ký sinh nó lại không thể nào thoát ra được. Hơn nữa, sau khi ký sinh được vài ngày thì chúng đã tiêu hao gần như không còn lại gì.

Tầng phòng ngự này đúng là tồn tại cấp BUG, cứ như đã thôi diễn ra tất cả khả năng có thể xảy ra trong tương lai, không có lỗ hổng nào để xen vào... Dù có đi nữa thì hình như đều là lỗ hổng do nó cố ý để lại.

Muốn đi đường tắt, mò mẫm hơn nửa năm, lần lượt thay đổi đối sách, giống như để dành từng xu một. Vất vả lắm mới góp được một đội quân kiến như thể... Bao gian nan trong đó khó mà nói hết được bằng lời.

Sau khi số lượng của quân đoàn kiến đã đủ thì có thể kích phát chức năng hợp thể, trực tiếp để cho tinh thú xuất hiện ở hiện thể.

Vậy thì sẽ có cơ hội xử lý kẻ khiến chúng nó chán ghét kia. Tuy rằng tên kia cũng đã thành người thức tỉnh, nhưng theo chúng nó biết thì người thức tỉnh cũng không thể phát huy năng lực của mình ở hiện thể.

Chỉ cần hợp thể thì thành công đã nằm trong tầm tay.

Kết quả, tuyệt chiêu còn chưa kịp kích hoạt thì đã end game.

Nếu muốn chuẩn bị một quân đoàn kiểu đó thì lại phải tốn hơn nửa năm.

Lại còn phải cân nhắc tới chuyện số lượng côn trùng quanh nhà Hứa Kỳ Tịch có đủ hay không... Không đủ thì lại phải triệu tập thêm côn trùng ở khu khác tới, sẽ tốn rất nhiều năng lượng.

Lại còn tính tiêu diệt của làn sương mù mà đối phương vừa phun ra quá mạnh.

Kế hoạch này xem như phá sản.

Trừ khi, đội phòng ngự kia lại yếu đi, chúng nó có thể khống chế sinh vật mạnh hơn thì phương án này mới có thể phát huy công dụng thêm lần nữa.

...

Nhà Hứa Kỳ Tịch.

"Đã diệt hết chưa? Có con nào còn sống không?" một thành viên cấp đội trưởng hỏi.

"Đề tôi đi xem thử, nếu có con nào còn sống thì tôi sẽ đưa về. Đám kiến này trông lạ lắm, nói không chừng lại có giá trị nghiên cứu đấy." có một đội viên khác đáp.

"Có thể xác định một chuyện, ánh sáng trên người đám kiến này giống với dao động năng lượng của tinh thú... Đây không phải tin tức tốt." một thành viên trong tiểu đội của Diệt Phượng, biệt danh là Diệt Kỳ trầm giọng nói.

Mặc dù chỉ là con kiến, dĩ một cái là chết. Nhưng điều này cũng có nghĩa là tinh thú và chủ nhân của chúng đã có khả năng can thiệp vào hiện thế.

Hôm nay là kiến, lỡ như ngày mai là muỗi có thể bay được thì sao?

So với kiến thì khả năng cơ động của muỗi sẽ cao hơn, hơn nữa khả năng lây lan cũng đáng sợ hơn...

Nếu như những sinh vật khác như chuột cũng bị khống chế thì đúng là hiếm hoi.

Thậm chí... nếu như con người cũng nằm trong phạm vi bị khống chế thì đúng là kiếp nạn thật sự.

Chuyện này nhất định phải báo cáo lại, để tổng bộ đề phòng cao độ mới được!

Khi đối mặt với nguy hiểm thì không thể qua loa được.

Diệt Kỳ nhanh chóng báo chuyện này lại cho tổng bộ, cũng kèm theo lo lắng của bản thân.

So với những sinh vật khác, có thể nhân loại không phải loại dễ khống chế nhất, bởi vì nhân loại có văn minh của bản thân... Nhưng nhân loại cũng có thể là loại dễ khống chế nhất.

Bởi vì bất kỳ chủng tộc hay quốc gia nào cũng có thể tồn tại một vài kẻ có lối suy nghĩ khá dở hơi.

Sau này nhất định phải làm tốt công tác tư tưởng toàn dân mới được!

"Cũng không biết nhiệm vụ thảo phạt tinh thú cao cấp của nhóm đội trưởng Diệt Phượng tiến hành thế nào rồi?" Diệt Kỳ báo cáo tin tức lên trên thì lại nghĩ tới nhiệm vụ của đội trưởng.

Thế giới bóng tối có con tinh thú ở sa mạc kia đã ổn định... Nói cách khác, thế giới gương đó đã có thể ảnh hưởng tới hiện thế.

Nếu để nó tiếp tục mở rộng thế giới gương, khiến trình độ của thế giới gương đó tiến thêm một bước thì tinh thú sẽ có thể đi ra khỏi thế giới gương, di chuyển quanh thế giới gương.

Thậm chí, một ngày nào đó trong tương lai, chúng sẽ trở thành cầu nối để đi vào thế giới nhân loại.

Đây là chuyện mà mọi người không thể nào chấp nhận được.

Nên dù thế giới gương trong sa mạc của đôi phương tách biệt với nơi con người ở thì cũng không thể để mặc nó tiếp tục tồn tại được.

...

Hứa Kỳ Tịch về đến nhà, bẽ công chúa vợ mình xuống.

Trên đường về, Họa Mi đã ngủ thiếp đi.

Lô hội, chân tinh thú đều lơ lửng sau lưng Hứa Kỳ Tịch như bị một bàn tay vô hình nâng đỡ.

Tài xế đã quen với cảnh này rồi.

"O? Có mùi gì thế nhỉ." Hứa Kỳ Tịch hít vài hơi, trong không khí vẫn còn vương mùi lạ.

Mùi thuốc xịt côn trùng ư?

Đồng thời, hắn còn thấy vài người đang ngồi xổm dưới đất tìm kiếm cái gì đó. Thịnh thoảng lại nhặt vài đốm sáng mờ ảo trên đất cho vào bình.

"Thầy Hứa, anh đã về rồi." Diệt Kỳ ở xa nhìn thấy Hứa Kỳ Tịch thì lên tiếng chào hỏi.

"Các anh đang làm gì thế" Hứa Kỳ Tịch nghi hoặc hỏi.

Diệt Kỳ tiến lên, kể lại những chuyện vừa xảy ra cho Hứa Kỳ Tịch nghe.

"Chắc, mọi người chờ tôi một lúc. Tôi đưa Họa Mi vào nhà cái đã." Hứa Kỳ Tịch nhú mày. Quả nhiên, hắn đã bị đám người ngoài hành tinh kia nhắm vào.

Bọn chúng đang nghĩ đủ mọi cách để giết chết hắn.

Trái tim lớn của Hứa Kỳ Tịch bất giác đập nhanh hai nhịp, truyền đạt tâm trạng vui mừng của chủ nhân.

Sau khi nhẹ nhàng đặt Họa Mi xuống giường, Hứa Kỳ Tịch lại đi xuống tầng dưới.

Diệt Kỳ đưa một cái bình nhỏ qua.

Bên trong chính là chú kiến nhỏ nửa sống nửa chết, sắp sửa tèo tới nơi.

Hứa Kỳ Tịch cầm bình lắc nhẹ một cái.

Giống như cảm ứng được khí tức của Hứa Kỳ Tịch, đốm sáng nhỏ trong bình dùng chút sức lực cuối cùng của mình, biến thành một đốm sáng to hơn một chút.

"Lại còn hợp thể được à?" Hứa Kỳ Tịch vui vẻ nói.

"Hợp thể? Nếu như chúng tôi không kịp thời xử lý đàn kiến, để chúng hợp thể thành công thì to chuyện rồi." Diệt Kỳ suy nghĩ thấu đáo, lập tức đoán ra chân tướng.

"Kéc ~ kec~" Sau khi đốm sáng hợp thể thì phát ra tiếng kêu chói tai, giống như muốn truyền đạt tin tức nào đó cho Hứa Kỳ Tịch.

Lần này, Hứa Kỳ Tịch lại loáng thoáng nghe hiểu ý tứ mà đối phương muốn nói.

[Có ngon thì ra đây! Ra đây chơi!]

"Anh đâu có ngu ~" Hứa Kỳ Tịch cười nói.

Anh đây nấp trong phòng ngự để luyện cấp chẳng sướng hơn à?

Chờ tới khi anh luyện max cấp ở thôn tân thú, ra ngoài quét sạch vạn quân chẳng sướng à? Tại sao phải ra ngay lúc này chứ?

"Kéc~" Đốm sáng dốc hết toàn lực, phát huy thuộc tính xuyên tường để xông ra khỏi bình, vọt về phía Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch nhếch môi, đại kiếm tự động bay ra, kiếm phong lan ra ngoài.

Đốm sáng nhảy ra, tự động tông lên đại kiếm..

Xoẹt ~

Trên đại kiếm có hồng quang lóe lên.

Đốm sáng bị chém ngang, hòa vào trong hồng quang, bị nó hấp thu.

Thuộc tính cấp một của đại kiếm Hứa Kỳ Tịch là kiếm khí, thuộc tính cấp hai là hấp thu. Đốm sáng hòa vào thân kiếm, biến thành năng lượng, bổ sung cho năng lượng phù văn đã tiêu hao trên đại kiếm của Hứa Kỳ Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chẳng lẽ đây chính là bản thể của 713?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Sau khi tính năng của một trăm phù văn trên đại kiếm của Hứa Kỳ Tịch được kích hoạt, hắn phải tiêu hao tinh thần lực và năng lượng để bù vào.

Tuy rằng đối với Hứa Kỳ Tịch hiện giờ, tinh thần lực chỉ tiêu hao rất ít, nhưng nếu sau này hắn có phù văn cần tiêu tốn cực nhiều năng lượng hoặc là cùng

lúc sử dụng cả ngàn vạn phù văn thì sẽ cần rất nhiều tinh thần lực để bổ sung vào.

Có tính năng này thì tiện rồi... Chỉ cần có tinh thú, đại kiếm của Hứa Kỳ Tịch sẽ được bổ sung liên tục.

Diệt Kỳ và các thành viên khác trong tiểu đội nhìn đại kiếm trong tay Hứa Kỳ Tịch.

Không hổ là người mở đường Hứa Kỳ Tịch, cho dù đang ở hiện thế, không có thể giới gương, hắn vẫn có thể thi triển thần thông dị năng!

Hy vọng thầy Hứa sẽ nhanh chóng đại chúng hóa ‘cánh công kỳ tích’, để bọn họ cũng có thể sử dụng sức mạnh kỳ tích khi ở hiện thế.

“Mọi người vất vả rồi... Mọi người mang nốt mấy con kiến còn lại về tổng bộ, để người trong tổng bộ nghiên cứu đi nhé. Đợi mai rảnh tôi sẽ mời mọi người ăn một bữa đại tiệc.” Hứa Kỳ Tịch trả chiếc bình lại cho Diệt Kỳ, cảm kích nói.

May mà có một đội thể này luôn bảo vệ nhà của hắn, để hắn được ngủ ngon.

Hắn chẳng có gì để cảm ơn mọi người, chỉ đành nghiên cứu xem có thể làm ra ‘đại tiệc chân tinh thú’ hay không, nếu có thể thì nhất định phải mời mọi người một bữa mới được.

“Thầy Hứa khách khí quá, đây đều là chuyện chúng tôi nên làm mà.” Diệt Kỳ cầm lấy chiếc bình.

So với những nhiệm vụ khác, bảo vệ thầy Hứa được coi như nhiệm vụ nhẹ nhàng mà lương lại cao. Hơn nữa nếu làm quen được với thầy Hứa, mai sau thầy Hứa có thao tác mới, phát minh mới thì cũng sẽ nghĩ đến bọn họ đầu tiên.

Ví dụ như ‘đại tiệc’ mà thầy Hứa nói lúc này, trực giác cho hắn biết đây không chỉ đơn giản là ăn cơm bình thường mà rất có thể thầy Hứa lại có phát minh gì mới.

Đây chính là nhiệm vụ mà tất cả đều tranh nhau làm đó.

...

Sau khi xử lý đám kiến xong, Hứa Kỳ Tịch trở về phòng mình, kéo kín rèm cửa sổ lại.

Tuy rằng có người bảo vệ sẽ thấy an toàn... nhưng nhà của hắn không phải biệt thự rộng mấy chục nghìn mét, diện tích có hạn nên người bảo vệ cũng ở rất gần hắn, nếu Hứa Kỳ Tịch muốn làm chút chuyện xấu hổ cũng sẽ dễ bị những người bảo vệ này trông thấy.

Trước đây không biết có người bảo vệ thì cũng thôi, nhưng bây giờ biết rồi, chắc chắn hắn phải chú ý hơn một chút.

Sau khi kéo kín rèm, Hứa Kỳ Tịch đi tắm, tưới nước giữ ẩm cho lô hội, cho chuột Hamster ăn rồi hài lòng chui vào ổ chăn.

Dường như cảm nhận được hắn chui vào, Thẩm Hòa Mi sấp tới theo bản năng, ôm chặt lấy hắn như ôm gối ôm vậy.

“Xin lỗi nhé, những người bạn cùng ký túc ba năm trước... tao đã không thể trở về nữa rồi.” Hứa Kỳ Tịch nói, suýt chút nữa còn rơi nước mắt cá sấu.

Tao của ba năm sau sống sung sướng quá, tạm thời không có ý định trở về ba năm trước để học đại học đâu.

Nếu trong vòng năm sáu năm tới có thể giải quyết luôn đám sinh vật ngoài vũ trụ kia thì còn tốt hơn nữa...

Trong vòng ôm ngát hương nồng nàn của vợ mình, Hứa Kỳ Tịch mang theo suy nghĩ tốt đẹp mà chìm vào giấc ngủ.

...

...

Đợi sau khi Hứa Kỳ Tịch ngủ say, Sở Điểm Danh bên gối của hắn chợt lóe sáng.

Chuột Hamster bên dưới lô hội mở mắt ra, nhìn ánh sáng kia, liếm móng tay với vẻ bất mãn.

Hôm nay Hứa Kỳ Tịch đã thăng cấp, quyền hạn của Sở Điểm Danh lại được mở thêm một cấp nữa.

Như vậy muốn mua Sở Điểm Danh từ tay Hứa Kỳ Tịch sẽ càng khó hơn.

Hiện giờ chỉ có thể đợi đến khi Hứa Kỳ Tịch chết già thì nó mới có cơ hội lấy được Sở Điểm Danh này.

Theo nó thấy, thế giới của Hứa Kỳ Tịch chỉ là một thế giới bình thường, tuy rằng có sự tồn tại của người thức tỉnh và dị thuật, có thể thăng cấp cảnh giới nhưng tuổi thọ sẽ không thay đổi.

Rồi cũng phải chết già thôi...

Con người thường chỉ sống được đến bảy mươi hoặc một trăm tuổi là chết già rồi, thời gian ngắn như thế thì nó vẫn đợi được.

Nghĩ tới đây, chuột Hamster lại nhắm mắt vào.

Mà ngay khi chuột Hamster nhắm mắt lại, nó cảm thấy ý thức của mình như bị hút đi, đột phá nhục thân, tiến vào một không gian kỳ lạ.

Chuột Hamster: “???”

Trong lúc nghi hoặc, nó lập tức nhìn thấy Hứa Kỳ Tịch cũng đang mờ mịt.

Lúc này, trong không gian tựa như hỗn độn, Hứa Kỳ Tịch ngơ ngác, mê man, giống như vẫn đang nằm mơ.

Dường như Hứa Kỳ Tịch mơ màng màng đã cảm nhận được tầm mắt của chuột Hamster... Sau khi thăng cấp, giác quan thứ sáu của hắn vô cùng nhạy bén.

Hứa Kỳ Tịch vừa quay đầu đã nhìn thấy chuột Hamster.

“Diệu Diệu?” Hứa Kỳ Tịch thử gọi.

Chuột Hamster chớp mắt.

“Anh Diệu? Là anh à?”

Hứa Kỳ Tịch lại nói... Bởi vì hắn nhìn thấy con chuột Hamster này còn khoác một chiếc chăn đơn, trông rất đáng yêu.

Dáng vẻ này giống hệt như anh Diệu trên Sổ Điểm Danh của hắn.

Chuột Hamster như cảm nhận được, nó giờ móng vuốt lên kéo chăn đơn trên người để nó quấn thật chặt lấy mình.

“Quả nhiên là anh Diệu, đây là đâu thế? Tại chúng ta lại xuất hiện ở đây vậy?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

Hắn nhớ mình đang ngủ cùng cô vợ yêu thơm nồng nàn mà, đây là mơ ư?

Trong lúc suy tư, đột nhiên bên cạnh hắn lại xuất hiện một thân ảnh.

Là cô Tô ngủ với tư thế chữ “大” chẳng hề có chút hình tượng nào.

Cô Tô ăn vận như nữ võ thần bây giờ đang ngủ ngon lành, miệng còn chảy dãi nữa chứ... Đây là giấc ngủ ngon lành hiếm có trong suốt nhiều năm qua của cô.

Có thể nhận ra, chúc phúc ngủ ngon của Hứa Kỳ Tịch có hiệu quả rất tốt.

Cùng lúc đó, cũng do giác quan thứ sáu, Tô Khê Sa mở mắt ra, nhìn Hứa Kỳ Tịch.

“Ồ? Tôi dậy rồi ư?” Cô nghi hoặc nói: “Kỳ Tịch đến rồi à, tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Có lẽ là một ngày?” Hứa Kỳ Tịch đáp.

“Chỉ mới ngủ ít thế thôi á? Không đúng, theo mức độ mệt mỏi hiện giờ của tôi, không ngủ ba ngày thì làm sao có thể dậy được?” Tô Khê Sa ngồi dậy, nghi hoặc vò đầu.

“Có lẽ cô còn chưa tỉnh... nói không chừng vẫn còn đang ở trong mộng cũng nên.” Hứa Kỳ Tịch đáp: “Bởi vì tôi cũng đang nằm mơ.”

Tô Khê Sa nhíu mày, nói: “Anh xông vào trong giấc mơ của tôi á?”

“Đỉnh chính lại một chút, theo như thứ tự trước sau, phải là cô Tô xông vào giấc mơ của tôi mới đúng.” Hứa Kỳ Tịch đỉnh chính lại: “Tôi mới là người đến đầu tiên.”

“Thế thì tốt, như vậy tôi yên tâm rồi.” Nghe thế, Tô Khê Sa lập tức thờ phào nhẹ nhõm... Nếu Hứa Kỳ Tịch xuất hiện trong giấc mơ của cô thì kỳ lạ quá, đang yên đang lành lại mơ thấy một người đàn ông, thế có bình thường được không?

Nhưng nếu là Hứa Kỳ Tịch mơ thấy cô thì không sao cả, điều đó chứng tỏ cô vẫn có sức hút.

Hứa Kỳ Tịch tỏ ra nghi hoặc, không biết tại sao đột nhiên cô Tô lại có vẻ ‘yên tâm’ như thế.

Nhưng sau khi anh Diệu và cô Tô lần lượt xuất hiện, Hứa Kỳ Tịch đã có suy đoán.

Anh Diệu và cô Tô đều là nhân vật trong Sổ Điểm Danh, hơn nữa còn từng tương tác với hắn.

Như vậy, nếu như còn có ai khác xuất hiện... thì chắc chắn là cô ấy.

“Ra đây đi, 713!” Hứa Kỳ Tịch hô lên với vẻ cool ngầu.

Nghe theo tiếng gọi của tôi, vượt không gian đến bên cạnh tôi đi, Tề Y San.

Không gian rộng cảnh chẳng có chút dao động nào cả...

Nhưng sau đó, một chiếc quạt điện bỗng xuất hiện trong không trung.

Hứa Kỳ Tịch: “???”

713 của tôi đâu, tại sao lại biến thành quạt điện thế?

Chẳng lẽ đây là bản thể của 713 ư?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vậy có ảnh hưởng gì đến việc sinh baby Hứa trong tương lai không?

Dịch: Lăng Nhân Môn

“Đây chính là cô Tề Y San hả? Cô ấy là quạt điện à?” Tô Khê Sa tò mò nhìn cái quạt bỗng xuất hiện trong không trung, hỏi.

Yêu đương với một cái quạt điện có phải hơi kích thích quá không?

“Chít ~” Chuột Hamster kêu lên, chắc hẳn cũng là một tiếng kêu nghi hoặc.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Chắc là triệu hoán thuật của hắn có sai sót gì đó, sao Tề Y San lại là một chiếc quạt được. Theo avatar của Tề Y San, cô ấy hẳn là một người có phong cách khoa học kỹ thuật cơ.

“Chắc là tôi triệu hoán nhầm, hẳn phải đổi ngữ khí một chút.” Hứa Kỳ Tịch suy tư.

Trong khi nói chuyện, đằng trước quạt điện lại từ từ ngưng tụ ra một bóng người bé nhỏ.

Đó là một người tí hon có chiều cao gần bằng với quạt điện nhỏ, mặc quần áo du hành vũ trụ mang cảm giác khoa học kỹ thuật cao, lưng cô mọc ra cánh lá thực vật, giống như một đôi cánh nhỏ. Trên đỉnh đầu cũng có một mầm cây kèm theo hai chiếc lá non nữa.

Sau khi xuất hiện, cô bé đáng yêu này tháo mũ trùm du hành, mở miệng hướng về phía chiếc quạt.

Quạt gió quay tròn, cô bé đáng yêu hét lên ‘a a a ~’.

Trong âm thanh này ẩn chứa khí tức của rừng rậm buổi sáng, cảm giác tươi mới ập tới.

Không phải 713.

“Vô Giác ném trăm loại đất?” Hứa Kỳ Tịch nảy ra một suy nghĩ, nhận ra cô bé đáng yêu này là ai.

Đây cũng là một nhân vật có trong *Sổ Điểm Danh*.

Chính là thiếu nữ người thực vật sống ở Lam Tinh, Hứa Kỳ Tịch có ấn tượng rất sâu đậm với cô, bởi vì cô ăn đất, hơn nữa còn nói Lam Tinh ô nhiễm rất nặng.

Không biết Lam Tinh là nơi nào nhỉ?

“Ta đây ~” Nghe thấy tiếng gọi của Hứa Kỳ Tịch, cô bé đáng yêu quay đầu lại, dùng giọng nói ngây thơ trả lời hắn.

Sau khi cô bé đáng yêu báo danh xong, trên đỉnh đầu của cô bật ra một hàng chữ: [Học phần +1].

Hứa Kỳ Tịch: “???”

“Ồ?” Cô bé đáng yêu kêu lên đầy kinh ngạc, cô vuron tay ra, chọc vào dòng chữ trên đỉnh đầu... Hiển nhiên cô không chỉ dùng mắt để nhìn mọi thứ, vì thế cô có thể nhìn thấy dòng chữ trên đỉnh đầu mình.

Chọc một phát, dòng chữ [học phần +1] tản đi như sương khói... Nhưng chỉ một lúc sau, mấy chữ này đã lại tụ vào.

Dường như phát hiện ra thứ thú vị hơn quạt điện, ngón tay của Vô Giác liên tục đâm chọc vào dòng chữ trên đỉnh đầu.

“Học phần ư?” Tô Khê Sa chợt nảy ra một suy nghĩ: “Kỳ Tịch, mau gọi tôi thử xem.”

Hứa Kỳ Tịch ngẩn ra, nói:

“Đánh cô ư? Tôi không dám.” (*)

Hắn có ám ảnh tâm lý với cô Tô, những nhát búa vung lên, không ngừng đục lỗ trên thân kiếm, lỗ đục trên thân kiếm nhưng đau trong lòng hắn... Sau khi xong việc, kẻ bị búa đập cho phát khóc là hắn còn phải mỉm cười ngọt ngào cảm ơn cô Tô.

Vì thế, cho dù có cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng không dám đánh cô Tô đâu. Hắn còn chín trăm lỗ kiếm đang đợi cô Tô đi đục cho đầy này.

“Gọi tôi, không phải đánh tôi.” Tô Khê Sa gần từng tiếng một, cô thích cầm búa lớn đập người ta chứ không thích bị người ta đánh đâu.

“Cô Tô?” Hứa Kỳ Tịch gọi.

“Gọi tên tôi!” Tay phải của Tô Khê Sa nắm hờ lại... Cô đang muốn đập Hứa Kỳ Tịch lắm đây, chín trăm lỗ còn lại, độ mạnh +1.

“Tô Khê Sa?” Hứa Kỳ Tịch gọi, hắn cứ luôn miệng gọi cô Tô, cô Tô mãi, nhất thời không phản ứng kịp, suýt chút nữa không gọi nổi tên của Tô Khê Sa.

“Có.” Tô Khê Sa thử trả lời.

Cô vừa dứt lời, trên đỉnh đầu cũng hiện lên dòng chữ [học phần +1] giống như Vô Giác.

“Là thế thật sao?” Tô Khê Sa vuron tay chọc vào dòng chữ kia.

“Chít?” Chuột Hamster cũng kêu lên.

“Anh Diệu!” Hứa Kỳ Tịch lập tức hiểu ý, gọi.

“Chít ~” Chuột Hamster đáp.

Dòng chữ [học phần +1] lơ lửng trên đỉnh đầu nó.

Hứa Kỳ Tịch quay lại, đặc ý nói với Tô Khê Sa: “Cô Tô nhìn kia, tôi gọi là anh Diệu mà cũng có phản ứng đấy thôi, không nhất thiết phải gọi tên thật, cô sai rồi.”

Tô Khê Sa: “...”

Dám tát vào mặt tui với tốc độ bàn thờ à.

Hôm nay Hứa Kỳ Tịch lại không nể mặt tui.

Chín trăm lỗ còn lại, độ mạnh +2!

“Chít ~” Anh Diệu nhắm mắt lại như đang cẩn thận cảm nhận gì đó.

Nhưng một lúc sau, nó lại mở mắt ra.

‘Học phần +1’ này không tăng thêm, chẳng có tác dụng gì cả.

Nhưng người chế tạo Sổ Điểm Danh này là A Giải, nói không chừng ‘học phần’ này rất quý giá... nhưng có khi lại chẳng có tác dụng gì thật.

“Tóm lại trong không gian này, điểm danh một lần sẽ được học phần +1. Vậy một ngày có thể cộng thêm bao nhiêu nhĩ? Anh Diệu!”

Trong lúc suy tư, Hứa Kỳ Tịch lại gọi.

“Chít ~” Anh Diệu rất phối hợp mà đáp lại.

Nhưng lần này, dòng chữ trên đỉnh đầu nó không hề thay đổi, cũng không có chữ mới.

“Có lẽ mỗi lần chỉ có thể điểm danh một lượt thôi thì phải?” Hứa Kỳ Tịch suy tư.

“Không có ai xuất hiện nữa à?” Tô Khê Sa nhìn không gian trống trải, nghi hoặc hỏi.

“Tôi mới tiếp xúc với Sổ Điểm Danh trong thời gian ngắn, chỉ gặp được các thành viên là cô Tô, anh Diệu và 713, tiểu Vô Giác thì chỉ tiếp xúc khi điểm danh, đây mới là lần gặp mặt chính thức đầu tiên.” Hứa Kỳ Tịch trả lời.

“713?” Tô Khê Sa hỏi, nếu như những người mà Hứa Kỳ Tịch từng tiếp xúc lần lượt xuất hiện... Vậy cái cô Tề Y San kia cũng phải có mặt mới đúng chứ?

“Chắc không phải xảy ra chuyện gì rồi đây chứ?” Hứa Kỳ Tịch nhú mày, lo lắng hỏi.

Thế giới của Tề Y San rất nguy hiểm, hiện nó đang ở trạng thái bị tấn công.

Con người ở thế giới kia chỉ đang kéo dài hơi tàn, biết hôm nay chẳng rõ ngày mai, chỉ cần không cẩn thận một chút, cứ điểm sinh tồn có thể bị văn minh ngoài hành tinh xâm lược phát hiện, nhỡ tận gốc rễ bất cứ lúc nào.

“Đừng xảy ra chuyện gì nhé.” Hứa Kỳ Tịch nói khẽ.

Hắn vẫn đang chờ một ngày có thể giống như lời nhắn trong lá thư của mình, có thực lực cường đại đi xuyên qua các thế giới, đến thế giới của Tề Y San.

Trong lúc hắn đang vô cùng lo lắng, có một thân ảnh từ từ ngưng tụ sau lưng hắn.

Hứa Kỳ Tịch như có cảm ứng, quay đầu lại nhìn... Là 713 ư?

Thân ảnh kia từ từ ngưng tụ thành hình, lông mi dài, mũi đẹp, môi đỏ thắm nồng nàn, tóc dài ngang vai.

Là Thẩm Họa Mi vợ hắn.

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Họa Mi?

Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?

Đây không phải không gian chỉ các nhân vật có trong Sổ Điểm Danh mới có thể vào được ư?

Nếu Thẩm Họa Mi có thể xuất hiện tại đây, vậy chẳng phải... cô cũng là một nhân vật trong Sổ Điểm Danh ư?

Hứa Kỳ Tịch nuốt nước bọt liên tục.

Bây giờ hắn thấy hơi lo... Theo như những gì đã biết, những người có trong Sổ Điểm Danh có lẽ đều không phải là tồn tại thuộc về thế giới này. Ví dụ như người thực vật đáng yêu Vô Giác, rõ ràng cô ấy là sinh vật ngoài hành tinh, chuột Hamster anh Diệu thì càng không cần phải nói, có khi nó là một thành viên của văn minh chuột Hamster cũng nên, tuy rằng cô Tô trông rất giống con người nhưng hắn cứ cảm thấy hình thái sinh mệnh của cô ấy khác với mình.

Nếu như Họa Mi cũng là người ngoài hành tinh có hình dáng con người như cô Tô thì liệu có cách sinh sản không nhỉ?

Cô và hắn có thể sinh được một baby Hứa không?

“Ồ, giầy vò nửa ngày trời, cuối cùng cũng tới rồi.”

Họa Mi vươn vai, sau đó vươn tay ôm lấy Hứa Kỳ Tịch, tay còn lại đặt lên đầu hắn một cách thuần thực, dùng thủ pháp cao siêu mà vò đầu hắn.

Yo ~ thủ pháp thoải mái quá.

Suýt chút nữa Hứa Kỳ Tịch bị xoa đến mức phát ra âm thanh xấu hổ.

“Y San?” Hắn đã đoán ra đáp án.

“Là em nè ~” Giai nhân ở phía sau vui vẻ đáp.

Dòng chữ [học phần +1] hiện lên trên đỉnh đầu cô.

“Đáng tiếc quá, không phải quạt điện.” Tô Khê Sa nói với giọng nuối tiếc.

“Cũng may không phải là quạt điện.” Hứa Kỳ Tịch đồng thời cảm khái.

Tê Y San nghiêng đầu: “???”

“Không có việc gì đâu.”

Hứa Kỳ Tịch khoát tay, nói: “Xem ra tất cả những thành viên trong Sổ Điểm Danh mà tôi tiếp xúc đều đã tê tịu đông đủ rồi. Vậy có ai biết đây là đâu không?”

“Đây chắc là một nơi để học tập rồi.”

Đúng lúc này, bé người thực vật đáng yêu giơ tay lên, nói: “Ba năm mô phỏng, năm năm tốt nghiệp.” (**)

(*) Từ “goi” và từ “đánh” trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau.

(**) Bộ sách ôn tập để thi tốt nghiệp cho học sinh cấp 3 của Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh Diêu thấy sao?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Vừa nghe đến ‘ba năm mô phỏng, năm năm tốt nghiệp’, Hứa Kỳ Tịch liền bước vào chế độ học tập căng thẳng. Tuy rằng hắn đã thi tốt nghiệp xong từ lâu lắm rồi, nhưng trí nhớ khắc sâu trong xương cốt này vẫn tạo thành bản năng cho cơ thể hắn.

“Học phần, ba năm mô phỏng, năm năm tốt nghiệp... Chắc đây không phải là không gian học tập đấy chứ?” Tô Khê Sa suy tư.

“Thực ra chính xác phải là ba năm vô thánh, năm năm vô thần mới đúng.”

Đúng lúc này, một giọng nói xa lạ vang lên, giống như hòa âm của một nam một nữ nhưng lại có cảm giác như chia thành hai giọng trái phải.

Điều này khiến Hứa Kỳ Tịch nhớ tới Lão Lão trong bộ phim điện ảnh nào đó (*). ... Chỉ có điều giọng của Lão Lão không trẻ và hay như thế này.

“Lại có thêm nhân vật mới trong sổ xuất hiện à?” 713 tựa vào cạnh Hứa Kỳ Tịch, tò mò hỏi.

Hứa Kỳ Tịch nhìn vào một nơi nào đó trong không gian này, đó chính là nơi giọng nói đồng thanh kia vang lên.

Tại nơi ấy có hai thân ảnh cùng xuất hiện.

Đó là thân ảnh của một nam một nữ, bên trái là một thiếu nữ tóc vàng đội mũ trắng, mặc váy trắng, bên phải là một thiếu niên tóc vàng có gương mặt rất giống cô, cũng mặc quần áo màu trắng. Hai người này một lớn một nhỏ.

“Mẹ con à?” Tô Khê Sa tò mò hỏi.

Sổ Điểm Danh có tên của cả một nhà luân á?

“Là song sinh, có điều do vướng phải một lời nguyên giống như bệnh di truyền nên tôi trưởng thành rất chậm. Điều này dẫn tới việc trông chúng tôi như kém nhau nhiều tuổi.”

Thiếu niên tóc vàng kia giải thích xong lại ngẩng đầu nhìn Hứa Kỳ Tịch: “Xin chào, quyền lớp trưởng.”

“Xin chào, quyền lớp trưởng.” cô gái tóc vàng kia như tâm linh tương thông với thiếu niên, đồng thời nói.

Hai người nói cùng một lúc tạo ra cảm giác ‘đồng thanh, giọng nói phân luồng trái phải’.

Giống như làm lễ rửa tội cho tai vậy, nghe rất thoải mái.

Điều này khiến người ta không khỏi mong đợi cặp sinh đôi này hát song ca.

“Đây là sự đồng bộ kỳ diệu giữa các cặp song sinh à? Hâm mộ quá.” Hứa Kỳ Tịch nói.

Dường như nói trúng tâm sự của thiếu niên tóc vàng, hắn ngẩng đầu nhìn trời, lời nói thấm thía triết lý: “Anh chỉ nhìn thấy điểm đáng để hâm mộ của chúng tôi nhưng lại không nhìn thấy...”

“Trong cuộc sống thường ngày sẽ có nhiều chuyện không tiện.”

Cô chị bỏ chiếc mũ chớp cao xuống, mái tóc vàng được búi trên đỉnh đầu, cô nhìn Hứa Kỳ Tịch, nói:

“Chỉ vì cảm ứng tâm linh rắc rối này mà tôi không tìm được người yêu, cho đến bây giờ vẫn đang FA đây.”

“Tôi là người đàn ông đã có vợ.” Hứa Kỳ Tịch nhắc nhở.

Vì thế, cô không thể yêu tôi đâu!

Cô chị tóc vàng chớp mắt, đáp: “Tôi chỉ định nói là, quyền lớp trưởng, anh nên điểm danh cho chúng tôi. Hơn nữa, tôi có thể nhìn ra được quyền lớp trưởng đã có chủ rồi.”

713 dựa sát thế kia, cô đâu có mù. Hơn nữa cô và Hứa Kỳ Tịch không phải người cùng một thế giới, nói không chừng đến chủng tộc cũng khác nhau, bây giờ có thể trao đổi trò chuyện thuận lợi thế này toàn là nhờ tính năng của Sổ Điểm Danh cả.

Hứa Kỳ Tịch suy nghĩ chốc lát, trong đầu nảy ra thông tin của hai người.

“Thế Nhất Hoa.” Hứa Kỳ Tịch điểm danh.

“Có.” Cặp sinh đôi đồng thanh đáp.

Trên đỉnh đầu hai người lại hiện lên dòng chữ [học phần +1].

Rõ ràng là hai người nhưng lại dùng cùng một cái tên.

Thậm chí trong Sổ Điểm Danh, hai người cũng chỉ có một avatar.

“Chít ~” Đúng lúc này, anh Diệu nhảy lên, bám vào trên vai Hứa Kỳ Tịch, kêu lên một tiếng với cặp song sinh kia.

“Tôi là Hứa Kỳ Tịch, đây là anh Diệu.”

Hứa Kỳ Tịch giới thiệu cho hai chị em.

Em trai gật đầu, đáp: “Đúng thế, anh Diệu. Có lẽ do bọn tôi được ghi vào Sổ Điểm Danh sau nên biết nhiều hơn một chút. Anh Diệu và vài vị khác chắc hẳn được ghi vào trong sổ ngay từ đầu, vậy nên chức trách của mọi người cũng khác với chúng tôi. Các người là do phải trả nợ ân tình hoặc hoàn thành một giao ước nào đó nên mới bị ghi lên trên sổ đúng không? Còn chúng tôi, không chỉ nợ ân tình, còn phải trả một khoản học phí thì mới có được một vị trí trên Sổ Điểm Danh.”

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Trong một tiếng ‘chít’ của anh Diệu có nhiều câu hỏi như thế ư?

Tiếng Hamster của cậu cấp mấy thế? Dạy tôi với, tôi cũng muốn học.

“Khi tên của chúng tôi được ghi lên Sổ Điểm Danh, chúng tôi đã biết vào một ngày nào đó trong tương lai, mọi người sẽ tập trung lại cùng nhau, tiến hành huấn luyện. Chính là học tập ‘ba năm võ thánh, năm năm võ thần’ mà chúng tôi nói lúc trước. Người cầm Sổ Điểm Danh là quyền lớp trưởng... anh phụ trách điểm danh, lấy học phần cho chúng tôi. Trong lớp huấn luyện này, chúng tôi có thể trưởng thành với tốc độ nhanh nhất, trở nên mạnh mẽ hơn. Đây là mục tiêu và khát vọng của chúng tôi, nếu không mạnh hơn thì chúng tôi sẽ chết.”

Thế Nhất Hoa * chị gái tiếp nối chủ đề, nói.

[A Giải mở một lớp huấn luyện riêng cho tên này à?]

Chuột Hamster dùng móng vuốt xoa cằm, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

“Vậy... võ thánh và võ thần là đẳng cấp gì?” Trọng điểm được quan tâm hiện giờ của Hứa Kỳ Tịch là mục tiêu của huấn luyện.

“Cách phân cấp của các thế giới chắc cũng khác nhau nhỉ? Tại chỗ chúng tôi... người được xưng là ‘thánh’ hẳn đang ở cảnh giới thứ tám, cũng là cảnh giới cuối cùng. Cảnh giới tương ứng với ‘thần’ thì không rõ, ở chỗ chúng tôi ‘thánh’ đã là cực hạn rồi.”

Thế Nhất Hoa * em trai đáp.

[Cảnh giới thứ tám... Hiện giờ chắc hẳn tôi đang ở cảnh giới thứ hai, còn cách cảnh giới thứ tám tới sáu cảnh giới nữa. Liệu đạt đến cảnh giới thứ tám trong vòng ba năm có khó không nhỉ?]

Hứa Kỳ Tích tính toán trong lòng, trầm tư.

Nghe có vẻ như là chuyện chẳng hề dễ dàng.

Hắn đi từ con số 0 đến lúc có ‘cơ sở vững chắc’ rồi lại thăng cấp lên cảnh giới thứ hai chỉ mất vài ngày ngắn ngủi... Nhìn có vẻ nhanh nhưng thực ra là do được tài phú đã tích góp trước đó trợ giúp.

Nhờ có tổ chức của Đại Hạ kia + sở thích sưu tầm của vợ hắn Họa Mi nên hắn mới có thể thu thập được đủ nhiều phù văn như thế.

Nếu tính cả thời gian chuẩn bị thì mình phải mất hơn hai năm mới có thể nhanh chóng tấn thăng lên cảnh giới thứ hai như thế...

Nếu nghĩ như thế, ba năm võ thánh sẽ có áp lực lớn lắm! Cho dù hắn có công pháp mà cô Tô đánh giá là ‘sinh ra để tấn cấp siêu tốc’ thì vẫn phải chịu áp lực nặng như núi.

“À quyền lớp trưởng này, anh đừng tạo áp lực cho mình quá, tuy rằng lớp huấn luyện tên là ‘ba năm võ thánh, năm năm võ thần’ nhưng chắc chắn đây chỉ là khẩu hiệu thôi. Ba năm võ thánh là chuyện bất khả thi... Bình thường thì ba năm cũng chỉ đủ để người ta tấn thăng từ cảnh giới thứ nhất lên cảnh giới thứ hai. Ít nhất ở thế giới của chúng tôi, nếu trong vòng ba năm có thể thăng từ cảnh giới thứ nhất lên cảnh giới thứ hai đã được coi là thiên tài rồi.”

Thế Nhất Hoa * em trai lại bổ sung.

Nói cách khác, tên của lớp huấn luyện này chính là một mục tiêu và khẩu hiệu... Giống kiểu tôi nhất định phải trở thành người đàn ông XXX, tôi nhất định phải trở nên XXX.

“Thực ra tâm nguyện của tôi và em trai là trong vòng ba năm tới có đột phá bình cảnh của cảnh giới thứ tư, tấn thăng lên cảnh giới thứ năm, ở thế giới chúng tôi cảnh giới này được gọi là ‘Minh Nguyệt cảnh’... Đây là mục tiêu nhỏ của chúng tôi.”

Thế Nhất Hoa * chị gái thông thả nói.

Hiện giờ cô và em trai đều đang có cảnh giới thứ tư, hơn nữa còn ở cảnh giới này khá lâu, không cách cảnh giới thứ năm quá xa.

Nghe thấy lời giải thích của các cô, Hứa Kỳ Tích không nhận được mà xoa mi tâm.

Càng về sau càng khó tấn thăng cảnh giới, chuyện này rất bình thường, nhưng ba năm chỉ đủ cho đôi song sinh này đột phá bình cảnh lên cảnh giới thứ năm thôi ư?

Vừa nãy hắn lại dám nghĩ dùng thời gian ba năm để đột phá lên võ thánh... Mơ đẹp quá đi mất.

“Chít ~” Đúng lúc này, anh Diệu lại kêu lên một tiếng nữa.

“Anh Diệu nói, võ thần là cấp cao hơn võ thánh, tuy chỉ thăng thêm một cảnh giới... nhưng lại có thay đổi nghiêng trời lệch đất, sở hữu sức mạnh diệt thế ư? Sức mạnh như thế đủ để thay đổi tất cả.”

Thế Nhất Hoa * chị gái gật đầu: “Cảm ơn anh Diệu đã chỉ điểm, vậy mục tiêu cuối cùng của chúng tôi chính là cảnh giới võ thần thứ chín!”

Anh Diệu thiên vị quá, những gì anh nói tôi đều không hiểu được... Hứa Kỳ Tích nhìn con chuột Hamster nhỏ trên vai.

“Cảnh giới thứ chín là mục tiêu cuối cùng, mục tiêu nhỏ của chúng ta vẫn không thay đổi, nhanh chóng đột phá cảnh giới thứ năm... càng nhanh càng tốt. Nếu chậm thì chúng ta chỉ có thể ngồi đợi bị chế tạo thành ‘vô cụ’ thôi.”

Thế Nhất Hoa * em trai sầu lo.

Sở dĩ tên của hắn và chị gái có trên Sổ Điểm Danh, một là do nợ ân tình của người ta, phải trả ân cho người giữ Sổ Điểm Danh, hai là để tự cứu bản thân.

Chị em họ rõ ràng là hai người nhưng lại có cùng một cái tên là do ở thế giới của họ, những cặp song sinh tâm linh tương thông đặc biệt như họ đến cuối cùng chỉ có một người còn sống.

Đây không phải là tập tục tàn nhẫn gì mà là một lời nguyền giống như bệnh di truyền.

Em trai cô trưởng thành chậm cũng là triệu chứng của lời nguyền này.

Thêm vài năm nữa, em trai cô sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, giống như người thực vật.

Đến lúc đó hắn sẽ bị chế tạo thành vô cụ, giao cho người chị tâm linh tương thông dùng... Đương nhiên cũng có một tỷ lệ nhỏ là người còn lại hôn mê, trường hợp này đã từng xuất hiện trước đây.

Tóm lại, chỉ một trong hai người có thể sống tiếp một cách bình thường.

Đây là tự cứu bản thân.

“Trong vòng năm năm, người có cảnh giới thứ hai như tôi tối đa có thể đạt tới cảnh giới nào?”

“Lớp trưởng tấn thăng lên cảnh giới thứ hai bao lâu rồi?” Thế Nhất Hoa * chị gái hỏi.

“Mới hôm qua.” Hứa Kỳ Tịch đáp.

“Thường thì... trong vòng năm năm có thể tấn thăng lên cảnh giới thứ ba đã là mạnh lắm rồi. Nếu có cơ duyên thì cũng có thể lên đến cảnh giới thứ tư. Mà chúng ta hiện giờ đang có cơ duyên, vì thế chắc chắn lớp trưởng có thể đạt đến cảnh giới thứ tư.”

Thế Nhất Hoa * chị gái nói.

Chuột Hamster anh Diệu gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, theo tính toán của nó, trong năm năm Hứa Kỳ Tịch cũng tấn thăng lên đến tầm cảnh giới thứ tư.

“Khi ở cảnh giới thứ tư, nếu dốc toàn sức tấn công thì sẽ mạnh đến mức nào?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Hệ thống tu luyện khác nhau thì sức công phá biểu hiện ra cũng khác nhau. Chúng tôi chỉ có thể nói về tình hình chỗ chúng tôi thôi.” Thế Nhất Hoa * chị gái nói: “Ở chỗ chúng tôi, trước cảnh giới thứ tư thì được gọi là ‘Tình cảnh’, cảnh giới thứ năm mới là hoàn thành quá trình lột xác... sẽ có thay đổi rất lớn. Mà khi ở cảnh giới thứ tư, kết hợp với một số kỹ xảo, nếu dốc toàn lực thì có thể xói tung mặt đất trong đường kính năm mét lên nhĩ?”

Thực lực thế này đã kinh khủng lắm rồi, hơn nữa một khi đột phá thêm một bước, đạt đến cảnh giới thứ năm thì thực lực sẽ tăng mạnh.

Năm năm mới đạt tới cảnh giới thứ tư, nếu đối mặt với đám chó săn ngoài hành tinh... tấn công trong phạm vi năm mét vẫn quá yếu.

“Vậy... nếu võ thánh dốc sức tấn công thì sẽ mạnh đến đâu?” Hứa Kỳ Tịch lại hỏi.

Dù sao cũng phải biết được cường độ của võ thánh, để hần có động lực điên cuồng xông về phía trước, giống như khi hần liều mạng học tập để thi tốt nghiệp năm đó vậy.

“Anh Diệu thấy sao?” Thế Nhất Hoa * em trai hỏi chuột Hamster... Câu hỏi này đã vượt ngoài phạm vi của chị em hần rồi.

Thế nên thử hỏi xem anh Diệu nói thế nào.

(*) Ý chỉ Lão Lão – yêu quái trong phim Thiện Nữ U Hồn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đấu chiến tứ nghệ

Dịch: Lăng Nhân Môn

“Chít ~” Anh Diệu đáp.

Thế Nhất Hoa * em trai + chị gái gật đầu lia lịa, đồng thanh nói: “Hóa ra là vậy, các võ thánh thì đánh bừa mà cũng có uy lực như thế, chẳng trách lại trở thành chiến lực tối cao bảo vệ cho thế giới của chúng ta.”

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Ôi đôi chị em này, nói đồng thanh mấy câu đơn giản thì cũng thôi, nhưng đến cả chuỗi câu dài như thế mà cũng đồng thanh một sai một chữ, tỉ lệ đồng bộ này đáng sợ thật.

Chẳng trách cô chị lại không tìm được người yêu... Với tỷ lệ đồng bộ cao như thế, yêu đương với cô chị chẳng khác nào yêu đương với cậu em luôn, không có chút riêng tư nào cả, lại còn thấy là lạ nữa chứ.

Trừ phi có một chủng tộc có thể vượt qua giới hạn về giới tính.

Còn nữa, hẳn thật sự không hiểu tiếng ‘chít’ này của anh Diệu có nghĩa là gì.

“Phiên dịch cho tôi với?” Hứa Kỳ Tịch khiêm tốn thỉnh giáo.

“Ồ? Lớp trưởng không hiểu anh Diệu đang nói gì à?” Chị em Thế Nhất Hoa đồng thanh hỏi.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Đau tim quá bạn mình ơi.

Có đôi lúc gặp đôi sung sướng cũng là gặp đôi đau lòng.

“Lạ thật, đáng lẽ phải có tính năng tự động phiên dịch mới đúng, nếu không chúng ta không phải người cùng một thế giới, ngôn ngữ đều khác nhau, vốn chẳng thể nói chuyện với nhau được. Nhưng nếu chúng ta nói chuyện được với nhau thì anh Diệu và lớp trưởng đáng lẽ cũng phải hiểu được nhau mới đúng.”

Chị em Thế Nhất Hoa lại đồng thanh nói tiếp.

“Nhưng trong tai tôi, tiếng nói của anh Diệu chỉ là một tiếng ‘chít’ thôi.”

Hứa Kỳ Tịch đáp, hẳn lại quay đầu nhìn 713.

“Em cũng thế, chỉ nghe thấy một tiếng ‘chít ~’ thôi.” Tề Y San đáp.

Cô nói thế khiến Hứa Kỳ Tịch thấy được an ủi.

Tuy rằng Hứa Kỳ Tịch cảm thấy cô chỉ đang dỗ hấn, nhưng 713 dỗ thì cũng vui mà.

“Vừa nãy anh Diệu nói, cho dù chỉ vừa mới bước vào cảnh giới võ thánh thứ tám nhưng nếu dốc toàn lực tấn công có thể mang tới đòn hủy diệt như thiên tai, hủy diệt một hòn đảo là chuyện thường.” Thế Nhất Hoa * em trai nói.

“Khái niệm hòn đảo... chênh lệch giữa giới hạn cao nhất và thấp nhất rất lớn đó.” Hứa Kỳ Tịch nhìn anh Diệu.

Nói đến đảo, nhỏ thì có thể rất nhỏ, lớn thì có thể to bằng cả một tỉnh hoặc thậm chí cả một nước.

“Thế giới của chúng tôi phần lớn là biển, nếu đổi thành đơn vị đo ở thế giới của lớp trưởng, đảo bình thường cũng có chiều dài và chiều rộng... trên 160 km.”

Thế Nhất Hoa * chị gái nói.

Đây mới chỉ là sức mạnh của võ thánh vừa đột phá cảnh giới thôi, đợi sau khi nắm vững sức mạnh của cảnh giới này, tích góp sức mạnh, võ thánh có thể dốc sức đánh mấy chục, mấy trăm lần một đòn như thế.

Đây chính là ‘một quyền đâm ra, mi còn muốn trốn à? Ngồi máy bay cũng không trốn được đâu, chịu chết đi!’

“Nếu là uy lực như thế... hình như vẫn không đủ thì phải? Hứa Kỳ Tịch lại nhìn anh Diệu lần nữa.

Đó đã là hạt nhân hình người, đi tới đâu nổ tới đó rồi.

“Chít ~” Anh Diệu đáp.

Lần này Thế Nhất Hoa * em trai chủ động giải thích luôn: “Anh Diệu nói là không rõ đối thủ của anh có thực lực ra sao, có thủ đoạn gì thì sao biết cảnh giới võ thánh đã được hay chưa?”

Anh Diệu nói có lý quá.

So với Hứa Kỳ Tịch, Thế Nhất Hoa * em trai còn giống với đàn em của anh Diệu hơn.

“Nhưng thường thì chỉ cần cảnh giới vững chắc, dù ở thế giới nào, võ thánh cũng là lá bài tẩy và người bảo hộ của nơi đó.”

Thế Nhất Hoa * em trai lại nói... Câu này cũng mnag ý an ủi 713.

“Ít nhất sau khi đạt đến cảnh giới kia thì có sức để liều một phen.”

Hứa Kỳ Tịch trầm tư.

Hiện giờ hẳn còn cách cảnh giới thứ tám rất xa.

Thời gian lại quá cấp bách.

“Cô Tô, đến bao giờ cô mới tỉnh lại được?” Sự lo lắng trong lòng thôi thúc Hứa Kỳ Tịch.

Tô Khê Sa: “Bình thường tôi ngủ khoảng ba ngày là tỉnh, bây giờ đã qua một ngày rồi nhỉ? Đương nhiên đó là trong trường hợp nơi đây là mộng cảnh, không ảnh hưởng đến giấc ngủ.”

“Vậy hai ngày nữa tôi sẽ đến tìm cô rồi đọc đủ một nghìn lỗ trên đại kiếm luôn.”

Hứa Kỳ Tịch nắm tay nói: “Bên tôi cũng có thể tập hợp đủ chín trăm phù văn chúc phúc trong thời gian ngắn nhất, tranh thủ tấn thăng lên cảnh giới thứ ba trong vòng nửa năm. Bây giờ các tình thú đã thăng cấp, tỉ lệ lấy được phù văn chắc cũng lớn hơn nhiều rồi.”

Nói tới đây, hai ngôi sao trên đỉnh đầu Hứa Kỳ Tịch lấp lánh ánh sáng.

“???” Chị em Thế Nhất Hoa: “Nửa năm á?”

Anh Diệu: “Chít ~”

Chị em Thế Nhất Hoa: “...”

Một lúc sau, ánh mắt các cô nhìn Hứa Kỳ Tịch dần trở nên phức tạp.

“À mà... các thành viên khác đâu?”

Hứa Kỳ Tịch nhìn không gian này, sau khi chị em Thế Nhất Hoa xuất hiện, đợi hồi lâu mà chẳng thấy có thêm thành viên nào khác nữa.

Rõ ràng trong Sổ Điểm Danh có nhiều tên lắm mà.

Hình như hiểu được nghi hoặc trong lòng Hứa Kỳ Tịch, chị em Thế Nhất Hoa giải thích:

“Tôi nghĩ rất nhiều cái tên trong Sổ Điểm Danh của quyền lớp trưởng đều là tồn tại giống như anh Diệu. Anh Diệu nợ ân huệ của Giải đại nhân nên mới ghi tên thật lên trên Sổ Điểm Danh, thực ra phần lớn bọn họ đều không phải là học sinh.”

Với những người như anh Diệu, Hứa Kỳ Tịch phải tiếp xúc trước rồi mới kéo họ vào trong không gian ‘lớp võ thánh ba năm’ này sau.

Bọn họ không vào đây với thân phận ‘học sinh’ mà ghi tên mình lên Sổ Điểm Danh với tư cách ‘giáo viên’ hoặc ‘giáo viên dự bị’.

Nói cách khác, sau này những người như anh Diệu phải lên bục giảng bài.

Rất có thể Tô Khê Sa cũng là một thành viên của tổ giáo viên.

“Có một số thành viên có lẽ vừa nhận được thông báo khai giảng nhưng không thể vào ngay được, cần một chút thời gian chuẩn bị. Chị em chúng tôi vẫn luôn chờ đợi, đã chuẩn bị thỏa đáng từ lâu, những người khác thì chưa chắc.”

Chị em Thế Nhất Hoa đồng thanh nói.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?” Hứa Kỳ Tịch nhìn xung quanh một vòng: “Đã điểm danh xong hết rồi, hiện giờ chỉ có mấy học sinh như chúng ta... Giáo viên đâu?”

“Hay anh Diệu lên giảng vài câu đi?” Tô Khê Sa vừa ngáp vừa nói.

“Chít ~” Anh Diệu đáp.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Anh Diệu mà lên giảng thì hẳn không hiểu được đâu.

Đến lúc đó anh Diệu đi lên ‘chít chít chít, chít chít chít’, cứ ‘chít’ hai tiếng đồng hồ rồi tan học hả?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Hứa Kỳ Tịch không nhịn được muốn kêu chít chít theo.

Xẹt ~

Trong lúc mọi người còn đang suy tư, một luồng sáng giống như ‘hình chiếu’ hiện ra trước mặt họ.

Một người đàn ông tóc dài phiêu dật từ từ xuất hiện trong trước camera.

“Hi, chào mọi người, tất cả đã đến đủ chưa? Lớp trưởng điểm danh chưa?”

Người đàn ông tóc dài phiêu dạt ngồi trước camera, hát đầu đầy tiêu sái.

Tóc dài bay múa... So với cơ thể hần, mái tóc dài này hiển nhiên bắt mắt hơn.

“Những người có thể tới đều điểm danh hết rồi.” Hứa Kỳ Tịch giơ tay lên đáp: “Nhưng em chưa điểm danh, em cũng không có học phần.”

“Không sao, thân là lớp trưởng... ừm, quyền lớp trưởng, mỗi buổi học kết thúc em đều sẽ lấy được hai điểm học phần.”

Người đàn ông tóc dài phiêu dạt mỉm cười nhìn Hứa Kỳ Tịch.

Hần là thầy giáo tiết thứ nhất.

“Hần mọi người cũng đoán ra nơi đây là đâu rồi nhỉ? Ba năm võ thánh, năm năm võ thần. Tuy rằng chỉ là một khẩu hiệu nhưng thầy sẽ cố hết sức dẫn dắt các em. Có lẽ thầy chỉ dạy một hai tiết, có thể học được bao nhiêu phụ thuộc hết vào chính các em. Về phần các em có thể trở thành võ thánh trong vòng ba năm hay không... thì liên quan quái gì tới thầy chứ?” Người đàn ông tóc dài vui vẻ nói.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Thân là thầy giáo, thầy vừa xuất hiện đã nói như thế có phải hơi đã kích học sinh rồi không?

Chắc không phải thầy giáo này chỉ đến dạy thay thôi đấy chứ?

“À mà đầu của bạn học Hứa tốt lắm”

Người đàn ông tóc dài khen ngợi... Vừa nhìn đã biết đầu này đã được người ta dùng tình yêu đích thực mà xoa bóp, trán sáng loáng thế kia.

Không bỏ ra tình yêu thật sự thì không thể có hiệu quả ấy được.

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Thầy à, thầy đang khoe mình nhiều tóc à?

“Không nói nhiều nữa, chúng ta bắt đầu học thôi... Tuy rằng còn rất nhiều người chưa đến nhưng cứ để họ xem phát lại là được. Lớp trưởng bật tính năng quay video lên, quay hết nội dung mà thầy giảng lại. Đến lúc bạn học mới đến thì cho bọn họ xem” Người đàn ông tóc dài nói với Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch: “Phải quay thế nào ạ?”

“Em cứ nghĩ đến ‘quay video’ trong đầu là được.” Người đàn ông tóc dài ngồi ngay ngắn: “Thứ thầy muốn dạy các em là một bộ võ kỹ do thầy tự nghiên cứu ra, Đấu Chiến Tứ Nghệ. Nó bao gồm phòng ngự, thân pháp, quyền pháp, né tránh. Chỉ cần lên đến cảnh giới thứ hai là có thể tu luyện Đấu Chiến Tứ Nghệ này, hơn nữa có thể dùng đến tận cảnh giới thứ bảy. Đây là thủ đoạn chiến đấu kỹ nghệ cấp cao.”

“Có kiếm thuật không thầy?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Kiếm? Kiếm là gì? Là đàn ông đích thực thì phải dùng côn.” Người đàn ông tóc dài đáp.

Hứa Kỳ Tịch: “...”

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Luận cách sử dụng bình thường của đàn ông sau khi có niệm lực

Dịch: Lăng Nhân Môn

Nhìn cự kiếm của tôi, nói lại một lần nữa đi?... Nếu như lúc này Hứa Kỳ Tịch đã là võ thần, chắc chắn hắn sẽ làm như thế.

Nhưng bây giờ hắn chỉ là một con gà với cảnh giới thứ hai mà thôi.

Chuyện chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy ngẫu nhiên, dù cho hắn hai quả tim hắn cũng không dám làm.

“Cự kiếm cũng man lắm mà, sao lại khinh thường cự kiếm chứ?” Cô Tô đứng bên cạnh thấy không phục, dù nói thế nào đây cũng là thứ cô tự tay chế tạo ra mà.

Hơn nữa nếu như thắng cấp cự kiếm thành Grungust Type-0 thì cũng tiện cho việc đục lỗ.

Cô cũng rất thích kiểu vũ khí diện tích lớn này.

Chỉ cần kiếm đủ rộng, sau khi đục lỗ xong cô còn có thể phát huy tay nghề điêu khắc hoa của mình, khắc lên thân kiếm đồ án mà cô thích.

“Nữ đồng chí này đừng có nói xen vào, cô đâu phải học sinh chính quy. Cô là một thành viên của tổ giáo viên chúng tôi, chú ý bênh đứng phe đi nhé.”

Người đàn ông tóc dài liếc cô Tô một cái, nghiêm túc nói.

Tô Khê Sa: “...”

Cô không nhớ là mình đã ký thỏa thuận giáo viên.

Người đàn ông tóc dài quay đầu lại, thông thả giảng giải Đấu Chiến Tứ Nghệ mà hần nghiên cứu ra.

Đấu Chiến Kim Thân phòng ngự chính... Sau khi luyện chiêu này đến cực hạn, năng lượng trong cơ thể vận chuyển, biến cả cơ thể thành màu vàng, vì thế được gọi là kim thân.

Hơn nữa chiêu này có tính thích ứng cao, dù năng lượng trong cơ thể thuộc loại hình gì nó đều có thể vận chuyển được. Bất kể là khí, dị năng hay thuộc tính năng lượng khác, chỉ cần là năng lượng thì đều có thể vận chuyển.

Tam nghệ còn lại cũng tương tự. Đẳng Vân Thân Pháp, Định Hải Thần Quyền, Huyền Ảnh Di Hình... Tất cả đều không hạn chế thuộc tính năng lượng, chỉ cần có năng lượng rồi tiến hành vận chuyển theo con đường của tam nghệ này và kết hợp với chiêu thức là có thể thi triển.

Hứa Kỳ Tịch càng nghe càng thấy thú vị.

Nếu như thành thạo toàn bộ Đấu Chiến Tứ Nghệ này, vậy hần có thể cười mây bay lên trời, thi triển định hải thần quyền, toàn thân được phủ lên màu vàng óng, cơ thể né tránh như ảo ảnh... Kết hợp với phù văn đặc biệt [hiển tế tóc, có được hóa thân] nữa.

Chẳng lẽ phong cách của mình không phải ‘tên Hứa Kỳ Tịch này không quá lạnh lùng’ mà là ‘Hứa Kỳ Tịch tây hành’ à?

Thời gian lên lớp trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã năm tiếng rồi.

Người đàn ông tóc dài giảng bài rất chi tiết, gần như mỗi nghệ đều giảng hết từng tiểu tiết một, chỉ sợ các học sinh không hiểu... Dù sao giữa các thế giới đều sẽ có khác biệt văn hóa, tính năng phiên dịch cũng có thể dịch nhầm chi tiết nào đó mà.

Hứa Kỳ Tịch có trí nhớ rất tốt, vừa hay hần mới thắng cấp lên cảnh giới thứ hai, mỗi lần trái tim hư ảo trong bụng nảy lên đều dẫn ra ‘khí’ có thể cảm ứng được.

Điều này giúp hần nhanh chóng thích ứng được với bước ‘vận chuyển năng lượng’ mà thầy giáo tóc dài giảng.

“Y San... những thứ này có tác dụng với em không?” Hứa Kỳ Tịch hỏi nhỏ.

Hần không biết hiện giờ Tề Y San đã có dị năng chưa, đã thu thập đủ nguyên liệu chưa, cô có thể luyện tập tứ nghệ mà thầy giáo tóc dài giảng hay không?

“Đương nhiên là hữu dụng.” Tề Y San gật đầu đáp.

“Vậy thì tốt.” Hứa Kỳ Tịch thở phào nhẹ nhõm: “Đừng bỏ cuộc.”

Hần còn muốn nói là [mọi việc còn có anh] nhưng hiện giờ hần chỉ là con gà bệnh, câu này... hần chỉ đành nén chặt xuống đáy lòng.

Không nói khoác, yên lặng tích lũy sức mạnh. Dù có ăn nói hay hơn nữa cũng không thiết thực bằng hành động.

Câu ‘mọi việc còn có anh’ này của hần sẽ được thực hiện bằng hành động.

“Ừm.” Tề Y San cố kiềm nén hai bàn tay đang muốn xoa đầu Hứa Kỳ Tịch, gật đầu đáp.

“Có chỗ nào không hiểu không? Nhân lúc chưa tan học, các em có thể hỏi thầy.” Thầy giáo tóc dài giảng liền một mạch năm tiếng đồng hồ, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

“Thầy ơi, chúng em có thể thử tu luyện trước đã được không? Có một số vấn đề nếu không tu luyện thì không thể phát giác ra được.”

Chị em Thế Nhất Hoa đồng thanh nói.

“Được, các trò có thể trở về tu luyện trước rồi quay lại đây. Chỉ cần lớp trưởng đầu sáng loáng chưa về là các em có thể quay lại bất cứ lúc nào.”

Thầy giáo tóc dài gật đầu đáp: “Hai em đều đang ở cảnh giới thứ tư, chắc hẳn không khó để nắm vững Đấu Chiến Tứ Nghệ này đâu.”

“Cảm ơn thầy.”

Chị em Thế Nhất Hoa nói, thân ảnh của họ từ từ biến mất.

Hứa Kỳ Tịch: “Vậy em không thể rời khỏi đây à?”

“Tất nhiên rồi, em mà đi thì tức là tan học trước giờ quy định luôn.” Thầy giáo tóc dài bình tĩnh đáp.

“Vậy nếu như lúc tu luyện em mới phát hiện ra vấn đề thì phải hỏi ai đây?”

Hứa Kỳ Tịch hỏi... Tên của thầy giáo tóc dài này không có trên Sổ Điểm Danh, mà cũng không có cách nào để liên hệ được.

“Em có thể tốn một học phần để mở một không gian đặc biệt trong không gian này, tiến hành tu luyện tại đó. Đây chính là nguyên nhân mỗi lần lên lớp em có hai điểm học phần... đó cũng là phúc lợi của em. Không gian đó là nơi tu luyện rất tốt, tu luyện ở đó sẽ có thành công gấp bội.”

Thầy giáo tóc dài giải thích cặn kẽ.

Nếu như Hứa Kỳ Tịch không hỏi, đương nhiên hẳn cũng không thêm nhắc nhở.

Dù sao cũng đâu phải con trai của hắn.

“Cảm ơn thầy... Còn một chuyện cuối cùng nữa.” Hứa Kỳ Tịch hỏi:

“Bộ Đấu Chiến Tứ Nghệ này có thể truyền cho người ngoài không?”

Mấy loại bí tịch võ lâm kiểu này đều có quy tắc đặc biệt là không được truyền ra ngoài. Thế nên Hứa Kỳ Tịch phải hỏi cho kỹ đã.

Nếu không nhờ hắn truyền bộ công pháp này ra ngoài thì đúng là phạm vào kiêng kỵ rồi.

“Đáng lẽ là không truyền ra ngoài đâu nhưng tình hình chỗ thầy hơi đặc biệt, đang tích đức... Em có thể truyền bộ Đấu Chiến Tứ Nghệ này của thầy cho người khác, nhưng mỗi lần truyền phải nói với người đó rằng bộ công pháp này là do thầy truyền thụ. Phần công đức này buộc phải thuộc về thầy.”

Thầy giáo tóc dài nghiêm túc nói.

Hứa Kỳ Tịch ngồi ngay ngắn lại:

“Cảm ơn thầy, vậy lúc em truyền nó ra ngoài phải gọi thầy là gì ạ?”

“Đại Uy Tôn Giả.” Thầy giáo tóc dài hất tóc ngầu lòi:

“Thực ra tên thật của thầy rất dài, phải đến một trăm từ... Đơn giản hóa đi thì thành Đại Uy Tôn Giả. Em cứ gọi thầy như thế trước mặt người khác, tự nhiên công đức sẽ tích lũy lên người thầy. Nếu không phải đúng lúc thầy cần tích lũy công đức thì cái giá để truyền bộ Đấu Chiến Tứ Nghệ này ra ngoài cũng đủ để em táng gia bại sản.”

“Không sao, em phá sản rồi thì còn vợ em.” Hứa Kỳ Tịch tiêu sái đáp.

Thầy giáo tóc dài: “...”

Hắn lấy ra một quyển sổ nhỏ, ghi gì đó lên sổ.

[Hôm nay quyền lớp trưởng khịa tôi FA, tôi rất khó chịu, cần thêm kinh phí để bù đắp. Đặc biệt làm đơn đề nghị.]

Buổi dạy học giống như giấc mơ này cứ thế kéo dài tám tiếng đồng hồ.

Cũng tức là sau tám tiếng ngủ lành mạnh, Hứa Kỳ Tịch mới mở mắt ra.

Lúc này Họa Mi cũng thức dậy rồi... Trong bếp vang lên tiếng cô chuẩn bị bữa sáng.

Thính lực của Hứa Kỳ Tịch cũng được cường hóa hơn nhiều.

Hắn vươn vai một cái, đi vào trong bếp.

Họa Mi đang cẩn thận đặt bữa sáng vào trong hộp giữ nhiệt rồi chuẩn bị đi rửa bát.

“Họa Mi ~ Về sau cứ để anh lo việc rửa bát nhé.” Hứa Kỳ Tịch vội vàng nói.

Lúc người đàn ông rửa bát là đẹp trai nhất.

Đây cũng là việc duy nhất mà hắn có thể làm... Hôn nữa, Hứa Kỳ Tịch vừa mới nắm được kỹ thuật rửa bát mới.

“Hả? Chào buổi sáng A Tịch.”

Họa Mi mỉm cười ngọt ngào, nụ cười này khiến Hứa Kỳ Tịch như vừa ăn ô mai, miệng tiết đầy nước bọt.

“Từ nay về sau rửa bát lau nhà anh lo hết.” Hứa Kỳ Tịch vỗ ngực, búng tay một cái.

Lạch cạch ~ Tất cả bát đĩa đều tự bay vào trong bồn rửa bát.

Miếng rửa bát tự động bay ra, xoa bọt, bát đĩa như có linh tính, tự tẩy rửa.

Bọn chúng đã là bát đĩa chín chắn, đã học được việc tự rửa chính mình.

Sau khi cọ xong, nước sạch xả ra, nước trên bát còn biết bò xuống, khiến bát đĩa nôi niêu sạch bong kin kít.

Niệm lực đúng là một năng lực hữu dụng.

“Đây là siêu năng lực à?” Họa Mi kinh ngạc nói, chớp mắt: “Vậy thử hôm qua chúng ta nhìn thấy là thật, không phải mơ ư?”

“Giỏi không?” Hứa Kỳ Tịch tựa vào khung cửa, nhưống mày hỏi.

“Ừm, siêu giỏi luôn.” Cô ôm lấy cổ Hứa Kỳ Tịch, đáp.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Anh khóc lóc thế này thì Tui hạ quyền kiểu gì được?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Khả năng tiếp nhận mọi chuyện của Thẩm Họa Mi còn mạnh hơn tưởng tượng của Hứa Kỳ Tịch nhiều.

Chuyện như siêu năng lực, dù đã có tin tức thế giới đại biến trải đường, cùng với sự kiện ở nhà lão Cao hôm qua giúp giảm xóc, nhưng đối với việc ông chồng nhà mình thành người có siêu năng lực, cô chẳng cần thời gian phản ứng cũng có thể chấp nhận toàn bộ, lại còn lấy đó làm mừng.

"Hôm nay anh có định làm gì không?" Thẩm Họa Mi ngẩng đầu hỏi.

Hứa Kỳ Tịch ngẫm nghĩ, nhớ tới mấy cái chân tinh thú mà mình mang về hôm qua, bèn nói: "Chắc hôm nay anh phải ở nhà cả ngày để nghiên cứu xem phải nấu đồng chân này sao cho ngon."

Tay hắn ngoắc một cái, từng cái chân tinh thú bị phong ấn nhẹ nhàng bay tới. Trong tình huống không bị ngoại lực phá vỡ thì mấy cái lồng giam này có thể duy trì được đến mấy ngày.

Thời gian duy trì của Lồng Nước thuật chắc là sẽ lâu hơn một chút, nhưng nếu như bị ngoại lực ảnh hưởng thì thời gian cũng sẽ bị rút ngắn rất nhiều.

"Cần em giúp gì không?" Thẩm Họa Mi hỏi.

Trong cái nhà này, cô chính là đầu bếp... Sau khi bị cô nuôi suốt bấy lâu nay, Hứa Kỳ Tịch đã mất đi khả năng nấu nướng từ lâu rồi.

"Để anh nghiên cứu xem phải bào tẩm đồng này như thế nào đã. Đừng thấy bây giờ nó vẫn được giữ nguyên như thế, nhưng một khi rời khỏi lồng giam phong ấn của anh thì nó sẽ biến mất. Trước tiên phải giải quyết xong vấn đề này rồi mới nghiên cứu vụ nấu thế nào cho ngon được." Hứa Kỳ Tịch lên tiếng.

"Tuy nghe không hiểu lắm, nhưng A Tịch anh cố lên nhé." Thẩm Họa Mi nói: "Cần giúp gì thì cứ gọi điện thoại cho em là được."

"Hôm nay phải tới công ty à?" Hứa Kỳ Tịch hỏi.

"Mỗi tháng phải tới công ty vài ngày... Xong xuôi thì em có thể mang mấy việc vặt còn lại về nhà làm." Họa Mi đáp.

Cô cũng không cần lên công ty mỗi ngày, chỉ cần mỗi tháng lên vài lần là được, thời gian còn lại đa phần cô đều dành để ở cạnh Hứa Kỳ Tịch.

"Đi đường cẩn thận... Chuyện công ty anh có giúp được gì không?" Hứa Kỳ Tịch chợt dạ hỏi.

Thẩm Họa Mi nhũn mày: "Anh muốn đến công ty của em chơi à? Cũng được đó."

...

Cuối cùng Hứa Kỳ Tịch vẫn ở trong nhà, không theo Thẩm Họa Mi tới công ty chơi.

Hôm qua hán vừa mới học tiết "Đấu Chiến Tứ Nghệ" với thầy giáo tóc dài ở trong mơ xong.

Mặc dù là ở trong mơ, hán dùng học phần mở ra không gian đặc biệt, tu luyện tứ nghệ này ở trong đó. Nhưng ở hiện thực hán vẫn chưa chính thức thi triển bộ võ nghệ này, bây giờ nhân lúc thân thể vẫn còn nhớ, hán phải luyện cho rành cái đã.

Hon nữa... Hôm trước vừa mới mất mặt trước cô thư ký Tiểu Trường Nhạc của Thẩm Họa Mi xong, trong lòng Hứa Kỳ Tịch vẫn thấy hơi xấu hổ.

Hán chờ qua vài ngày cho lạng bớt rồi tới công ty Họa Mi dạo một vòng sau.

Buổi sáng, phần lớn thời gian Hứa Kỳ Tịch đều chăm chỉ tu luyện Đấu Chiến Kim Thân trong tứ nghệ.

Kiểu đi đường tắt dễ tăng cảnh giới như hán, so với tấn công thì kỹ năng giữ mạng vẫn quan trọng hơn nhiều. Chưa kể hán còn có đại kiếm đây, thủ đoạn và chiêu tấn công tạm xem như đủ dùng.

So ra thì phòng ngự lại kém một chút.

Trong tứ nghệ, Đấu Chiến Kim Thân là thứ được Hứa Kỳ Tịch ưu ái nhất.

Gần giữa trưa thì chuông cửa vang lên.

"Lại có chuyển phát nhanh à? Hay là chị em Diệt Phượng tới nhỉ?" Hứa Kỳ Tịch nghi hoặc xuống lầu mở cửa. Bản thân Họa Mi có chìa khóa, không cần phải bấm chuông.

Nhưng dù sao người tới cũng không phải nhân vật nguy hiểm gì... Nhân vật nguy hiểm căn bản không thể tiếp cận phạm vi 200 mét quanh nhà hán.

Thậm chí, ngay cả mấy con côn trùng nhỏ như kiến mà có dấu hiệu lạ thì cũng đừng hòng tới gần cửa nhà của hán.

Hứa Kỳ Tịch xuống lầu mở cửa.

Sau đó hán lại nhìn thấy một anh chàng cũng đẹp trai, mặc một bộ vest bảnh bao, đội nắng đứng trước cửa chờ.

Hứa Kỳ Tịch thấy anh đẹp trai này thì bất giác nhìn về phía đầu của anh ta... Tóc dày ời là dày, điểm hảo cảm -1.

"Ồ?" Người này thấy Hứa Kỳ Tịch mở cửa thì kinh ngạc vô cùng.

"Xin hỏi anh là ai?" Hứa Kỳ Tịch hỏi.

"Anh là ai thế?" đối phương cũng hỏi cùng một lúc.

Hứa Kỳ Tịch: "..."

Điểm hảo cảm -2.

Đây là nhà tôi, tôi mở cửa xong anh lại hỏi tôi là ai? Trông anh cũng bảnh bao nhưng sao đầu óc lại mít đặc thế?

Thấy Hứa Kỳ Tịch im lặng, anh đẹp trai kia hắng giọng một cái: "Chào anh, xin hỏi đây có phải nhà của cô Thẩm Họa Mi không?"

"Đúng là nhà của chúng tôi, anh tìm cô ấy có việc gì? Đưa hồ sơ à?" Hứa Kỳ Tịch nghi hoặc hỏi lại.

"Không phải, tôi không đến đây đưa đồ, cậu là em trai của Họa Mi à?" Bó hoa anh ta giấu ở sau lưng bất cẩn lộ ra một góc.

Cơ ngực của Hứa Kỳ Tịch hơi ưỡn lên: "Tôi là người đàn ông của cô ấy."

"O? Hả?" anh đẹp trai nhiều tóc kia giật mình lùi ra sau: "Người đàn ông của cô ấy, vậy là chồng ư?"

Cứ như nhận phải đả kích gì lớn lao lắm, anh đẹp trai kia thộn mặt ra một lúc, cứ như vừa bị bay màu.

Một lúc lâu sau.

"Xin... xin lỗi, tôi không biết cô Thẩm Họa Mi đã có chồng. Do cô ấy còn trẻ quá, nên tôi không nghĩ tới chuyện cô ấy đã kết hôn rồi. Tóm lại là tôi rất xin lỗi... xin lỗi nhiều lắm..." Anh ta dùng giọng điệu nức nở để xin lỗi một tràng, sau đó xoay người, lao đảo chạy đi.

Ngay khi vừa xoay người, hình như thiếu chút nữa đã khóc thành tiếng thì phải.

Hứa Kỳ Tịch cũng không biết nên nói gì cho phải: "..."

Anh có thể hồng hách một chút được không? Anh quá đáng lên một chút thì chúng ta có thể đánh nhau một trận, tôi cũng có thể nhân cơ hội nện cho anh vài cú. Sau khi dòm ngó vợ tôi xong còn lễ phép và tủi thân bỏ chạy như vậy thì tôi làm sao nhẫn tâm hạ quyền được chứ?

Anh khóc lóc bỏ chạy như vậy làm tôi khó chịu lắm đấy!

Quay lại kiểm chuyện với tôi đi chứ!

Lúc anh đẹp trai nhiều tóc kia lao đảo chạy đi thì xe của Thẩm Họa Mi cũng từ từ chạy vào. Sau khi đỗ xe xong thì đôi chân dài của cô bước ra khỏi xe.

Anh đẹp trai kia miễn cưỡng dừng lại, gạt đầu một cái với Thẩm Họa Mi xem như chào hỏi, sau đó cố gắng giữ vững tư thế đi đường của người bình thường, dốc hết sức để đi khỏi đây.

Thẩm Họa Mi nghi hoặc nhìn về phía Hứa Kỳ Tịch: "???"

Giống như đang hỏi - đây là ai thế?

"Anh chàng này tới tìm em đấy." Hứa Kỳ Tịch nhún vai.

"O?" Thẩm Họa Mi thay giày cao gót, đưa túi thức ăn ra: "Tìm em có việc à? Thế sao lại chạy đi nhỉ?"

Cô cũng không biết đối phương là ai, trong đầu không hề có chút ấn tượng nào.

"Ừ, sau khi anh ta nghe anh nói mình là chồng em thì lại chạy đi như mất hồn mất vía thế đấy. Chắc." Hứa Kỳ Tịch nói, hiện tại tâm trạng của hắn cũng đang phức tạp lắm đấy.

"Yo ~ Anh Hứa, ô mai nhà anh bị người ta để ý rồi đấy, anh có ý kiến gì không?" Họa Mi một tay cầm túi thức ăn, một tay cầm một cọng hành to xem như micro, đưa tới bên miệng Hứa Kỳ Tịch để phỏng vấn.

"Cảm nhận được mức độ hấp dẫn của quý cô ô mai nhà anh. Anh đang nghĩ, mình có nên tăng cảm giác tồn tại của bản thân lên hay không?" Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, trầm tư nói.

"Hi, A Tịch anh cuối cùng cũng định tỏa sáng rồi à?" Thẩm Họa Mi rút hành về, nói: "Em mong chờ lắm đấy."

"Nhất định sẽ... Sau này sẽ có một ngày, anh trở thành người chơi mất nhất thôn." Hứa Kỳ Tịch cười nói.

Thực tế, chính hắn cũng không thể ngờ rằng mình đã là người khiến kẻ khác khó quên nhất thôn rồi. Ngoại trừ thôn này ra, hắn vẫn còn một vùng "thuộc địa" ở tỉnh kế bên, ở trong trấn đó, Hứa Kỳ Tịch hắn vẫn là tồn tại để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho mọi người.

"Đúng rồi, lên lầu đi." Thẩm Họa Mi một tay cầm túi thức ăn, một tay kéo Hứa Kỳ Tịch: "Buổi sáng tự nhiên em có linh cảm... Lát nữa anh giao đồng nguyên liệu nấu ăn trong lồng giam kia cho em đi thử xem, nói không chừng em có thể giúp được đấy."

"Hử?" Hứa Kỳ Tịch kinh ngạc.

Ý của Họa Mi chính là cô đã có cách xử lý đồng chân tinh thú thể năng lượng kia ư?

Nhưng cô ấy có làm được không?

"Không thành vấn đề, lên đó xem thử vậy." Tuy vẫn lấy làm nghi hoặc, nhưng chỉ là mấy cái chân tinh thú mà thôi, hắn vẫn có thể lấy ra thử nghiệm được.

Cùng lắm thì sau này đi tìm thêm là được.

Theo từng tầng kết giới bị hủy, tần suất tinh thú xuất hiện sau này sẽ ngày càng cao, không sợ thiếu nguyên liệu.

Chương 57: Ngộ kiểm giữa trừ đạo

Dịch: Lăng Nhân Môn

Sau khi lên lầu cùng Thẩm Họa Mi, Hứa Kỳ Tịch lấy một cái chân to vừa phải, thoát nhìn khá giống chân hươu trong đồng chân tinh thú kia ra, chuyển nó vào trong bếp.

Cái chân hươu này vốn dài một mét tám, sau này bị thu nhỏ lại khá nghiêm trọng, kích thước hiện tại chỉ còn chừng nửa mét.

Sau đó, hắn lại ngồi trên bàn cơm, thưởng thức quá trình nấu ăn của Thẩm Họa Mi hết như ngày đầu vừa tỉnh lại.

Thẩm Họa Mi lấy hết tất cả nguyên liệu nấu kèm ra, cái thì cắt thành khối, cái thì thái nhỏ. Sau đó lại liên tục lấy ra đủ loại gia vị mà Hứa Kỳ Tịch không thể nào phân biệt được, bắt đầu nêm nếm.

Dầu hào với cả xì dầu, trông cứ na ná nhau, Hứa Kỳ Tịch nhìn mà hoa hết cả mắt.

Nếu đổi thành chính bản thân Hứa Kỳ Tịch làm, cho được xì dầu vào đã là khá lắm rồi.

"Vậy để em thử xem." Thẩm Họa Mi nói, đồng thời cô cũng vươn tay về phía cái lồng giam trên tay Hứa Kỳ Tịch.

"Dù sao chúng ta cũng còn nhiều chân lắm, không cần sợ lãng phí. Nếu như hết thì anh lại tìm thêm một đồng nữa, lần sau bảo đảm có thể lấy được nhiều hơn." Hậu cần đã có Hứa Kỳ Tịch lo. Đây cũng là cách giúp đỡ Thẩm Họa Mi duy nhất mà hắn có thể làm.

Hứa Kỳ Tịch vừa nói xong thì khí chất của Thẩm Họa Mi ở trong bếp đã ần ần thay đổi.

Loại biến hóa này cứ như... cô đã biến thành một người khác vậy.

Hứa Kỳ Tịch: "!!!"

Tự nhiên biến thành một người khác? Khí tràng hoàn toàn thay đổi? Thao tác này trông cứ quen quen thế nhỉ...

713?

Không đúng, không phải là Tề Y San.

Không nói tới chuyện chỉ tới cuối tuần Tề Y San mới có thể ra ngoài, khả năng nấu ăn của cô cũng chỉ xem xem với Hứa Kỳ Tịch. Biết gọi com ở ngoài đã là khá lắm rồi, nói gì tới chuyện xuống bếp.

Là người mới trên Sổ Điểm Danh giống 713 ư?

Hứa Kỳ Tịch không dám lên tiếng, hắn sợ mình vừa lên tiếng thì sẽ quấy rầy tới Thẩm Họa Mi ở trong bếp.

Trong bếp.

Thẩm Họa Mi đặt tay lên lồng giam kia, Hứa Kỳ Tịch vội dùng niệm lực "mở cửa" lồng giam ra, để Họa Mi có thể tiếp xúc với cái chân tinh thú hươu đó.

Đồng thời, tinh thần lực của hắn lại dùng một góc độ đặc thù để bao phủ Thẩm Họa Mi lại hoàn toàn, chú ý không chế nhất cử nhất động của cô, nhưng vẫn không làm ảnh hưởng tới trình độ nấu ăn của cô.

Trong quá trình này, Hứa Kỳ Tịch phát hiện trên lòng bàn tay đang vươn về phía tinh thú của Thẩm Họa Mi ần ần xuất hiện một vàng sáng chói mắt.

Trông hơi giống tinh thần lực, lại hơi giống "khí" sinh ra ở bụng của hắn sau khi thăng cấp lên nhị phẩm.

Thân thể của Họa Mi cũng đã thức tỉnh rồi ư?

Đúng là có khả năng này.

Bản thân cánh công kỳ tích ở dưới lầu là làm riêng cho Hứa Kỳ Tịch + Họa Mi, do Tề Y San chế tạo. Hứa Kỳ Tịch bị nó ảnh hưởng nên mới thức tỉnh.

Rất có thể thân thể của Thảm Họa Mi cũng âm thầm bị ảnh hưởng nên phát sinh biến hóa.

Hướng hồ gì... bản thân Thảm Họa Mi cũng rất đặc biệt.

Trước khi cánh cổng kỳ tích chưa được chế tạo ra, thân thể của cô vẫn có thể tiếp thu 713.

Hứa Kỳ Tịch nhớ rõ, 713 từng thuận miệng nói là cô đoán bản thân mình có thể là Thảm Họa Mi ở một vũ trụ song song khác...

Lúc này, trong ánh sáng mờ ảo kia, bàn tay Thảm Họa Mi cầm lấy cái chân hươu đó, kéo nó ra khỏi lòng giam.

Dưới tác dụng của ánh sáng trong tay cô, cái chân tinh thú đáng lẽ phải biến mất ngay khi mất đi phong ấn và tiếp xúc với hiện thể lại được giữ nguyên trạng, không hề có dấu vết biến mất.

Làm được đến đây thì xem như đã thành công phân nửa rồi!

Thảm Họa Mi cầm chân tinh thú đặt lên tấm thớt lớn mình đã chuẩn bị sẵn, tay còn lại thì cầm con dao chặt xương đặc chế, chém mạnh xuống một cái.

Chân tinh thú bị chặt làm hai... Mà ánh sáng đang bao bọc lấy cái chân đó cũng không hề biến mất, hai khúc đều không hề biến mất!

Ồn rồi~

Bước đầu tiên trong việc chế biến chân tinh thú đã ổn thỏa.

"Cũng không biết đây là năng lực đặc biệt của Họa Mi... hay là một kiểu dị năng thuộc loại phụ trợ nhỉ? Nếu như là cái sau thì phải bảo nhóm Diệt Phurong chú ý tới mấy người thức tỉnh trong phạm vi Đại Hạ mới được." Hứa Kỳ Tịch trầm nghĩ.

Dị năng bản mệnh của mỗi người đều không giống nhau.

"Cánh cổng" của Hứa Kỳ Tịch, "lột da bom hơi" của lão Cao, "Lôi điện màu hồng" của Diệt Phurong, "ánh sáng trị liệu" của Diệt Hoàng...

Những dị năng này đều khác nhau.

Còn một vài kỹ năng thuộc loại khai thác thông dụng, ví như kỹ năng "thần lam" xua tan sương mù trong hệ thống Đại Hạ, sau đó là một số kỹ năng chiến đấu thông dụng có thể dùng chiến công hoặc điểm đề tới tổng bộ học.

Nếu như dị năng bản mệnh đều không giống nhau, nói không chừng sẽ có người thức tỉnh được dị năng loại phụ trợ... ví dụ như dị năng hệ đầu bếp chẳng hạn?

Loại có thể trực tiếp chạm vào hoặc giữ cho thân thể tinh thú không bị biến mất như ánh sáng trong tay Thảm Họa Mi chẳng hạn? Hoặc là có cùng chức năng, có thể xử lý thân thể tinh thú thì sao?

[Nếu có thì phải tìm ra bọn họ, sau đó đào tạo thật bài bản. Nếu không thì nghĩ cách kết hợp với ánh sáng trên tay Họa Mi, tạo ra một kỹ năng ánh sáng đầu bếp rồi cộng hưởng vào trong hệ thống Đại Hạ, đào tạo ra lứa đầu bếp tinh thú đặc biệt của Đại Hạ!]

Trong đầu Hứa Kỳ Tịch nhanh chóng cho ra quy hoạch chi tiết.

Trước mắt, chỉ cần mọi việc vẫn nằm trong phạm vi khả năng của bản thân thì hắn sẽ cố gắng giúp đỡ những người thức tỉnh của Đại Hạ.

Dù sao thì đây cũng là đôi bên cùng có lợi.

Chỉ khi người thức tỉnh của Đại Hạ càng nhiều, càng mạnh, người thức tỉnh trên khắp thế giới cũng theo kịp tiến độ thì tương lai sẽ có nhiều hy vọng hơn. Thế thì phù văn chúc phúc mà Hứa Kỳ Tịch muốn lấy được cũng sẽ nhiều hơn.

"Ừm, nếu chỉ là như vậy, một khi "khí" giải tán thì những phần thân thể năng lượng này vẫn sẽ biến mất." Thảm Họa Mi lẩm bẩm.

Thanh tuyến đã thay đổi.

Tuy đây vẫn là giọng của Thảm Họa Mi... nhưng giọng điệu lại khác đi.

Cũng như khi Tề Y San và Thảm Họa Mi nói chuyện thì sẽ hơi khác nhau vậy.

Tính cách khác nhau thì thói quen khi nói chuyện cũng khác, giọng điệu đương nhiên cũng không giống.

"Cần dùng vài kiểu điều chế để thay đổi tính chất của mấy sinh vật thể năng lượng này... Cũng may, chuyện này vẫn có thể làm được." Thảm Họa Mi mỉm cười.

Giọng điệu tràn đầy tự tin.

Hình như cô rất có kinh nghiệm với chuyện này.

"Nhưng thứ đó cần phải có thời gian chuẩn bị. Phải lên danh sách trước đã... Lần này cứ phát huy trù đạo của mình, dựa vào bản lĩnh của mình thôi." Nói xong, ánh dao lóe lên.

Nếu như vài ngày trước, kỹ năng dùng dao của Thẩm Họa Mi khi nấu ăn giống như đang thể hiện đao pháp... Vậy thì bây giờ, ánh dao trong tay Thẩm Họa Mi cứ như truyền thuyết giáng lâm vậy.

Hứa Kỳ Tích nhìn một lúc, thậm chí có thể thấy được cả một bộ đao pháp từ đó... Cũng có thể là kiếm pháp, dù sao cũng là chiêu thức sắc bén cả.

Nhìn một hồi, tinh thần của hắn lại bắt gặp đắm chìm vào đó.

Hứa Kỳ Tích cầm lấy một chiếc đĩa, không tự chủ được mà bắt chước theo ánh dao của Thẩm Họa Mi.

Ngay cả Định Hải Quyền Pháp mà thầy giáo tóc dài dạy hôm qua cũng bắt gặp bị Hứa Kỳ Tích dung nhập vào trong kỹ xảo này.

Định Hải quyền, trù đạo chi nhận, cự kiếm thuật...

Rốt cuộc sẽ biến thành cái gì, ngay cả chính bản thân Hứa Kỳ Tích cũng không biết.

Nếu như cuối cùng có thể dung hợp thành kiếm pháp thì có thể gọi là Định Hải kiếm pháp, hoặc Định Hải nhất kiếm các kiểu chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Sung sướng gấp ba

Dịch: Lăng Nhân Môn

Theo chiếc đĩa lóe lên, mạch tư duy về quyền pháp, kiếm pháp trong đầu Hứa Kỳ Tích lại ngày càng rõ ràng hơn. Định Hải kiếm phải chơi như thế đấy.

Hei ~ thầy giáo tóc dài không dạy kiếm pháp thì anh đây tự sửa. Cái gì mà đàn ông đích thực không chơi kiếm, dở hơi!

Định Hải quyền pháp phiên bản update siêu cấp, Định Hải nhất kiếm!

Trong lòng có chút sở ngộ, trống ngực của Hứa Kỳ Tích lại đập rộn ràng. Lúc này hắn hận không thể tìm đại một thế giới gương nào đó để chui vào, sau đó bất tỉnh thú chém thử một hồi.

Tốt nhất là phải tìm tinh thú mạnh một chút, để hắn có thể dùng kiếm pháp, triệt để sửa sang lại Định Hải kiếm thuật ở trong đầu lại cho đầy đủ. Thực lực của đám tinh thú mà hắn gặp phải lúc trước không đủ mạnh. Phạm vi bao phủ của thế giới gương cũng rất nhỏ, không xuất hiện con tinh thú nào mạnh thật sự cả. Ngay cả tinh thú sáu tay cũng gây nhom, trông rõ là suy dinh dưỡng.

Cũng chỉ có con người khổng lồ đá bị anh Diệu xử đẹp kia là ngon lành cảnh đào mà thôi.

"Cũng không biết con tinh thú sa mạc mà chị em Diệt Phượng muốn thảo phạt kia mạnh cỡ nào nữa? Họ thảo phạt được chưa nhỉ?" Nghĩ tới "tinh thú mạnh" thì Hứa Kỳ Tích lại nhớ tới con tinh thú mà bác sĩ Diệt Hoàng từng nhắc tới/

Trong lúc hắn vừa suy nghĩ, vừa sửa sang lại kiếm thuật thì ánh dao của Thẩm Họa Mi trong bếp đột nhiên dừng lại. Cô đã xử lý cái chân tinh thú kia xong rồi.

Không có ánh dao của Thẩm Họa Mi giúp đỡ, mạch tư duy kiếm thuật của Hứa Kỳ Tích cũng lập tức tịt ngòi, lý giải về kiếm thuật cũng tụt dốc không phanh.

"Aiz!" Cảm giác này cứ như đang chơi game ngon lành thì mạng 5G bị rớt thành 2G vậy.

Chiếc đĩa trong tay Hứa Kỳ Tích dừng lại. Quả nhiên, trong lá thư mà hắn để lại cho bản thân nói không sai, hắn thật sự không thể thiếu Họa Mi được. Cho dù bây giờ hắn đã thành người thức tỉnh thì vẫn cần Họa Mi đỡ đàn mọi mặt.

Xem ra sau này mỗi lần Họa Mi nấu cơm thì hắn phải ở bên cạnh theo dõi mới được, không thể bỏ lỡ cơ hội lĩnh ngộ kiếm thuật với đường truyền tốc độ cao được.

Sau khi ánh dao trong bếp dừng lại, trình tự tiếp theo Hứa Kỳ Tích có xem cũng không hiểu... nói chung là chỉ thấy bóng dáng Họa Mi di chuyển liên tục, hai tay vận chuyển cực nhanh, hết như một cỗ máy nấu ăn không có linh hồn.

Mấy trình tự nấu ăn này không giúp ích gì cho việc tu luyện của Hứa Kỳ Tịch, nhưng được cái đẹp mắt.

Nếu như thế giới vẫn tiếp tục hòa bình, Hứa Kỳ Tịch cảm thấy mình có thể ngồi ngắm Họa Mi nấu ăn cả ngày cũng không chán, chẳng qua là sẽ bị chảy nước miếng, lại còn chảy hơi bị nhiều mà thôi.

Thơm quá đi ~

Hương thơm bay ra từ trong bếp khiến cho tế bào toàn thân Hứa Kỳ Tịch có cảm giác như vừa "sống lại".

Lúc trước, khi xem mấy tiết mục nấu ăn, Hứa Kỳ Tịch cứ có cảm giác mấy chuyên gia ẩm thực trong đó diễn hơi lố, thử thức ăn thôi mà cũng phải giật mình tới vậy à?

Nhưng bây giờ, Hứa Kỳ Tịch không cần soi gương cũng có thể đoán được vẻ mặt của mình lúc này lố cỡ nào.

Chỉ ngửi hương thơm này thôi, không cần nếm thử hẳn cũng cảm thấy mình có thể ăn hết ba bát cơm to.

Thậm chí, hẳn cảm giác khi ngửi hương thơm này thì quả tim của mình dần trở nên ấm áp, sức mạnh không ngừng tuôn ra để tăng cường thực lực của hẳn... vị trí đàn điền cũng phối hợp với nhịp tim, năng lượng cứ tuôn trào không dứt.

Hứa Kỳ Tịch không khỏi nhắm mắt lại, hưởng thụ thời khắc lâng lâng tuyệt diệu này.

"Tốt lắm, tuy là chuẩn bị không được đầy đủ lắm, nhưng tổng thể cũng xem như thành công... Lần sau em sẽ chuẩn bị nhiều nguyên liệu hơn, bảo đảm sẽ nấu ngon hơn nữa." giọng nói của Thẩm Họa Mi bất ngờ vang lên bên tai của Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch vừa mở mắt ra đã thấy trên bàn có thêm bốn món ăn và một bát canh, ngay cả cơm cũng đã xới ra bát sẵn cho hẳn.

Thẩm Họa Mi ngồi ở đối diện, mỉm cười dịu dàng nhìn về phía hẳn.

[Quả nhiên không phải Họa Mi ở trạng thái bình thường.] Thông qua chi tiết bốn món một canh này, Hứa Kỳ Tịch đã xác định được trạng thái của Họa Mi lúc này.

Nếu như là Họa Mi bình thường thì mỗi lần đều trực tiếp nấu cả chục món, số lượng mỗi món lại rất ít, đủ cho hai vợ chồng ăn. Đối với Họa Mi thì nấu cơm cũng là một loại hưởng thụ, cũng giống như Hứa Kỳ Tịch thích chơi game vậy.

"Nếm thử mùi vị đi, đây cũng là lần đầu tiên em xử lý loại sinh vật thể năng lượng tinh thần thế này, mong là hợp với khẩu vị của anh." Họa Mi chống cằm nói.

"Thế anh không khách khí nữa." Hứa Kỳ Tịch giờ đưa ra, nhẹ nhàng gấp một đũa thịt giò tinh thú thái mỏng lên định đưa vào miệng.

Lúc này, Họa Mi ngồi đối diện đột nhiên hỏi: "Em có thể nắm tay anh được không? Lúc anh dùng bữa ấy."

Hứa Kỳ Tịch: "???"

Ăn cơm còn nắm tay, có phải hơi sến súa không? Nhưng trong nhà chỉ có hẳn và Họa Mi, không cần sợ bị ai thấy, nên cũng không sao cả.

Thế là hẳn gật đầu.

Họa Mi ở đối diện cười hi hi, hai tay nắm chặt lấy tay trái của Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch thử ngửi nếm thực bên miệng, sau đó cho vào miệng nhai với vẻ mặt thỏa mãn.

Trong miệng thơm ngát, có mùi thịt thơm lừng, hơn nữa do nguyên vật liệu là thể năng lượng tinh thần, nên khi nhai nuốt, linh hồn giống như cũng đang ăn cơm vậy, sự hưởng thụ tới từ cả linh hồn lẫn thân thể khiến hẳn được thỏa mãn gấp đôi.

Hai bàn tay đang nắm tay Hứa Kỳ Tịch của Họa Mi lại có ánh sáng mờ ảo xuất hiện, bao phủ lấy tay phải của Hứa Kỳ Tịch... Sau đó lại lan ra toàn thân của hẳn.

Lúc Hứa Kỳ Tịch nhai nuốt thì miệng của Họa Mi cũng làm động tác nhai nuốt. Hứa Kỳ Tịch lộ ra vẻ thỏa mãn, trên mặt Họa Mi cũng xuất hiện "vẻ mặt thỏa mãn của Kỳ Tịch" cực kỳ sống động, cứ như đang bắt chước theo hẳn vậy.

Hứa Kỳ Tịch lại gấp một miếng móng giò tinh thú màu vàng nhạt ở bên cạnh đưa vào miệng. Lần này, hẳn cảm thấy trong người có phần khác thường.

Hẳn cảm giác trong người mình cứ như có thêm một "người" vậy.

Nhai miếng móng giò này, không chỉ là gấp đôi hưởng thụ ở thân thể và linh hồn... Hơn nữa còn giống như có một người nào đó đang ăn cùng với hẳn, thể nghiệm tất cả cảm giác "hưởng thụ nếm thực" của hẳn.

Hứa Kỳ Tịch nuốt miếng chân giò trong miệng xuống, nhìn về phía Thẩm Họa Mi.

Lúc này Họa Mi cũng mở mắt ra, hai mắt long lanh.

Giống như nhìn ra vẻ nghi hoặc của Hứa Kỳ Tịch, cô dịu dàng giải thích: "Trừ tâm, em đang dùng đủ mọi cách để lĩnh ngộ trừ tâm. Thầy giáo nói cho em biết việc lĩnh ngộ trừ tâm không chỉ là dồn hết cả thể xác lẫn tinh thần trong lúc nấu ăn, mà còn phải hiểu được cảm nhận của thực khách lúc hưởng thụ mỹ thực nữa."

Cô cảm thấy cách tìm hiểu tốt nhất chính là hòa vào thực khách, thể nghiệm tất cả cảm giác của thực khách lúc ăn.

"Trừ tâm là cái gì?" Hứa Kỳ Tịch hỏi.

"Ừ... cái này khá trừ tượng... cũng giống với kiếm ý và đao ý vậy. Nhưng không phải dùng để tấn công mà là để nấu ăn. Đối với cánh đầu bếp bọn em thì có được trừ tâm chính là đầu bếp có linh hồn thật sự. Em cảm giác mình sắp sửa chạm tới cảnh giới này rồi." Họa Mi nhẹ giọng giải thích: "Anh cố gắng thêm chút nữa, dùng tâm ném thử, tiếp tục để em thể nghiệm cảm giác vừa rồi."

"Được." Hứa Kỳ Tịch gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Loại năng lực này bàn tay sáng lên là có thể cùng anh thể nghiệm cảm giác đó là khả năng riêng của em, hay là năng lực của Họa Mi?"

"Của Họa Mi." Họa Mi trước mặt chớp mắt nói: "Đây cũng là nguyên nhân em xuất hiện, em cần mượn năng lực này của cô ấy để tự mình thể nghiệm từng cảm giác của thực khách khi dùng mỹ thực. Anh cũng cảm thấy năng lực này rất đỉnh đúng không?"

Cô cũng chẳng lấy làm kinh ngạc khi Hứa Kỳ Tịch có thể đoán ra chuyện cô không phải Họa Mi. Dù sao thì từ đầu chí cuối cô cũng không định giấu, bị nhìn ra được cũng là chuyện thường.

"Đúng là rất đỉnh." Hứa Kỳ Tịch gật đầu.

Hắn phải nghĩ cách khiến cho bản thể Họa Mi cũng sớm ngày nắm vững năng lực này mới được... Năng lực này đúng là diệu dụng vô cùng. Có thể gia tăng cảm tình giữa vợ chồng họ, khiến họ hòa thuận hạnh phúc hơn.

"Thử tiếp đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa. Hơn nữa năng lượng trong thức ăn cũng sẽ nhanh chóng biến mất, phí lắm." Họa Mi lại dẫn dò.

Hai tay cô lại phát sáng.

Ánh sáng mờ ảo biến Hứa Kỳ Tịch thành một người phát sáng..

Hứa Kỳ Tịch lại gấp thêm một đũa, vừa ăn xong thì nhận được sự hưởng thụ tới từ ba phía - thân thể, linh hồn và một Họa Mi khác, gấp ba sung sướng.

Sau khi nuốt xuống, Hứa Kỳ Tịch cũng cảm nhận được sự biến hóa rõ ràng của cơ thể.

Đầu Chiến Kim Thân đã được cường hóa.

Vị trí cường hóa mới nhất chính là bàn tay trái đang được Họa Mi nắm - Là hiệu quả của ánh sáng kia hay là mỹ thực đây?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Một loại điểm báo kỳ Diệu

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nếu là tác dụng của mỹ thực, cứ ăn xong là mạnh lên thì có phải là sướng quá hay không?

Mỗi ngày chẳng cần làm gì hết, cứ đợi ăn đồ Họa Mi nấu xong thì có thể mạnh lên... Nếu như không hạn chế thời gian thì chỉ cần có đủ thời gian là hắn có thể mạnh lên vô hạn, đủ sức đè bẹp đám chó săn ngoài hành tinh kia.

Theo từng đũa tiên hào vào miệng, cường độ Đầu Chiến Kim Thân của Hứa Kỳ Tịch cũng liên tục +1.

Bốn món tiên hào bị hắn ăn vào cũng biến thành năng lượng, cường hóa thân thể Hứa Kỳ Tịch từ trong ra ngoài.

Cường độ Đầu Chiến Kim Thân của bàn tay trái đang được Họa Mi nắm chặt lại mạnh hơn những bộ phận thân thể khác một bậc.

Đây là tiết tấu muốn luyện hóa tay trái thành tay kỳ lân à?

“Hình như tiên hào và ánh sáng bàn tay của Họa Mi đều có hiệu quả cường hóa thân thể.” Hiện tại Hứa Kỳ Tịch đã có thể xác định được điểm này.

Nên trình độ của bàn tay trái đang được Họa Mi nắm còn mạnh hơn tất cả những bộ phận khác.

“Em không ăn à?” Hứa Kỳ Tịch ăn xong một bát cơm, thấy Họa Mi vẫn nắm tay của hắn, không có ý ăn cơm thì mới lên tiếng nhắc nhở cô - Họa Mi vẫn chưa ăn cơm.

“Không sao, lúc nấu ăn em đã ăn thử nhiều rồi. Anh không cần sợ em để Họa Mi đói đâu.” Họa Mi trước mặt đứng dậy xới thêm cơm cho Hứa Kỳ Tịch: “Nên bốn món một canh này đều là nấu cho anh đấy... Đừng sợ nhiều, vì nguyên liệu là sinh vật năng lượng tinh thần, không sợ no căng đâu. Ăn vào là nó sẽ biến thành năng lượng để cường hóa thân thể của anh thôi.”

Sau khi xới thêm cơm xong, cô lại lập tức nắm lấy tay trái của Hứa Kỳ Tịch, ý bảo hắn là ăn nhanh đi ~

Cứ như vậy...

Sau khi một hơi dứt hết ba bát cơm đầy, cuối cùng Hứa Kỳ Tịch cũng xử hết bốn món một canh kia.

Hắn cảm giác được cường độ thân thể của mình đã tăng lên hơn phân nửa.

Đặc biệt là Đấu Chiến Kim Thân, buổi sáng vừa mới tu luyện, vốn dĩ chỉ miễn cưỡng xem như nhập môn nửa bước. Nhưng bây giờ, không cần Họa Mi nắm tay, chính bản thân hắn cũng có thể tỏa sáng.

Đấu Chiến Kim Thân vừa vận chuyển, toàn thân Hứa Kỳ Tịch lập tức biến thành màu vàng nhạt, tay trái rõ ràng sáng hơn rất nhiều.

Có tầng kim quang hộ thể này, súng đạn dao gậy bình thường đã không thể đả thương được hắn.

“Tiếc thật, nếu từ bé mình đã có được kim quang hộ thể này thì tốt rồi.” Hứa Kỳ Tịch cảm khái. Nếu được như vậy, dù khi bé hắn quậy phá cỡ nào cũng không sợ bị đánh. Cho dù cha mẹ cùng đánh thì hắn cũng có thể ngênh ngang chịu đòn.

Đối diện, Họa Mi hai tay chống cằm, giống như đang ngắm mình “thường thức”. Cô đang nhớ lại tất cả chi tiết và cảm giác của Hứa Kỳ Tịch khi thường thức tiên hào.

Trên người cô ửng ửng như có thứ gì đó bị dẫn dắt ra.

“Vẫn chưa đủ, cần thêm chút nữa. Hứa Kỳ Tịch, anh no chưa?” Họa Mi ngẩng đầu lên hỏi.

“No rồi, no lắm rồi.” Hứa Kỳ Tịch xoa bụng.

“Tiếc thể. Anh phải tranh thủ tăng cấp nhé, sau khi thăng cấp thì cường độ thân thể sẽ mạnh hơn, đến lúc đó cũng có thể ăn được nhiều hơn.” Họa Mi nói xong thì lấy giấy bút ra, bắt đầu viết cái gì đó.

“Em viết gì thế?” Hứa Kỳ Tịch hỏi.

“Nguyên liệu nấu ăn, chỗ nguyên liệu nấu ăn hiếm có như sinh vật năng lượng tinh thần mà anh có cũng đủ cho em trở tài. Em viết một danh sách, anh xem thử có tìm được hết hay không. Thể giới của em và anh hơi khác nhau, nên em không dám chắc chỗ anh có mấy thứ này hay không. Nếu không có đúng loại thì cố gắng tìm một vài thứ tương tự để thay thế cũng được. Chỉ cần nguyên liệu đầy đủ thì em có thể nấu ra được tiên hào ngon hơn hôm nay cả chục lần.” Họa Mi tự tin nói.

“Ngon hơn cả chục lần á? Thế cũng được à?” Hứa Kỳ Tịch cảm giác bữa ăn hôm nay đã ngon đến mức khiến người ta lâng lâng lên mây rồi, nếu như ngon hơn cả chục lần thì chẳng phải sẽ làm người ăn trực tiếp phi thăng à?

Chỉ riêng khoảng ngon hơn gấp chục lần này thôi, hắn phải cố gắng đi săn tinh thú mới được!

Tốt nhất là có thể đại chúng hóa thủ pháp xử lý tinh thú của Họa Mi, truyền bá rộng rãi hơn mới được.

Hứa Kỳ Tịch đã bỏ não ra cảnh tượng tất cả nhân dân Đại Hạ vì món ngon mà ra sức săn bắn tinh thú rồi.

Đối với tinh thú thì có lẽ hơi tàn nhẫn... nghĩ tới đây, giọt nước mắt từ bi của Hứa Kỳ Tịch không khỏi rỉ ra từ khóe miệng.

“Ừ, không thành vấn đề. Em sẽ nghĩ cách xử lý những sinh vật năng lượng tinh thần này, hoặc là nghiên cứu ra một loại phong ấn đặc biệt, có thể đưa lên bàn ăn với số lượng lớn.” giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hứa Kỳ Tịch, Họa Mi ở trước mặt gật đầu nói: “Truyền thừa của hệ bọn em có kinh nghiệm liên quan, sau này em lại nghiên cứu một phen là xong thôi. Kết hợp với năng lực của Họa Mi thì chắc sẽ đơn giản hơn. Anh cứ chờ tin tốt của em là được.”

Hứa Kỳ Tịch: “???”

Chẳng lẽ hiệu quả đồng bộ “vợ chồng đồng tâm” đặc thù vừa rồi vẫn chưa hết ư?

“Em phải đi rồi, anh nghĩ cách tìm mua số nguyên liệu này đi nhé.” Họa Mi đưa danh sách cho Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch vừa giơ tay định nhận lấy danh sách thì lại phát hiện khí chất của Họa Mi ở trước mặt đã thay đổi.

Họa Mi quen thuộc của hắn đã trở lại.

Mà hắn vẫn chưa biết tên của Họa Mi vừa nấu ăn khi nãy là gì.

“Danh sách nguyên liệu?” Họa Mi nhìn tờ danh sách trong tay, nói: “Thôi để em đi mua cho.”

“Ồ?” Hứa Kỳ Tịch ngẩn ra.

Lần này hơi khác thì phải... không giống với lúc tinh thú xuất hiện, hình như lần này Họa Mi vẫn giữ được ý thức?

“Hôm nay học được nhiều quá, quả nhiên mặt nấu ăn em vẫn phải học nhiều lắm.” Thầm Họa Mi cất danh sách trong tay đi, đối với cô thì đây là một lần thể nghiệm tuyệt vời.

Hứa Kỳ Tịch xoa bụng.

“A Tịch, chiều nay em rảnh này~” Thầm Họa Mi cất danh sách xong thì có vẻ rất vui.

“Buổi chiều em muốn đi đâu chơi?” Hứa Kỳ Tịch hỏi, đồng thời hắn lại giơ ngón tay ra vẫy nhẹ một cái, tất cả bát đĩa nôi niêu tự động bay vào trong máy rửa, tự động mở hình thức rửa bát...

“Em cũng chưa biết đi đâu nữa, chuyện mua nguyên liệu nấu ăn thì có thể để đến sáng mai.” Thầm Họa Mi lấy điện thoại ra xem thử, đột nhiên nói: “Hôm nay là thời kỳ nguy hiểm nè, hay là chúng ta cùng tạo Hứa baby nhé?”

Hứa Kỳ Tịch ngẩn ra, hỏi: “Không phải đã nói là trống lờ hội một thời gian để xem thử trước à?”

Hắn vẫn chưa chuẩn bị cho việc làm cha.

Hơn nữa, bây giờ không thể so với trước kia... Trước kia hắn chưa phải lo nghĩ gì nhiều. Bây giờ lại có biết bao việc phải lo, đám người ngoài hành tinh kia là một quả bom hẹn giờ, nếu không xử lý thì có thể nổ bất cứ lúc nào.

“Nếu như được thì mấy năm nữa mình sinh con cũng được. Cỡ sáu bảy năm chẳng hạn?” Hứa Kỳ Tịch đề nghị. Khi đó, hoặc là văn minh hệ thống tinh thần ngoài vũ trụ kia bị tiêu diệt, hoặc là thế giới này chấm dứt...

“Ừ, cũng được. Nhưng em cứ có cảm giác sẽ có chuyện.” Thầm Họa Mi nhẹ nhàng gõ tay, nhưng cô không thể nói ra được nguyên nhân tại sao mình lại cảm thấy như vậy.

“Ừm... em nói vậy làm anh cũng cảm giác không ổn lắm.” Hứa Kỳ Tịch được nhắc nhở xong thì trong lòng cũng cảm nhận được.

Nếu như người thức tỉnh có cảm giác này thì đó rất có thể là một loại báo hiệu nào đó.

Chẳng lẽ sáu bảy năm sau mình sẽ không sinh được con ư?

Hay là chờ tới buổi học tiếp theo rồi đi hỏi thầy giáo thử xem nhỉ?

Chương 60: Cảm giác bản thân bị mạo phạm

Nhưng dù là tên hay tạo hình tóc dài bay bay của thầy giáo Đại Uy đều khiến người ta có cảm giác hắn là dân FA... Không biết vấn đề này có nằm ngoài khả năng của hắn hay không?

Hứa Kỳ Tịch lười nhác nằm ườn trên sofa xem tivi, chờ cơm tiêu hóa hết. Ăn quá no nên đi mấy bước cũng thấy mệt.

Đồng thời, chổi và đồ hút rác trong phòng tự động bay lên, bắt đầu quét dọn. Cây lau nhà cũng bay sát theo sau. Đây là Hứa Kỳ Tịch vẫn chưa nắm vững việc điều khiển tinh thần lực của bản thân. Dù sao hắn cũng chỉ vừa mới từ người thường biến thành người thức tỉnh cấp hai được có mấy ngày.

Nếu như hiện tại hắn có thể thuần thục điều khiển mỗi một phần niệm lực của bản thân thì chỉ cần dùng nó bao phủ cả phòng là có thể kéo hết tất cả cát bụi và đồ dơ lại một chỗ, sau đó vo thành một cục ném ra ngoài.

Trong sinh hoạt hằng ngày, thật sự không có năng lực nào tiện dụng hơn niệm lực. Hứa Kỳ Tịch cảm thấy may mắn vì bản thân mình vừa thức tỉnh năng lực cánh cổng kỳ tích, đồng thời còn được tặng kèm cả chức năng niệm lực này.

Họa Mi cầm ít đồ ăn vặt ra, ngồi xuống bên cạnh Hứa Kỳ Tịch: “Xem chương trình gì thế?”

“Xem bản tin thời sự trưa, gần đây tin tức còn quan trọng hơn mấy tiết mục giải trí nữa.” Hứa Kỳ Tịch cảm khái.

Tin thời sự gần đây hoàn toàn không nhàm chán như lúc trước nữa. Mỗi tiết mục của từng kênh đều đưa tin nội dung có liên quan tới tình thú, tranh thủ khiến cho người dân hiểu thêm về tình thú và trấn an mọi người.

Kể từ ngày tăng phòng ngự thứ 9 bị phá, đám người của văn minh tinh thần kia đã nhanh chóng phát động tấn công xâm lấn vào đây nhiều hơn.

Thân ảnh tình thú trực tiếp xuất hiện theo dạng hình chiếu như ở nhà lão Cao đã diễn ra khắp thế giới.

Nếu như xử lý thể giới gương trề, chỉ cần nó mở rộng thêm chút nữa thì một vài tình thú có hình thể khổng lồ có thể trực tiếp đưa một hình chiếu phân thân tới hiện thể.

tình thú khổng lồ nương theo sương mù màu hồng, bất ngờ xuất hiện ở hiện thể, sau đó bắt đầu tấn công tất cả mọi thứ ở xung quanh. Chẳng qua công kích của chúng cũng chỉ đánh cho có mà thôi. Loại hình chiếu hư ảo này không thể chạm vào vật chất hiện thể được.

Nanh vuốt của chúng đều xuyên qua nhà cửa, con người, xe cộ. Không thể tạo thành tổn hại thực tế với thể giới.

Nhưng dù là như vậy đi nữa... người dân khắp thế giới đều hoảng sợ không thôi.

Thậm chí sau khi đám tình thú đã làm quen với kiểu xuất hiện này thì lại tạo ra đủ mọi sự cố ở khắp thế giới.

Bản thân của việc hoảng sợ đã là một loại vũ khí đáng sợ.

Một vài người đang làm mấy chuyện khó nói thì đột nhiên có một cái móng vuốt khổng lồ xuyên tường đánh qua, lại còn quét xuyên qua người họ, mấy người yếu bóng vía lập tức xui lơ.

Đang lái xe trên đường, trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khổng lồ chặn ở trước xe. Phần lớn mọi người đều bất giác phanh lại... mà loại dừng xe bất ngờ này thường dễ gây ra tai nạn ngoài ý muốn.

Trên đất liền còn đỡ, nếu như tình thú loại phi hành tạo ra hoảng loạn giữa không trung thì độ nguy hiểm sẽ cao hơn rất nhiều.

Đám tình thú bất ngờ xuất hiện này cũng sẽ không quan tâm bạn đang làm gì, cũng chẳng ai quản được chuyện địa điểm chúng nó xuất hiện có phù hợp hay không.

“Cũng không biết tiếp theo Đại Hạ chuẩn bị ứng đối thể nào nữa?” Họa Mi xem tin tức trên tivi, cau mày nói.

tình thú cứ mạnh dần lên, có thể đưa hình chiếu tới hiện thể, tiến độ tăng vọt đã làm rối bố trí của các quốc gia. Bọn họ vốn định thông qua đủ loại hình thức ngày thường, lặng lẽ tiết lộ tin tức về tình thú ngoài hành tinh cho mọi người biết.

Trước tiên sẽ thiết lập một thời kỳ giảm xóc, đợi phần lớn người dân chấp nhận với giả thiết đó thì mới tiếp tục tiết lộ tin tức.

Kết quả bây giờ đã không có thời kỳ giảm xóc nữa.

“Nếu là Đại Hạ thì có thể sẽ đẩy mấy nhân vật như anh hùng lên để ổn định tinh thần của mọi người.” Hứa Kỳ Tịch nhớ tới cuộc nói chuyện của chị em Diệt Phượng hôm nọ.

Trước đó, vài phân đoạn chiến đấu của người thức tỉnh và tình thú cũng đã xuất hiện khắp thế giới.

Bây giờ chắc là đã đến lúc khiến cho người thức tỉnh chuyển từ hoạt động trong bóng tối sang đưa ra ánh sáng, chính thức lên đài.

“Ồ... thành phố Dương Ích... cách chỗ chúng ta cũng không xa lắm.” Họa Mi thấy một tin tức vừa lướt qua thì chợt lên tiếng.

Chính là thành phố kế bên, nơi đó cũng xuất hiện dị trạng.

Một hình chiếu tình thú loại côn trùng cực lớn xuất hiện giữa một trung tâm thương mại.

Con tình thú này phù hợp với hình tượng quái vật trong phim khoa học viễn tưởng, thoạt nhìn là do nhiều bộ phận của đủ loại côn trùng kết hợp mà thành, có thể nói là đại diện tiêu biểu của dòng quái vật côn trùng.

Lưng của con tình thú côn trùng này mở ra, để lộ kết cấu như tổ ong. Bên trong tổ ong chứa đầy tình thú nhỏ dài mảnh, nhìn thôi đã thấy da đầu tê rần.

“Shamster... Loại này, dù nhìn thôi cũng thấy ghê, mất hết cả hứng ăn.” Hứa Kỳ Tịch nói.

“Chủ yếu là vấn đề ngoại hình.” Họa Mi nói.

Thấy sợ và ghê chủ yếu là do ngoại hình quá xấu, tập trung lại một chỗ sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu. Nếu như đôi mắt cá thể kia thành từng đồng tiền vàng thì căn bản sex không xuất hiện cảm giác sợ hãi này.

Trong bản tin trực tiếp, biên tập viên cố nén cảm giác buồn nôn, cố gắng đưa tin trực tiếp cho khán giả.

Con tinh thú loại côn trùng này mang tới ảnh hưởng mạnh hơn cả những tinh thú còn lại, nhìn thôi đã thấy ghê, hơn nữa đám tinh thú nhỏ ở dưới lớp vỏ lưng của nó còn có thể chui ra khỏi thân thể.

Từng con tinh thú nhỏ bắn ra khỏi người tinh thú côn trùng cứ như đạn đạo, chúng nó bắn ra bốn phương tám hướng, bay thẳng vào đám người gây ra hỗn loạn.

Dù không thể tiếp xúc với nhân loại, nhưng một khi đám tinh thú này bắn tới, mọi người vẫn bất giác cảm thấy hoảng sợ.

Một khi đám đông phát sinh khủng hoảng thì dễ gây ra sự cố giẫm đạp lên nhau.

“Hừm? Mấy con tinh thú nhỏ kia trông cũng được đấy...” Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, ngồi thẳng người dậy, miệng lẩm bẩm.

Họa Mi hỏi lại: “Có vấn đề gì à?”

“Trông hơi giống xì gà...” Hứa Kỳ Tịch nghiêm túc nói.

Họa Mi: “???” khó hiểu ra mặt.

“Hoặc anh có thể cân nhắc chuyện tìm thử xem có loại tinh thú nào giống gỗ không, hoặc loại dây mây có thể mọc ra cành gỗ ấy.” tư duy của Hứa Kỳ Tịch lại bắt đầu bung lụa.

Hứa Kỳ Tịch không hề ghét sương mù tinh thú luôn khiến người thức tỉnh của Đại Hạ cực kỳ đau đầu kia.

Mỗi khi hít một hơi sương mù thì Hứa Kỳ Tịch đều có thể cảm nhận được trái tim của mình như được cường hóa, sương mù bị hít vào đều sẽ chuyển hóa thành một phần sức mạnh của hắn... .

Mà sương mù lại là sản phẩm tặng kèm sau khi tinh thú giáng lâm.

Nếu như mấy loại tinh thú nhỏ giáng lâm thì có phải phạm vi sương mù kia cũng sẽ cực nhỏ hay không?

Nếu như bất tinh thú loại nhỏ, lại để nó có thể triển khai thể giới gương thì có phải sẽ liên tục sinh ra sương mù giúp ích cho việc tu luyện không đây?

Hứa Kỳ Tịch tưởng tượng đến chuyện mình ngậm tinh thú nhánh cây trong miệng nhưng không giết chết nó, chỉ để nó liên tục sinh ra sương mù... Nếu vậy thì hắn sẽ có thể liên tục hấp thu sương mù để tu luyện rồi.

“Nếu có cơ hội thì phải thử mới được. Tới lúc đó lại bảo Diệt Phượng và Diệt Hoàng giúp mình để ý tin tức về tinh thú, nếu có tinh thú hệ mộc xuất hiện thì lập tức báo cho mình biết. Mình sẽ tới phong ấn nó lại.” Hứa Kỳ Tịch nhớ kỹ chuyện này, đợi sau khi chị em Diệt Phượng thảo phạt tinh thú sa mạc quay về thì lại nói với họ sau.

“Có người tới gần con tinh thú kia rồi kìa.” Họa Mi ở bên cạnh lại lên tiếng.

Trong màn hình, sau khi mọi người đều hoảng sợ bỏ chạy thì lại có một thân ảnh ngược dòng chạy tới, nhanh chóng tiếp cận con tinh thú kia.

Người nọ mặc... đồ bệnh nhân.

Trên người còn mặc một cái áo khoác dày màu trắng.

Trời thì nóng, mặc áo khoác dày thế này trông hơi kỳ cục.

Bên ngoài áo khoác lại có một đồ án bất mắt.

Đó là một con chó đang há mồm thật lớn, cắn vào đầu của một người từ phía sau, người bị cắn thì mặt dính đầy máu. Thấy cái hình này, Hứa Kỳ Tịch bỗng có cảm giác bản thân bị mạo phạm.

Hắn không khỏi gợn tay sờ lên ót của mình.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Cảm giác bản thân bị mạo phạm

Dịch: Lăng Nhân Môn

Nhưng dù là tên hay tạo hình tóc dài bay bay của thầy giáo Đại Uy đều khiến người ta có cảm giác hần là dân FA... Không biết vấn đề này có nằm ngoài khả năng của hần hay không?

Hứa Kỳ Tịch lười nhấc nằm ườn trên sofa xem tivi, chờ cơm tiêu hóa hết. Ăn quá no nên đi mấy bước cũng thấy mệt.

Đồng thời, chổi và đồ hút rác trong phòng tự động bay lên, bắt đầu quét dọn. Cây lau nhà cũng bay sát theo sau. Đây là Hứa Kỳ Tịch vẫn chưa nắm vững việc điều khiển tinh thần lực của bản thân. Dù sao hần cũng chỉ vừa mới từ người thường biến thành người thức tỉnh cấp hai được có mấy ngày.

Nếu như hiện tại hần có thể thuần thục điều khiển mỗi một phần niệm lực của bản thân thì chỉ cần dùng nó bao phủ cả phòng là có thể kéo hết tất cả cát bụi và đồ dơ lại một chỗ, sau đó vo thành một cục ném ra ngoài.

Trong sinh hoạt hằng ngày, thật sự không có năng lực nào tiện dụng hơn niệm lực. Hứa Kỳ Tịch cảm thấy may mắn vì bản thân mình vừa thức tỉnh năng lực cảnh công kỳ tích, đồng thời còn được tặng kèm cả chức năng niệm lực này.

Họa Mi cầm ít đồ ăn vặt ra, ngồi xuống bên cạnh Hứa Kỳ Tịch: “Xem chương trình gì thế?”

“Xem bản tin thời sự trưa, gần đây tin tức còn quan trọng hơn mấy tiết mục giải trí nữa.” Hứa Kỳ Tịch cảm khái.

Tin thời sự gần đây hoàn toàn không nhàm chán như lúc trước nữa. Mỗi tiết mục của từng kênh đều đưa tin nội dung có liên quan tới tình thú, tranh thủ khiến cho người dân hiểu thêm về tình thú và trấn an mọi người.

Kể từ ngày tầng phòng ngự thứ 9 bị phá, đám người của văn minh tinh thần kia đã nhanh chóng phát động tấn công xâm lấn vào đây nhiều hơn.

Thân ảnh tình thú trực tiếp xuất hiện theo dạng hình chiếu như ở nhà lão Cao đã diễn ra khắp thế giới.

Nếu như xử lý thế giới gương trề, chỉ cần nó mở rộng thêm chút nữa thì một vài tình thú có hình thể không lồ có thể trực tiếp đưa một hình chiếu phân thân tới hiện thế.

tình thú không lồ nương theo sương mù màu hồng, bất ngờ xuất hiện ở hiện thế, sau đó bắt đầu tấn công tất cả mọi thứ ở xung quanh. Chẳng qua công kích của chúng cũng chỉ đánh cho có mà thôi. Loại hình chiếu hư ảo này không thể chạm vào vật chất hiện thế được.

Nanh vuốt của chúng đều xuyên qua nhà cửa, con người, xe cộ. Không thể tạo thành tổn hại thực tế với thế giới.

Nhưng dù là như vậy đi nữa... người dân khắp thế giới đều hoảng sợ không thôi.

Thậm chí sau khi đám tình thú đã làm quen với kiểu xuất hiện này thì lại tạo ra đủ mọi sự cố ở khắp thế giới.

Bản thân của việc hoảng sợ đã là một loại vũ khí đáng sợ.

Một vài người đang làm mấy chuyện khó nói thì đột nhiên có một cái móng vuốt khổng lồ xuyên tường đánh qua, lại còn quét xuyên qua người họ, mấy người yếu bóng vía lập tức xui lờ.

Đang lái xe trên đường, trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khổng lồ chặn ở trước xe. Phần lớn mọi người đều bắt giác phanh lại... mà loại dùng xe bắt ngờ này thường dễ gây ra tai nạn ngoài ý muốn.

Trên đất liền còn đỡ, nếu như tình thú loại phi hành tạo ra hoảng loạn giữa không trung thì độ nguy hiểm sẽ cao hơn rất nhiều.

Đám tình thú bất ngờ xuất hiện này cũng sẽ không quan tâm bạn đang làm gì, cũng chẳng ai quản được chuyện địa điểm chúng nó xuất hiện có phù hợp hay không.

“Cũng không biết tiếp theo Đại Hạ chuẩn bị ứng đối thế nào nữa?” Họa Mi xem tin tức trên tivi, cau mày nói.

tình thú cứ mạnh dần lên, có thể đưa hình chiếu tới hiện thế, tiến độ tăng vọt đã làm rối bố trí của các quốc gia. Bọn họ vốn định thông qua đủ loại hình thức ngày thường, lặng lẽ tiết lộ tin tức về tình thú ngoài hành tinh cho mọi người biết.

Trước tiên sẽ thiết lập một thời kỳ giám xóc, đợi phần lớn người dân chấp nhận với giả thiết đó thì mới tiếp tục tiết lộ tin tức.

Kết quả bây giờ đã không có thời kỳ giám xóc nữa.

“Nếu là Đại Hạ thì có thể sẽ đẩy mấy nhân vật như anh hùng lên để ổn định tinh thần của mọi người.” Hứa Kỳ Tịch nhớ tới cuộc nói chuyện của chị em Diệt Phượng hôm nọ.

Trước đó, vài phân đoạn chiến đấu của người thức tỉnh và tình thú cũng đã xuất hiện khắp thế giới.

Bây giờ chắc là đã đến lúc khiến cho người thức tỉnh chuyển từ hoạt động trong bóng tối sang đưa ra ánh sáng, chính thức lên đài.

“Ồ... thành phố Dương Ích... cách chỗ chúng ta cũng không xa lắm.” Họa Mi thấy một tin tức vừa lướt qua thì chợt lên tiếng.

Chính là thành phố kế bên, nơi đó cũng xuất hiện dị trạng.

Một hình chiếu tinh thú loại côn trùng cực lớn xuất hiện giữa một trung tâm thương mại.

Con tinh thú này phù hợp với hình tượng quái vật trong phim khoa học viễn tưởng, thoát nhìn là do nhiều bộ phận của đủ loại côn trùng kết hợp mà thành, có thể nói là đại diện tiêu biểu của dòng quái vật côn trùng.

Lưng của con tinh thú côn trùng này mở ra, để lộ kết cấu như tổ ong. Bên trong tổ ong chứa đầy tinh thú nhỏ dài mảnh, nhìn thôi đã thấy da đầu tê rần.

“Shamster... Loại này, dù nhìn thôi cũng thấy ghê, mất hết cả hứng ăn.” Hứa Kỳ Tịch nói.

“Chủ yếu là vấn đề ngoại hình.” Họa Mi nói.

Thấy sợ và ghê chủ yếu là do ngoại hình quá xấu, tập trung lại một chỗ sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu. Nếu như đổi mấy cá thể kia thành từng đồng tiền vàng thì căn bản sex không xuất hiện cảm giác sợ hãi này.

Trong bản tin trực tiếp, biên tập viên cố nén cảm giác buồn nôn, cố gắng đưa tin trực tiếp cho khán giả.

Con tinh thú loại côn trùng này mang tới ảnh hưởng mạnh hơn cả những tinh thú còn lại, nhìn thôi đã thấy ghê, hơn nữa đám tinh thú nhỏ ở dưới lớp vỏ lưng của nó còn có thể chui ra khỏi thân thể.

Từng con tinh thú nhỏ bắn ra khỏi người tinh thú côn trùng cứ như đạn đạo, chúng nó bắn ra bốn phương tám hướng, bay thẳng vào đám người gây ra hỗn loạn.

Dù không thể tiếp xúc với nhân loại, nhưng một khi đám tinh thú này bắn tới, mọi người vẫn bất giác cảm thấy hoảng sợ.

Một khi đám đồng phát sinh khủng hoảng thì dễ gây ra sự cố giẫm đạp lên nhau.

“Humm? Mấy con tinh thú nhỏ kia trông cũng được đấy...” Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, ngồi thẳng người dậy, miệng lầm bầm.

Họa Mi hỏi lại: “Có vấn đề gì à?”

“Trông hơi giống xì gà...” Hứa Kỳ Tịch nghiêm túc nói.

Họa Mi: “???” khó hiểu ra mặt.

“Hoặc anh có thể cân nhắc chuyện tìm thử xem có loại tinh thú nào giống gỗ không, hoặc loại dây mây có thể mọc ra cành gỗ ấy.” tư duy của Hứa Kỳ Tịch lại bắt đầu bung lụa.

Hứa Kỳ Tịch không hề ghét sương mù tinh thú luôn khiến người thức tỉnh của Đại Hạ cực kỳ đau đầu kia.

Mỗi khi hít một hơi sương mù thì Hứa Kỳ Tịch đều có thể cảm nhận được trái tim của mình như được cường hóa, sương mù bị hít vào đều sẽ chuyển hóa thành một phần sức mạnh của hắn...

Mà sương mù lại là sản phẩm tặng kèm sau khi tinh thú giáng lâm.

Nếu như mấy loại tinh thú nhỏ giáng lâm thì có phải phạm vi sương mù kia cũng sẽ cực nhỏ hay không?

Nếu như bất tinh thú loại nhỏ, lại để nó có thể triển khai thể giới gương thì có phải sẽ liên tục sinh ra sương mù giúp ích cho việc tu luyện không đây?

Hứa Kỳ Tịch tưởng tượng đến chuyện mình ngâm tinh thú nhánh cây trong miệng nhưng không giết chết nó, chỉ để nó liên tục sinh ra sương mù... Nếu vậy thì hắn sẽ có thể liên tục hấp thu sương mù để tu luyện rồi.

“Nếu có cơ hội thì phải thử mới được. Tới lúc đó lại bảo Diệt Phượng và Diệt Hoàng giúp mình đề ý tin tức về tinh thú, nếu có tinh thú hệ mộc xuất hiện thì lập tức báo cho mình biết. Mình sẽ tới phong ấn nó lại.” Hứa Kỳ Tịch nhớ kỹ chuyện này, đợi sau khi chị em Diệt Phượng thảo phạt tinh thú sa mạc quay về thì lại nói với họ sau.

“Có người tới gần con tinh thú kia rồi kia.” Họa Mi ở bên cạnh lại lên tiếng.

Trong màn hình, sau khi mọi người đều hoảng sợ bỏ chạy thì lại có một thân ảnh ngược dòng chạy tới, nhanh chóng tiếp cận con tinh thú kia.

Người nọ mặc... đồ bệnh nhân.

Trên người còn mặc một cái áo khoác dày màu trắng.

Trời thì nóng, mặc áo khoác dày thế này trông hơi kỳ cục.

Bên ngoài áo khoác lại có một đồ án bất mắt.

Đó là một con chó đang há mõm thật lớn, cắn vào đầu của một người từ phía sau, người bị cắn thì mặt dính đầy máu. Thấy cái hình này, Hứa Kỳ Tích bỗng có cảm giác bản thân bị mạo phạm.

Hắn không khỏi giờ tay sờ lên ót của mình.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hamster bánh nhát thôn

Dịch: Lãng Nhân Môn

Kể từ khi xem bức thư tự gửi cho mình, Hứa Kỳ Tích hơi miễn cảm với mấy từ khóa như “chó, đầu, cắn”. Dù sao thì nguyên nhân khiến mình mất trí nhớ cũng là vì bị một con tinh thú dạng chó cắn vào đầu mà.

Mấy hôm trước, khi nhìn meme “cười xoa đầu chó” hắn còn thấy khó chịu nữa là.

Bây giờ thấy đồ án trên áo khoác của vị “anh hùng” này xong, toàn thân hắn lại thấy bứt rứt khó chịu. Lúc này, hắn hy vọng mình có thể nhảy vào trong tivi, dùng bút sửa lại đồ án trên áo khoác của người này.

Ví như đổi thành người nào đó cắn đầu chó chẳng hạn.

Nếu như vậy thì hắn sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Đây là người thức tỉnh à?” Họa Mi nhìn bộ đồ bệnh nhân của người này, quay sang hỏi Hứa Kỳ Tích.

Nhìn từ khí chất, anh chàng ngẫu nhiên này trông khá giống anh hùng.

“Cách một cái màn hình thế này, không biết đây có phải là nhân vật anh hùng mà Đại Hạ muốn đẩy ra hay không... Nhưng lúc này mà còn có thể lên đài cực ngẫu, anh đừng xông về phía hình chiếu tinh thú như thế thì chỉ có thể là anh hùng hoặc gan lớn, mà cũng có thể là bệnh nhân.” Hứa Kỳ Tích nhìn quần áo bệnh nhân trên người anh ta - bệnh nhân có vấn đề về thần kinh.

Từ khóa mấu chốt lại thành “chó, cắn, đầu, não có vấn đề”, cảm giác bị mạo phạm kia lại càng rõ ràng hơn.

Người dẫn chương trình truyền hình cũng phát hiện ra thân ảnh ngược dòng kia, ra dấu cho quay phim nhắm ngay chỗ của người nọ. Rõ ràng, rất có thể bọn họ đã nhận được thông báo của sếp, đang phối hợp với vị anh hùng kia, ra sức tạo thế cho anh ta.

“Nhưng... năng lực của người thức tỉnh bình thường có thể dùng trong phạm vi sương mù hồng à?” Hứa Kỳ Tích có phần lo lắng.

Sau khi tiếp xúc với chị em bác sĩ Diệt Hoàng, Hứa Kỳ Tích cũng có chút hiểu biết về người thức tỉnh của Đại Hạ... trong tình huống bình thường, năng lực của người thức tỉnh bình thường chỉ có thể dùng trong thế giới gương mà thôi.

Cũng không biết người thức tỉnh có thể dùng năng lực trong sương mù hồng hay không, dù dùng được thì lại có thể được bao nhiêu phần đây?

Chàng trai mặc quần áo bệnh nhân kia tiếp cận được tinh thú thì cỡi áo khoác của mình xuống, cầm ở trong tay.

Sau đó anh ta lại tháo kính râm ra, đôi mắt ở dưới kính râm đã biến thành đỏ bùng.

Hứa Kỳ Tích xem tới đây thì thầm thở phào: “Xem ra năng lực của người thức tỉnh có thể dùng được trong sương mù hồng, thế thì tốt rồi.”

“Quý xuống!” Đôi mắt đỏ rực của anh chàng bệnh nhân nhìn chằm chằm vào tinh thú côn trùng, quát một tiếng. Chắc năng lực của anh ta chính là đôi mắt biến dị.

Không biết là trọng lực hay là linh ngôn kiểu ngôn xuất pháp tùy nhi?

Theo một tiếng quát của anh ta, con tinh thú côn trùng kia giống như bị ảnh hưởng, thân hình cứng đờ ra, không thể nhúc nhích.

Nhưng nó cũng không quý xuống...

Cũng không phải do nó quá mạnh, có thể miễn dịch với năng lực của anh chàng bệnh nhân, mà là nó bẩm sinh đã không có chức năng “quỳ” này.

Sáu cái chân của nó đều thẳng đứng, hoàn toàn không có khớp xương.

Quỳ là không quỳ được rồi, cho dù chết cũng không quỳ được, trừ khi cắt đứt chân nó!

Đây là thiên phú chủng tộc - không quỳ.

Rõ ràng anh chàng bệnh nhân cũng nhận ra điều này, ánh sáng đỏ trong mắt anh ta lại lóe lên: “Gục xuống!”

Thân thể của con tinh thú côn trùng kia lại lắc lư dữ dội.

Lần này nó miễn cưỡng chống lại năng lực của anh chàng bệnh nhân, có thể trụ vững. Đồng thời, đám xì gà ở lưng của nó lại phóng ra, bắn tới tấp về phía anh chàng bệnh nhân nọ.

Hình chiếu hư ảo của tinh thú không thể tổn thương người thường, nhưng lại có thể ảnh hưởng tới người thức tỉnh.

Ví dụ như Cao Toán bom hơi ngày đó đã bị tinh thú sáu tay đám xì suốt mấy lần.

Đối mặt với đám tinh thú xì gà đang bay tới, anh chàng bệnh nhân vẫn không chút hoang mang, chỉ từ từ nhắm mắt lại, để đôi mắt đang khô khốc đỡ rát hơn.

Đồng thời, lại có một thân ảnh mặc áo bệnh nhân xuất hiện bên cạnh anh ta, chẳng qua áo khoác trên người đã đổi thành màu đen mà thôi.

Trên áo khoác màu đen kia cũng in hình chó cắn đầu đàn ông.

Hình như hai người bọn họ là tổ hợp anh hùng nào đó? Hoặc là thành viên của tiểu đội anh hùng nào đó? Dù sao Diệt Phượng cũng có cả một tiểu đội Diệt Phượng bao gồm các thành viên Diệt Phượng, Diệt Hoàng, Diệt Kỳ, Diệt Lâm... chắc là vẫn còn vài danh hiệu kiểu thần thú khác nữa.

Sau khi anh chàng bệnh nhân khoác áo chó cắn đầu màu đen xuất hiện thì lại hất chiếc áo khoác đen trên người lên. Chiếc áo biến thành lớp phòng ngự không thể phá vỡ, ngăn cản toàn bộ tinh thú xì gà kia lại.

Đám tinh thú xì gà kia đều lần lượt nổ tung, nhưng lại không thể tạo thành tổn thương gì lớn đối với chiếc áo chó cắn đầu màu đen kia. Có khả năng là nổ cháy đen một chút, nhưng chiếc áo này vốn đã màu đen, dù đen thêm một chút cũng chẳng sao.

“Cũng tới lúc rồi...” anh chàng bệnh nhân áo khoác trắng trầm giọng nói.

Ngay sau đó, hai người đồng loạt thi pháp: “Thần Lam!”

Hai con lốc đồng thời xuất hiện, thổi tan sương mù màu hồng.

Hiện thể khác với thể giới gương, trước mắt đám tinh thú này không thể nào xuất hiện ở hiện thể, chỉ có thể mượn nhờ đám sương mù màu hồng này để hiện thân mà thôi.

Mỗi khi sương mù bị thổi tan thì thân ảnh hư ảo của chúng cũng chẳng duy trì được bao lâu, nhanh chóng biến mất.

“Cút về đi!” anh chàng bệnh nhân áo khoác trắng quát lên một tiếng, ánh sáng đỏ trong mắt lại càng mạnh hơn.

Hình chiếu của con tinh thú kia cũng hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, hai anh chàng bệnh nhân mặc áo khoác đen trắng lại phủ áo khoác lên, sau đó bước tới, thân ảnh cũng biến mất không thấy tăm hơi... Bọn họ trực tiếp bước vào thể giới gương để giải quyết bản thể của con tinh thú ở đó.

Từ tình hình hiện tại mà xem thì đây là một trận đại thắng nhanh gọn.

Trong đám người vang lên từng tiếng kinh hô.

Cuối cùng, tiếng kinh hô nối tiếp nhau không dứt, thậm chí còn ầm ầm mang theo tiết tấu. Rõ ràng, trong đám người đã được cài sẵn người bắt nhịp. Lợi dụng những tiếng hoan hô này để xua tan nỗi sợ của mọi người, giúp tăng cường lòng tin cho tất cả.

Đồng thời cũng có thể xây dựng hình tượng “anh hùng”.

Người dẫn chương trình ở hiện trường cũng khen ngợi không dứt.

Với tốc độ lan truyền tin tức như hiện nay, không tới mấy giờ đồng hồ nữa, tên tuổi của tổ hợp anh hùng “bệnh nhân hắc bạch” sẽ nhanh chóng lan truyền khắp thành phố Dương Ích, thậm chí là lưu truyền khắp cả Đại Hạ.

Đây là một lần tạo thế cực kỳ thành công.

Khiến cho quần chúng biết rõ Đại Hạ không phải không có khả năng chống lại đám quái thú bất ngờ xuất hiện này, bọn họ đã có chuẩn bị và thủ đoạn phòng ngự từ trước.

“Sau khi tổ hợp anh hùng này phổ biến thành công thì chắc là hai anh chàng đó sẽ trở thành danh hùng đại diện cho thành phố Dương Ích. Xét theo trình độ thì chắc là người bảo vệ cấp thành phố nhỉ?” Hứa Kỳ Tích nói.

Chắc là tiếp theo những anh hùng cấp thành phố ở những nơi khác cũng sẽ lần lượt xuất hiện... Người bảo vệ cấp tỉnh chắc là sẽ xuất hiện nhanh thôi.

Sau đó người bảo vệ cấp khu, cấp trấn, cấp thôn cũng sẽ lần lượt ra mặt.

Nói không chừng lại có cả người bảo vệ cấp phủ, cấp phường, phụ trách xử lý đám tinh thú nhỏ yếu luôn ấy chứ.

Thật ra người bảo vệ cấp phủ phường còn ngầu hơn cấp thôn với cấp trấn nhiều.

Bọn họ đã có sẵn lời thoái ròi.

“Phố này do ta bảo kê!”

“Có cần bảo kê thôn của chúng ta luôn không nhỉ?” Hứa Kỳ Tích quay sang hỏi Thẩm Họa Mi.

Đến cả hán cũng có lúc muốn trở thành người bánh nhất thôn.

“Em ủng hộ anh!” Họa Mi cười đáp, cô cũng không phản đối chuyện Hứa Kỳ Tích trở nên nổi bật.

Nói đoạn, hai mắt của cô đột nhiên sáng rực lên, chỉ vào một kênh vừa mới chuyển trên tivi: “Hình như cơ hội tới rồi kìa?”

Họa Mi vừa mới chuyển sang kênh địa phương...

Trùng hợp nhất chính là kênh địa phương đang thông báo về một địa điểm vừa xuất hiện quái vật.

Một con tinh thú đã xuất hiện trong trấn của Hứa Kỳ Tích.

Hứa Kỳ Tích liếc nhìn, xem thử địa điểm xuất hiện: “Ồ? Gần thế, lái xe chưa tới năm phút nữa, hay là chúng ta đi xem thử nhé?”

“Đi thôi, dù sao chiều nay cũng không có việc gì.” Họa Mi gật đầu nói.

Hứa Kỳ Tích hớn hở đứng dậy, cảm giác no căng khi nãy nay đã bớt đi, có thể đi vận động tiêu com sau khi ăn rồi.

Trong kênh truyền hình địa phương, người dẫn chương trình cũng căng thẳng tột cùng. Trong màn hình là một con tinh thú giống rùa đang di chuyển trên phố.

Lần này có nhân vật tương tự như anh hùng xuất hiện hay không?

Tất cả mọi người đều đang chờ mong.

Ngay sau đó, một con hamster đột nhiên xuất hiện trong màn ảnh.

Sờ dĩ mọi người có thể thấy con hamster này ngay lập tức, là vì trên lưng nó còn vác theo một chậu lô hội, nên đặc biệt bắt mắt.

Đây không phải con gái của mình và anh Diệu à? Hứa Kỳ Tích ngu người.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thật xin lỗi, chúng tôi sống còn không bằng một con chuột

Dịch: Lăng Nhân Môn

Sao anh Diệu lại xuất hiện ở đó? Nó tới đó làm gì?

Nó đi lúc nào nhỉ? Sao mình không phát hiện gì cả?

Hơn nữa, tại sao nó lại đưa cả lô hội của mình theo chứ?

Cả một chậu lô hội to tướng như thế, vác đi không mệt à?

Hứa Kỳ Tịch thộn mặt ra.

“A, đây là con hamster do bác sĩ Diệt Hoàng đưa tới làm vật thí nghiệm đúng không? Chậu lô hội kia cũng là của nhà mình mà.” Họa Mi vừa nhún hạt dưa vừa tò mò hỏi.

“Chắc là đúng thế rồi.” Hứa Kỳ Tịch đáp.

Hắn hơi lo cho lô hội nhà mình... giữa hoàn cảnh hỗn loạn như thế, liệu nó có bị tổn thương hay không?

Tuy chậu lô hội này vừa mới mua được vài hôm, nhưng Hứa Kỳ Tịch vẫn dùng “tình yêu” để nuôi nó.

Rất nhiều khán giả xem kênh địa phương cũng chú ý tới con hamster này.

Nhưng đại đa số khán giả nhìn thấy con hamster này và chậu lô hội đó xong thì không để ý tới nó nữa. Bình thường, một con hamster có thể vác chậu lô hội như thế cũng xem như một tin kỳ thú. Nhưng hiện tại con rùa khổng lồ kia vẫn đang bò khí thế, mọi người đều tập trung chú ý tới quái thú, ai nấy đều đang mong chờ không biết anh hùng có xuất hiện hay không.

“Anh hùng đâu?” người dẫn chương trình ở hiện trường cũng sốt hết cả ruột.

Đúng với suy đoán của Hứa Kỳ Tịch, mấy tiết mục trực tiếp thế này đều được quốc gia đứng sau âm thầm thúc đẩy để tạo thế.

Tiểu đội người thức tỉnh có thể xử lý tinh thú đã ở trong thế giới gương từ trước để khống chế bản thể của nó.

Đợi đến khi bắt đầu trực tiếp thì trong tiểu đội người thức tỉnh sẽ cử một hai thành viên ra mặt thể hiện bản lĩnh, xua tan hình chiếu của tinh thú ở hiện thế. Sau đó lại vào thế giới gương, phối hợp với những thành viên còn lại để giải quyết tinh thú.

Đại Hạ định một hơi khiến cho tất cả người bảo vệ của Đại Hạ xuất hiện, xâm nhập lòng dân, tạo thành cảm giác an toàn cho dân chúng Đại Hạ.

Nhưng hình như trong hiện trường trực tiếp địa phương lại có chút sự cố.

Người bảo vệ vốn dĩ phải có mặt sẵn ở đây lại không xuất hiện, hình chiếu tinh thú vẫn nghênh ngang di chuyển khắp nơi.

“Hay chúng ta tới đó xem thử nhé?” Họa Mi hỏi.

“Đừng lo, đại cục ở đó đã định rồi.” Hứa Kỳ Tịch lại vô cùng bình tĩnh.

Dù sao thì anh Diệu cũng đã có mặt ở đó. Hơn nữa, hình như mục tiêu của anh Diệu chính là con tinh thú đó thì phải?

Trên quảng trường của trấn.

Thân ảnh của hamster nhỏ và chậu lô hội lướt qua màn hình... sau đó đã biến mất tăm hơi.

Một lát sau.

Giữa hư không đột nhiên xuất hiện một cái vuốt khổng lồ, đánh mạnh về phía con tinh thú đang rùa kia.

Cái móng vuốt kia lớn hơn mười mét, còn to hơn cả thân hình của con rùa đó.

“Đây là gì? Năng lực của người bảo vệ à?” phóng viên ở hiện trường bắt đầu phát huy khả năng.

Cái vuốt khổng lồ này khác hẳn với tài liệu về năng lực của người bảo vệ trong tay của anh ta, nhưng đã tới lúc này rồi, anh ta làm gì lo được nhiều như thế, bây giờ chỉ cần có người ra cứu cánh là may lắm rồi.

Rầm~ cái móng vuốt khổng lồ đó quét qua, trực tiếp đánh dẹp hình chiếu của con tinh thú lớn kia, làm nó lún xuống đất.

Hình chiếu tinh thú rùa và sương mù màu hồng đều tan biến sau một cú tát đó.

Mặt đất cứng rắn của quảng trường cũng vỡ nát theo, thủng xuống một lỗ.

tinh thú rùa biến mất, móng vuốt kia cũng tiêu tán theo.

anh Diệu đứng trong góc nhếch mép cười đầy khinh thường, sau đó nó lại vác bé lô hội nhảy lên, thân hình chui tót vào trong thế giới gương.

Trong thế giới gương...

Một tiểu đội người thức tỉnh đang điên cuồng tấn công bản thể của con tinh thú rùa kia.

Thật ra thực lực của tiểu đội này rất khá, nếu như nói tiểu đội của Diệt Phượng là nhóm tinh nhuệ nhất của Đại Hạ hiện nay thì tiểu đội này ít nhất cũng là nhóm đứng đầu chỉ sau nhóm tinh nhuệ. Bọn họ là thành viên trong nhóm dự bị bảo vệ nhà họ Hứa. Nếu như tiểu đội của Diệt Phượng có nhiệm vụ quan trọng, phải điều động đi thì đội của họ sẽ nhận nhiệm vụ bảo vệ nhà của Hứa Kỳ Tịch.

Tiểu đội của họ được bố trí đủ cả công, phòng, chữa trị.

Bình thường, bọn họ dư sức xử lý đám tinh thú có thể xuất hiện trong thời gian này.

Nhưng con tinh thú lần này... quá cứng.

Mai rùa của nó đánh kiểu gì cũng vẫn trơ trơ ra đó.

Lực phá hoại lẫn tốc độ của con tinh thú này đều cực thấp, thua xa đám tinh thú cùng cấp bậc. Nhưng phòng ngự của nó lại quá cứng, toàn đội cố gắng cả buổi trời cũng chỉ tạo thành thương tổn có hạn với nó.

Đương nhiên, chỉ cần cho bọn họ thêm một chút thời gian thì vẫn sẽ giải quyết được nó, chẳng qua là phải mài từ từ mà thôi.

Mài đến cuối, người chiến thắng đương nhiên sẽ là bọn họ.

Nhưng bọn họ lại có nhiệm vụ khác... bọn họ phải phối hợp với kế hoạch tuyên truyền để tạo thế.

Nhưng bây giờ cả nhóm thật sự không thể bứt ra được.

Cả đội chỉ biết nhìn trời mà thôi.

“Chít ~” Lúc này lại có một tiếng kêu nho nhỏ vang lên bên tai họ.

Đội viên phụ trách việc trinh sát trong đội, vừa quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy một con hamster ngồi trên chậu lô hội bay về phía này.

Là bay, chậu lô hội còn có chức năng bay á?

“Chậu lô hội với con hamster này... là của nhà thầy Hứa à?” thành viên trinh sát này lập tức nhận ra thứ đang bay tới.

Dù sao bọn họ cũng là đội viên dự bị sẽ bảo vệ Hứa Kỳ Tịch, nên cũng biết rõ mọi thứ diễn ra trong nhà Hứa Kỳ Tịch. Bọn họ biết mấy hôm trước Hứa Kỳ Tịch vừa mua một chậu lô hội, còn hamster thì là do đội phó Diệt Hoàng đưa tới.

Nhưng sao lô hội và hamster lại xuất hiện ở thế giới gương?

Đây không phải nơi chỉ có người thức tỉnh hoặc người đặc biệt có tinh thần lực cực mạnh mới có thể vào hay sao?

Đúng lúc đội viên của tiểu đội này lấy làm thắc mắc thì con hamster trên trời bỗng nhiên bật người lên thật điệu nghệ, nhảy xuống khỏi chậu lô hội.

Trong quá trình nhảy xuống, hamster và lô hội đồng thời phát ra ánh sáng chói lóa.

Hợp thể!

Lô hội và hamster hợp thể rồi!

Đây đúng là một khung cảnh đầy mộng ảo, hai mắt của thành viên phụ trách trinh sát kia sáng rực lên - đây là tiết mục mà lúc bé hắn thích xem nhất!

Hợp thể cũng là ước mơ thuở bé của rất nhiều cánh mày râu.

Rầm ~ một con hamster khổng lồ hiện thân vô cùng ngẫu lòi giữa sương khói mịt mù.

Con hamster này có tứ chi cường tráng hữu lực, móng vuốt sắc lém. Đuôi của hamster lại có hình lô hội.

Trên đỉnh đầu của hamster lại có một chiếc vương miện do lô hội biến thành.

Tuy rất khổng lồ, nhưng vẫn có cảm giác cực kỳ đáng yêu.

Sau khi hamster hợp thể xong thì lại quất móng vuốt về phía tinh thú rùa kia.

Móng vuốt nhanh chóng phình to, biến thành cự trảo cao hơn mười mét, thoáng cái đã ấn con tinh thú rùa kia xuống sát đất, khiến nó không thể nào nhúc nhích được.

“Đây là năng lực gì thế, biến lớn gấp mười à?” các đội viên đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Vừa biến lớn toàn thân, lại có thể biến lớn từng bộ phận... Mẹ nó, hâm mộ quá đi mất. Tôi bằng lòng dùng cánh ánh sáng của mình để đổi lấy năng lực này.” một nam đội viên lên tiếng.

Đội trưởng tay cầm trường đao: “...”

“Chít ~ chít chít ~ chít~” sau khi để con tinh thú rùa kia xuống, hamster lại kêu lên theo tiết tấu.

“Thú cưng của thầy Hứa muốn nói gì với chúng ta à?” đội viên trinh sát nghi hoặc hỏi.

Đội trưởng cầm đao suy đoán: “Nó muốn chúng ta phối hợp tấn công à? Nó đã khống chế tinh thú rùa, chúng ta có thể dốc hết sức tấn công?”

Trong lúc bọn họ trao đổi thì trên móng vuốt của hamster lại xuất hiện vài chữ viết lóa mắt.

Vẫn tự tràn ngập cảm giác thần bí.

Là thẻ chữ vuông, mỗi chữ giống như đại biểu cho quy tắc hoặc sức mạnh nào đó.

Chúng rơi lên người của tinh thú rùa, nháy mắt đã biến thành một cái quan tài, nhốt tinh thú rùa lớn ở bên trong... trên quan tài còn biến thành kết cấu như mộ bia.

“Phong ấn thuật?” thành viên tiểu đội nghi hoặc nói.

Tuy bọn họ chưa chính thức nhìn thấy phong ấn thuật... nhưng bọn họ sống giữa thời đại tiên tiến, từng tiếp xúc với khái niệm này qua đủ loại phim ảnh và tiểu thuyết rồi.

Thứ mà con hamster kia dùng rõ ràng là thuật pháp phong ấn.

[Thành viên trong tiểu đội của chúng ta còn thua cả hamster nhà thầy Hứa?]

Một cảm giác mất mát khó nói thành lời xộc thẳng lên đầu họ.

hamster vuron vuốt, kéo tinh thú rùa bị phong ấn lại.

Sau đó nó lại kêu lên chít chít, hình như là đang trao đổi với ai đó thì phải?

Loại trao đổi này giống như thương nhân đang cò kè mặc cả với khách thể nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Viên đá sáng lấp lánh

Dịch: Lãng Nhân Môn

Một lát sau... hình như hamster đã đạt thành hiệp nghị với vị khách thần bí kia.

Trên gương mặt chuột không lộ ra vẻ mặt thỏa mãn cực kỳ sống động.

Sau đó, nó xách con tinh thú rùa đã bị phong ấn kia bay lên không trung, càng bay càng cao, mãi cho tới khi rời khỏi phạm vi thể giới gương.

“Một con hamster đã lợi hại như vậy rồi, rốt cuộc thầy Hứa đã làm gì nó nhỉ?”

“Thí nghiệm hợp thể là đề tài mà thầy Hứa đang nghiên cứu à?”

“Có cần báo lên tổng bộ không?”

“Nói một tiếng với tổng bộ là được, đừng có làm phiền thầy Hứa... Thầy Hứa chưa báo hạng mục họp thể này lên tổng bộ, nhất định là vì nó vẫn chưa hoàn thiện, chúng ta đừng nên sốt ruột.”

“Hon nữa, nghe nói gần đây thầy Hứa đang bắt đầu một hạng mục mới là cánh cổng kỳ tích, có thể khiến cho mọi người đều thức tỉnh, đó mới là hạng mục lớn có công với toàn nhân loại.”

Thành viên trong tiểu đội này bắt đầu bàn tán rôm rả.

“Thế nhiệm vụ của chúng ta... xem như thất bại rồi à? Lần PR này à?”

“Ừ, tính thú đã bị hamster của thầy Hứa mang đi rồi.”

“Nhưng chuyện liên quan đến thầy Hứa thì xem như xong việc rồi, chờ lần sau vậy.”

Thân là người bảo vệ của khu này, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ xuất hiện trước mặt dân chúng, trở thành anh hùng mà thôi.

...

Bên kia, anh Diệu mang theo chiếc quan tài đó, một đường bay tới trên không nhà Hứa Kỳ Tịch rồi mới giải trừ biến thân.

Sau khi kết thúc biến thân, nó lại biến thành một con hamster nho nhỏ, chấu lô hội thì từ từ đáp xuống như lông vũ... bên dưới chấu lô hội còn có một chiếc quan tài và phong ấn bìa mộ thu nhỏ.

hamster đáp xuống sân thượng, vác lô hội vào nhà.

Vừa vào nhà đã thấy Hứa Kỳ Tịch và Thẩm Họa Mi đang ngồi xà nẹo xem tivi.

“Chít ~” trên mặt anh Diệu lộ ra vẻ khinh thường.

“Chà, về rồi đấy hả.” Hứa Kỳ Tịch cảm ứng được hamster đầu tiên, xoay đầu lại chào hỏi anh Diệu.

Kể từ khi thấy móng vuốt khổng lồ xuất hiện ngay tại hiện trường trực tiếp thì hẳn biết ngay là do anh Diệu ra tay.

Ngoài ra, nghe nói người dân ở trấn đã đặt cho “người bảo vệ không lộ mặt” đó một biệt danh rất ngẫu - Đại Trảo.

Ừm, đúng là một cái tên chuẩn không cần chỉnh.

Sau này cứ gọi anh Diệu là Đại Trảo vậy.

“Chít ~” anh Diệu nhẹ nhàng búng lên, nhảy lên người Hứa Kỳ Tịch.

Hứa Kỳ Tịch giờ tay vẫy một cái, lô hội cũng bay tới.

Đồng thời còn có một bình xịt nước bay theo.

Hứa Kỳ Tịch xịt nước cho lô hội, lại cẩn thận lau sạch bụi bẩn dính trên lá của nó.

“Chít ~” anh Diệu lại kêu một tiếng với Hứa Kỳ Tịch, giống như muốn nói gì đó.

“Tôi nghe không hiểu.” Hứa Kỳ Tịch thờ dãi nói với anh Diệu.

Mấy thành viên khác trong lớp huấn luyện có thể nghe hiểu lời của anh Diệu, nhưng hẳn lại hoàn toàn không hiểu.

Hắn cũng tuyệt vọng lắm chứ.

“Nếu em đoán không lầm thì nó muốn anh mở cửa cho nó... Về phần mở cửa gì thì em cũng không rõ lắm.” Họa Mi ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Họa Mi, em cũng có thể nghe hiểu lời của anh Diệu à?

Thế chẳng phải là chỉ có mình anh không hiểu thôi ư?

“Chít ~” anh Diệu ngẩng đầu lên kêu một tiếng.

Hứa Kỳ Tịch quay sang nhìn vợ yêu.

“Ừm, chắc là đang nói, anh mở cửa xong, nó hoàn thành giao dịch thì sẽ cho anh thù lao tương ứng.” Họa Mi thử phiên dịch: “Hình như nó đang giao

dịch với ai thì phải?”

Hứa Kỳ Tịch: “Anh Diệu đang giao dịch với người ta? Cần tôi mở cửa cho người đó?”

“Chít ~”

“Nó nói chỉ cần mở cửa là được. Không phải người trong sách.” Họa Mi vừa nhả hạt dưa vừa nói.

“Được, tôi hiểu đại khái rồi.” Hứa Kỳ Tịch gạt đầu, sau đó tập trung tinh thần, bàn tay đẩy nhẹ một cái giữa không trung.

Một cánh cổng màu tím mở ra...

Nhưng lần này do không có mục tiêu liên lạc, nên cánh cổng màu tím này lại có cảm giác hơi giống cổng truyền tống ngẫu nhiên.

anh Diệu đứng trước cánh cổng, kêu hai tiếng chít chít.

Đối diện cánh cổng màu tím, như có một “cánh cổng” khác kết nối với cánh cổng kỳ tích của Hứa Kỳ Tịch.

Cánh cổng kỳ tích bị đẩy ra.

Một nữ nhân mặc váy đen xuất hiện ở đối diện.

Cô đeo mạng che mặt màu đen, che kín nửa gương mặt.

“Chít chít ~” anh Diệu hamster nhấc cái quan tài phong ấn kia lên, đẩy tới trước.

Nữ nhân váy đen đón lấy quan tài phong ấn, liếc mắt nhìn tinh thú rùa ở bên trong một cái, nhẹ nhàng gạt đầu: “Ừm, đúng là một sinh vật thú vị, là thể năng lượng tinh thần hiếm gặp. Loại sinh vật này không cần ký sinh trong tâm linh của nhân loại mà vẫn có thể tự mình phát triển, khá lắm.”

Hứa Kỳ Tịch có thể nghe hiểu những lời cô nói... nhưng âm thanh không được rõ ràng lắm, hình như là do trải qua chức năng phiên dịch của cánh cổng kỳ tích.

Cánh cổng kỳ tích có chức năng này à? Chính bản thân Hứa Kỳ Tịch cũng ngu người.

“Sau này có thể ta sẽ cần nhiều hơn, nếu như tìm được cá thể được cái của một loài luôn thì càng tốt.” nữ nhân áo đen dịu dàng nói.

“Chít ~” anh Diệu gật đầu đáp.

“Vậy thì đây là tiền hàng.” nữ nhân áo đen móc ra một cái túi nhỏ, sau đó trút năm viên đá quý sáng lấp lánh ra từ trong đó, đưa cho anh Diệu.

Sau đó cô lại tháo một chiếc túi thơm ở bên hông xuống, đưa qua: “Đây là viên thức ăn cho chuột mà ta đặc biệt chế tạo, chắc là sẽ phù hợp với khẩu vị của người, xem như quà tặng kèm vậy.”

“Chít chít ~” anh Diệu gạt đầu, nhận lấy chiếc túi thơm đó.

“Vậy lần sau gặp nhé.” nữ nhân áo đen đứng thẳng dậy, sau đó vẫy tay với Hứa Kỳ Tịch và Thẩm Họa Mi: “Lần sau gặp.”

“Tạm biệt.” Hứa Kỳ Tịch vẫy tay.

Thân ảnh của nữ nhân áo đen lùi lại phía sau, cánh cổng kỳ tích từ từ đóng lại, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

anh Diệu nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy tới trước mặt Hứa Kỳ Tịch.

Nó bịn rịn lấy ra một viên đá quý sáng lấp lánh, đưa cho Hứa Kỳ Tịch.

“Đây là cái gì?” Hứa Kỳ Tịch tò mò vuốt ve viên đá quý lớn cỡ ngón tay cái này. Thoạt nhìn có vẻ khá quý giá, hơn nữa cầm nó trong tay cũng có thể cảm nhận được năng lượng vận chuyển trong đó.

Chỗ năng lượng này còn nhiều hơn năng lượng toàn thân của hắn cộng lại gấp trăm lần!

hamster không trả lời, chỉ cầm bốn viên đá còn lại chạy tót đi mất.

Hứa Kỳ Tịch cầm viên đá quý này, quay sang nói với Họa Mi: “Lớn quá, không thích hợp làm nhẫn.”

Thứ như đá quý vẫn thích hợp để phụ nữ như vợ yêu nhà mình đeo hơn. Nhưng viên đá to tướng thế này, làm nhẫn thì có vẻ kệch cỡm quá.

Làm dây chuyền thì sao?

“Em có muốn không?” Hứa Kỳ Tịch đưa viên đá qua.

Họa Mi giờ tay nhận lấy viên đá quý này, quan sát thật kỹ: “Em cảm thấy nó không đơn giản là đá quý đâu.”

“Ừ, bên trong còn ẩn chứa năng lượng khổng lồ.” Hứa Kỳ Tịch gật đầu nói.

“Có cách nào dẫn năng lượng trong đó ra không nhỉ?” Họa Mi giờ viên đá quý đó lên quan sát thật kỹ. Cô phát hiện, mình rất thích loại đá quý này... thích từ bản năng.

Cô thật sự rất cần loại bảo thạch này.

“Chắc là anh Diệu biết đấy, còn dùng nó giao dịch thay tiền mà. anh Diệu ~” Hứa Kỳ Tịch kêu lớn.

Nhưng không biết anh Diệu đã chạy đi đâu rồi, Hứa Kỳ Tịch gọi mãi cũng không thấy nó trả lời.

“Hay là ăn nó?” Họa Mi giờ đá quý lên cao, bỗng nảy ra một ý.

“Cứng lắm, cắn không nổi đâu. Hơn nữa anh cảm giác không thể tiêu hóa được thứ này.” Hứa Kỳ Tịch nói.

Trong lúc nói chuyện, Họa Mi lại xoa đá quý vài cái rồi cắn thử.

Rắc ~ đá quý bị cắn mất một góc.

Hứa Kỳ Tịch: “!!!”

Hắn không khỏi giờ tay lên sờ ngực mình - Lúc trước xem tivi, hắn và Họa Mi có giỡn qua giỡn lại, khi đó Họa Mi đã cắn nhẹ lên ngực hắn một cái.

Bây giờ nhìn đá quý bị cắn mất một góc, Hứa Kỳ Tịch đột nhiên thấy hoảng hết cả hồn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Một bước nhỏ và bốn bước lớn

Dịch: Lăng Nhân Môn

Bên kia.

Đội ngũ thảo phạt do ba tiểu đội thức tỉnh tinh nhuệ của Đại Hạ đã tới gần thế giới bóng tối của con tinh thú đẳng cấp cao kia, cũng đang tạm nghỉ ngơi chỉnh đốn lại lần cuối cùng.

Con tinh thú này là loại mà người thức tỉnh bình thường như hiện nay không thể chống lại... theo lý mà nói thì cường độ của thế giới bóng tối hiện tại không thể nào chứa nổi thân thể của nó.

Người khổng lồ đột nhiên xuất hiện khi Hứa Kỳ Tịch thức tỉnh chính là loại này.

Người khổng lồ đó vừa xuất hiện thì thế giới bóng tối đã chịu không nổi mà gần như vỡ nát, không thể chứa nổi sức mạnh của nó... thậm chí bản thân của người khổng lồ cường chế xâm nhập vào thế giới bóng tối lúc đó đã bị suy yếu rất nhiều, nên mới xảy ra chuyện lớp vỏ bên ngoài thân thể nó bị vỡ ra.

Chuyện này cũng giống như nhét một con cá voi khổng lồ vào cái lỗ nhỏ xíu của đồng năm xu vậy. Đối với cả thế giới bóng tối lẫn tinh thú siêu quy cách mà nói, đây đều là chuyện vô cùng đau đớn.

Trước mắt, bốn người thức tỉnh có thực lực mạnh nhất ở Đại Hạ đã tới cảnh giới thứ hai. Lúc bọn họ đi vào thế giới bóng tối, trên đầu sẽ xuất hiện hai vòng sáng xoay tròn.

Nhưng do hạn chế của công pháp hệ thống Đại Hạ, trình độ của công pháp đã kéo chân bọn họ, khiến cho cường độ tinh thần lực của họ phát triển rất chậm. Muốn đột phá tới cảnh giới thứ ba cũng không biết ra tay từ đâu, phải sống trong cảnh có sức mà không thể dùng.

Nếu đổi hệ thống Đại Hạ phiên bản 0.8 thành công pháp thì tương đương với trình độ tầng thứ 8 của cảnh giới thứ nhất. Những người thức tỉnh hàng đầu đều nóng lòng muốn có phần công pháp tiếp theo của hệ thống Đại Hạ.

Có thể khẳng định, một khi thành công thôi diễn phiên bản 1.0 chính thức, có công pháp phụ trợ, rất nhiều người thức tỉnh mắc kẹt ở cảnh giới thứ nhất

đỉnh phong sẽ có thể bước vào cảnh giới thứ hai trong thời gian cực ngắn!

Nên con tinh thú siêu quy cách trong sa mạc này chính là mục tiêu của Đại Hạ.

Chỉ cần lấy được đủ số liệu và thông tin từ con tinh thú siêu quy cách này, nói không chừng bọn họ có thể một hơi thổi diễn công pháp hệ thống Đại Hạ lên đến phiên bản 1.9 luôn ấy chứ. Thậm chí, nếu như số liệu của con tinh thú siêu quy cách này không bị hư hại quá nghiêm trọng do cường chế giáng lâm, một hơi update lên phiên bản 2.0 hoặc cao hơn cũng được. Tuy nghe có vẻ mơ hồ, nhưng cuộc sống đã gian nan như thế rồi, không mơ hồ một chút thì sống thế nào được?

“tinh thú siêu quy cách, nếu đổi thành trình độ thì ít nhất cũng là cảnh giới thứ ba đỉnh tiềm ấy chứ.” một đại hán cao chừng 2 mét nhìn vào thể giới bóng tối đã sắp sửa thực chất hóa kia, trầm giọng nói.

Ở bên cạnh, Diệt Phượng đặt balo của mình xuống, lấy một bộ chiến giáp ra, mặc từng món vào. Cô đáp: “Theo như tính toán của tổng bộ, nếu như là tinh thú siêu quy cách bình thường giáng lâm thì trình độ có thể là cảnh giới thứ ba đỉnh phong, thậm chí là cấp bốn. Nhưng trước mắt chúng nó đều là cường chế giáng lâm ở thể giới bóng tối nhỏ hẹp, thực lực lẫn hình thể đều bị hạn chế rất nhiều. Thực lực có thể phát huy ra còn chưa tới cảnh giới thứ ba. Chiến lực chắc vào khoảng từ cảnh giới thứ hai cao cấp tới đỉnh phong. Chúng ta có thể thử một phen... nhưng không thể tiếp tục kéo dài nữa, để càng lâu sẽ càng bất lợi cho chúng ta.”

thể giới bóng tối trong sa mạc này đang mở rộng và củng cố từng chút một. Thương thể của con tinh thú siêu quy cách ở trong đó cũng đang khôi phục từng ngày. Nếu cho nó đủ thời gian, mở rộng thể giới bóng tối ra đủ lớn, tiến hành cường hóa thì thể giới bóng tối đó có thể đồng bộ với hiện thế. Tới lúc đó, nó thậm chí có thể trực tiếp đi ra khỏi thể giới bóng tối, thật sự ảnh hưởng tới hiện thế.

Khi đó, muốn thảo phạt nó sẽ càng khó khăn hơn.

“Phúc Hắc, lát nữa anh phải xung phong, nhớ chú ý phòng ngự đấy.” bác sĩ Diệt Hoàng lại tiêm thuốc cho từng thành viên đội thảo phạt.

Lúc trước thì đây là thuốc cấm, nay lại dành riêng cho người thức tỉnh, giúp tinh thần lực của họ hưng phấn hơn, trong lúc chiến đấu có thể phát huy được chiến lực mạnh nhất.

Nhưng sau khi được hiệu kết thúc sẽ khiến người thức tỉnh rơi vào trạng thái tinh thần mệt mỏi trong một thời gian ngắn.

Ngoài ra thì không còn tác dụng phụ nào khác nữa. Hiện tại cơ bản rất thích hợp cho người thức tỉnh dùng.

“Yên tâm đi, Diệt Hoàng. Có tôi ở đây, dù tinh thú siêu quy cách có thể phát huy sức mạnh gần đến cảnh giới thứ ba thì tôi cũng có thể ngăn chặn toàn bộ công kích của nó.” anh chàng cao hai mét kia bình tĩnh nói.

Anh ta chính là một trong bốn người thức tỉnh cảnh giới thứ hai của Đại Hạ, biệt danh là Phúc Hắc... chủ yếu là vì anh ta thức tỉnh khả năng “biến thành hắc thiết”.

Do lần đầu thức tỉnh không đủ tinh thần lực, khu vực biến thành hắc thiết chỉ có thể lan ra từ bụng, nên mới có biệt danh Phúc Hắc này.

Nhưng khác với cái biệt danh Phúc Hắc đó, tính cách của anh ta khá trầm ổn, là một trong số những người đàn ông đáng tin nhất ở Đại Hạ. Chỉ cần thân hình cao to kia đứng ở đâu thì có thể mang đến cảm giác an toàn cho tất cả thành viên.

“Đừng có căng cơ quá, kim của tôi không cắm vào được. Thả lỏng cái đi.” bác sĩ Diệt Hoàng vỗ nhẹ lên cánh tay của Phúc Hắc, nếu là cô chị Diệt Phượng thì chắc sẽ thụi một cú vào bụng Phúc Hắc rồi.

Trước khi tiến vào thể giới bóng tối để dùng tới dị năng, cường độ cơ thể của Phúc Hắc đã đến mức kim tiêm khó mà đâm thủng. Diệt Hoàng còn phi thay kim tiêm chuyên dụng cho anh ta.

Phúc Hắc cố gắng thả lỏng cơ bắp cánh tay của mình, để bác sĩ Diệt Hoàng tiêm thuốc cho hắn.

“Chị, tôi chị rồi.” sau khi tiêm cho Phúc Hắc xong, Diệt Hoàng lại vươn tay, muốn kéo Diệt Phượng đang co ro ở một bên qua.

Diệt Phượng khá bài xích việc tiêm thuốc, bèn kiểm soát: “Nhưng chị đã mặc chiến giáp rồi.”

“Đừng như trẻ con thế, chị chẳng qua là thân thể chưa trở mã hết thôi, đừng để tính cách cũng như trẻ con như vậy. Em là em gái của chị chứ không phải mẹ, em không muốn trải nghiệm cảm giác nuôi con gái sớm đâu.” Diệt Hoàng thuận thực búng một cái lên chiến giáp trên cánh tay Diệt Phượng, đâm thẳng kim vào chẳng chút lưu tình.

Thật ra Diệt Phượng cũng là một trong bốn người có chiến lực cảnh giới thứ hai của Đại Hạ. Chẳng qua cô hơi đặc biệt, do thể chất của mình, nên chỉ số phát triển tinh thần lực của cô luôn kém một chút.

Trong tình huống không có kích thích từ bên ngoài, thực lực mà cô có thể phát huy luôn vào tầm cấp một đỉnh phong. Nhưng khi bị kích thích mạnh, hoặc sau khi tiêm thuốc thì cô mới có thể phát huy thực lực cảnh giới thứ hai của mình ra hoàn toàn.

Nên thật ra chiến lực cảnh giới thứ hai của Đại Hạ chỉ có thể tính là ba người rưỡi mà thôi.

Sau khi tiêm xong, cường độ tinh thần lực của Diệt Phượng lại tăng vọt, tóc không gió mà bay, từng sợi tóc như có ánh điện lóe lên.

“Ăn kẹo đi.” tiêm xong, Diệt Hoàng lại thuận thực nuốt một viên kẹo hoa quả cho chị gái.

Diệt Phượng: “...”

Chị đã bị cô chịu thành tính tình trẻ con như vậy đấy!

“Mọi người chuẩn bị xong chưa?” Phúc Hắc cũng mặc chiến giáp đặc biệt vào, cạ hai nắm đấm vào nhau, trầm giọng hỏi.

“Đi, xuất phát thôi.” Diệt Phượng cất bước, đuôi theo Phúc Hắc.

Lúc này, một bước nhỏ của Phúc Hắc bằng bốn bước lớn của Diệt Phượng.

Trong thế giới bóng tối.

Con tinh thú thiên tai đang ẩn nấp cũng cảm ứng được khí tức của đội ngũ thảo phạt. Trong bóng tối, thân hình của nó từ từ phình to, đây là một con tinh thú có khả năng biến lớn giống anh Diệt.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phù văn biến lớn

Dịch: Lãng Nhân Môn

Sau khi thành viên của tiểu đội thảo phạt bước vào thế giới bóng tối, một người đàn ông vừa bước vào thế giới bóng tối đã nhắm mắt chột nhủu mày.

Người này mặc đồ bệnh nhân, lại khoác áo blouse trắng.

Sau lưng áo lại thêu một đồ án cực kỳ quen mắt - một con chó há miệng cắn đầu một người đàn ông, máu me đầy mặt.

Biệt danh của người này là Viện Trường, tuy không phải người thức tỉnh có cảnh giới thứ hai, nhưng tác dụng của anh ta ở trong đội ngũ còn lớn hơn cả người thức tỉnh cảnh giới thứ hai.

Anh ta là người thức tỉnh hệ đồng thuật đặc biệt, đồng thực của anh ta rất kỳ diệu - phải nhắm mắt lại mới có thể thi triển.

Nên trên đường đi luôn có một đội diễn dặt anh ta, tránh cho anh ta bất cẩn té ngã.

Đồng thuật của anh ta là tâm nhãn trinh sát ở phạm vi rộng.

Diện tích trinh sát thậm chí có thể bao phủ phân nửa thành phố cỡ trung.

Nói cách khác, những thế giới bóng tối xuất hiện trong thời điểm hiện tại ở cơ bản đều nằm trong phạm vi trinh sát của anh ta. Chỉ cần anh ta nhắm mắt lại, từng ngọn cây cọng cỏ trong thế giới bóng tối đều sẽ xuất hiện trong đầu anh ta, bao gồm cả tinh thú đang ẩn nấp trong đó.

Như vậy, trước khi giao chiến, anh ta có thể lấy được những thông tin kích thước và cả vị trí của tinh thú, để các thành viên trong đội có thể chuẩn bị đối phó.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Cũng may, hiện tại năng lực của Viện Trường không thể dùng được ở hiện thế, chỉ có thể triển khai ở thế giới bóng tối. Nếu không, anh ta nhất định sẽ trở thành đối tượng cần đề phòng đặc biệt của toàn thế giới. Chỉ cần anh ta nhắm mắt lại, những người biết tin trong toàn thành phố sẽ như bị thánh hiền nhập xác, không dám làm bất kỳ chuyện xấu xa gì, mọi người đều bị ép phải làm chính nhân quân tử, ngay cả mấy chuyện đáng xấu hổ cũng chẳng dám làm!

“Viện Trường, anh thấy cái gì thế?” đội viên luôn dắt Viện Trường đi nghỉ hoặc hỏi.

“thế giới bóng tối này... hình như không mở rộng bao nhiêu hết thì phải? Lạ thật, từ khi chúng ta phát hiện ra nó tới giờ cũng đã mấy tháng rồi mà?” Viện Trường lên tiếng.

“Bởi vì thế giới bóng tối này tọa lạc ở nơi hoang vu vắng vẻ, nên tốc độ mở rộng của nó sẽ chậm hơn. Kết quả nghiên cứu mới nhất của tổng bộ có nói rõ, thế giới bóng tối muốn mở rộng thì cần một nguồn tinh thần lực khổng lồ làm chất dinh dưỡng. Nhưng tinh thần lực này chắc chắn không thể tự nhiên mà có, cũng không thể do tinh thú cung cấp mãi được.” Diệt Phượng lên tiếng trả lời: “Đây cũng có thể là lý do thế giới bóng tối luôn xuất hiện trong mây thành phố và thị trấn đông người.”

Những thành phố lớn có mật độ dân cư đông, suy nghĩ của vô số người có thể hội tụ lại thành một thế tinh thần lực hỗn tạp ở trên không trung. Hoàn cảnh như thế rất thích hợp để tinh thú thiên tai nương theo thế giới bóng tối để giáng lâm.

Nhờ vào tinh thần lực hỗn tạp ở các thành phố lớn, thế giới bóng tối có thể tắm bổ, phát triển với tốc độ cực nhanh.

Mà ở sa mạc này, đừng nói là người... chim cũng chẳng thêm đến đây ị, thế giới bóng tối không được bổ sung năng lượng nên tốc độ phát triển và khôi phục đương nhiên sẽ rất chậm.

“Với chúng ta thì đây là chuyện tốt.” Viện Trưởng gật đầu.

Nếu không, trái đất lớn như vậy, biết bao nhiêu chỗ không có con người ở. Nếu như đám tinh thú cứ sinh sôi và đưa đám tinh thú siêu quy cách tới những khu vực không người này, sau đó từ từ phát triển rồi tấn công từ những khu vực neo người này thì con người không còn đường chơi với nó nữa.

“Chúng chung quy thế giới bóng tối này vẫn đang phát triển, dù rất chậm, nhưng cũng ta cũng phải nghĩ cách loại trừ nó.” Phúc Hắc trầm giọng nói.

Lân thảo phạt này không thể thất bại được.

“Tìm được vị trí của tinh thú chưa?” bác sĩ Diệt Hoàng hỏi.

Diện tích của thế giới bóng tối lớn như vậy... nếu như không tìm ra nó trước mà chỉ đi lòng vòng trong thế giới bóng tối thì cũng đủ làm thành viên trong đội thảo phạt mệt chết.

Đây là điểm quan trọng của nhân tài loại trinh sát như Viện Trưởng.

“Tìm được rồi.” Viện Trưởng cố gắng mở rộng tầm quan sát của mình, nhanh chóng tìm ra vị trí của con tinh thú siêu quy cách kia: “Ồ hướng hai giờ. Con này... lớn thật đấy!”

Trong tầm mắt của Viện Trưởng, hình thể của con tinh thú siêu quy cách này lại đang biến lớn!

“Số liệu thế nào?” Diệt Phượng hỏi.

“Là tinh thú hình người, có đuôi, trên đuôi lại có vảy rất lớn... tổng thể khá giống tinh tinh. Loại tinh thú này cũng không dễ xử đâu. Từ chi linh hoạt, lúc chiến đấu sẽ phiền phức lắm.”

“Chiều cao vẫn đang tăng dần, từ 20 mét lên đến 25 mét rồi mà vẫn chưa hết. Rất có thể đây là một con tinh thú có thể tự do biến hóa kích thước.”

“Tạm thời không phát hiện vũ khí... nhược điểm không rõ ràng, không thấy khu vực nhược điểm. Nhưng cái đuôi của nó vẫn luôn cuốn lấy phần mông, có thể đó là nhược điểm của nó. Phòng ngự ở đuôi có vẻ mạnh, chắc là để bảo vệ mông.”

Viện Trưởng nhanh chóng quan sát con tinh thú kia thật kỹ, cũng tìm kiếm và báo cáo số liệu của nó ra.

“tinh thú có năng lực đặc thù, chắc là có xác suất lớn sinh ra phù văn đặc biệt nhỉ?” bác sĩ Diệt Hoàng nói.

Cô vẫn đang nghĩ về yêu cầu của thầy Hứa. Thầy Hứa đang thu gom lượng lớn phù văn chúc phúc, đặc biệt là mấy loại phù văn có khả năng đặc biệt, có thể cường hóa chiến lực của thầy Hứa.

Thứ như phù văn, nằm trong tay người thức tỉnh bình thường thì tối đa chỉ là sản phẩm dùng một lần để bổ sung năng lượng mà thôi.

Nhưng vào tay Hứa Kỳ Tịch thì lại có thể sử dụng nhiều lần.

Sau khi phù văn trên thân kiếm kia biến mất thì lại có thể bổ sung năng lượng để khôi phục một lần. Phù văn dùng một lần sẽ thành kỹ năng vĩnh cửu. Nên vừa nghe tới phù văn đặc biệt thì bác sĩ Diệt Hoàng sẽ nghĩ ngay đến Hứa Kỳ Tịch.

“Có thể tự do biến lớn và thu nhỏ à? Năng lực này đúng là khiến người ta hâm mộ.” Diệt Phượng lẩm bẩm, cô rất thích năng lực này. Nếu như có năng lực này thì cô có thể vui vẻ nhào vào trong lòng em gái Diệt Hoàng, sau đó đột nhiên biến thành hình thái khổng lồ cao ba thước đè đè nó!

Không chỉ Diệt Phượng, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với năng lực này.

Trong mắt một trăm người thì loại năng lực này lại có một trăm cách sử dụng khác nhau.

“Xong lên thôi, không thể để nó tiếp tục phát triển nữa. Bằng không sẽ rất bất lợi cho chúng ta.” Phúc Hắc mỉm cười, dẫn đầu đi về phía tinh thú.

Tốc độ của tiểu đội thảo phạt rất nhanh, tất cả nhanh chóng tiếp cận tinh thú.

“Ồ?” Viện Trưởng đang nhắm mắt đột nhiên kêu lên một tiếng.

“Sao thế?” bác sĩ Diệt Hoàng hỏi ngay.

“Chạy rồi? Con tinh thú siêu quy cách kia đang chạy trốn?” Viện Trưởng nhíu mày thật chặt.

Giống như cảm ứng được bóng dáng của tiểu đội thảo phạt, lúc họ sắp tiếp cận thì con tinh thú kia đột nhiên cất đôi chân dài 18 mét của nó, bắt đầu chạy cất lực!

Nó chạy một bước thì tiểu đội thảo phạt đuổi theo ở đằng sau phải chạy ba bốn chục bước.

Chạy được một đoạn thì nó sẽ dừng lại... Đợi đến khi tiểu đội thảo phạt sắp tới gần thì nó lại chạy thêm một đoạn...

“Nó có ý ư?” Diệt Phụng dừng lại.

Rõ ràng, con tinh thú dạng tinh tinh này đang kéo bọn họ chạy bộ.

“Nó muốn tiêu hao thể lực của chúng ta... Hơn nữa việc này cũng có thể tiêu hao thời gian thuốc của chúng ta có hiệu lực.” Phúc Hắc trầm giọng nói.

Con tinh thú này rất tinh ranh.

Đúng là khác hẳn với đám tinh thú đã bị họ giết trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Làm gì thế? Trồng cây chắc?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Cũng may là bọn họ đã chuẩn bị rất lâu cho lần thảo phạt này, tính toán đủ mọi bề.

Họ đã tìm được cách ứng phó với chuyện tiêu hao quá nhiều thể lực từ lâu rồi... Tiểu đội thảo phạt này là hy vọng của Đại Hạ, sau lưng họ là tổ hậu cần và đoàn tham mưu giỏi nhất, giúp họ chuẩn bị tất cả mọi việc.

Sau khi phát hiện ra con tinh tinh này cố tình kéo dài để họ tiêu hao thể lực, ngoại trừ mấy người có chiến lực mạnh nhất xung phong dẫn đầu thì các thành viên khác của tiểu đội đều nhanh chóng tháo hành lý, áo giáp ra.

Khi vào trong thế giới gương, người thức tỉnh không chỉ vác mỗi cái thân, dựa theo cường độ tinh thần lực khác nhau, họ có thể mang theo một số vật phẩm, binh khí, áo giáp vào. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Diệt Hoàng và Phúc Hắc có thể trang bị chiến giáp toàn thân.

Một người không thể mang theo quá nhiều đồ, nhưng cả một tiểu đội thì lại không hề ít. Mà những thứ tiểu đội này tháo xuống lại nhanh chóng được lắp ghép lại... thành nhiều chiếc xe tay ga gọn nhẹ.

Cứ hai ba đội viên đi cùng một xe, chạy như bay trong thế giới gương, đuổi theo con tinh thú có hình dạng tinh tinh kia.

Thế giới gương rộng lớn như vậy, nếu để người thức tỉnh chạy bộ đuổi theo tinh thú thì có khi phải chạy từ đầu bên này sang đầu bên kia của cả thị trấn mất, chưa đánh chết tinh thú thì các thành viên trong tiểu đội đã chết vì mệt trước rồi.

Loại xe có thể thích ứng được với mọi địa hình này đương nhiên là vật phẩm không thể thiếu rồi.

“Vượt lên, sau đó hạn chế nó.”

Phúc Hắc trầm giọng nói:

“Đến lúc đó tôi đi lên trước mặt cản nó lại, mọi người buff cho tôi... Tiểu đội tấn công do Diệt Hoàng chỉ huy nhé.”

“Cứ giao cho tôi.”

Lôi điện màu hồng lóe lên lách tách ở đuôi tóc của Diệt Hoàng. Sau khi tiêm xong, trạng thái tinh thần của cô rất ổn định, ngữ khí bình thản, cơ thể tuy

nhỏ bé nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ đáng tin.

Cách đó không xa, khi nhìn thấy họ dám gian lận mà lái xe đuổi theo, tinh thú siêu quy cách vốn đang muốn tiếp tục làm tiêu hao thể lực của các thành viên tiểu đội nghĩ ngợi một lát rồi dừng lại, không chạy nữa.

Nó từ từ xoay người lại, nhìn chăm chăm vào các thành viên tiểu đội.

Phải phá hết đồng xe này đi mới được. Không thì nó tiêu hao thể lực của nhân loại kiểu gì được?

Vì thế cả hai phe đã có suy tính rõ ràng, cuối cùng cũng chấm dứt vở kịch rượt đuổi này, lần đầu tiên giao đấu chính diện.

“Bốp ~”

Con tinh thú khổng lồ cao sáu tầng lầu xoay người tát một cái, sau khi khổng lồ hóa, mấy nhân loại đuổi giết nó chỉ nhỏ như lũ kiến vậy.

“Phúc Hắc, lên!”

Diệt Phượng quát.

“Bất Động Kim Cương Tượng!”

Phúc Hắc chấp hai tay lại, hét lớn. Ánh sáng đen kịt lóe lên trên người anh, chiến giáp của anh có tác dụng đồng bộ với tinh thần lực, được chế tạo từ tài liệu quý giá.

“Keng ~” Sau lưng anh có một pho Kim Cương tròn mắt giận dữ ngưng tụ lại, ảo ảnh cao gần ba tầng lầu này nhấc cánh tay đen kịt kia lên, đỡ lấy bàn tay của tinh thú khổng lồ.

Bốp! Bàn tay của tinh thú bị Phúc Hắc cản lại.

Ở phía sau, tổ tấn công của Diệt Phượng chớp thời cơ vòng ra sau lưng tinh thú, tập trung tấn công phần gốc đuôi của nó... Phần đuôi của tinh thú khổng lồ được bảo vệ bởi lớp vảy lân, nhưng phần gốc đuôi chỉ được phủ lên một lớp lông, chỗ tiếp nối giữa đuôi và cơ thể là nơi rất thích hợp để tấn công.

Diệt Phượng muốn đánh cược với suy đoán của viện trưởng.

Nếu như đánh gãy được cái đuôi này, biết đâu lại phát hiện nhược điểm của bạn tinh thú tinh tinh khổng lồ cũng nên?

Hai bên chính thức giao chiến.

Đuôi loại hiệu ứng năng lực bắn ra tung tóe, cự thú gào thét như trong mấy bộ phim điện ảnh quái thú viễn tưởng.

...

...

Ở phía bên kia.

Sau khi hoạt động ban đêm của hai vợ chồng kết thúc, Hứa Kỳ Tịch đột nhiên có cảm ứng, hần vờn tay sờ lên tóc mình.

“Hi hi, thú vị thật.”

Hắn nói nhỏ.

Vừa nãy, khi một “Hứa Kỳ Tịch” biến mất thì cũng đồng thời phản hồi lại một phần tin tức cho hắn.

“Cái gì thú vị cơ?”

Họa Mi lười biếng hỏi.

“Sau khi một phân thân của anh biến mất thì đã chia sẻ cho anh vài ký ức. Không ngờ phân thân còn có hiệu quả này nữa.”

Hứa Kỳ Tịch giải thích.

Phân thân ở đây chính là phân thân có được khi hiển tế tóc.

Từ sau khi có được kỹ năng này, sáng nay gội đầu rụng mất vài sợi tóc, Hứa Kỳ Tịch tiếc rẻ nên dùng mấy cọng tóc rụng đó để hóa ra ba phân thân... Sợi tóc còn lại thì cắt đi để sau này dùng tiếp.

Có lẽ do tóc hấn ngắn nên ba phân thân hấn kích hoạt sáng nay đều khá lùn. Ba sợi tóc này cũng có độ dài khác nhau, sợi tóc dài nhất hóa ra phân thân cao một mét rưỡi, phân thân lùn nhất thì chỉ được có một mét hai.

Từ sau khi nhận ra điều này, Hứa Kỳ Tịch quyết định phải nuôi tóc dài, đầu đinh đã không còn thích hợp với hấn nữa rồi.

Ba phân thân cũng không ở nhà mà bị Hứa Kỳ Tịch phái ra ngoài từ sáng sớm để thí nghiệm đủ thứ.

Phân thân ở lại trong tiểu trấn hiện vẫn nằm trong phạm vi cảm ứng của Hứa Kỳ Tịch, trong đầu của hấn giống như một bản đồ thu nhỏ, có thể định vị vị trí của phân thân đó, đưa ra những chỉ lệnh cụ thể cho nó... Ví dụ như nhảy lò cò trên đường, tập thể dục theo đài, ngồi xuống nghỉ ngơi...

Nhưng sau khi ra khỏi tiểu trấn để vào nội thành, Hứa Kỳ Tịch không thể xác định vị trí của phân thân nữa, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được hướng đi của nó. Hơn nữa, phân thân rời khỏi tiểu trấn chỉ có thể tiếp nhận những mệnh lệnh đại khái, ví dụ như đi, ngồi. Những mệnh lệnh quá chi tiết sẽ khiến cho phân thân đơ ra.

Nếu đi xa hơn nữa, đến phương hướng của phân thân Hứa Kỳ Tịch cũng không thể cảm ứng được, cũng không thể ra lệnh, chúng sẽ chỉ biết thực hiện những hành động cố định theo như mệnh lệnh ban đầu. Cứ thế cho đến khi năng lượng duy trì phân thân cạn kiệt thì sẽ biến mất.

Mà phân thân phản hồi lại tin tức khi này chính là phân thân ở xa nhất, đã hoàn toàn mất tín hiệu.

Mệnh lệnh cuối cùng mà phân thân này nhận được là ‘cố gắng đi thật xa’, nên nó cứ di chuyển theo phương hướng cố định... Đến cuối cùng, phân thân này bị tấn công, bị người ta đánh ngất trong một ngõ nhỏ rồi bắt lên một chiếc xe van.

Nhưng chưa đợi mấy người trên xe phản ứng kịp thì phân thân này đã nổ banh xác vì hết năng lượng, hoàn toàn biến mất.

Sau khi biến mất, phân thân cũng không biến trở lại thành tóc, vì ngay từ đầu sợi tóc đó đã bị hiến tế rồi, đây chính là cái giá phải trả của phân thân.

Hình ảnh cuối cùng là ánh mắt kinh hãi của bốn người đàn ông đeo khẩu trang.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nơi phân thân biến mất.

“Đây là bọn buôn người hay là gì đây?”

Hứa Kỳ Tịch thấy hơi tò mò, thầm ghi nhớ hình dáng của mấy người này... Nếu bây giờ hấn vẫn còn kỹ năng vẽ tranh thì tốt rồi, ít nhất cũng có thể vẽ lại hình dáng của mấy người đó, dù có đeo khẩu trang thì cũng vẽ được đường nét đại khái.

Đồng thời, hấn dựa theo vị trí truyền tới cuối cùng trong trí nhớ để xác định khu vực phân thân kia bị bắt.

Trước khi đi ngủ, hấn sạc điện không dây từ xa cho hai phân thân ở trên trấn và trong thành phố. Sau khi sạc đầy năng lượng cho chúng, hấn lại ra lệnh cho chúng... đi tới khu vực mà phân thân một mét rưỡi bị bắt lên xe van lúc trước.

Nếu như gặp phải đám người gây án kia thì cố gắng duy trì hình người, đừng tiêu tan mà ẩn nấp, lần theo đến xào huyết của đối phương rồi nghĩ cách truyền tin về.

Không biết đám người kia có tiếp tục gây án ở khu vực đó không nhỉ?

Hy vọng mình và bọn họ có duyên gặp lại... Nghĩ tới đây, Hứa Kỳ Tịch từ từ chìm vào giấc mộng.

Mà hai phân thân đã được sạc điện xong cũng lần lượt đi tới khu vực mục tiêu.

...

Hai ngày sau, vào ban đêm.

Sau khi hoạt động ban đêm giữa hai vợ chồng lại kết thúc, Hứa Kỳ Tịch nghỉ ngơi một chút, đột nhiên có một luồng thông tin ập vào đầu của hấn, khiến hấn hưng phấn hấn lên.

Là phân thân tan biến và đồng bộ ký ức.

Lần này phân thân không bị đánh tan mà là chủ động biến mất...

Trong ký ức, phân thân này cũng bị bắt lên xe van, cùng bị bắt với nó còn có nhiều người khác, cả nam lẫn nữ. Phân thân cao một mét hai còn lại của Hứa Kỳ Tịch cũng ở trong số đó.

Qua nhiều lần di chuyển, cuối cùng phân thân bị bắt cũng được đưa đến một khu sa mạc, đây là một hang ổ bí mật.

Vì thế phân thân này chủ động tiêu tan, gửi ký ức về.

Hứa Kỳ Tịch thấy tò mò:

“Sa mạc ư?”

Tồn hơn hai ngày trời, trả một cái giá đắt như thế, áp giải nhiều người đến sa mạc để làm gì vậy, trồng cây chắc?

“Hơn nữa, trên đường đi họ đổi xe nhiều lần... Đến việc sa mạc đó nằm ở đâu mình cũng không rõ.”

Hứa Kỳ Tịch lấy di động ra, mở bản đồ Trung Quốc lên.

Sa mạc cách chỗ hẳn hai ngày đường là ở đâu nhỉ?

Chắc hẳn vẫn ở trong biên cảnh Đại Hạ, trong thời đại này, muốn để một chiếc xe toàn người là người như thế vượt biên còn khó hơn lên trời.

Hứa Kỳ Tịch bật bản đồ, tính toán vị trí của mấy sa mạc trên toàn quốc. Lấy vị trí của hẳn làm trung tâm, nếu như lái xe không ngừng nghỉ thì hầu như đều có thể đến các sa mạc này trong vòng hai ngày ba đêm nhỉ?

“Nếu biết trước thì mình nên phái thêm mấy phân thân đi, như thế thì cứ cách một thời gian lại có thể gửi thêm một đợt thông tin về.”

Hứa Kỳ Tịch vươn tay cầm lấy chiếc túi nhỏ kiểu con gái trên đầu giường... Đây là túi đeo chéo mà hẳn xin Họa Mi.

Bên trong có một chiếc túi zip được phong kín.

Trong túi toàn là tóc mới rụng gần đây của Hứa Kỳ Tịch, có tóc rụng khi gội đầu, có tóc rụng khi chải đầu, có tóc không biết tại sao tự nhiên rụng.

Bây giờ trong túi đã có hơn bốn mươi sợi tóc, có thể biến ra hơn bốn mươi phân thân.

“Bây giờ lại phái một nhóm phân thân nữa đi hay đợi thêm chút nữa, chờ phân thân cuối cùng truyền tin tức về nhỉ?”

Hứa Kỳ Tịch trầm nói.

Bây giờ trong sa mạc kia chỉ còn mỗi phân thân cao một mét hai trông như trẻ con kia.

Hơn nữa năng lượng của phân thân đó cũng sắp cạn kiệt rồi, không biết có thể duy trì bao lâu nữa đây?

Do cách quá xa nên hẳn không thể sử dụng tính năng sạc điện từ xa được.

[Mà không biết có thể mở cánh cổng kỳ tích ở chỗ phân thân rồi gửi đại bảo kiểm qua đó không nhỉ?]

Nếu hẳn chủ động sử dụng, cánh cổng kỳ tích hiện giờ mới chỉ có thể dịch chuyển được tinh thần lực vô hình và các thể năng lượng... Vị khách lần trước của anh Diệu đến được là do đối phương phối hợp hành động, đồng thời mở một cánh cửa khác. Cửa liên kết với cửa thì cánh cổng kỳ tích mới có thể truyền tổng thực thể.

Đã nghĩ đến là phải làm ngay.

Hứa Kỳ Tịch công Họa Mi, cẩn thận kích hoạt năng lượng của mình.

Trong não hải của hẳn cứ quanh quẩn một suy nghĩ:

“Mở cánh cổng kỳ tích ở gần phân thân của ta!”

Dùng nó để cường hóa tọa độ của cánh cổng kỳ tích.

Có thành công được không thì phải xem ý trời.

Xẹt ~

Cánh cổng kỳ tích màu tím nhạt mở ra.

“A Tịch, anh đang làm gì thế?”

Họa Mi nghi hoặc hỏi.

A Tịch quay lưng về phía cô mà mở cửa, hẳn đang muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Thao tác gì thế này? Thần kỳ thế?

Dịch: Lăng Nhân Môn

“Không làm gì cả, chẳng qua anh cảm thấy đêm hôm mà mở cửa ngay trước mặt thế này thì sáng quá nên anh định mở cửa dưới mặt đất, giảm độ sáng đi để không chói mắt nữa.” Hứa Kỳ Tích quay lại giải thích.

“A Tích vẫn chu đáo như thế.” Họa Mi mỉm cười dán sát lại, ôm hân từ sau lưng: “Lần này anh định mở cửa tìm ai?”

Thầm Họa Mi ôm lấy lưng Hứa Kỳ Tích khiến hân thấy ấm lòng: “Đi tìm phân thân của anh, hai hôm trước anh nói rồi đấy thôi, phân thân của anh bị bắt đi rồi, không biết đối phương định làm gì. Đã qua hai ngày rồi, chẳng rõ phân thân có còn đủ năng lượng không, còn kiên trì được bao lâu nữa... Nên anh đang định dùng cánh cổng kỳ tích để định vị phân thân từ xa rồi sạc điện cho nó.”

“Aiyo, thế có thành công không?” Họa Mi cũng thấy hứng thú, ghé đầu vào bên giường, nhìn cánh cổng kỳ tích.

“Hình như thành công rồi thì phải?” Sau khi mở cửa, trong lòng Hứa Kỳ Tích đã có cảm ứng.

Hân thật sự đã liên kết được với phân thân của mình rồi!

Tuyệt cú mèo.

Như thế hân không phải lo phân thân mình tốn một sợi tóc quý giá để triệu hoán ra sẽ biến mất vô ích nữa. Chỉ cần mở cánh cổng kỳ tích kịp thời, khi phân thân sắp tiêu tan thì sạc điện không dây xuyên cửa, thế chẳng phải ổn rồi sao?

Cánh cổng kỳ tích lặng lẽ mở ra, khi mở đến chỗ phân thân, chỉ có một cánh cửa nhỏ to bằng bàn tay, lại còn bị phân thân che lại để tránh làm đám đông bên cạnh bạo động.

Phân thân của Hứa Kỳ Tích đã phát hiện ra những người bị bắt này đều là nhân tài đặc biệt có tinh thần lực rất cường đại, giống như Cao Thoán lúc trước vậy... Người bình thường có tinh thần lực cực kỳ cường đại cũng có thể tiếp xúc được với thế giới gương, đồng thời có xác suất nhất định nhìn thấy cánh cổng kỳ tích mà người thường không thể thấy được.

Hiển nhiên đám người kia không bắt người bừa bãi không mục đích mà là nhằm đúng những người có tinh thần lực cường đại rồi mới bắt. Chắc hân trong tay chúng có thủ đoạn hoặc thiết bị đo tinh thần lực.

Phân thân của Hứa Kỳ Tích tất nhiên cũng có tinh thần lực vượt xa người bình thường, nó bị bắt cũng là lẽ dĩ nhiên.

Sau khi cánh cổng kỳ tích nhỏ xinh mở ra, Hứa Kỳ Tích bản thể bước qua cửa, nhào về phía phân thân, nhanh chóng bổ sung năng lượng đã tiêu hao hai ngày qua cho nó.

Đồng thời hân còn gửi bảo kiếm của mình qua cửa, để nó ẩn nấp trong cơ thể của phân thân... Hân muốn xem thử, rốt cuộc đám người này định làm gì?

...

Có cánh cổng kỳ tích ở đó, hai vợ chồng Hứa Kỳ Tích bèn nằm bò trên giường, xem “kỳ sự mạo hiểm của Hứa Kỳ Tích phân thân”, cứ như đang xem phim điện ảnh vậy.

Lúc này cánh cổng kỳ tích đã bị phân thân thu lại, hai người Hứa Kỳ Tích quan sát mọi thứ với góc nhìn của phân thân.

“Lúc trước có hai phân thân của anh bị bắt, một đứa đã tự nổ, không biết tự nhiên thiếu đi một người thế này thì đám kia có phát hiện ra không?” Hứa Kỳ Tích nằm bên mép giường, nói nhỏ.

Họa Mi đề nghị: “Có thể gửi một phân thân khác tới đó thông qua cánh cổng kỳ tích không?”

“Không truyền tống được, đẳng cấp của anh thấp quá.”

Hứa Kỳ Tích tiếc nuối đáp... Hơn nữa lúc này hân cũng thử gửi một sợi tóc qua đó, để phân thân thi triển thuật ‘nhỏ lông hóa phân thân’, lặng lẽ tạo ra một Kỳ Tích khác.

Nhưng không chỉ phân thân mà đến cả một sợi tóc cũng không thể đi qua cánh cổng kỳ tích được.

Có lẽ chỉ có thể đợi đến khi cảnh giới tăng lên, hân mới kích hoạt thêm nhiều tính năng của cánh cổng kỳ tích được.

“Đến rồi, đám người kia đến rồi.” Họa Mi nhìn diễn biến trong cánh cửa.

“Bảy người, thiếu một người à? Vốn có tám người mà, chuyện gì thế này?” Sau khi đi vào phòng, bốn người đàn ông áo đen quan sát căn phòng, nghi hoặc hỏi.

Trên đường vận chuyển tới đây vẫn là tám người mà.

“Giám sát, bên anh có thấy ai chạy trốn không?” Một người đàn ông áo đen nói vào tai nghe.

“Chỗ tôi không phát hiện ra có ai chạy trốn cả... Đợi chút, ghi chép cho biết năm phút trước có một người đột nhiên biến mất!”

“Một người sống sờ sờ làm sao lại đột nhiên biến mất được?” Người đàn ông áo đen chau mày lại.

“Vừa có thể giới gương mở ra một lúc, tên kia trốn vào thế giới gương rồi ư? Không thể lãng phí thời gian nữa... Mang bảy tên còn lại qua đây, chúng ta mau vào trong thế giới gương tiến hành thí nghiệm thôi.”

Người trong màn hình giám sát đã có dự cảm chẳng lành.

“Thí nghiệm? Bọn họ muốn làm thí nghiệm ư? Hơn nữa, có thể giới gương đang mở xung quanh đây ư?” Hứa Kỳ Tích nhướn mày.

“Hay là nghĩ cách để phân thân của anh thử nghiệm đầu tiên, để xem bọn họ định làm thí nghiệm gì. Anh đã truyền tổng kiểm qua đó rồi, có thể dựa vào vị trí của kiểm để xác định tọa độ không?” Họa Mi ở bên cạnh hỏi.

“Tọa độ... Xa quá, mơ hồ lắm. Nhưng đại khái cũng có được phương hướng.” Hứa Kỳ Tích gật đầu đáp... Hắn chuẩn bị liên lạc với đám anh em tốt đang canh giữ ngoài nhà mình rồi.

Đã liên quan đến thế giới gương thì không còn là chuyện người bình thường có thể giải quyết được, bắt buộc phải mượn sức mạnh và thủ đoạn của tổng bộ Đại Hạ.

Đồng thời, phân thân của hắn cũng khuếch tán ra một chút tinh thần lực, tăng cảm giác tồn tại của bản thân.

Cảm giác tồn tại được tăng thêm này coi như một loại ‘nhân duyên’, khiến bốn người đàn ông áo đen ngay lập tức chú ý tới Hứa Kỳ Tích phân thân trong đám người.

“Chọn mày vậy.” Một người đàn ông trong đó không thèm suy nghĩ mà tóm lấy phân thân này rồi đi ra ngoài, hắn cứ cảm thấy Hứa Kỳ Tích phân thân có duyên với mình.

Hứa Kỳ Tích phân thân không phản kháng mà còn tỏ ra yếu ớt, để mặc cho hai người áo đen diu mình ra ngoài... Tiết kiệm được chút năng lượng nào hay chút ấy.

Có hai người đàn ông áo đen ở lại chỗ cũ, trông coi sáu người còn lại. Trên đường đi sáu người này ăn uống rất ít, chỉ đủ để duy trì sự sống, hai ngày nay họ đói đến mức không thể cử động được, chẳng còn hơi sức đâu mà phản kháng.

Sau khi bị tóm đi, Hứa Kỳ Tích phân thân bị kéo lên một chiếc xe đi hơn mười phút, đến một địa điểm khác.

Ở đó có một nhóm người đang đợi sẵn.

Từ cách ăn mặc có thể thấy mấy kẻ này đến từ nhiều nước lớn khác nhau.

“Đến rồi đến rồi, thế giới gương bên này đã mở ra rồi. Là một số tinh thú có thực lực khá yếu, tiểu đội Long Ưng đã vào đó trấn áp, môi trường thí nghiệm đã đạt chuẩn, có thể bắt đầu thử nghiệm rồi... Đây là vật thí nghiệm à? Mau đưa hắn vào.”

Bọn họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Đại Hạ.

Mấy năm trước, do độ khó đến mức khiến người ta hói đầu khi học tập nên tiếng Đại Hạ không phải ngôn ngữ mà ai ai cũng dùng. Nhưng sau khi hệ thống Đại Hạ xuất hiện, nơi nơi mô phỏng hệ thống Đại Hạ để sáng tạo các loại công pháp, tiếng Đại Hạ cũng theo đó mà trở nên phổ biến... Vì dù sao phần cốt lõi cơ bản của bộ công pháp này đều được viết bằng tiếng Đại Hạ cả, muốn học công pháp và dựa trên cơ sở này để sáng tạo lại cho phù hợp với thể chất của cư dân chỗ mình thì phải học ngôn ngữ Đại Hạ.

Mà cốt lõi của cốt lõi hệ thống Đại Hạ lại còn thần bí hơn, chỉ có nhân tài Đại Hạ đã sáng tạo ra bộ công pháp này mới nắm được cốt lõi cuối cùng.

Thực ra, phiên bản đầu tiên của bộ công pháp này được lưu truyền rộng rãi là do cố ý... Đây là tai nạn của cả thế giới, không phải của mình Đại Hạ. Bảo vệ thế giới là ưu tiên hàng đầu, cùng nhau tiến bộ, thăng cấp hệ thống kỳ tích giả toàn thế giới mới là phương hướng của tương lai.

Hứa Kỳ Tích phân thân bị áp giải vào trong thế giới gương.

Đây là một thế giới gương cỡ nhỏ, mở ra trong sa mạc, không có con người thăm viếng nên nó nhỏ đến thảm hại.

Vừa mới đi vào, Hứa Kỳ Tích phân thân lập tức phát hiện trong thế giới gương đã có sẵn một phòng thí nghiệm.

Tại đó có mấy người đang cố gắng kích hoạt hệ thống Đại Hạ bản 0.2, tinh thần lực bành trướng

“Thi triển năng lực truyền công, tải dữ liệu công pháp, giảm tốc độ cho hắn, để hắn từ từ tiếp nhận bộ công pháp này, lần này chỉ có bảy vật thí nghiệm, nhất định phải tách được cốt lõi ra!”

Năng lực truyền công của hệ thống Đại Hạ gần như là phần chính của hệ thống.

“Không phải vội, cứ dùng pháp thuật trói hắn lại trước đã, tránh để sau khi tiếp nhận công pháp, thức tỉnh năng lực. Nếu như là năng lực phiên phức thì sẽ khiến người ta đau đầu lắm đấy.”

Có người đứng bên cạnh nhắc nhở bằng tiếng Hoa Hạ bập bồm.

“Có lý.” Một người đàn ông mặc quần lưng vuron tay nhắm vào Hứa Kỳ Tịch phân thân: “Bụi gai mây!”

Trong lòng bàn tay hắn lóe lên ánh sáng màu xanh ngọc.

Nhưng vừa thi triển pháp thuật hắn liền cảm thấy đầu mình đau đớn như sắp nổ vậy.

Công pháp “hệ thống Long Ưng phiên bản 0.6” trong người hắn đang phản phệ.

“Có chuyện gì thế?”

Hắn ôm lấy đầu mình đầy đau đớn. Nhưng cơn đau của hắn vẫn chỉ là mới đầu.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy sức mạnh trong người mình hóa thành tinh thần lực tinh khiết, tuôn trào cuộn cuộn về phía người đàn ông trước mặt này...

Hắn bị sức mạnh của chính mình vứt bỏ rồi!

“Ồ?” Hứa Kỳ Tịch phân thân kinh ngạc bật thốt.

Thao tác gì thế này? Thần kỳ thế?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Rốt cuộc mình có coi A Giải là anh em không?

Dịch: Lăng Nhân Môn

Phân thân của Hứa Kỳ Tịch vẫn chưa lấy lại tinh thần, tinh thần lực của người thức tỉnh trước mặt này xông thẳng về phía Hứa Kỳ Tịch phân thân giống như nòng nọc nhỏ tìm ech xanh ... Sau đó chúng lại xuyên qua cánh cổng kỳ tích bé xíu kia, vượt không gian giáng xuống trên người Hứa Kỳ Tịch.

Tinh thần lực này rơi xuống người Hứa Kỳ Tịch rồi nhanh chóng bị hệ thống Đại Hạ trong người hắn hấp thụ, chuyển hóa.

Hứa Kỳ Tịch cảm thấy cường độ tinh thần lực và nhục thân đều tăng lên một chút... Phần tăng thêm này ít nhất cũng bằng lớp thêm mười phù văn chúc phúc.

Đây còn là trong quá trình hấp thụ chuyển hóa bị tiêu hao bớt, còn loại bỏ đi một số tạp chất rồi, nếu không chắc chắn thực lực còn được tăng nhiều hơn nữa.

“Hấp Tinh Đại Pháp? Gieo giống thu hoạch?” Hứa Kỳ Tịch xoa cằm, phát hiện thực lực của mình thực sự tăng lên, không nhận được mà nghĩ thầm.. Bây giờ hắn không nở vò đầu, sợ rụng mất tóc.

Hay ngoại trừ cốt lõi hệ thống Đại Hạ, đây là đường lui khác mà A Giải để lại?

Dù sao phiên bản ban đầu và cốt lõi của hệ thống Đại Hạ đều do hắn và A Giải cùng xây dựng nên, với tính cách của họ, nếu như đã lưu truyền bộ công pháp này đi thì chắc hẳn cũng sẽ thiết kế một đường lui nào đó để phòng vạn nhất.

Trên thế giới này có nhiều người như thế, tất sẽ có vài quái kiệt, những kẻ rảnh rỗi sinh nông nổi muốn hủy diệt trái đất cũng chẳng ít, trong hàng chục tỉ người chắc chắn cũng sẽ có một nhóm người muốn nện người ngoài hành tinh, trở thành nhân gian (trung tự Hán gian).

Để hệ thống Đại Hạ không trở thành vũ khí của kẻ địch, không bố trí một đường lui thì sao yên tâm được?

Mà sử dụng hệ thống Đại Hạ để tấn công Hứa Kỳ Tích chắc hẳn là một trong những điều kiện để kích hoạt đường lui này.

Tuy rằng những kẻ dùng dị năng để tấn công Hứa Kỳ Tích tu luyện hệ thống Long Ứng 0.6, nhưng cốt lõi của tất cả công pháp trên thế giới này đều là hệ thống Đại Hạ. Trong đó cốt lõi của cốt lõi, phần không thể lựa chọn đều là bản ban đầu. Phần đó chỉ có thể copy paste chứ không thể sửa đổi.

Thế nên cho dù hệ thống Long Ứng có update đến bản 0.6 thì cũng chẳng làm nên trò trống gì.

[Càng ngày mình càng có hứng thú với A Giải rồi đây. Không biết trông hán như thế nào nhỉ?]

Hứa Kỳ Tích thử tưởng tượng dáng vẻ của A Giải.

Không biết tồn tại được cả Đại Hạ gọi là thầy Giải sẽ có phong thái như thế nào đây?

Không biết có để lại bức ảnh chụp nào không nhỉ?

Cứ nghĩ cứ nghĩ, Hứa Kỳ Tích cảm nhận được của Họa Mi ở bên cạnh... Không biết tại sao, hán cứ cảm thấy hình như mình đã nắm được trọng điểm.

Liệu Họa Mi có liên quan gì đến thầy Giải không nhỉ?

Chẳng lẽ hán thật sự là lão Hứa muốn có bà xã kia à?

“Nghĩ gì thế? A Tích?” Giác quan thứ sáu của Họa Mi nhạy cảm phát hiện ra điều gì đó, cô ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Hứa Kỳ Tích.

“Ừm, Họa Mi em có ấn tượng gì về người tên là ‘A Giải’ không?” Hứa Kỳ Tích hỏi thẳng.

“A Giải?” Họa Mi chống hai tay dưới cằm, nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi hỏi ngược lại: “Có phải là tồn tại giống như Tuyết cô nương không?”

“Tuyết cô nương là ai thế?” Lần này đến lượt Hứa Kỳ Tích nghi hoặc.

“Chẳng phải cô ấy vừa nấu cơm cho anh ăn ư?” Họa Mi hỏi.

Hứa Kỳ Tích: “!!!”

Là cô gái nấu chân tình thú trưa nay ư? Cô ấy là Tuyết cô nương sao?

Nhưng đây không phải là điều khiến Hứa Kỳ Tích bận tâm nhất... Thứ làm hán kinh ngạc là suy đoán vừa nảy của Họa Mi.

Chắc không phải A Giải coi mình là anh em mà mình lại... đó chứ?

Thằng đều?

Hứa Kỳ Tích và Họa Mi mới nói chuyện có hai ba câu, ở đối diện cánh cổng kỳ tích, người đàn ông mặc quần lửng có thể xem như tình anh kia đã ôm lấy đầu, quỳ xuống đất đầy đau đớn.

Cùng lúc đó, cơ thể của hán bắt đầu tiêu tan... Đây không phải lag mà là do tinh thần lực và công lực đều bị cạn kiệt, không phải là tiêu hao quá độ mà là bị hút cạn từ tận gốc rễ.

Từ một tình anh, hán biến thành một người bình thường, cùng lắm là tinh thần lực mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi.

Do đó hán không thể tiếp tục xuất hiện trong thế giới gương được nữa mà bị đẩy khỏi đây.

Đồng bọn xung quanh đều kinh hãi, họ không thể hiểu nổi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì vậy?”

“Mr quần lửng bị sao thế này!”

“Kích hoạt năng lực kỳ tích thất bại nên bị phản phệ ư?”

“Sao thế được, sau khi thức tỉnh năng lực kỳ tích sẽ giống như bản năng, làm sao mà phản phệ được?”

“Tên này quái lạ quá!”

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Hứa Kỳ Tích phân thân.

Hứa Kỳ Tích phân thân chỉ cao vồn vện một mét hai trông cứ như là trẻ con.

“Các vị, nể mặt chút đi, đừng nhìn chằm chằm tôi như thế, tôi ngại lắm.” Hứa Kỳ Tích phân thân đứng dậy, nó không giả vờ sợ sệt nữa, phui bụi đất trên

người rồi bắt đầu làm màu.

“Quả nhiên là do tên này.”

“Hắn không phải người Đại Hạ bình thường có tinh thần lực cao đơn thuần, hẳn cũng là kỳ tích giả!”

“Hắn đã làm gì mr quần lừng rồi?”

Mấy thành viên phụ trách nghiên cứu liên tục lùi về đằng sau. Máy người thức tỉnh tinh nhuệ chịu trách nhiệm bảo vệ thì ép sát về phía Hứa Kỳ Tịch phân thân.

“Nếu tôi nói tôi chẳng làm gì cả thì chắc chắn mấy người cũng không tin.” Hứa Kỳ Tịch phân thân vẫy tay, một thanh cự kiếm siêu to xuất hiện sau lưng hắn, hắn vươn tay cầm lấy thanh kiếm cao gấp đôi mình này, cất giọng đầy khí phách: “Thế nên mấy người cứ coi như là tôi làm đi. Không phục thì nhào vô?”

Sở dĩ nó kiêu ngạo như thế là do nó chỉ là một phân thân, tiêu tan rồi thì thôi, cùng lắm là lãng phí một sợi tóc quý giá của bản thể thôi mà.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Hứa Kỳ Tịch muốn biết chuyện vừa nãy có phải là đường lùi mà A Giải để lại như suy đoán của mình không.

Lần đầu tiên có thể là trùng hợp, ít nhất phải đến lần thứ ba mới chắc chắn được.

Ngữ khí kiêu ngạo của tên này lập tức đẩy lên sự phẫn nộ của đám người thức tỉnh... Bọn họ không quá tinh thông tiếng Đại Hạ nhưng kết hợp với cử chỉ, ngữ khí của Hứa Kỳ Tịch phân thân, họ có thể nhận ra đối phương đang khinh thường, khiêu khích mình.

Ba người thức tỉnh ở trên cùng là Diễm Long Thổ Tức, Địa Liệt Hâm Tịnh, Không Khí Pháo đột nhiên ra tay... Hơn nữa lần này họ chỉ nhủ thầm trong đầu, kích hoạt năng lực của mình.

Nếu không gọi tên mà thi triển năng lực luôn thì sẽ mất đi sự hỗ trợ của một phần hệ thống công pháp, ví dụ như linh ngôn, uy lực của kỹ năng cũng giảm đi một chút, xem như bỏ qua kỹ xảo ngâm xướng.

Nhưng lại thắng ở chỗ bất ngờ, thi triển pháp thuật nhanh chóng.

Trong lúc cần thiết, giảm một chút uy lực kỹ năng cũng là chuyện có thể chấp nhận được.

Ánh sáng bá đạo đột nhiên lóe lên trong bàn tay, trên cánh tay và trong miệng họ.

Nhưng cũng như mr quần lừng lúc trước, kỹ năng của họ vừa được thi triển, còn chưa kịp thành hình thì đã xị rồi.

Nhất là Diễm Long Thổ Tức kia, hắn há miệng nhưng chỉ nhả ra một luồng khói đen.

Tiếp đó, cả ba đồng loạt quỳ xuống ôm đầu, kêu la thảm thiết.

“A a a ~ a “x3.

Đau quá, đau quá, não sắp như nổ tung đến nơi vậy, dường như có thứ gì đó trong đầu họ bị cưỡng chế hút ra.

Một lúc sau...

Ba người này nói gót mr quần lừng, biến mất khỏi thế giới gương.

Mà Hứa Kỳ Tịch ở đối diện với cánh cổng kỳ tích lại nhận được ba phần tinh thần lực + công lực, hắn thấy cảnh giới của mình lại được nâng lên rất nhiều.

Đến lúc đó lại mang đại kiếm đến chỗ cô Tô để thăng cấp, không cần đủ một nghìn phù văn hắn vẫn có thể thăng cấp được.

Lần này cường độ của hắn ít nhất tăng thêm tương đương bốn mươi phù văn nữa.

Hơn nữa hắn nuốt một lúc khá nhiều, tinh thần lực vẫn đang mạnh lên, chắc hẳn sau khi hấp thụ hết toàn bộ thì cường độ có thể tăng tới bảy tám mươi phù văn.

Tất cả mọi người bên phe đối phương có thể khẳng định, tên này có vấn đề.

“Đừng thi triển dị năng với hắn nữa... Đánh chạy luôn đi!”

Ở đằng sau, một người đàn ông trông như nhà nghiên trầm giọng nói.

Đối phó với nắm lùn cao có một mét hai này đừng dùng dị năng, cứ đâm đá trực tiếp luôn.

“Một đám đàn ông cao to vạm vỡ mà định đánh chay với tôi à?”

Hứa Kỳ Tích phân thân đâm hai nắm đâm vào nhau, toàn thân sáng bùng lên.... Đấu Chiến Từ Nghệ * Kim Thân.

Kim thân vừa được kích hoạt, Hứa Kỳ Tích phân thân biến thành tiểu kim nhân, trông không dễ ăn chút nào.

Hắn tế cự kiếm ra, bắt đầu thi triển Định Hải Thần Quyền * đổi thành Định Hải Nhất Kiếm.

Ai thêm đánh chay với các người chứ? Coi đại bảo kiếm của tôi là đồ trang sức chắc?

Bạn đang đọc truyện *Số Điểm Danh Vạn Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.